

Đông Phương Bất Bại - Chi Tái Thế Tình Nhân

Contents

Đông Phương Bất Bại - Chi Tái Thế Tình Nhân	2
1. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 1	2
2. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 2	5
3. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 3	8
4. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 4	11
5. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 5	14
6. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 6	17
7. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 7	20
8. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 8	23
9. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 9	26
10. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 10	29
11. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 11	32
12. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 12	35
13. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 13	38
14. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 14	41
15. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 15	44
16. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 16	47
17. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 17	51
18. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 18	54
19. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 19	57
20. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 20	60
21. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 21	64
22. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 22	67
23. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 23	70
24. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 24	73
25. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 25	76
26. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 26	80
27. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 27	83
28. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 28	86
29. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 29	89
30. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 30	92
31. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 31	95
32. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 32	98
33. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 33	101
34. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 34	104
35. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 35	107
36. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 36	110
37. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 37	113
38. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 38	116
39. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 39	119
40. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 40	122
41. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 41	125

42. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 42	129
43. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 43	132
44. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 44	135
45. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 45	139
46. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 46	142
47. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 47	145
48. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 48	148
49. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 49	151
50. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 50	155
51. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 51	158
52. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 52	161
53. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 53	164

Đông Phương Bất Bại - Chi Tái Thế Tình Nhân

Giới thiệu

Sau khi tỉnh dậy, Dương Liên biến thành Dương Liên Đình. Thế nhưng rốt cuộc sự thay đổi đó là nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-tai-the-tinh-nhan>

1. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 1

Vừa mở mắt ra, trong nháy mắt Dương Liên Đình hơi ngẩn người, đỉnh giường được kết bằng sa mỏng màu đỏ tía, xung quanh hoàn toàn đều là gia cụ bằng gỗ, thoát nhìn vừa tinh xảo vừa xinh đẹp. Ngồi dậy sờ sờ mặt của mình, Dương Liên Đình lại càng ngạc nhiên, nhìn thấy xa xa có một tấm gương liền vội vàng chạy đến, mặt vẫn là mặt của mình, thế nhưng trang phục lại hoàn toàn xa lạ.

“Dương tổng quản, ngài đã dậy.” Bên ngoài có tiếng người nhẹ giọng gọi.

“Ừ, đã dậy.” Còn chưa phản ứng kịp đã trả lời theo bản năng, Dương Liên lại càng hoảng sợ, tại sao vừa rồi lại thuận miệng như vậy.

Không bao lâu sau liền có năm nữ nhân tiến vào, một người bưng chậu nước, một người cầm dụng cụ rửa mặt, một người bước đến dọn dẹp giường nệm, hai người còn lại liền bắt đầu rửa mặt thay y phục cho hắn. Đợi đến khi thu thập thỏa đáng xong, liền có thêm hai tỳ nữ bưng điểm tâm tiến đến.

“Tổng quản đại nhân, trưởng lão Bạch Hổ đường Thượng Quan Vân có việc cầu kiến.” Một tỳ nữ vừa chia thức ăn cho Dương Liên vừa nói.

“Thượng Quan Vân...” Nói đến cái tên này, trong đầu Dương Liên trực tiếp hiện ra một bóng người, tỉ mỉ nhớ lại, hình như Bạch Hổ đường Thượng Quan Vân là nhân vật trong bộ phim Tiểu Ngạo Giang Hồ hắn

vừa mới xem xong. Thế nhưng kỳ quái là, vì sao hắn lại cảm thấy thân thuộc với người này, không phải là cảm giác quen thuộc với nhân vật trong sách mà giống như hắn thật sự quen biết hằng ngày.

“Vân nhi... Thượng Quan Vân có nói tìm ta có việc gì không?” Vừa mở lời hỏi, Dương Liên liền phát hiện mình đã thuận miệng gọi tên tỷ nữ này. Rõ ràng đây không phải nơi trước kia hắn từng sống, như vậy đây hẳn không phải là chuyển kiếp, vậy thì tại sao hắn lại quen thuộc những người này đến vậy, quen thuộc tựa như hắn thật sự là người của thế giới này chứ không phải là một viên chức mỗi ngày lái xe đi làm, xem sinh hoạt vô hiệp tựa như một giấc mộng.

“Hình như ngài ấy có nói đã bắt được một người, muốn dâng cho giáo chủ để lĩnh thưởng.”

“Bắt được một người... lĩnh thưởng? Bắt được ai?” Suy nghĩ kỹ càng, tim của Dương Liên liền lộp bộp, trong phim khi Thượng Quan Vân bắt người lĩnh thưởng, hình như là hợp mưu với kẻ đó ý đồ muốn giết Dương Liên Đình và Đông Phương Bất Bại.

“Nô tỳ không rõ, bắt quá nghe bọn họ nói người này có quan hệ với Thánh cô, nô tỳ chỉ nghe được một chút, không dám quá phận.”

Đầu óc Dương Liên không ngừng xoay chuyển, nói như thế nhất định là đúng rồi, bắt quá hiện tại hẳn phải làm sao, nhất định không thể chết như vậy. Được rồi, Đông Phương Bất Bại, phải nghĩ biện pháp mau chóng thông báo cho y, nếu như Đông Phương Bất Bại biết sớm hẳn là có thể đối phó được.

Nghĩ như vậy, nhất thời Dương Liên yên tâm hơn nhiều, cũng không tiếp tục ăn điểm tâm mà trực tiếp ra ngoài muốn đi tìm Đông Phương Bất Bại. Ý định vừa xuất hiện, trong đầu hắn liền hiện ra vị trí nơi ở của người kia.

Đang rảo bước qua được phân nửa hành lang, Dương Liên bị một thanh âm từ sau lưng gọi lại.

“Dương tổng quản, ta đang định tìm ngài.” Thượng Quan Vân chạy tới từ phía sau, thuận tiện khoát tay áo, phía sau liền có ba người tiến đến, hai người đang dẫn theo một phạm nhân, người còn lại bọc hậu.

Dương Liên lặng lẽ quan sát, người bên phải chính là Lệnh Hồ Xung, hai người còn lại hẳn một người là Hướng Vấn Thiên, kẻ tóc bạc là Nhậm Ngã Hành, người gầy teo bên trái chắc chắn là Nhậm Doanh Doanh.

“Hướng trưởng lão.” Dương Liên lên tiếng chào hỏi, vừa nhìn Hướng Vấn Thiên vừa suy nghĩ đối sách.

“Dương tổng quản, thuộc hạ đã bắt được Lệnh Hồ Xung mà Thánh cô ngày đêm mong nhớ, muốn trình lên cho giáo chủ. Chẳng hay tổng quản có thể đưa bọn ta đi không?”

“Đợi đến giờ thỉnh an, giáo chủ sẽ xuất hiện, người gấp làm gì.”

“Bắt quá, ta hy vọng có thể gặp giáo chủ sớm một chút, tổng quản cũng biết khi giáo chủ đến đại điện liền không nói tiếng nào, cũng không quản chuyện khác, có lẽ giáo chủ không thích đại diện lắm. Vì vậy, ta hy vọng tổng quản có thể mở cho ta một cửa, để ta diện kiến giáo chủ trước, nếu như ta được ban thưởng khẳng định không quên phần của ngài. Còn có thứ này, xin tổng quản vui lòng nhận cho.” Nói xong, Thượng Quan Vân đưa tới một cái hộp. Dương Liên mở ra nhìn, là một khối ngọc thạch.

“Cái này không phải ta không giúp, quy củ là quy củ, giáo chủ là người các ngươi có thể tùy tiện gặp sao?” Tuy rằng trong lòng thực ngứa ngáy, thế nhưng đối mặt với chuyện lớn quan hệ đến tính mạng, Dương Liên chỉ có thể nhịn đau trả cái hộp lại cho Thượng Quan Vân, làm bộ nói.

“Cứ đây đưa với tên bỉ ổi kia làm gì, giết hắn rồi theo lão tử đi tìm Đông Phương Bất Bại.” Chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ, Dương Liên liền thấy hoa mắt, trước ngực đau nhức một trận. Hóa ra hắn đã bị Nhậm Ngã Hành đánh cho một chưởng ngã xuống đất, còn phun cả máu tươi.

“Nhậm giáo chủ bớt giận, theo sự quan sát mấy năm nay của thuộc hạ, Đông Phương Bất Bại xuất hiện ở đại điện dường như không đúng lắm, có vẻ không phải bản tôn, vì vậy mới phải lừa Dương Liên Đình. Giáo chủ muốn giết hắn cũng phải hỏi cho ra chỗ của Đông Phương Bất Bại trước đã.” Hướng Vấn Thiên kéo Nhậm Ngã Hành, liếc Dương Liên đang ngã trên mặt đất nói.

Nghe Hướng Vấn Thiên nói xong, Nhậm Ngã Hành nhin lửa giận xuống, nhìn về phía Dương Liên Đình hỏi: “Bản tọa hỏi ngươi, Đông Phương Bất Bại ở đại điện có phải bản tôn không?”

Dùng tay đè ***g ngực đang cuồn cuộn đau đớn lại, Dương Liên giãy giụa đứng dậy đảo mắt nhìn xung quanh một lượt mới phát hiện ở đây chỉ có mấy người bọn họ. Vì vậy trong đầu lại xoay chuyển vài vòng, thu hồi biểu tình, nói: “Ha hả, ta nói là ai? Nguyên lai là Nhậm tiền giáo chủ.”

Nhậm Ngã Hành vừa nghe liền trừng to mắt, lão hận không thể đánh cho Dương Liên Đình thêm một chưởng nữa, bất quá lại bị Nhậm Doanh Doanh và Hường Vấn Thiên ngăn cản.

“Ta hỏi thì người cứ trả lời? Muốn sống thì mau khai ra.” Hường Vấn Thiên nhìn Dương Liên Đình, giọng nói lạnh như băng hỏi.

“Không phải thật, Đông Phương giáo chủ văn thành võ đức, sao có thể tùy ý lộ diện.” Mới vừa nói xong, Dương Liên lại thấy hoa mắt, cổ của hắn đã bị Nhậm Ngã Hành xách lên.

“Nói, Đông Phương Bất Bại đang ở đâu? Không nói ta đánh gãy chân người.”

Trên đầu toát ra một giọt mồ hôi lạnh, Dương Liên cũng không quên, ban đầu cũng là do Dương Liên Đình bị đánh gãy chân nên trong lúc Đông Phương Bất Bại đánh nhau với Nhậm Ngã Hành mới bị Nhậm Doanh Doanh bắt được, dọa cắt ngón tay hắn để nhiều loạn Đông Phương Bất Bại. Cuối cùng Dương Liên Đình vẫn bị Nhậm Doanh Doanh giết chết, Đông Phương Bất Bại cũng theo đó mà chết, hắn hiện tại nghìn vạn lần cũng không thể bị đánh gãy chân.

“Nhậm Ngã Hành, người gấp cái gì, Đông Phương giáo chủ đã sớm biết người sẽ đến đây, cũng đã sớm nói nếu ta gặp được người thì liền dẫn đến gặp ngài. Cuộc tỷ thí mười hai năm trước vẫn chưa kết thúc, nhất định người sẽ quay về làm cho rõ, rốt cuộc ai mới thật sự là đệ nhất thiên hạ.”

Bàn tay đang nắm cổ Dương Liên Đình hơi nới lỏng, trên mặt Nhậm Ngã Hành lộ ra thần sắc nghiêm nghị, lửa giận cũng giảm bớt không ít. “Y thật sự đã nói như vậy?”

“Không sai, giáo chủ còn nói với ta khi nhìn thấy người nhất định không được dùng biện pháp bỉ ổi để đối phó, ví dụ như dùng những người chí thân để uy hiếp, như vậy không phải là anh hùng hảo hán, là anh hùng thì phải chân chính so tài.” Thấy sắc mặt của Nhậm Ngã Hành, Dương Liên vội vàng nói tiếp.

Nghe xong câu này, quả thực Nhậm Ngã Hành liền buông cổ của Dương Liên, nhìn về phía xa ngửa đầu cười ha hả. “Giỏi, giỏi cho Đông Phương Bất Bại. Ngày hôm nay ta liền ứng chiến với y, so tài đường đường chính chính, để xem rốt cuộc ai mới là đệ nhất thiên hạ. Mau dẫn đường.”

“Phụ thân, không được.” Nhậm Doanh Doanh vừa nghe xong đã phát hiện Nhậm Ngã Hành trúng phải quỷ kế của Dương Liên Đình, nhất thời vội vàng hô.

“Thánh cô, đây là ân oán cá nhân của Đông Phương giáo chủ và phụ thân người, cả hai người họ đều là hảo hán thế gian hiếm có. Lẽ nào người đang lo phụ thân của người sẽ thất bại? Hoặc là người đang tính toán phải đánh lén như thế nào mới tốt.” Nhìn Nhậm Doanh Doanh, Dương Liên Đình lộ ra vẻ mặt khinh miệt nói.

“Không sai, đây là ân oán cá nhân của ta và Đông Phương Bất Bại, các người đừng nên nhúng tay vào.” Nhậm Ngã Hành nhìn Nhậm Doanh Doanh và mấy người kia nghiêm trang nói.

“Giáo chủ...” Hường Vấn Thiên và Thượng Quan Vân nhìn Nhậm Ngã Hành nửa ngày, muốn nói lại thôi, đành phải dùng ánh mắt ra hiệu cho nhau.

Lệnh Hồ Xung cũng từ trên cang đứng dậy đi theo phía sau đoàn người, Dương Liên dẫn đầu đưa bọn họ đến nơi ở của Đông Phương Bất Bại.

Sau khi đi qua một đạo đến tiểu viện của Đông Phương Bất Bại, nơi này hoa thơm chim hót, cảnh sắc ưu mỹ, một gian nhà gỗ nhỏ được xây vô cùng tinh tế ở giữa hoa viên, thật sự hết như tiên cảnh. Đoàn người vừa đi đến trước cửa, bên trong liền truyền đến thanh âm của Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ, người đã tới, những người đi theo phía sau người là ai vậy?” Trong giọng nói không giấu được ôn nhu quyến luyến. Đám người Nhậm Ngã Hành phía bên ngoài nghe được câu này liền giật nảy mình, thanh âm này đè nén đến cực điểm, giống như được trực tiếp phát ra từ cổ họng, khiến người nghe vô cùng khó chịu.

Mà Dương Liên cũng sững sờ, khi hắn nghe được thanh âm này trái tim liền nảy lên vài cái, có loại xúc động cấp thiết muốn nhìn thấy đối phương.

“Giáo chủ, ta dẫn theo một lão bằng hữu của ngài đến đây, suốt mười hai năm nay hắn vẫn chưa từng quên ngài, hôm nay đến đây là muốn cùng giáo chủ ôn chuyện.”

“Ha ha ha, Nhậm Ngã Hành, nguyên lai là người. Nếu tới liền vào đi!”

Vừa đẩy cửa ra, Dương Liên là người đầu tiên đi vào, chỉ cần liếc mắt liền thấy được Đông Phương Bất Bại đang ngồi cạnh cửa sổ, một thân quần áo đỏ tươi, bàn tay không ngừng thêu thùa, mái tóc đen tuyền tùy ý xõa tung.

“Giáo chủ...” Thấy được bóng lưng người nọ, Dương Liên không kiềm chế được gọi lên.

“Liên đệ, là ai làm người bị thương?” Nghe được tiếng gọi tràn đầy tình cảm của Dương Liên, thân thể Đông Phương Bất Bại tựa hồ run lên một chút, vội vàng quay đầu thâm tình hỏi hắn.

Nói thật, Dương Liên thật sự bị làm cho hoảng sợ, hiện tại gương mặt Đông Phương Bất Bại nhìn không ra mắt mũi, chỉ có hai màu sắc trắng và đỏ đối chọi đâm vào mắt người. Dương Liên hít một hơi thật sâu điều chỉnh lại vẻ mặt, liền vội vàng đi đến bên người Đông Phương Bất Bại.

“Giáo chủ, ta đụng phải bọn họ giữa đường, liền bị bọn họ uy hiếp dẫn đến đây. Giáo chủ sẽ không trách ta chứ!” Dương Liên ghé sát bên tai Đông Phương Bất Bại nhỏ giọng nói.

Lỗ tai bị nhiệt độ hơi thở Dương Liên làm cho ửng đỏ, Đông Phương Bất Bại giật giật đuôi mắt, lại nắm lấy bàn tay của hắn. “Ta hiểu Liên đệ, nếu như người không đưa bọn họ đến đây, sợ rằng bọn họ sẽ đối phó với đệ. Sao ta lại trách tội chứ.” Đông Phương Bất Bại rũ mắt xuống ôn nhu nói. Thần thái giống như nữ nhân của y càng khiến bọn người Nhậm Ngã Hành nhìn mà chán ghét.

“Ha ha ha, Đông Phương Bất Bại, người quả thực đã luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, cho dù để người làm giáo chủ mười hai năm thì có sao.” Đột nhiên, Nhậm Ngã Hành mở miệng cười ha ha, nhìn Đông Phương Bất Bại nói.

2. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 2

“Nhậm Ngã Hành, ta để người tu dưỡng tính tình ở dưới đáy Tây Hồ suốt mười hai năm, sao người còn chưa thanh tịnh mà lại quay trở lại.” Đông Phương Bất Bại thẳng người lên liếc nhìn Nhậm Ngã Hành, sau đó lại chăm chú vào băng thêu hoa của mình, không thêm để lão vào trong mắt.

“Đông Phương Bất Bại, ta thật không nghĩ tới người lại đủ ngoan tâm luyện thành Quỷ Hoa Bảo Điển. Việc này thật đúng là phải chúc mừng người.” Nói đến đây, trên mặt Nhậm Ngã Hành liền lộ ra nụ cười khinh bỉ.

“Nhậm giáo chủ, bảo điển là do người tặng cho ta, việc này ta vẫn nhớ kỹ, vì vậy mới không giết người mà chỉ để người đến Tây Hồ bảo dưỡng, người ở đó cũng coi như vui vẻ.” Bàn tay cầm kim của Đông Phương Bất Bại dừng một chút, nhìn Nhậm Ngã Hành khẽ nói, nói xong liền dời đường nhìn lên người Nhậm Doanh Doanh.

“Nhậm đại tiểu thư, chẳng hay mấy năm nay ta đối đãi với người thế nào?”

“Người đối đãi với ta vô cùng tốt.” Chạm vào ánh mắt của Đông Phương Bất Bại, Nhậm Doanh Doanh chỉ có thể cúi đầu không dám nhìn thẳng, cố gắng nói thêm. “Thế nhưng người hãm hại phụ thân ta, còn nhốt ông ấy dưới địa lao Tây Hồ chịu gian khổ mười hai năm. Biết được việc này, ta cũng không khỏi muốn giết người trăm nghìn lần.”

Khẽ cười một tiếng, Đông Phương Bất Bại nhìn Nhậm Doanh Doanh nói: “Người có biết ta đã ước ao được như người đến mức nào không? Sinh ra là nữ nhân, lại còn thiên kiều bá mị, nếu ta được đổi chỗ với người, đừng nói là vị trí giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, cho dù là thiên hoàng lão tử ta cũng không muốn làm.”

Nghe xong lời này, Lệnh Hồ Xung đang đứng bên cạnh Nhậm Doanh Doanh cũng cười ra tiếng. “Nếu người thật sự đổi chỗ với Doanh Doanh, muốn ta yêu thương một lão yêu quái như người quả thật rất không dễ

dàng.” Lời vừa dứt, Nhậm Ngã Hành, Hường Vãn Thiên và Thượng Quan Vân đều nở nụ cười, ngay cả Nhậm Doanh Doanh lúc này thần sắc hơi ảm đạm cũng trở nên thả lỏng hơn nhiều.

“Người là ai?” Hiển nhiên, câu này khiến Đông Phương Bất Bại cảm thấy bị khuất nhục.

“Gã chính là ý trung nhân của Nhậm đại tiểu thư, nguyên lai bất quá cũng chỉ là phường háo sắc, Đông Phương hà tất nổi giận làm gì, hiển nhiên gã không hiểu được chỗ tốt của người. Nếu như tướng mạo của Nhậm đại tiểu thư có chỗ nào đó thua kém, phỏng chừng vị Lệnh Hồ thiếu hiệp đây cũng sẽ không lên Hắc Mộc Nhai vì nàng.” Dương Liên đặt tay lên vai Đông Phương Bất Bại, chăm chọc nhìn Lệnh Hồ Xung nói.

“Liên đệ...” Lời của Dương Liên khiến thần sắc Đông Phương Bất Bại trở nên tốt đẹp, vui vẻ nhìn về phía hắn.

“Dương Liên Đình, người là một nam sủng không biết xấu hổ, vì địa vị mà ủy thân cho người khác. Nếu thật sự giữa hai người có tình cảm, vậy vì sao người còn tìm những nữ nhân kia?” Thấy tình lang chịu nhục, Nhậm Doanh Doanh cũng tức giận không chịu nổi, mắng Dương Liên. “Đông Phương thúc thúc, thúc có biết Liên đệ của thúc nuôi bao nhiêu thị thiếp bên ngoài không?”

“Ha ha, thực sự buồn cười. Ta nuôi thị thiếp chẳng lẽ là người tận mắt chứng kiến.” Thấy sắc mặt thương tâm buồn bã của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên bật người nói. Đồng thời trong lòng còn lờ lững Dương Liên Đình nguyên bản ra mắng không biết bao nhiêu lần.

“Đâu cần phải thấy, bên ngoài cũng đã truyền khắp nơi.”

“Đúng vậy, ta đây cũng nghe nói, Lệnh Hồ thiếu hiệp và nữ nhi của chương môn Hoa Sơn Nhạc Linh San vốn là thanh mai trúc mã, tình chàng ý thiếp. Chẳng những vậy, gã và tiểu ni cô Nghi Lâm phái Hằng Sơn cũng có nhiều chuyện mờ ám, chẳng lẽ Lệnh Hồ thiếu hiệp như vậy cũng là một mảnh chân tình với Nhậm đại tiểu thư?”

“Ta với tiểu sư muội là hoàn toàn trong sạch, với Nghi Lâm càng là quan hệ thuần khiết, sao người có thể ở đây nói bậy làm bại hoại thanh danh hai nàng.” Lệnh Hồ Xung tức giận quát lên, tiện đà cầm kiếm hướng thẳng về phía Dương Liên, thế nhưng lại bị một cây kim của Đông Phương Bất Bại bắn lui.

Chiêu này vừa ra, nhất thời khiến mọi người ở đây kinh sợ trong lòng, chỉ là một cây kim thêu, trong tay Đông Phương Bất Bại lại có thể lợi hại đến như vậy, căn bản không ai thấy rõ động tác vừa rồi của y.

“Thẹn quá hóa giận, ha ha, Nhậm tiểu thư cũng nên cẩn thận, tương lai cần phải chú ý, đừng để gã nạp người làm thiếp làm mất mặt thần giáo của chúng ta.” Dương Liên đứng ở phía sau Đông Phương Bất Bại nhìn bộ dạng quần bách của Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung, có chút đắc ý nói. Mấy lời này khiến Nhậm Doanh Doanh giận đến đỏ mặt, Lệnh Hồ Xung càng vô cùng bất mãn.

“Đông Phương Bất Bại, hôm nay ta đến đây là để đòi lại món nợ mười hai năm trước.” Lúc này, Nhậm Ngã Hành mất kiên nhẫn nhìn Đông Phương Bất Bại nói ra mục đích chính.

Thấy Đông Phương Bất Bại muốn mở miệng, Dương Liên liền nhanh chóng kéo tay áo y, giành nói trước: “Tất nhiên giáo chủ của chúng ta biết, chỉ là hai vị đều là anh hùng quang minh lỗi lạc, chẳng phải bọn đạo chích hạ lưu. Nếu đã nói là tỷ thí báo thù, như vậy cần tự mình ra trận, ân oán cá nhân không quan hệ với người ngoài.”

“Đệ tiện, ban đầu Đông Phương Bất Bại hãm hại Nhậm giáo chủ nào phải đơn thương độc mã? Hiện tại mới nói quang minh lỗi lạc có phải đã chậm rồi không?” Không đợi Nhậm Ngã Hành lên tiếng, Hường Vãn Thiên đang đứng bên cạnh đã lớn giọng mắng.

“Vừa rồi là Nhậm Ngã Hành tự đáp ứng muốn đơn độc so chiêu với giáo chủ nhà ta. Thế nào, bây giờ nhìn thấy một chiêu của giáo chủ liền sợ, muốn vây công. Được rồi! Nếu Nhậm Ngã Hành đã hèn nhát như vậy, tất nhiên là giáo chủ không để tâm, các người muốn vây công liền vây công đi!” Nói xong, Dương Liên còn lộ ra ánh mắt khinh miệt nhìn về phía Nhậm Ngã Hành, khiến lão giận đến mức mặt biến thành màu gan heo.

“Các người không cần động thủ, một mình ta là đủ.” Hô to một tiếng, Nhậm Ngã Hành thuận thế vọt về phía Đông Phương Bất Bại.

Nhanh tay đẩy Dương Liên qua một bên, Đông Phương Bất Bại liền tiến ra nghênh đón.

“Giáo chủ cẩn thận.” Hô to một tiếng, Dương Liên liền lui về phía sau, bất quá hắn cũng không dỗi mắt nhìn về phía trận đấu, mà là nhìn chằm chằm mấy người bên Nhậm Doanh Doanh, đề phòng bọn họ tiến lên. Đông Phương Bất Bại đang tỷ thí nhưng vẫn luôn đứng chắn ở phía trước hắn, hiển nhiên Dương Liên có thể nhìn ra người kia muốn bảo hộ cho hắn được chu toàn, trong lòng không khỏi ảm áp cảm động.

Qua hơn trăm chiêu, rõ ràng Nhậm Ngã Hành đã xuống thế hạ phong, ra chiêu cũng có chút cố sức, châm pháp của Đông Phương Bất Bại vừa nhanh vừa ngoan độc, Hấp Tinh Đại Pháp của lão cơ bản không thi triển được. Hơn nữa lão vừa mới vượt ngục, mười hai năm sinh hoạt dưới địa lao đã sớm làm thân thể Nhậm Ngã Hành tổn thương cực lớn, rõ ràng thể lực không thể chống đỡ.

“Hương thúc thúc, làm sao bây giờ?” Nhậm Doanh Doanh ở bên cạnh gấp gáp nhìn Hướng Vấn Thiên hỏi.

“Lệnh Hồ huynh, Thượng Quan huynh, chúng ta cùng tiến lên. Không thể để Nhậm giáo chủ đơn độc đối phó.” Sau khi phân phó xong Hướng Vấn Thiên liền gia nhập vào chiến trường, Lệnh Hồ Xung và Thượng Quan Vân cũng xông tới.

“Thật không biết xấu hổ, Nhậm giáo chủ, nguyên lai người cũng chỉ có như vậy, còn muốn để người hỗ trợ, tương lai việc này truyền ra không sợ bị người giang hồ chế nhạo sao.” Thấy ba người kia gia nhập vào, Dương Liên vội vàng lên tiếng, nhất thời liền thấy khí tức của Nhậm Ngã Hành bất ổn, bị Đông Phương Bất Bại đánh cho một chưởng.

“Gian tặc, đừng vội nói bậy.” Nhậm Doanh Doanh tức giận, trừng mắt mắng Dương Liên, trong lòng lại tính toán chỉ cần Đông Phương Bất Bại bị mấy người kia làm phân tâm, nàng sẽ tìm cơ hội tiến lên.

“Ta nói bậy cái gì nào, còn gã Lệnh Hồ Xung kia nữa, có phải tiểu sư muội và Nghi Lâm đều không đẹp bằng Nhậm đại tiểu thư, hiện tại người bị sắc đẹp mê hoặc cứ nhiên cấu kết với người trong ma giáo làm ra việc vậy công bĩ ổi. Thảo nào chưởng môn Hoa Sơn lại trực xuất người ra khỏi sư môn, làm sao người có thể đảm đương hai chữ thiếu hiệp, thật khiến người ta nghe thấy mà xấu hổ.” Thấy chiêu nhiều loạn nhân tâm hữu dụng, Dương Liên liền nhắm vào Lệnh Hồ Xung, quả nhiên liền thấy động tác của gã cứng lại, cũng không liều mạng như vừa nãy.

“Xung ca, không nên nghe hắn nói bậy.” Nhậm Doanh Doanh vừa tức vừa vội, quay đầu nói với Lệnh Hồ Xung một tiếng, vừa thấy một khe hở liền gấp rút vọt đến trước mặt Dương Liên, nâng kiếm muốn đâm.

Vẫn đang chú tâm vào mấy người đang đánh nhau trước mặt, nhất thời Dương Liên không để ý bị kiếm của Nhậm Doanh Doanh đâm vào cánh tay, đau đớn kêu lên một tiếng, liền vội vàng nghiêng người tránh thoát kiếm thứ hai. Hắn cố gắng nhịn đau không kêu thêm tiếng nào nữa, bất quá vẫn để Đông Phương Bất Bại nghe thấy được.

“Liên đệ...” Kinh hô một tiếng, Đông Phương Bất Bại bắt người vọt tới, cứ nhiên không thèm để ý trận thế phía sau lưng, liền bị Lệnh Hồ Xung đâm một kiếm. Nhìn thấy lưỡi kiếm xuyên qua người y, hô hấp của Dương Liên liền cứng lại, trong lòng không ngừng hoảng hốt.

Mặc kệ thương thế, Đông Phương Bất Bại vọt tới bên cạnh Dương Liên, một châm phóng ra về phía Nhậm Doanh Doanh, bất quá trong lúc khẩn yếu quan đầu y cũng không quá dùng sức, mũi kim kia chỉ xẹt qua gò má của nàng chứ không tổn thương đến tánh mạng.

“Điểm huyết đạo của nàng.” Dương Liên vội vàng hô một tiếng, Đông Phương Bất Bại nghe được liền thuận lợi điểm huyết đạo của Nhậm Doanh Doanh.

“Liên đệ, người sao rồi?” Đông Phương Bất Bại vội vàng hỏi Dương Liên.

“Ngu ngốc, người không nhìn thấy ta chỉ bị thương một chút trên tay sao? Còn không thèm để ý đao kiếm phía sau, sao rồi? Có sao không?” Dương Liên ôm chặt cánh tay, hận không thể gõ cái trán của Đông Phương Bất Bại một chút, tức giận la lớn.

Thoáng sửng sốt, Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên, cúi đầu mỉm cười. “Liên đệ yên tâm, ta không sao.”

“Một kiếm nặng như vậy, ngươi còn nói không sao?” Trong lòng càng tức giận, Dương Liên giận đến ngứa răng, hận không thể cắn cho y sáng mắt. Bất quá cuối cùng cũng chỉ vịn lấy tay Đông Phương Bất Bại, nhặt lấy thanh kiếm trên mặt đất kê lên cổ Nhậm Doanh Doanh đang ngã ngồi bên cạnh.

“Mau thả Doanh Doanh ra.” Thấy thế, Lệnh Hồ Xung vội vàng hô. Mấy người Nhậm Ngã Hành cũng không dám cử động nữa.

“Phi, lão tử còn chưa thấy người không biết xấu hổ như vậy, nàng đánh lên ta, ta bắt nàng, dựa vào cái gì muốn ta thả người, ngươi cho lão tử một cái lý do.”

Bị câu nói của Dương Liên ngăn chặn, Lệnh Hồ Xung đành phải nuốt lời muốn nói vào sâu trong ngực.

“Đông Phương Bất Bại, đã nói là đơn đả độc đấu, ngươi mau thả Doanh Doanh.” Bây giờ Nhậm Ngã Hành cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải nhẫn nhịn nói.

“Vừa rồi sao không nói muốn đơn đả độc đấu, bây giờ muốn đã muộn rồi.” Không đợi Đông Phương Bất Bại mở miệng, Dương Liên đón đầu nói trước.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Nhậm Ngã Hành hí mắt nhìn về phía Dương Liên hỏi.

“Muốn ta thả người cũng được, ngươi cần phải bảo chứng tiếp theo thật sự đơn đả độc đấu với giáo chủ, không được để người bên ngoài can thiệp, chúng ta sẽ thả ả.”

“Được.”

“Ta có tin ngươi cũng không tin được đám người Hướng Vấn Thiên, ngươi điểm hết huyết đạo của bọn họ ta mới tin.” Dương Liên đảo mắt nhìn Nhậm Ngã Hành nói.

“Không được, làm sao chúng ta biết đây có phải là quỷ kế của ngươi không?” Thấy Nhậm Ngã Hành trầm mặt, Hướng Vấn Thiên kinh hãi trong lòng, hoang mang hô lớn.

“Hắc hắc, ta đây mặc kệ, Nhậm Ngã Hành, nữ nhi và thủ hạ, ngươi phải chọn một đi! Nếu không chọn được, ta sẽ lập tức giết ả, sau đó lại để Đông Phương tỷ thí với các ngươi là xong.” Nói rồi, tay Dương Liên ra sức vạch một đường mỏng trên cổ Nhậm Doanh Doanh, một dòng máu tươi chảy ra thấm ướt cổ áo của nàng.

“Ngươi lo lắng sao! Nghìn vạn lần đừng để sau khi nữ nhi bảo bối không thể cứu nữa mới quyết định xong.” Cười gian một tiếng, Dương Liên tiếp tục vạch thêm một đường trên cổ của Doanh Doanh.

“Dừng tay, dừng... ta làm.” Lệnh Hồ Xung hô lớn một tiếng, trong mắt hiện tia quan ái, trực tiếp tự điểm huyết đạo.

“Xung ca, không nên.” Nhậm Doanh Doanh thấy thế, nhất thời chảy nước mắt.

Nhậm Ngã Hành dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Dương Liên, lão cũng nhanh chóng phong tỏa huyết đạo của Hướng Vấn Thiên và Thượng Quan Vân.

“Đông Phương Bất Bại, ta và ngươi đánh một trận, mong rằng vô luận ai thắng ai thua, ngươi đều có thể tha cho Doanh Doanh và tiểu tử này một cái mạng.”

3. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 3

Nhậm Ngã Hành nói xong, thấy Đông Phương Bất Bại không nhận lời liên gia tăng hứa hẹn: “Ta cũng bảo chứng, nếu như ta thắng, ta tuyệt không làm hại đến một cọng lông của Dương Liên Đình, ta sẽ giữ mạng cho hắn.”

“Không được, như vậy bọn ta thật thiệt thòi.” Nhậm Ngã Hành vừa nói xong, Dương Liên liền lên tiếng.

“Liên đệ... Được, ta đáp ứng ngươi.” Nắm tay Dương Liên, Đông Phương Bất Bại nhìn Nhậm Ngã Hành gật đầu.

Biết là Đông Phương Bất Bại đang suy nghĩ cho mình, trong lòng Dương Liên Đình vừa cảm động vừa chua xót, kéo tay y, nói: “Ngươi cẩn thận một chút, lão tử không cần lão giữ mạng. Nếu ngươi chết ta cũng không sống tiếp, chúng ta cùng nhau đến Hoàng tuyền.”

Vừa nghe Dương Liên nói thế, lòng Đông Phương Bất Bại liền run lên, ánh mắt nhìn đối phương càng thêm ôn nhu. “Liên đệ...” Chỉ một câu, thanh âm càng thêm run rẩy.

“Được rồi, có lời gì chờ người giết lão bất tử kia rồi nói tiếp, nhớ kỹ, không được thua.” Nói xong, Dương Liên còn vươn tay ra ôm Đông Phương Bất Bại.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại và Nhậm Ngã Hành bắt đầu tỷ thí, Dương Liên ở một bên không ngừng khấn trợ theo dõi, một hồi lâu sau, hai thân ảnh vẫn không ngừng tranh đấu mới tách ra. Dương Liên vừa nhìn đã thấy vạt áo của Đông Phương Bất Bại hầu như đã bị máu thấm ướt, mà mắt của Nhậm Ngã Hành cũng bị Đông Phương Bất Bại chọc mù.

“Nhậm giáo chủ, người phục chưa.” Thu lại ngân châm, sắc mặt Đông Phương Bất Bại tái nhợt, thế nhưng vẫn không giấu nổi khí thế bề ngạo thiên hạ của y, lại dùng thanh âm kiêu ngạo hỏi Nhậm Ngã Hành.

“Ha ha ha, lão phu ở dưới đáy Tây Hồ suốt mười hai năm, tự nhận đã thấu hiểu Hấp Tinh Đại Pháp triệt để, lại chưa từng nghĩ đến người cũng sẽ luyện Quỷ Hoa Bảo Điển đến xuất thần nhập hóa. Trước giờ ta tự nhận thiên tư thông minh, luôn hiểu biết võ học thượng thừa sâu hơn người thường, lại không ngờ rằng người cũng là một người thông tuệ. Trước đây lão phu đã xem thường người.” Từ từ nhắm mắt lại, Nhậm Ngã Hành quay về phía Đông Phương Bất Bại cười lớn nói.

“Nhậm giáo chủ, ta vẫn luôn cảm tạ ơn tri ngộ của người, người đề bạt ta làm phó giáo chủ, trong lòng ta tự nhiên cảm kích, thế nhưng người trời sinh tính tình đa nghi, cư nhiên lại nghĩ đến việc đưa Quỷ Hoa Bảo Điển vào tay ta. Ta vốn cũng không muốn đoạt lấy vị trí giáo chủ này, chỉ là bị người ép sát từng bước không còn lựa chọn. Mà thôi! Mà thôi! Người hủy ta một đời, ta giam người chẳng ít, chúng ta coi như đã hòa nhau, hiện tại ta đã buông tay với quyền thế, chỉ nguyện một đời bình thản. Ta không hận người, người cũng không nên ghi hận ta nữa, hai chúng ta cứ bỏ qua như vậy đi.” Khoát tay áo, Đông Phương Bất Bại lắc đầu nhẹ giọng nói.

“Lão phu nhất ngôn cửu đỉnh, đã thua dưới tay người thì cũng không nhiều lời làm gì, đừng quên người đã hứa buông tha cho Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung... Thượng Quan Vân, Hướng Vấn Thiên, ta xin lỗi các người, gặp nhau dưới Hoàng tuyền, lão phu sẽ bồi tội với nhị vị.” Nói xong câu này, Nhậm Ngã Hành duỗi thẳng hai tay, đúng là đã tự đoạn kinh mạch mà vong.

“Cha...” Nhậm Doanh Doanh khóc rống một tiếng liền hôn mê bất tỉnh, Hướng Vấn Thiên là trong mắt hàm lệ, còn Thượng Quan Vân thì là bộ dáng lo sợ và tuyệt vọng.

“Đông Phương, người không sao chứ!” Trầm mặc liếc nhìn thi thể của Nhậm Ngã Hành, Dương Liên bước nhanh đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại, ôm chặt người kia vào trong ngực.

“Liên đệ yên tâm, ta không sao.” Tuy là nói như vậy, nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn tựa người vào lòng Dương Liên.

Đông Phương Bất Bại giơ tay giải khai huyết đạo cho bốn người kia, y nhìn Lệnh Hồ Xung đang ôm Nhậm Doanh Doanh thì thở dài, nói: “Người mang nạng đi thôi! Còn hai người các người, cũng đi đi! Thi thể của Nhậm Ngã Hành cũng để cho các người xử lý. Từ nay về sau không được đến gần Hắc Mộc Nhai nữa bước, nếu để phát hiện, giết chết hồi sau!”

Hơi kinh ngạc nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, Thượng Quan Vân và Hướng Vấn Thiên vội vàng mang theo thi thể của Nhậm Ngã Hành, Lệnh Hồ Xung ôm Nhậm Doanh Doanh, mấy người lần lượt ly khai.

Đợi đến khi những người kia rời đi, Dương Liên vội vàng đỡ Đông Phương Bất Bại lên giường, lại nhìn thấy vết thương bị Lệnh Hồ Xung đâm lúc nãy vẫn còn đang rỉ máu thì trong lòng hắn không khỏi nóng nảy. “Miệng vết thương của người còn đang chảy máu, để ta đi gọi Bình Nhất Chỉ đến.” Nói rồi liền kinh hoảng đứng dậy, thế nhưng lại bị Đông Phương Bất Bại kéo lại.

“Đừng gọi Bình Nhất Chỉ, ta không muốn nhìn thấy người ngoài, đây chỉ là vết thương nhỏ, bên kia có kim sang được bôi vào một chút là được.” Đông Phương Bất Bại nắm tay của Dương Liên nói, sắc mặt y tái nhợt, giọng nói cũng mệt mỏi.

“Một kiếm này cũng không biết có thương tổn đến nội tạng hay không, không gọi Bình Nhất Chỉ làm sao được.” Dương Liên cau mày nhìn Đông Phương Bất Bại, lo lắng nói.

“Liên đệ chỉ cần bôi thuốc cho ta là được rồi.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười ôn nhu nói với Dương Liên.

Bất đắc dĩ, Dương Liên đành đi lấy kim sang được mang đến, thấy Đông Phương Bất Bại vươn tay tiếp nhận bình thuốc ngồi dậy, hắt lại vôi vàng dè người xuống. “Người đừng cử động, cử động càng mạnh máu chảy càng nhiều, ta bôi thuốc cho người.”

Vội vã chạy ra bên ngoài múc một chậu nước, Dương Liên cởi y phục của Đông Phương Bất Bại ra, cảm nhận thân thể đối phương run lên một chút liền ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại nhắm chặt hai mắt. Khi nhìn thấy miệng vết thương, Dương Liên hít sâu một hơi, tuy vết thương bằng phẳng nhưng là xuyên qua cơ thể, có thể sờ thấy được xương cốt bên trong, thoát nhìn rất dọa người.

“Lệnh Hồ Xung thật đáng chết, vừa rồi không nên bỏ qua cho hắn dễ như vậy, đừng để lão tử nhìn thấy hắn lần nữa, nếu không lão tử liền đâm cho hắn thêm mười, mười tám lỗ thủng.” Dương Liên nhất thời không nhịn được mắng to, một bên mắng một bên tỉ mỉ rửa vết thương cho Đông Phương Bất Bại, vừa thấy người kia hít sâu liền nhẹ tay đi một chút.

“Có phải rất đau hay không, ta chỉ nghĩ cũng thấy đau, một kiếm nặng như thế. Người cũng thật là, thanh kiếm dài như vậy cũng không nhìn thấy, người không tránh kịp sao? Đáng lẽ người không nên quay lại, ta cũng không phải bị thương nặng, người còn chạy qua làm gì? Nếu như một kiếm này đâm vào chỗ yếu hại, người chết ta cũng sẽ rất nhanh xuống đó cùng người.”

“Liên đệ yên tâm, cho dù ta chết cũng nhất định có thể bảo hộ người chu toàn.” Đông Phương Bất Bại mở mắt, nắm chặt tay của Dương Liên, thanh âm tuy ôn nhu nhưng cũng tuyệt đối tự tin nói.

Trong lòng Dương Liên thương tiếc không thôi nhìn Đông Phương Bất Bại, sau nửa ngày lại cảm thấy viên mắt lên men, vôi vàng cúi đầu xuống tiếp tục băng bó. “Ngu ngốc, nếu người chết lão tử cũng không muốn sống một mình ở trên đời chịu đựng những người này làm nhục. Nhất định sẽ đi theo người.”

“Liên đệ...” Những lời của Dương Liên làm Đông Phương Bất Bại vô cùng cảm động, nắm chặt tay hắn.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương, Dương Liên thuận thể cởi y phục của Đông Phương Bất Bại ra, kéo chăn đắp lên người y, “Được rồi, người nghỉ ngơi cho khỏe đã.”

Nghe câu này, ánh mắt Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên bất chợt tối sầm, thu hồi bàn tay đang nắm lấy người kia, hỏi. “Liên đệ phải đi!”

“Ừ, ta đi một lát sẽ trở về, người cứ nghỉ ngơi trước.” Không nhìn thấy ánh mắt của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên nhắc chậu nước lên nói với y một câu rồi quay đi.

Sau khi rời khỏi mật đạo, Dương Liên liền lập tức tìm người tăng cường tuần tra khắp Hắc Mộc Nhai, lại đi tìm Bình Nhất Chỉ miêu tả thương thế của Đông Phương Bất Bại, đợi Bình Nhất Chỉ phối xong phương thuốc thì lại đến nhà bếp căn dặn làm vài món ăn bổ máu. Xong hết mọi việc mới quay về tiểu viện.

Khi về đến nơi Dương Liên trực tiếp đẩy cửa đi vào, rón rén bước chân đặt thức ăn và thuốc lên trên bàn, lại đi đến bên giường nhìn một chút, thấy y đang thực sự nhắm mắt nghỉ ngơi mới an tâm. Thế nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt đầy son phấn của đối phương thì không khỏi cau mày lại, lại lấy thêm một chậu nước nóng đặt bên giường, dùng khăn gấm thấm ướt nhẹ nhàng lau mặt cho Đông Phương Bất Bại.

Đợi đến khi lau xong, mảnh khăn cũng bị dính lên không ít màu sắc, Dương Liên nhìn mà không khỏi co rút khóe miệng, may mà lúc này cởi áo cho Đông Phương Bất Bại cũng không thấy y mặc yếm, nếu không nhất định hắn sẽ bật cười.

Đến giờ Dương Liên mới thấy rõ được tướng mạo của Đông Phương Bất Bại, sắc mặt tái nhợt, môi rất mỏng, mắt xéch dài, lông mày vừa mỏng vừa cong giống như đã từng được cắt tỉa, bất quá vẫn có thể nhìn ra dung mạo nguyên bản của người này vốn là mày kiếm, mũi cao, đường nét phân minh, nước da đầy sức sống. Một gương mặt như thế nhất định tuyệt không nữ khí mà là anh khí bừng bừng, vừa nhìn đã thấy hào hùng. Trong lòng Dương Liên không khỏi suy đoán.

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại vẫn nhắm mắt giả ngủ này giờ, rốt cuộc cũng tỉnh lại trong ánh nhìn soi mói của Dương Liên, gương mặt hơi ửng đỏ.

“Người đã tỉnh, ta có đi tìm Bình Nhất Chỉ xin phương thuốc điều dưỡng, người uống một chút.” Thấy Đông Phương Bất Bại tỉnh lại, Dương Liên mỉm cười ngồi bên mép giường đỡ y ngồi dậy tựa vào người mình, lại vươn tay lấy chén thuốc đút cho y.

Một bên đút thuốc, một bên Dương Liên còn không ngừng xoa vai Đông Phương Bất Bại, rất gầy, đây là cảm giác rõ ràng nhất của hắn, vô luận là lúc này đỡ lấy người hay hiện tại ôm vào lòng, lúc nào cũng có cảm giác xương xẩu,

“Liên đệ, được rồi.” Uống hết chén thuốc, Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên vẫn chưa hồi thần thì cúi đầu, nhẹ giọng nhắc nhở.

Giật mình hồi thần, Dương Liên liền đặt chén thuốc qua một bên, lại dựng gối đầu để Đông Phương Bất Bại dựa vào, mang thức ăn đến. “Canh và mấy món thức ăn này đều là loại bổ máu, người chảy nhiều máu như vậy phải bồi bổ cho tốt.” Nói rồi liền đưa cơm tới bên miệng y.

Đông Phương Bất Bại lộ ra nụ cười vui sướng, ánh mắt của y nhìn Dương Liên giống như muốn hòa tan người ra, khiến hắn xấu hổ không ngừng trức trặc đút cơm.

“Ăn như vậy cũng ít quá!” Chén cơm chỉ với được một phần ba, canh uống hết phân nửa, thảo nào lại gầy như vậy. Dương Liên cau mày nhìn thức ăn còn thừa lại.

“Liên đệ, ta thực sự không ăn nổi.” Sợ Dương Liên tức giận, Đông Phương Bất Bại vội vàng nói. “Nếu không, ta uống hết canh vậy.”

“Quên đi, đã không uống nổi thì đừng nên miễn cưỡng, nếu không dạ dày sẽ khó chịu.” Dương Liên khoát tay áo đặt thức ăn lại lên bàn, sau đó đỡ Đông Phương Bất Bại nằm xuống giường.

“Người ngủ trước đi.” Bỏ lại một câu, cũng không đợi đối phương trả lời, Dương Liên liền mang những thứ kia ra ngoài. Hắn cảm thấy Đông Phương Bất Bại ở chỗ kia suốt ba năm không đi ra ngoài, thân thể cũng gầy thành bộ dạng kia, trên mặt không có nụ cười, không phải là mắc chứng tự bế rồi đi, nhìn thế nào cũng làm người ta lo lắng.

Hơn nữa ở đây cũng không thuận tiện, cái gì cũng phải tự mình làm. Sau khi rời khỏi mật đạo, Dương Liên gọi hết hạ nhân đến, tỉ mỉ chọn ra một nam một nữ. “Hai người các người ở lại, những người khác giải tán hết.”

Nhìn hai người trước mặt, nữ khoảng chừng hơn hai mươi, cũng coi như đã có tuổi trong đám tỷ nữ, nam cũng cỡ hai lăm hai sáu, thoạt nhìn rất ổn trọng.

4. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 4

Nhìn hai người trước mặt, Dương Liên nói: “Sau này hai người các người sẽ hầu hạ giáo chủ, lát nữa ta sẽ đưa hai người vào tiểu viện của giáo chủ. Nhớ kỹ, các người không được tùy ý ra vào nơi ở của giáo chủ, chỉ được bước vào khi có căn dặn, cũng không được tùy tiện nói ra nơi ở của giáo chủ. Nếu như có người ngoài biết đến nơi này, không cần ta nói, các người cũng tự biết hậu quả đi!”

“Dạ, dạ, nô tài hiểu được, tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài, xin tổng quản đại nhân yên tâm.” Hai người cùng quỳ rạp xuống sợ hãi nói.

“Yên tâm, cũng không phải việc nặng gì, chỉ là đồ ăn hằng ngày của giáo chủ ta sẽ ghi lại trên giấy, các người cứ theo đó mà đến trừ phòng căn dặn, đợi làm xong thì mang về là được. Chỉ cần các người biết nghe lời, liền không thiếu chuyện tốt cho các người.”

Sau khi hai người nọ ly khai, Dương Liên lại gọi một người đến.

“Ta hỏi người, ờ... Những nữ nhân kia ở đâu?” Dương Liên ngồi trên ghế, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Dương Liên Đình đáng chết, để lại cục diện rối rắm thế này cho ta thu thập.

“Chẳng hay đêm nay tổng quản đại nhân truyền vị nào?” Hạ nhân kia nghe hắn nói lập tức nở nụ cười hỏi.

“Ghê tởm, thật cho mình là Hoàng đế sao, còn truyền vị nào.” Nghe xong lời này, Dương Liên nhất thời tức giận mắng lên, mắng xong lại thấy vẻ mặt ngạc nhiên sợ hãi của hạ nhân mới sức nhớ hiện giờ bản thân chính là Dương Liên Đình, nhất thời ho khan hai tiếng nói: “Bây giờ người giúp ta giải tán những nữ nhân kia, nguyện ý đi thì cho ngân lượng, không muốn đi... cứ giết hết là được. Đừng để ta nhìn thấy các nàng nữa.”

“A! Tổng Quân đại nhân, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ là giáo chủ lại...”

“Liên quan gì đến ngươi, đã chán sống rồi à, đây là chuyện ngươi có thể hỏi sao? Làm tốt cho ta, nếu như đến sáng mai ta vẫn chưa thấy xong việc, có tin ta lấy đầu ngươi hay không?” Dương Liên trừng mắt nhìn người nọ hung hãn nói, nhất thời dọa gã sợ đến mức quỳ rạp xuống không ngừng bảo đảm.

Giải quyết xong công việc, Dương Liên nhìn sắc trời một chút rồi quay về tiểu viện, sau khi vào phòng liền thấy Đông Phương Bất Bại vẫn nằm yên trên giường như trước. Bất quá hần vừa đi đến bên giường đã thấy người nọ mở mắt ra.

“Còn chưa ngủ sao.” Ngồi ở mép giường, Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại nhẹ giọng hỏi.

“Liên đệ tới là còn có chuyện gì sao?” Lúc này khi Dương Liên đi rồi Đông Phương Bất Bại vẫn không ngủ. Ý nghĩ đến thái độ ôn nhu của Dương Liên đối với mình, trong lòng vừa ngọt ngào vừa cay đắng, bởi vì y biết, Dương Liên Đình chỉ tỏ thái độ như vậy khi có việc muốn cầu y. Thế nhưng chỉ cần hần vừa tỏ ra dịu dàng một chút, cho dù có yêu cầu thế nào chắc chắn mình cũng sẽ tận lực thỏa mãn.

“Không có gì, chỉ là ta lo lắng vết thương của ngươi, đêm nay ta sẽ ở lại đây.” Nói đến đây, Dương Liên Đình cũng cảm thấy khá kỳ lạ, trong ấn tượng của hần, dường như Dương Liên Đình chẳng bao giờ ngủ lại nơi này.

“Liên đệ muốn ngủ lại, vậy...” Biểu tình của Đông Phương Bất Bại có chút không thể tin nổi nhìn Dương Liên, cũng không biết lúc này trong lòng y đang nghĩ gì.

“Thế nào, không được sao?” Thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên quần bách, đành phải dùng thái độ hung hăng để che giấu.

“Được, nếu Liên đệ ở lại, dĩ nhiên ta rất vui vẻ, chỉ sợ đệ không quen.” Thấy Dương Liên Đình tức giận, Đông Phương Bất Bại càng vội vàng nói.

“Có cái gì không quen chứ.” Trong lòng rất cuộc cũng vui vẻ, Dương Liên không nói hai lời liền cởi áo ngoài lên giường, kéo chăn của Đông Phương Bất Bại qua đắp chung.

Thân thể của Đông Phương Bất Bại hơi cứng lại, hai mắt nhắm nghiền, Dương Liên ở bên cạnh lại không phát hiện trực tiếp choàng tay qua ôm người kia vào lòng, sau khi cố định tư thế mới lên tiếng: “Người bị thương, ta sợ người ngủ lộn xộn đè lên vết thương sẽ không tốt, vẫn là như thế này an toàn hơn.”

Gương mặt Đông Phương Bất Bại ửng đỏ, từ từ nhắm mắt lại, thanh âm khẽ run rẩy, nói: “Làm phiền Liên đệ rồi.”

Dương Liên cười ha ha, trong lòng vô cùng thỏa mãn càng ôm người sát thêm chút nữa, vừa mở mắt đã thấy hai gò má ửng đỏ của Đông Phương Bất Bại, trong lòng khẽ động liền rướn người hôn nhẹ lên mặt y.

“Liên đệ...” Động tác này của Dương Liên làm Đông Phương Bất Bại kinh ngạc mở mắt, trong ánh mắt không giấu được thâm tình, kích động và vui vẻ, khiến ngực Dương Liên đau xót từng trận.

“Đông Phương... Trước kia là ta phụ ngươi, chuyện hôm nay khiến ta thấy rõ rất nhiều, cũng thấu hiểu rất nhiều chuyện. Rốt cục ta cũng phát hiện, trong lúc nguy nan nhất, người ta nhớ nhung nhất trong lòng là ai, cũng biết được khi thấy người bị thương rốt cuộc trong lòng cảm thấy thế nào?”

“Vậy Liên đệ đã cảm thấy thế nào?” Ánh mắt Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên có chút ướm át hỏi.

“Vào lúc nguy nan, lòng ta chỉ lo lắng cho ngươi, thấy người bị thương tổn ta lại càng đau lòng. Đông Phương, hôm nay ta mới biết được người mà ta chân chính quan tâm là ai? Ta tự biết trước đây đã làm những việc tổn thương ngươi, cũng từng phụ ngươi. Ta không cầu ngươi tha thứ, chỉ cầu ngươi cho ta một cơ hội sửa đổi, để ta tiếp tục ở bên cạnh ngươi, chiều cổ ngươi.” Nói đến đây, Dương Liên cảm thấy trong

lòng mình thực sự sinh ra cảm giác hổ thẹn áy náy, giống như linh hồn hắn đã mong đợi thời khắc này từ rất lâu, những lời nói này càng là lời tâm huyết vô cùng chân thật.

“Liên đệ, ta không trách người, người có thể nói ra lời như thế, cho dù muốn mạng của ta, ta cũng không có nửa câu oán hận.” Nắm tay Dương Liên, gương mặt Đông Phương Bất Bại lộ ra thần tình vui sướng cảm động..

“Ta muốn mạng của người làm gì, ta cần chính là người. Từ nay về sau, người chính là người trân quý nhất của Dương Liên Đình ta, ta còn muốn sống chung với người cả đời, không cho người nói những lời chết chóc kia nữa.” Nói xong, Dương Liên liền thấy đôi má của Đông Phương Bất Bại đỏ bừng, ánh mắt càng thêm thâm tình. Trong lòng khẽ động, hắn ngẩng đầu hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Cảm thấy Đông Phương Bất Bại sững sờ, Dương Liên trực tiếp dùng lưỡi cạy mở đôi môi y hôn sâu vào, không ngừng thưởng thức hương vị ngọt ngào của tình nhân. Nụ hôn trôi qua, Đông Phương Bất Bại sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt càng thêm vui mừng kinh ngạc nhìn Dương Liên..

“Mùi vị thật thơm, thấy người có thương tích trên người nên hôm nay chỉ thế thôi. Hiện tại nên nghỉ ngơi cho tốt.” Cười xấu xa một tiếng, Dương Liên ôm Đông Phương Bất Bại thật chặt, thấy lỗ tai người kia đỏ bừng lên thì tâm tình càng tốt, ngậm vào miệng cắn nhẹ một hồi, cho đến khi Đông Phương Bất Bại không chịu nổi mở miệng xin tha mới hài lòng thả ra.

Trong lòng thanh thản, Dương Liên nhanh chóng ngủ mất, đến khi cảm thấy người bên cạnh đang nóng rực mới giật mình mở mắt. Quay đầu lại nhìn đã thấy Đông Phương Bất Bại toát mồ hôi lạnh, cả người nóng hổi, nhất thời sợ đến mức thanh tỉnh, vội vàng đánh thức đối phương.

“Đông Phương tỉnh, tỉnh dậy, người không sao chứ!”

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại mở mắt, biểu tình mờ mịt khó chịu nhìn về phía Dương Liên.

“Người sốt rồi, ta cho người đi gọi Bình Nhất Chỉ.” Sờ lên trán Đông Phương Bất Bại, Dương Liên lập tức đứng dậy mặc y phục.

“Không muốn, ta không sao, chỉ cần ngủ một đêm là được.” Nhanh chóng kéo y phục của Dương Liên lại, Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói. “Liên đệ đừng lo lắng.”

“Ngủ một đêm cái gì chứ, đã sốt thành như vậy rồi. Nghe lời, để Bình Nhất Chỉ đến xem.” Vỗ vỗ bàn tay của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên nhịn xuống lo lắng trong lòng, khuyên bảo.

“Ta không muốn gặp người ngoài, nếu Liên đệ lo lắng, chỉ cần đắp khăn cho ta là được.” Đông Phương Bất Bại lắc đầu, kiên định nói.

Thấy y kiên quyết như vậy, Dương Liên cũng không còn cách nào, chỉ có thể đi lấy một chậu nước tới đắp khăn lên trán cho Đông Phương Bất Bại.

“Trên người còn chỗ nào khó chịu không? Vết thương có đau không? Nhất định là vết thương khiến người bị sốt rồi.” Lại đổi khăn, Dương Liên lo lắng hỏi.

“Ta không sao, Liên đệ yên tâm.” Thấy thần sắc lo lắng lộ rõ trên mặt Dương Liên, Đông Phương Bất Bại ầm ập trong lòng, mỉm cười nói.

“Không được nói không có việc gì, ta có thể nhìn ra được. Ta nói cho người biết, nếu đến hừng đông vẫn không hạ sốt, ta nhất định đi gọi Bình Nhất Chỉ đến.” Dương Liên hơi tức giận nhìn Đông Phương Bất Bại.

Lời nói của Dương Liên khiến Đông Phương Bất Bại cau mày, mấy năm nay y thật sự không muốn gặp người bên ngoài lắm.

“Sao rồi, trên người khó chịu?” Thấy Đông Phương Bất Bại cau mày, Dương Liên bật người lo lắng hỏi.

Thấy biểu tình của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại run lên trong lòng, đột nhiên có cảm giác muốn rơi lệ. Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng y cũng có thể cảm nhận sự ôn nhu này. Đông Phương Bất Bại khẽ “Ừ” một tiếng, nhìn thấy vẻ lo lắng của Dương Liên, trong lòng càng ầm ập.

“Không được, giờ ta liền gọi Bình Nhất Chỉ đến.” Nghe Đông Phương Bất Bại thừa nhận mình khó chịu, Dương Liên càng lo lắng. Bởi vì trong ấn tượng của hắn, Đông Phương Bất Bại chưa từng biểu hiện yếu đuối trước mặt người khác, cho dù luôn hành xử như nữ nhân trước mặt hắn, cũng không tỏ ra nhu nhược khiến người ta đau lòng giống như bây giờ.

“Không cần, ta chỉ là cảm thấy lạnh, Liên đệ ôm ta một chút là được.” Kéo nhẹ bàn tay của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại ôn nhu nói.

Hơi suy nghĩ một chút, Dương Liên lập tức xoay người ôm chặt thân thể của Đông Phương Bất Bại vào lòng, quả thực vừa rồi còn cảm thấy nóng hổi, hiện tại đã lạnh tanh. Sự thay đổi này càng khiến y sốt ruột, lo lắng hơn. “Đắp chăn kín chút, nếu ngày mai vẫn không hết sốt, ta nhất định đi gọi Bình Nhất Chỉ. “

“Ừ.” Rúc vào trong ngực Dương Liên, khoe miệng Đông Phương Bất Bại lộ ra nụ cười an tâm, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

5. Chi Tái Thể Tình Nhân - Chương 5

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Dương Liên liền lập tức sờ trán của Đông Phương Bất Bại, sau khi thấy hình như đã thật sự hạ sốt mới yên lòng. Dương Liên nhìn thấy Đông Phương Bất Bại vẫn ngủ rất say, bất quá khi chạm vào người thì thấy mồ hôi ướt sũng, đoán chừng là tối hôm qua bị hắn dùng khăn ủ mà ra.

Dương Liên lặng lẽ không muốn kinh động Đông Phương Bất Bại, thế nhưng người kia cũng bị đánh thức.

“Người tỉnh rồi, cứ nằm thêm một chút, ta đi phân phó bữa sáng, người muốn ăn gì không?” Dương Liên vừa chỉnh lại góc chăn cho Đông Phương Bất Bại vừa nói.

“Liên đệ cứ tự tiện! Ta thì sao cũng được.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười nhìn Dương Liên.

“Vậy được rồi!” Dương Liên gật đầu đi ra khỏi phòng, khi ra đến lối vào mật đạo liền nhìn thấy hai hạ nhân hôm qua đang chờ y đến phân phó. Sau khi căn dặn xong hết, Dương Liên suy nghĩ, lại đi lấy thêm một chậu nước nóng. Phía sau tiểu viện là ôn tuyền, mỗi lần muốn tắm chỉ cần đến đó, vô cùng thuận tiện. Thế nhưng trên người Đông Phương Bất Bại lại có vết thương mới, cho dù tối qua bị ủ đến nổi mồ hôi đầy người cũng không thể tùy tiện tắm, Dương Liên đây là muốn lau người cho y.

Lúc Dương Liên mang nước vào đã thấy Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, giống như đang muốn xuống giường.

“Miệng vết thương của người còn chưa lành hẳn, cũng mới hạ sốt, xuống giường làm gì! Thật muốn ta tìm Bình Nhất Chỉ đến sao.” Dương Liên nghiêm mặt nói với Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ, ta đã không sao rồi, chỉ là trên người khó chịu, muốn đi rửa mặt.” Thấy biểu tình trên mặt Dương Liên thay đổi, Đông Phương Bất Bại mỉm cười ngoan ngoãn ngồi im trên giường.

“Biết người khó chịu, ta đã mang nước đến đây, miệng vết thương chưa lành không nên bị ướt, mấy hôm nay người cố chịu một chút, lau người là được.” Dương Liên đặt chậu nước xuống bên giường, lại bắt đầu động thủ cởi quần áo của Đông Phương Bất Bại.

“... Liên đệ, để ta tự làm.” Sắc mặt ửng đỏ, Đông Phương Bất Bại vội vàng né tránh bàn tay của Dương Liên.

“Người cứ ngoan ngoãn ngồi yên đi, vết thương này người không thấy được, cứ để ta lau người cho người, lau xong cũng vừa lúc phải uống thuốc.” Nói xong liền cởi áo của Đông Phương Bất Bại, nhất thời một thân hình gầy gò trắng nõn liền lộ ra trước mắt.

Lại nhìn thêm một chút, Dương Liên phải không ngừng tự nhủ sớm muộn gì người trước mắt cũng là của mình, hiện tại không vội, mới có thể bình tĩnh cởi quần Đông Phương Bất Bại.

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại đột nhiên cứng ngắc, tái nhợt, y dè tay của Dương Liên lại, thanh âm hơi trầm trở. “Liên đệ, cứ để ta tự làm.”

“Không có gì, ta giúp người.” Dương Liên cho rằng Đông Phương Bất Bại cảm thấy ngại nên lại càng tăng nhanh tốc độ.

Thân thể Đông Phương Bất Bại cứng lại, chỉ đành nhắm nghiền mắt lại nằm trên giường. Cũng không phải Dương Liên Đình chưa từng nhìn thấy thân thể của y, chỉ là khi đó y và Dương Liên Đình vốn đang tình thâm ý nặng, chỉ tò mò nhìn một cái cư nhiên lại lộ ra biểu tình chán ghét ghê tởm. Từ đó về sau, tuy rằng bề ngoài hắn vẫn không thay đổi, nhưng cũng không chạm vào người y một lần nào nữa. Mà hiện tại, hạnh phúc của y mới chỉ kéo dài một ngày đêm, chẳng lẽ lại là chuyện cũ tái diễn sao?

Sau khi cởi nội khố của Đông Phương Bất Bại ra, Dương Liên liền thấy được vết sẹo dữ tợn kia, nhất thời trong lòng run lên, trong trí nhớ của hắn, cảm giác của nguyên chủ khi nhìn thấy vết sẹo này chính là khiếp sợ và chán ghét. Chỉ là bây giờ, trong lòng lại nghĩ đến bi thiết và bất đắc dĩ của Đông Phương khi đó, một Đông Phương Bất Bại kiêu ngạo bề ngoài đã dùng tâm tình gì để đưa ra quyết định này đây.

Để quần áo qua một bên, Dương Liên thấm ướt khăn, từ từ chà lau thân thể cho Đông Phương Bất Bại, động tác vừa mềm nhẹ vừa tỉ mỉ cẩn thận, lại quét mắt lướt khắp thân thể của Đông Phương Bất Bại thêm lần nữa. Vóc người của người luyện võ vốn rất tốt, hoàn toàn không có chút thịt thừa nào, làn da trơn mịn co giãn, hai đùi thon dài hữu lực khiến Dương Liên không ngừng gật đầu thỏa mãn. Bất quá vẫn có chút khuyết điểm, chính là quá gầy, hắn gần như có thể thấy được toàn bộ xương sườn của y.

“Ai...” Dương Liên thở dài, sau khi Đông Phương Bất Bại nghe tiếng thở đó, cả người liền căng thẳng, sắc mặt tái nhợt, nhắm mắt chờ đợi những lời nhục mạ của đối phương.

“Thật gầy, người xem một chút, cánh tay, cái bụng, cả đùi nữa, hầu như không có chút thịt gì, chẳng trách hôm qua lại ăn ít đến vậy. Không được, tiếp tục như thế sớm muộn gì thân thể cũng suy sụp. Đừng tưởng võ công của ngươi đệ nhất thiên hạ thì không cần phải ăn cơm, chẳng lẽ ngươi muốn sau này tỷ võ với người khác lại thua trận bởi vì thể lực chống đỡ không nổi. Nói ra thật mất mặt.

“Liên đệ... Ngươi.” Đông Phương Bất Bại không nghĩ đến Dương Liên Đình sẽ nói ra những lời này, nhất thời mở to mắt, kinh ngạc nhìn đối phương.

“Ta quyết định, mục tiêu sau này của ta chính là phải để cho ở đây, còn có ở đây, ở đây nữa thêm một chút da thịt, tuyệt đối không để gầy nhẳng như thế này.” Dương Liên chỉ vào cánh tay, bụng cùng với đùi của Đông Phương Bất Bại mà nói. “Đúng rồi, còn không được để lộ xương sườn. Nếu để người ngoài thấy được bộ dáng này của ngươi, còn cho rằng Nhật Nguyệt thần giáo của chúng ta sắp sụp đổ, ngay cả giáo chủ cũng đổi thành bộ dạng này.”

Vừa nói Dương Liên vừa dùng tay sờ soạng xương sườn của Đông Phương Bất Bại, lại nhéo nhéo cánh tay đối phương, khiến cho Đông Phương Bất Bại không phản ứng kịp. “Liên đệ... Ngươi, ngươi không phải là không thích...”

“Hử? Không thích cái gì?” Dù trong lòng biết rõ Đông Phương Bất Bại muốn nói điều gì, thế nhưng Dương Liên lại không biết nên trả lời thế nào, vì vậy chỉ có thể một bên giả vờ không biết, một bên vuốt ve thân thể Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ...” Dương Liên đặt tay lên bụng Đông Phương Bất Bại, khẽ mơn trớn phần eo non mịn của y, từng chút từng chút chọc cho Đông Phương Bất Bại nhột đến mức buồn cười, khiến y phải dè tay của Dương Liên lại.

“Hóa ra ngươi sợ nhột.” Ánh mắt Dương Liên sáng lên, cười xấu xa một tiếng, bàn tay thoát khỏi sự kiềm chế của Đông Phương Bất Bại bắt đầu phá rối không ngừng. Nhất thời Đông Phương Bất Bại bị nhột không chịu nổi, thân thể cũng bắt đầu giãy dụa.

“Ha ha, Liên đệ, ngươi đừng chọc ta nữa mà.”

Dương Liên một tay kiềm giữ người Đông Phương Bất Bại, một tay vẫn liên tục cù quanh eo y, khiến Đông Phương Bất Bại cười ra nước mắt.

“Vết thương của ta đau, Liên đệ, đừng nên cù ta.” Đông Phương Bất Bại vô cùng bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn ngoài tỏ ra đáng thương.

Quả nhiên sau khi Dương Liên nghe xong liền dừng tay lại, tràn đầy áy náy nhìn vết thương trên ngực Đông Phương Bất Bại. “Xin lỗi, ta đã quên, ngươi không sao chứ!”

“Ha ha, ta không sao, Liên đệ đừng lo lắng.” Đông Phương Bất Bại lau khóe mắt, mỉm cười ôn nhu nói với Dương Liên, trong lòng cũng tràn đầy ấm áp.

Dương Liên nghe vậy cũng yên lòng, lại nhanh nhẩu muốn giúp Đông Phương Bất Bại tháo băng vải để thay thuốc. Sau đó lại mặc lại y phục cho Đông Phương Bất Bại, gọi hai người hầu đang bưng điểm tâm và thuốc đứng bên ngoài vào.

“Ngày hôm qua ta chọn hai người, muốn để bọn họ hầu hạ ngươi, một mình ngươi làm gì cũng không thuận tiện. Ta không cho bọn họ tùy ý tiến vào, sẽ không làm phiền ngươi.” Dương Liên vừa bày đồ ăn lên bàn vừa nói với Đông Phương Bất Bại.

“Mấy ngày nay cứ để bọn họ hầu hạ, chờ vết thương của ta lành rồi thì để bọn họ rời đi!” Đông Phương Bất Bại tựa vào bên giường trầm ngâm nửa ngày rồi lên tiếng.

“Vậy cơm nước làm thế nào bây giờ? Dù sao cũng phải có người đưa cơm chứ! Ngươi có thể viết những món muốn ăn ra đưa cho bọn họ, để bọn họ mang đến là được.”

“Không cần, chờ vết thương của ta lành rồi có thể tự mình nấu cơm, không cần nhà bếp đưa đến.” Đông Phương Bất Bại rũ mi, nhẹ giọng nói.

Dương Liên nghe vậy khá sửng sốt, quả thực hẳn không biết Đông Phương Bất Bại học nấu cơm từ khi nào.

“Ta có xây một nhà bếp nhỏ ở bên cạnh, nếu như Liên đệ nguyện ý nếm thử tay nghề của ta, thì ta...” Đông Phương Bất Bại nói đến đây thì hơi ngắc đầu, ánh mắt tràn ngập nhu tình nhìn Dương Liên, vẻ mặt lộ ra sự chờ mong.

Dương Liên giật mình nắm tay Đông Phương Bất Bại gật đầu. “Tốt lắm, ta chờ vết thương của ngươi lành, sau này mỗi ngày nấu cơm cho ta.”

Ánh mắt Đông Phương Bất Bại sáng lên, trong mắt cũng lộ ra nét mừng rỡ, khóe miệng cong cong mỉm cười.

Dương Liên nhìn thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, lại thăm dò hôn lên khóe miệng đối phương một cái, thấy gương mặt trắng nõn kia trở bên đỏ bừng thì tâm tình lại càng tốt hơn. Dương Liên lấy bát cháo trên bàn đưa qua cho Đông Phương Bất Bại, nhìn thấy bên trong có bỏ thêm táo đỏ thì hài lòng gật đầu, múc một thìa đưa đến bên miệng người kia.

“Ăn nhiều táo đỏ một chút, cái này bổ máu.”

Dưới sự đốc thúc không ngừng của Dương Liên, cuối cùng Đông Phương Bất Bại cũng ăn hết một chén cháo, nhìn thấy bên cạnh còn một chén thuốc thì liền lắc đầu không muốn ăn nữa. Dương Liên cũng không còn cách nào, chỉ có thể tự mình giải quyết hết số cơm canh còn lại. Dương Liên lại suy nghĩ một chút, sau đó phân phó hai người kia đi nhà bếp mang một ít điểm tâm khai vị đến đặt ở đầu giường Đông Phương Bất Bại.

“Thứ này ngươi có buồn miệng thì ăn một chút, mệt thì nghỉ ngơi, nhằm chán lại thêu hoa, ta về giáo xem công việc đã.” Sau khi dặn dò vài câu, Dương Liên lại chu đáo đặt những thứ quần áo, thức ăn, nước trong tầm tay Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ... Đêm nay, ngươi còn quay lại không?” Do dự một chút, cuối cùng trước khi Dương Liên ra cửa Đông Phương Bất Bại cũng thu hết can đảm hỏi ra.

“Đương nhiên sẽ về, không về ta ngủ ở đâu?” Dương Liên lộ ra vẻ mờ mịt hỏi lại Đông Phương Bất Bại, nhìn biểu tình vui mừng của người kia, khóe miệng lại nhếch lên một chút.

Trong lòng cảm thấy thoải mái, dọc đường Dương Liên cơ hồ là vừa đi vừa hát, bất quá còn chưa kịp hát xong một khúc đã bị một người chạy đến trước mặt quát gọi cắt đứt.

“Dương Liên Đình, ngày hôm qua ngươi đi đâu?” Đồng Bách Hùng chán ghét nhìn Dương Liên, thanh âm nghiêm nghị mắng.

“Đồng trưởng lão, hóa ra là ngài, mọi việc vẫn ổn chứ.” Dương Liên không hề để ý đến ánh mắt của Đồng Bách Hùng, mỉm cười ung dung chào hỏi.

“Hừ, ta có việc hay không liên quan gì tới ngươi, Đông Phương huynh đệ đâu? Từ hôm qua vẫn chưa hề thấy y ra mặt.”

“Hai ngày nay giáo chủ không khỏe, vẫn còn đang nghỉ ngơi.”

“Đông Phương huynh đệ làm sao vậy? Ta muốn gặp y, còn nữa, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho y biết, ngươi mau dẫn đường.” Trên mặt Đồng Bách Hùng lộ ra thần sắc lo lắng, hung hãn nói với Dương Liên.

“Nhưng mà gần đây giáo chủ không muốn gặp người ngoài, vì thế, hy vọng Đồng trưởng lão có thể thông cảm.” Dương Liên hơi khổ sở nhìn Đồng Bách Hùng nói, cho dù đang bị thương Đông Phương Bất Bại cũng không chịu gọi Bình Nhất Chỉ mà tự mình chịu đựng, huống chi là Đồng Bách Hùng.

“Người ngoài? Lúc Đồng Bách Hùng ta và Đông Phương huynh đệ sát cánh chiến đấu, không biết tiểu tử ngươi đã ra đời chưa nữa? Lại dám nói ta là người ngoài?” Trong mắt Đồng Bách Hùng tràn đầy giận dữ quát lớn với Dương Liên.

“Cái này, Đồng trưởng lão, là ta nhất thời nói bậy, ngài đừng nóng giận, chỉ là giáo chủ thật sự không muốn gặp ai cả, thôi thì để ta đi bẩm báo một chút. Nếu ngài thật sự có việc gấp, không bằng cứ viết ra, ta sẽ chuyển cho giáo chủ giùm ngài, để giáo chủ định đoạt, như vậy có được không?” Dương Liên không ngừng kêu khổ trong lòng, cố gắng xoa dịu Đồng Bách Hùng. Nói thật ra, hắn khá sợ hãi Đồng Bách Hùng. Tính tình người này hào sảng, ghét ác như thù, nếu như hơi không hài lòng liền một chương đánh chết, đến lúc đó cho dù Đông Phương Bất Bại có biết cũng không cứu được hắn. (Mèo: Ghét ác như thù mà làm trưởng lão của tà giáo??? ! Đồng Bách Hùng thật sự là một kỳ ba) (Yami: ý bà là tính ông này thẳng đuột không thích nịnh nọt giả dối, kiểu ghét ngụy quân tử hay tiểu nhân ấy, vả lại tà giáo vậy chứ nhiều khi đạo nghĩa hơn xa cái đám chính phái :v)

6. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 6

Hơn nữa, trước đây lúc tất cả giáo chúng đều cúi đầu xưng thần trước mặt Dương Liên Đình, chỉ có một mình Đồng Bách Hùng vẫn như vậy, dám nói dám làm không hề nịnh nọt. Vì vậy nguyên chủ Dương Liên Đình vẫn luôn vừa hận vừa sợ Đồng Bách Hùng.

“Còn dám nói dối lão tử, ngươi cho là gia gia không biết sao, Dương Liên Đình ngươi là một tiểu nhân chuyên dùng mỹ sắc mê hoặc Đông Phương huynh đệ, khiến y không nhìn thấy đám người chúng ta, bản thân ngươi lại suốt ngày đem tà thuyết che mắt giáo chúng, khiến cho cả Thần giáo đều chướng khí mù mịt, nếu lưu ngươi lại chính là tự tay phá hủy cơ nghiệp trăm năm của giáo ta.” Đồng Bách Hùng nắm chặt nắm tay, giận đến mức mặt cũng đỏ lên nói. (Yami: mỹ sắc... bác nói mà không ngượng miệng sao :v)

Dương Liên sợ đến mức chân run một cái, trong lòng thầm kêu không tốt, mặt cũng lộ vẻ sợ hãi, vội vàng nói: “Đồng trưởng lão bớt giận, ta làm gì có chút mỹ sắc nào để mê hoặc giáo chủ. Ai...! Nếu đã thành ra như vậy, ta cũng liền nói thật với ngài, chỉ là Đồng trưởng lão nghe xong nhất định phải bảo mật, đây chính là kế hoạch bí mật giáo chủ định ra, có ảnh hưởng không nhỏ tới giáo ta.”

Nét mặt Đồng Bách Hùng lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn Dương Liên, thấy biểu tình của hắn cũng không giống giả vờ liền nén giận, hỏi: “Ngươi vừa nói là thực chứ? Cứ nói ra xem, nếu thật sự quan hệ trọng đại, hôm nay ta liền tha cho ngươi một mạng. Nếu không phải, ta nhất định một chương đánh chết ngươi, cho dù Đông Phương huynh đệ có trách tội, ta cũng nhận.”

“Dạ, dạ, dạ, làm sao ta dám lừa gạt Đồng trưởng lão, chỉ là việc này thực sự quá trọng yếu mà thôi. Kỳ thực ta không phải nam sủng mà là cùng giáo chủ chân tình thật ý, thật sự yêu nhau, chỉ là Đông Phương thân là người đứng đầu một giáo, không thể vì ta mà bỏ qua toàn bộ giáo chúng, y vừa muốn chung sống với ta vừa muốn quản lý Thần giáo, vì vậy mới nghĩ ra một biện pháp làm ta hơi thiệt thòi. Đông Phương cố ý khiến cho mọi người nghĩ ta là nam sủng của y, còn để ta chưởng quản hết sự vụ lớn nhỏ trong giáo là muốn khiến người khác hiểu lầm y trầm mê nam sắc, không quản việc của Thần giáo. Đông Phương là

muốn qua việc này để tìm xem những người trong giáo rớt cuộc ai mới là kẻ trung thành tận tâm với Thần giáo.

Mà những việc ta làm chỉ là nguy trang cho quyết sách của Đông Phương. Nói thật cho ngài biết, cái người trước giờ vẫn ngồi ở chủ vị trong phòng nghị sự không phải Đông Phương mà là một thể thân, ta cũng chỉ là đang giúp y diễn một màn kịch để dụ đám dư đảng của Nhậm Ngã Hành ra mà thôi.”

Trên mặt Đồng Bách Hùng lộ ra thần sắc hoài nghi nhìn Dương Liên. “Thực sao? Người giết nhiều lão thần của phái ta như vậy cũng là ý tứ của Đông Phương huynh đệ?”

“Đồng trưởng lão, lẽ nào ngài không phát hiện, những người ta xử lý ít nhiều đều có quan hệ với Nhậm Ngã Hành, kỳ thực sau lưng bọn họ vẫn luôn không ngừng tìm kiếm Nhậm Ngã Hành, rắp tâm lật đổ Đông Phương. Đồng trưởng lão, ngài nghĩ lại xem, vì sao hết lần này đến lần khác ngài va chạm với ta, nhưng ta lại chưa từng ra tay với ngài? Đó là do Đông Phương truyệt đối tin tưởng ngài là ca ca tốt của y, tuyệt đối không cho phép ta làm khó dễ ngài. Nếu như ta thật sự nắm đại quyền trong tay khiến Thần giáo chướng khí mù mịt, ta còn không sớm ra tay với ngài sao?”

Lúc này Đồng Bách Hùng mới lộ ra thần sắc bình tĩnh đại ngộ, bất quá trong lòng gã vẫn có chút nghi ngờ nhìn Dương Liên. “Người nói, Đông Phương huynh đệ và người là chân tình thực ý?”

“Không sai, ta yêu Đông Phương, Đông Phương cũng yêu ta, chỉ là chúng ta đều là nam tử, sẽ luôn khiến cho thể nhân chế nhạo, hơn nữa y cũng không nguyện để cho những người từng là huynh đệ với mình, nhất là ngài, có chỗ hiểu lầm không thể giải thích với y. Vì thế, ta cam nguyện trở thành nam sủng của Đông Phương trong mắt mọi người, cho dù khiến cho cả thiên hạ chỉ trích chúng ta, cũng không để cho đám huynh đệ tốt các ngài thất vọng.” Nói xong, Dương Liên còn cố gắng biểu hiện ra một bộ thần sắc ảm đạm. (Mèo: Nói thật chứ mấy lời này ai mà tin thì đúng là thiếu não, chỉ là hình tượng trước giờ của Đồng Bách Hùng cũng vốn là một con gấu ngốc không não rồi, coi như hợp lý đi.) (Yami: Cô chê bác ấy thế =)))))

“Vậy... Chúng ta là huynh đệ sinh tử đã từng kết bái, làm sao ta lại chế nhạo y chứ.” Gương mặt Đồng Bách Hùng vằn vẹo, lắp bắp nói.

“Đồng trưởng lão, người đã không khinh thường Đông Phương, vậy cũng sẽ không khinh thường ta chứ! Chúng ta là yêu thương thật lòng, vì Đông Phương, ta có thể bỏ qua tánh mạng của mình.”

“Dương Liên... Dương tổng quản, ta đã biết, có thể để ta gặp mặt Đông Phương một lần không?” Tuy rằng bề ngoài tỏ ra tin tưởng, thế nhưng Đồng Bách Hùng cũng không hoàn toàn là một kẻ ngốc, vì vậy cho dù trong lòng cảm động nhưng gã vẫn muốn xác nhận lại cho rõ.

Dương Liên cũng rõ ràng, những lời vừa rồi chỉ có thể lừa gạt Đồng Bách Hùng được ba phần, chỉ khi gã nhìn thấy được Đông Phương, nghe chính miệng y xác nhận, mới có thể tin tưởng mười phần, xem ra thật sự phải sắp xếp cho Đồng Bách Hùng gặp mặt Đông Phương một lần. Dương Liên lộ ra nụ cười chân thành với Đồng Bách Hùng, nói: “Nếu Đồng trưởng lão đã có thể lý giải, ta đây sẽ nói với Đông Phương, hay là ngày mai được không? Hôm nay thân thể của Đông Phương thật sự không khỏe, đợi lát nữa khi gặp y ta sẽ báo lại, ngày mai nhất định để ngài gặp mặt Đông Phương một lần.”

“Đã như vậy, ta sẽ chờ thêm một ngày. Dương tổng quản... cáo từ.” Khách khí làm ra bộ dạng chấp tay từ biệt, Đồng Bách Hùng liền quay người ly khai.

Dương Liên thở phào một cái, lau lau mấy giọt mồ hôi trên trán, nét mặt cũng nhất thời xụ xuống, xem ra đêm nay hẳn còn phải bỏ công ra thuyết phục Đông Phương, khiến y đồng ý gặp cái gã Đồng Bách Hùng xung động kia một lần.

Sau khúc nhạc đệm đó, Dương Liên thuận lợi bước vào thư phòng xem sổ sách, chỉ là hẳn xem chưa được năm phút đồng hồ khóe miệng đã không ngừng co rút. Sổ sách này cũng quá giả rồi đi! Cho dù muốn ăn bớt ăn xén cũng phải làm sao cho dễ coi một chút, lộ liễu thế này mà cũng được sao? Mấy cái khoản chi này, Dương Liên nhìn mà bất đắc dĩ, cho dù hẳn có tham tài cũng sẽ không làm đến mức khiến người ta không nói được lời nào thế này.

“Dương tổng quản, đây là noãn ngọc lần trước ngài nói, thuộc ha đã tìm được rồi.” Ngay trong lúc Dương Liên chỉ biết cảm nín nhìn sổ sách, một người vẻ mặt hân hoan bước đến đặt một mảnh ngọc thạch trước

mặt hân.

Trong lòng vốn đang không thoải mái, Dương Liên nghe tiếng người kêu gọi ồn ào như vậy, trong nội tâm không tránh khỏi phiền muộn, cau mày muốn mắng vài câu, thế nhưng hân vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy miếng ngọc thạch kia, tiếng mắng liền bị nghẹn cứng lại trong cổ họng. Miếng ngọc trước mắt vô cùng mỹ lệ, rõ ràng là ngọc thạch nhưng lại mang theo màu đỏ rực rỡ, chất ngọc cũng tuyệt hảo, rõ ràng là một bảo bối hiếm có. Nếu như mang vật này tặng cho Đông Phương, nhất định y sẽ rất cao hứng.

“Ừ, miếng ngọc này rất tốt, làm sao người có được.” Dương Liên vươn tay thu hồi ngọc thạch, lại liếc nhìn người kia hỏi.

“Là tìm được trong một cửa hàng dưới chân núi, lần trước không phải tổng quản nói muốn tìm một miếng noãn ngọc tặng cho Hồng cô nương sao? Vừa lúc thủ hạ đi thu phí bảo hộ dưới chân núi thấy được vật này, vì vậy thuận tay mang đi.” Người nọ lộ ra thần sắc cao hứng, vội vàng tranh công.

“Phí bảo hộ? Là bao nhiêu? Ý của người có phải là người lấy ngọc của người ta, không những không trả tiền mà còn thu phí của họ?” Dương Liên giận tái mặt, nhìn người nọ trầm giọng hỏi.

“Vâng....” Người nọ hoàn toàn không hiểu vì sao Dương Liên đột nhiên biến sắc, liền sợ hãi ngập ngừng trả lời.

“Ghe tởm... các người đúng là một đám đĩa hút máu của dân... chuyện như vậy...” Mắng được phân nửa, Dương Liên liền ngậm miệng lại, bởi vì hân chợt nhớ ra chuyện này cũng là do nguyên chủ Dương Liên Đình phân phó đám thuộc hạ mà ra.

“Tổng quản...” Người nọ sợ hãi nhìn Dương Liên, chẳng biết mình phạm sai lầm gì.

“Được rồi, từ nay về sau sẽ không thu phí bảo hộ nữa, bách tính sống dưới chân Hắc Mộc Nhai chính là con dân của Thần giáo chúng ta, các người không chỉ không được thu phí bảo hộ mà còn phải tận hết phận sự bảo hộ bọn họ. Còn nữa, miếng ngọc này ta rất thích, người đi hỏi chủ tiệm giá của thứ này, rồi báo với ta mang tiền trả.”

“A? Tổng Quản đại nhân, giá, vậy sau này lấy tiền đâu ra?” Gương mặt của người nọ nhất thời xụ xuống, có chút khổ sở hỏi.

“Nhật Nguyệt thần giáo có nhiều sản nghiệp như vậy, tiền đương nhiên kiếm từ nơi đó, người hỏi nhiều làm gì. Còn không mau chóng làm cho tốt những việc ta phân phó, ta nói cho người biết, lão tử cũng không phải là người người có thể dối trá, nếu như việc này người làm không xong... Hừ, ta nói người biết, Hắc Mộc Nhai này không thiếu nhất chính là người, thêm người không nhiều, bớt người cũng không ít, luôn sẽ có người làm tốt việc ta giao cho, một khi mệnh lệnh không thu phí đã truyền ra ngoài, nếu có người không tuân theo cũng đừng trách ta giết gà dọa khỉ². Ta thấy người cũng là một người thông minh, nể tình miếng ngọc này, ta cảnh cáo người một tiếng, đừng nên làm con gà kia. Dù sao người cũng là thuộc hạ phục vụ ta lâu nhất, nếu như làm tốt việc, sau này người có thể kiếm không ít chỗ tốt, nếu như còn lè mề, hậu quả không cần ta nói đi!”

“Dạ, dạ, thuộc hạ đã biết, tổng quản đại nhân cứ yên tâm, nhất định ta sẽ làm tốt những việc ngài phân phó.”

Đợi đến khi người nọ rời khỏi, Dương Liên liền sửa sang lại hết sổ sách sản nghiệp bên ngoài của Nhật Nguyệt thần giáo, trong lòng quyết tâm phải chỉnh đốn lại một trận, xua đi hết những chương khí mù mịt bao phủ Nhật Nguyệt thần giáo mấy năm nay.

Cứ bận rộn một trận như thế suốt cả ngày, mãi đến khi trời tối Dương Liên mới chỉ sửa sang lại được khoảng một phần mười, thế nhưng hân lại nhớ rõ ràng danh tính của những kẻ tham ô kia, kết cục của những kẻ kia chỉ có một, là chết. Giết gà dọa khỉ, gà không chết khỉ tự nhiên sẽ không sợ hãi, muốn chỉnh đốn lại một bang phái theo đường tà đạo như Nhật Nguyệt thần giáo, không ra tay ác độc thì không hiệu quả, lần này tuyệt đối sẽ không nuông chiều bất cứ kẻ nào.

1/ Đĩa hút máu: Nguyên văn là Chu bác bì, Chu lột da, một nhân vật văn học nổi tiếng của TQ đại diện giai cấp địa chủ keo kiệt tham lam, chuyện vặt kiệt sức của những tá điền dưới trướng. Mình chưa tìm được nhân vật hoặc thành ngữ nào thích hợp hơn nên đành để đĩa hút máu cho thuần Việt. (Yami: Ta thấy “bóc lột” cũng hợp, nhưng đĩa hút máu cũng không khác mấy, dễ hiểu là được)

2/ Giết gà dọa khỉ: Cái này thì chắc ai cũng biết rồi nhưng cũng chú thích cho đủ, giống nghĩa với giết một rần trăm, có nghĩa xử lý một người để làm gương cho kẻ khác.

7. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 7

Vừa xử lý xong đồng sổ sách, ngẩng đầu lên, Dương Liên ngoài ý muốn phát hiện bên ngoài trời đã tối sầm, gọi người hầu bên ngoài đến hỏi mới biết được hiện tại đã là giờ Sửu, tính ra chính là khoảng hai giờ sáng, hẳn vội vàng thu thập mấy thứ trên bàn rồi chạy về phía tiểu viện của Đông Phương Bất Bại.

Vừa đến nơi, Dương Liên liền đi gặp hai hạ nhân đưa cơm thì được báo lại, buổi tối giáo chủ chỉ dùng có nửa chén cháo.

“Người đến trừ phòng bảo người làm vài món ăn, phải là loại dễ tiêu hóa.” Sau khi dặn dò xong, Dương Liên liền đi về hướng tiểu viện, bước chân nhẹ nhàng bước đến bên giường của Đông Phương Bất Bại, khi mở chăn ra mới phát hiện trên giường căn bản không có ai. Nhất thời Dương Liên mở to mắt suy nghĩ, hẳn cho rằng Đông Phương Bất Bại sẽ không rời khỏi nơi này, phỏng chừng đang ở nơi nào đó lân cận.

Dương Liên đi dạo hết một vòng tiểu viện cũng không tìm thấy người, cuối cùng hẳn tìm đến hậu viện, nhìn lên trời thì thấy được Đông Phương Bất Bại đang ngồi trên nóc nhà uống rượu, một tay y cầm vò, trên người chỉ khoác một chiếc áo choàng, sợi tóc thả dài theo gió tản mát.

“Đông Phương, người đang làm gì đó? Ban đêm không ngủ mà chạy lên nóc nhà hứng gió làm gì.” Dương Liên đứng ở bên dưới nhìn Đông Phương Bất Bại, trong nháy mắt y chợt cảm thấy hoảng hốt, hơn nửa ngày mới có thể điều chỉnh cảm xúc trầm giọng hô.

“Liên đệ, sao người lại tới đây.” Dương Liên chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, Đông Phương Bất Bại đã đứng đối diện hẳn.

Đoạt lấy bầu rượu trong tay Đông Phương Bất Bại, Dương Liên liếc mắt nhìn một cái phát hiện bên trong chỉ còn chút ít, lại nắm lấy bàn tay của đối phương, quả nhiên đã lạnh như băng rồi.

“Người làm gì? Vết thương còn chưa khỏe, không chỉ uống rượu mà còn chạy đi hứng gió?” Nhìn Đông Phương Bất Bại, Dương Liên không khỏi sốt ruột.

“Liên đệ, người đừng nóng giận, ta nghĩ đêm nay người sẽ không tới.” Thấy thần sắc lo lắng của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại lập tức lộ ra nụ cười, nhẹ giọng nói.

“Không phải ta đã nói tối nay sẽ về sao, cho dù ta thật sự không về, người có thể tùy tiện uống rượu hóng gió?”

“Liên đệ đừng lo lắng, ta không sao đâu.” Nghe được sự lo lắng trong giọng nói của Dương Liên, tâm tình xuống dốc cả đêm của Đông Phương Bất Bại lập tức trở nên tốt đẹp, ôn nhu trấn an.

Dương Liên trầm mặc sửa lại áo khoác trên người Đông Phương Bất Bại, hơi liếc mắt một chút liền thấy được một chút máu rỉ ra nhiễm đỏ áo trong.

“Cái này là lúc này nhảy xuống không cẩn thận làm nứt ra, lát nữa là ổn rồi.” Thấy sắc mặt Dương Liên thay đổi, Đông Phương Bất Bại rũ mắt xuống nhẹ giọng phân bua.

Trong lòng Dương Liên không khỏi vừa yêu vừa giận, thế nhưng nghĩ đến hình ảnh Đông Phương Bất Bại ngồi một mình trên nóc nhà uống rượu vừa này, cái gì Dương Liên cũng không nói được, chỉ có thể vươn tay ôm lấy đối phương vào lòng.

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại kinh hô một tiếng, lại thuận theo phản xạ ôm cổ Dương Liên.

“Trở về phòng thôi!” Dương Liên siết chặt cánh tay đang ôm Đông Phương Bất Bại, người này thật nhẹ, một đại nam nhân thể nhưng ôm vào trong ngực lại giống như không có chút trọng lượng nào, vì vậy mà Dương Liên lại cảm thấy chua xót.

Sau khi ôm Đông Phương Bất Bại về phòng, Dương Liên lại ra ngoài lấy chậu nước, lau người cho Đông Phương Bất Bại một lần nữa, thay thêm một lần băng thuốc.

“Tự đứng chạy lên nóc nhà làm gì, khí trời lại đang lạnh như thế, thương thể của người vẫn chưa lành hẳn, sao lại không biết yêu quý thân thể chứ.” Giúp Đông Phương Bất Bại đắp chăn thật kỹ, Dương Liên vừa vuốt tóc y vừa nói.

“Ta không sao, Liên đệ đã quên võ công của ta ư, một chút thương tích như vậy chỉ vài ngày là khỏe.” Lời nói của Dương Liên khiến Đông Phương Bất Bại không giấu được nụ cười hạnh phúc.

“Đệ nhất thiên hạ thì thế nào? Đệ nhất thiên hạ sẽ không bệnh, sẽ không đau đớn?” Dương Liên trừng mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, không nhịn được răn đe.

Đông Phương Bất Bại cúi đầu lộ ra một nụ cười khổ. “Ta cho rằng đêm nay Liên đệ sẽ không về.”

“Không phải ta đã nói sẽ trở về sao, chỉ là xử lý công vụ quên mất thời gian nên mới chậm trễ.” Dương Liên hiểu được ý tứ của Đông Phương Bất Bại, hóa ra y cho rằng mình sẽ không đến nên mới đơn độc chạy lên nóc nhà uống rượu. Trong sát na nhìn thấy y lúc này, Dương Liên tựa hồ thấy được một cổ bi thương tịch mịch vây quanh Đông Phương Bất Bại, khiến trái tim của hắn cũng giống như bị đâm một nhát thật sâu.

Dương Liên vươn tay ôm lấy Đông Phương Bất Bại, thầm thở dài trong lòng: “Kể ngốc, hôm qua ta đã nói nhiều như vậy người vẫn không tin, nếu ta không trở về người có thể cho người đi gọi, gọi rồi nhất định ta sẽ về.”

Bị Dương Liên dùng ngôn ngữ cứng chiều mà mắng, sắc mặt Đông Phương Bất Bại khẽ ửng đỏ, tựa lên vai hắn mỉm cười nhẹ nhàng. “Ta tin, những lời Liên đệ nói ta đều tin tưởng.”

Dương Liên hơi bĩu môi, hắn biết cơ bản Đông Phương Bất Bại không tin hắn, bất quá cũng không quan trọng, một ngày nào đó nhất định hắn sẽ khiến Đông Phương Bất Bại hiểu được, những lời hôm qua của hắn đều là thật lòng.

Đợi đến khi hạ nhân mang cơm nước đến, Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại khẽ nhíu mày liền mở miệng nói: “Cơm tối người ăn quá ít, hiện tại dù sao cũng nên ăn thêm một chén cháo, người đã quên hôm qua ta đã nói nhất định phải nuôi người béo lên sao.”

Dương Liên mang chén cháo đến đặt trước mặt Đông Phương Bất Bại, lại ăn trước một muống, Đông Phương Bất Bại thấy vậy mới nâng chén cháo lên ăn, khóe miệng Dương Liên không khỏi cong lên thêm một chút.

Không nhanh không chậm, rốt cục Dương Liên cũng dứt cho Đông Phương Bất Bại hết chén cháo, lại dụ dỗ đối phương ăn thêm vài miếng đồ ăn rồi mới tự mình giải quyết hết phần còn lại. Sau khi rửa mặt lại cùng Đông Phương Bất Bại lên giường ngủ.

Ôm chặt người vào trong ngực, Dương Liên cảm thấy thỏa mãn nhắm hai mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi, cho đến nửa canh giờ sau vẫn cảm thấy đối phương chưa ngủ được, không khỏi mở miệng hỏi: “Làm sao vậy, không ngủ được?”

“Làm phiền người.” Rõ ràng lúc này đã cảm thấy hô hấp của Dương Liên trở nên sâu hơn, không nghĩ đến chỉ một chút đã tỉnh.

“Không có, người làm sao vậy?”

“Khụ khụ, ta không sao, chỉ là dạ dày hơi khó chịu.” Đông Phương Bất Bại xấu hổ ho khan hai tiếng, này giờ y vẫn cố gắng chịu đựng sợ đánh thức Dương Liên, không ngờ đối phương vẫn bị y làm phiền.

“Dạ dày khó chịu? Xem ra ăn trễ như vậy đúng là không tốt.” Nói rồi Dương Liên lại đặt tay lên bụng Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng vuốt ve. “Ta xoa bụng cho người, sau này ăn cơm tối nhiều một chút, như vậy nửa đêm cũng không cần ăn khuya.”

“Ừ...” Đông Phương Bất Bại thầm vui vẻ, thoải mái gật đầu đáp ứng.

Sáng hôm sau lúc Dương Liên thức dậy, tay của hắn vẫn còn đặt trên bụng Đông Phương Bất Bại, cũng không biết đã ngủ quên từ lúc nào, cúi đầu nhìn một chút, thì ra Đông Phương Bất Bại đã sớm tỉnh, chỉ là vẫn lẳng lặng nằm trong ngực hắn.

“Khụ khụ, Liên đệ, người đã tỉnh.” Thấy Dương Liên tỉnh lại, gương mặt của Đông Phương Bất Bại liền lộ ra nụ cười ôn nhu.

“Ừ, sao lại ho rồi, có phải tối hôm qua nhiễm phong hàn không?” Dương Liên mơ màng nhớ lại, hình như tối qua Đông Phương Bất Bại cũng có ho khan vài tiếng.

“Cũng có thể! Thế nhưng không có việc gì, vài hôm nữa là khỏe, hôm nay Liên đệ vẫn muốn ra ngoài sao?”

“Ừ... Không đi cũng không sao, ta có thể đem sổ sách kia đến đây xem. Ta ở cùng người, miễn cho lúc ăn cơm người lại trốn tránh, nếu lại đến nửa đêm mới ăn như hôm qua, dạ dày lại khó chịu.” Dương Liên suy nghĩ một chút, lại nhìn sắc mặt của Đông Phương Bất Bại, mới từ tốn nói, nói xong cũng rõ ràng thấy được sự cao hứng từ đối phương.

“Ừ, đúng rồi, ngày hôm qua ta có nói chuyện với Đồng Bách Hùng một lát.”

Đông Phương Bất Bại khẽ biến sắc nhìn Dương Liên, bật người hỏi: “Gã lại làm khó người?”

“Cũng không phải làm khó, gã chỉ muốn gặp người một chút.” Dương Liên nghiêng người sang ôm chặt Đông Phương Bất Bại, mặt cũng cọ cọ trên cổ y khẽ nói.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt, ho khan một tiếng rồi mới nói: “Liên đệ đuổi gã đi giùm ta! Ta không muốn gặp gã.”

“Không được, lần này nhất định người phải gặp Đồng Bách Hùng, ta đã bảo đảm với gã.”

“Đã ba năm ta chưa từng gặp Đồng đại ca, bộ dạng hiện nay thế này... vẫn là không nên gặp đi!” Trong mắt lộ ra một chút âm trầm, Đông Phương Bất Bại khẽ nói.

“Yên tâm, hôm qua ta đã giúp người nói rõ lý do vì sao mấy năm nay không gặp người ngoài.” Nói xong câu này, Dương Liên liền cảm thấy cơ thể của Đông Phương Bất Bại trong lòng trở nên cứng ngắc, sợ đối phương hiểu lầm, hắn vội vàng tiếp lời. “Ta nói người ẩn thân sau màn là muốn điều tra xem ai là người chân chính trung thành với Thần giáo, mà ta chỉ là vỏ bọc nguy trang bên ngoài.”

Dương Liên cảm thấy thân thể của Đông Phương Bất Bại đã trầm tĩnh lại mới tiếp tục nói: “Ta còn nói cho gã biết ta không phải nam sủng của người, chúng ta thật lòng yêu nhau. Ta yêu người, mà giáo chủ người cũng rất yêu ta.” Nói rồi Dương Liên còn không kiềm được cười hắc hắc.

Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu nhìn về phía Dương Liên. “Liên đệ, tất nhiên là ta yêu người, mấy năm nay lại khiến người mang theo danh tiếng như vậy...”

“Được rồi, ta biết người yêu ta là đủ rồi, có phải nam sủng hay không ta không để tâm.” Dương Liên ôm chặt Đông Phương Bất Bại, lại khẽ hôn lên khóe miệng của y, mỉm cười tiếp lời.

Đông Phương Bất Bại vô cùng cảm động, dùng tay vuốt ve gương mặt Dương Liên, nói: “Liên đệ của ta anh tuấn vĩ ngạn như thế, sao lại là nam sủng được. Ta liền lập tức hạ lệnh xử tử hết đám người xấu miệng hạ nhục người.”

“Vậy cũng không cần, chỉ cần người đáp ứng đi gặp Đồng Bách Hùng là được rồi.”

“Nhưng...”

“Coi như bồi thường cho ta có được hay không, người chỉ cần lộ diện mà thôi!” Dương Liên chậm rãi quần quýt Đông Phương Bất Bại, bàn tay cũng nhẹ nhàng đặt lên eo y dùng sức cù mạnh.

“Ôi, Liên đệ, đừng làm rộn, mau buông tay.”

“Người đáp ứng ta đi gặp Đồng Bách Hùng thì ta mới buông tay, nếu không ta vẫn tiếp tục cù người không ngừng.” Xoay người đặt Đồng Phương Bất Bại dưới thân, cho dù đang đùa giỡn Dương Liên cũng cẩn thận kèm chặt Đồng Phương Bất Bại, hẳn thật sợ người này cử động làm vết thương xấu đi. Mãi đến khi Đồng Phương Bất Bại cười đến chảy nước mắt hẳn mới thỏa mãn buông tay.

“Gặp hay không? Nếu còn không gặp ta sẽ lại ra tay tiếp, Dương Liên vừa bẻ bẻ mấy ngón tay vừa mỉm cười xấu xa nhìn Đồng Phương Bất Bại.

“Đừng, đừng, ta đi gặp là được.” Đồng Phương Bất Bại chặt vật ôm bụng vội vàng đồng ý.

Thấy Đồng Phương Bất Bại đáp ứng, con người Dương Liên láo liên vài lần, sau đó lại cúi người hôn lên môi Đồng Phương Bất Bại, cho đến khi người kia thất điên bát đảo mới tiếp tục nói: “Nếu người đã đồng ý đi gặp Đồng Bách Hùng, không bằng thuận tiện gọi cả Bình Nhất Chỉ đến, để lão xem vết thương cho người. Người cứ không chịu bắt mạch như vậy khiến ta không an tâm, ta rất sợ đường kiếm kia làm tổn thương nội tạng của người mà người lại không chú ý phát hiện ra. “

8. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 8

Nói xong, Dương Liên liền thấy Đồng Phương Bất Bại lộ ra thần sắc do dự, hẳn liền bật người dùng môi cọ xát lên mặt của Đồng Phương Bất Bại, nói: “Cứ bắt mạch đi mà! Đừng quá lo lắng, coi như là vì ta, được không?”

Nghe Dương Liên nói như thế, trong lòng Đồng Phương Bất Bại cũng ảm áp, liền gật đầu đồng ý. Tiếng ừ vừa ra khỏi miệng, môi khẽ mở ra liền bị Dương Liên hung mãnh chiếm giữ tấn công vào.

“Đồng Phương thật tốt, nếu như buổi sáng lại ăn thêm một chén cơm thì càng tốt.” Dương Liên cười ha ha một tiếng, vuốt ve gương mặt Đồng Phương Bất Bại, lại ngồi dậy bắt đầu mặc quần áo vào.

Trên mặt Đồng Phương Bất Bại mang nét cười, đôi môi hồng nhuận, thần sắc nhìn bóng lưng Dương Liên có chút ướt át, trong mắt chính là tràn ngập vui sướng. Lúc trước, mỗi khi Dương Liên muốn y làm gì cũng sẽ nói nhiều lời dễ nghe, nhưng rõ ràng đều là đường mật ứng phó, cũng sẽ không khiến y hạnh phúc từ tận đáy lòng như hiện tại. Bởi vì, tất cả những điều này vừa nghe đã biết là muốn tốt cho y.

Dương Liên mặc xong quần áo, xoay người lại thì thấy Đồng Phương Bất Bại đang đứng trầm mặc trước tủ áo, vì vậy cũng tiến đến nhìn một chút, hóa ra Đồng Phương Bất Bại đang nhìn mấy bộ nam trang đến đời người ra.

“Mặc bộ này đi! Cái này đẹp.” Từ trong đám y phục tìm ra một cái áo ngoài màu đỏ sậm, Dương Liên ướm lên người Đồng Phương Bất Bại xem một chút.

“Cái này sao? Ta nhớ cái này là hôm ta đăng ngôi giáo chủ cố ý gọi người đến may.”

“Vậy thì càng nên mặc để ta ngắm một chút, ta không nhìn thấy được bộ dạng của Đồng Phương lúc đăng ngôi đâu!” Dương Liên hơi tưởng tượng một chút trong đầu, ngữ điệu cũng không giấu được sự mong đợi.

“Được... ” Đồng Phương Bất Bại cười cười, nhận lấy áo ngoài mặc vào.

Nhìn Đồng Phương Bất Bại trước mặt một thân áo đỏ, tuy rằng tóc còn chưa vấn lên, thế nhưng rõ ràng khí thế đã khác hẳn lúc mặc sa y lần đầu gặp gỡ. Gương mặt anh khí ngời ngời, đôi mắt dài nhỏ sắc sảo, khuôn mặt xương xương, một Đồng Phương như vậy khiến Dương Liên động tâm không ngớt.

“Ta chải đầu cho người.” Dương Liên kéo tay của Đồng Phương Bất Bại, mê mẩn nói.

Vừa rồi rõ ràng vẫn còn hơi thấp thỏm, nhưng khi Đồng Phương Bất Bại thấy rõ biểu tình của Dương Liên thì cũng hơi cong khóe miệng, thuận theo đối phương ngồi vào trước bàn trang điểm.

Dương Liên cầm lược lên, lại suy nghĩ một chút trong đầu rồi mới ra tay chải tóc cho Đồng Phương Bất Bại. Lấy phân nửa tóc buộc cao lên đỉnh đầu, lại dùng ngọc quan cố định, phía sau để một phần tóc xoa dài tự nhiên, tóc của Đồng Phương Bất Bại vừa đen vừa mượt, lúc cầm ở trong tay cảm giác đặc biệt tốt.

“Thế nào? Đẹp không?” Lúc hoàn thành, Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại trong gương cười hỏi.

Đông Phương Bất Bại nhìn bộ dạng trong gương của mình cũng không khỏi sửng sốt một chút, kiểu tóc này thoạt nhìn cũng không quá khí khái như nam tử, lại cũng không quá nữ khí như kiểu tóc trước đây của mình, vừa hiền ngang vừa nhu hòa, đúng là nhìn vào đặc biệt thoải mái.

“Đẹp, sao Liên đệ lại nghĩ ra kiểu tóc đẹp như vậy.” Trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ, Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên hỏi.

“Ta chỉ cảm thấy nếu Đông Phương vẫn kiểu tóc này nhất định sẽ rất đẹp, người thích là tốt rồi, sau này mỗi ngày ta đều chải tóc cho người.” Dương Liên để lược xuống, mỉm cười nói.

“Liên đệ...” Nhìn thân ảnh của Dương Liên, trong lòng Đông Phương Bất Bại tràn ngập chua xót và vui sướng.

Hôn nhẹ một cái lên gương mặt của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên liền đi ra khỏi phòng bắt đầu bày biện điểm tâm. Quả nhiên Đông Phương Bất Bại lại ăn thêm một chén cơm, Dương Liên thấy vậy liền tỏ ra vui vẻ, trên mặt không ngừng tỏa ra ý cười.

“Nếu như người không muốn gặp Đồng Bách Hùng thì cứ ngồi yên phía sau màn là được rồi.” Thật ra Dương Liên cũng không muốn miễn cưỡng Đông Phương Bất Bại nên thỏa hiệp.

“Không cần, nếu đã phải gặp thì cứ quang minh chính đại mà gặp. Hơn nữa, đã lâu ta không gặp Đồng đại ca rồi.” Nói đến đây, trên gương mặt Đông Phương Bất Bại cũng lộ ra một tia hoài niệm.

Nắm lấy bàn tay của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên không nói gì thêm, chỉ đứng dậy đi ra bên ngoài đưa Đồng Bách Hùng đến.

Dọc theo đường đi, Đồng Bách Hùng vẫn giữ nguyên vẻ mặt cấp thiết, khi bước vào trong phòng, chân chính nhìn thấy Đông Phương Bất Bại thì mới thả lỏng xuống, lộ ra dáng cười sang sảng. “Đông Phương huynh đệ...”

Đông Phương Bất Bại cũng hơi nhếch khóe miệng lộ ra nét cười, nhìn Đồng Bách Hùng, gọi. “Đồng đại ca.”

“Đông Phương huynh đệ, mấy năm nay người vẫn ở trong tiểu viện này, lý do là sao vậy!”

“Nguyên nhân thật sự giống như hôm qua Liên đệ đã nói với đại ca, mấy năm nay ta ẩn cư là muốn âm thầm điều tra những kẻ phản bội trong giáo.” Đông Phương Bất Bại dựa vào ghế, lộ ra một nụ cười nhạt, lười biếng nhìn Đồng Bách Hùng, nhàn nhả nói.

“Dương tổng quản còn nói hai người các người...” Đồng Bách Hùng không nén được kinh ngạc mà vỡ lẽ, hẳn thâm may mấy năm nay vẫn tuyệt đối trung thành với Đông Phương Bất Bại, nếu không sợ rằng kết cục cũng không quá tốt đẹp.

“Dương nhiên giống như Liên đệ đã nói, Đồng đại ca, chúng ta là huynh đệ sinh tử, ta thật sự không muốn gạt đại ca. Dương Liên là người ta muốn làm bạn cả đời.”

“Vậy... đã là như vậy, ta làm đại ca đương nhiên phải ủng hộ rồi, chúc mừng người.” Cố gắng nén lại thần sắc kinh ngạc, Đồng Bách Hùng đỏ mặt ngượng ngùng nói.

“Chẳng hay Đồng đại ca có việc gì quan trọng muốn tìm ta?” Trong mắt Đông Phương Bất Bại hiện lên một tia không kiên nhẫn, lên tiếng hỏi thăm.

“À, đúng rồi, theo lời thám tử hồi báo, gần đây mấy tên chính đạo kia dường như đang muốn cử hành cái gì Ngũ Nhạc đại điển, nói rằng muốn chọn ra chủ võ môn Ngũ Nhạc phái, ta sợ rằng việc này sẽ gây bất lợi cho Thần giáo. Nếu như bọn chúng thật sự liên kết với nhau, kẻ đầu tiên chúng muốn diệt trừ hiển nhiên là chúng ta.” Về mặt Đồng Bách Hùng nghiêm túc, trịnh trọng báo cáo với Đông Phương Bất Bại.

“Ngũ Nhạc sát nhập thì có là gì? Nhìn sơ qua một đám người tự xưng chính giáo kia chỉ có Phương Chứng đại sư của Thiếu Lâm tự là có thể xem như chính nhân quân tử, trên mặt võ học cũng có tạo nghệ nhất định, những kẻ còn lại chưa đáng khiến chúng ta e ngại. Đồng đại ca cũng đừng quá lo lắng.” Đông Phương Bất Bại cười xoa một tiếng nói với Đồng Bách Hùng, rồi cũng không đợi Đồng Bách Hùng nói gì thêm liền

khoát khoát tay. “Được rồi, nếu không có đại sự gì nữa thì Đồng đại ca cứ về nghỉ ngơi đi! Sau này có việc chỉ cần nói cho Liên đệ, hẳn sẽ báo cáo lại với ta.”

Dường như Đồng Bách Hùng vẫn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn thấy thần sắc của Đồng Phương Bất Bại thì cũng chỉ có thể ôm quyền nói một câu. “Ta đi trước.”

“Đồng đại ca, tạm biệt.” Lười biếng nói một câu như vậy, đợi đến khi Đồng Bách Hùng ly khai, Đồng Phương Bất Bại mới thở dài, hai mắt nhắm nghiền.

Sau khi chắc chắn Đồng Bách Hùng đã đi xa, Dương Liên mới đi đến bên cạnh Đồng Phương Bất Bại, vẻ mặt tự tin, khí thế ngạo nghễ vừa rồi của đối phương thật sự khiến trong lòng Dương Liên rung động không ngớt, thế nhưng đi kèm với điều đó lại là thần sắc mệt mỏi không kiên nhẫn, cũng làm Dương Liên xót xa không thôi. Hiện tại, Đồng Phương Bất Bại thật sự không quá thích quyền lực, cũng như những lời y đã nói với Nhậm Ngã Hành, hiện tại chỉ mong có thể trải qua cuộc sống bình thản mà thôi.

Dương Liên đi đến trước mặt Đồng Phương Bất Bại, xoa xoa mi tâm cho đối phương, vừa cười vừa nói: “Đã mệt mỏi rồi sao? Đợi sau khi Bình Nhất Chỉ đến bắt mạch xong rồi thì nghỉ ngơi thêm một lúc nữa.”

Đồng Phương Bất Bại mở mắt nhìn Dương Liên, khoe miệng lộ ra nụ cười mỉm. “Ta biết rồi, việc ta đã hứa với người nhất định sẽ không quên.”

Dương Liên cúi người hôn lên môi Đồng Phương Bất Bại, vừa cười vừa nói: “Thật ngoan...” Nhất thời khiến gò má Đồng Phương Bất Bại cũng không khỏi ửng đỏ.

Đợi đến khi Bình Nhất Chỉ mang theo hòm thuốc đi đến, Đồng Phương Bất Bại đã ngồi phía sau màn chắn, chỉ vươn một cánh tay ra. Bình Nhất Chỉ chào hỏi một câu theo lễ nghi, rồi vội vàng bước qua bắt mạch.

“Sao rồi?” Dương Liên đang đứng bên cạnh lo lắng hỏi.

Bình Nhất Chỉ nhíu mày buông ngón tay xuống, vuốt vuốt râu mép, nói: “Nhất kiếm đó đã làm phổi của giáo chủ tổn thương, hơn nữa còn từng bị nhiễm phong hàn, thân thể cũng khá suy yếu. Tuy rằng nội lực của giáo chủ thâm hậu, thế nhưng căn cơ của cơ thể cũng không vì vậy mà tăng thêm, mong rằng sau này giáo chủ phải chú ý bảo dưỡng thân thể. Hơn nữa, giáo chủ đã từng vì việc luyện võ mà nhiều lần dùng được vật trợ giúp mạnh mẽ đột phá giới hạn, những thứ này cũng gây thương tổn không ít thì nhiều. Nếu như hiện giờ không chú ý, đợi đến sau này khi hậu quả xuất hiện, sợ rằng khó có thể khống chế.”

Nhất thời Dương Liên quỳnh lên trong lòng, căng thẳng hỏi Bình Nhất Chỉ: “Vậy phải bảo dưỡng thế nào? Có việc gì phải chú ý? Bình đại phu, xin mau nói cho ta biết.”

Bình Nhất Chỉ khá ngạc nhiên, lão cũng thật không ngờ Dương Liên Đình lại thật sự quan tâm giáo chủ như vậy, nhìn thần tình này cũng không giống như là đang làm bộ, còn nếu như đây vẫn là giả vờ, vậy chỉ có thể nói con người này thật sự quá đáng sợ.

“Do phổi đã bị thương nên sau này giáo chủ cần phải chú ý giữ ấm, nếu như gặp lạnh sẽ dẫn đến ho khan, còn các loại điều hòa nội công thì giáo chủ tự mình biết, lão phu sẽ không nhiều lời. Trên phương diện ăn uống cũng nên chú ý một chút, nên ăn nhiều những thứ có dinh dưỡng, ta sẽ làm một ít dược hoàn điều tiết thân thể, sau khi có thuốc thì mỗi ngày giáo chủ uống một viên, cứ kiên trì như vậy, không tới ba năm thân thể sẽ được điều dưỡng tốt.”

“Được, ta đã nhớ kỹ rồi, vậy chỉ còn phương thuốc, xin Bình đại phu viết lại phương thuốc của dược hoàn điều tiết cho ta.”

Dương Liên tiễn Bình Nhất Chỉ ra ngoài, đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của lão nữa thì mới xoay người quay vào, gương mặt mang theo lo lắng nhìn Đồng Phương Bất Bại. “May là cuối cùng người cũng chịu để Bình Nhất Chỉ chẩn mạch, những lời vừa rồi người cũng nghe được, sau này phải điều dưỡng cho tốt.”

Đồng Phương Bất Bại kéo tay Dương Liên, vừa cười vừa nói: “Liên đệ đừng lo lắng, Bình Nhất Chỉ nói vô cùng khoa trương, thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy, cơ thể của ta, ta tự mình biết.”

Nhìn biểu tình không sao cả trên mặt Đồng Phương Bất Bại, Dương Liên giận đến mức ngứa răng, nhin hết nửa ngày, cuối cùng vẫn gơ tay ra cốc đầu Đồng Phương Bất Bại. “Người biết cái gì, phải nghe đại phu, từ

nay về sau mỗi ngày một chén thuốc bổ, người phải uống hết cho ta. Còn nữa, không được không có việc gì nhảy trên nóc nhà hứng gió, được rồi, rượu cũng phải ít uống lại.”

Đông Phương Bất Bại ôm đầu lộ ra thần sắc kinh ngạc, dù thế nào y cũng chưa từng nghĩ Dương Liên sẽ cốc đầu mình, thế nhưng vẫn chưa kịp kinh ngạc xong đã bị một đồng lời nói của đối phương chấn trụ, vẻ mặt cũng không khỏi suy sụp xuống.

“Đừng cho rằng hiện tại còn trẻ thì không đáng lo, đợi đến khi già rồi nhất định sẽ hối hận.”

Đông Phương Bất Bại cúi đầu cười khổ, đột nhiên lại nhớ đến một câu lão yêu quái của Lệnh Hồ Xung ngày hôm đó, bất an hỏi. “Ta vẫn xem như còn trẻ sao?” Tuy rằng ngày đó Dương Liên cũng đã giải vây giùm y, thế nhưng xưng hô đó thủy chung vẫn là cái gai trong lòng Đông Phương Bất Bại. Dù sao hiện tại y cũng đã hơn ba mươi tuổi, mà Dương Liên Đình thì mới khoảng hai mươi, chính là lúc thanh xuân tươi trẻ, tuổi tác cũng ngang giữa Lệnh Hồ Xung, như vậy, không biết có phải hình tượng của y trong lòng Dương Liên Đình cũng là lão yêu quái hay không?

“Đương nhiên, người chưa từng nghe qua sao, nam nhân bốn một niên hoa, Đông Phương vẫn chưa đến bốn mươi mà, chính là thời điểm hoàn hảo nhất của đời người, hiển nhiên là trẻ rồi.” Cười cười, Dương Liên nghiêng người ngồi vào bên cạnh Đông Phương Bất Bại, nắm tay đối phương khẽ nói.

9. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 9

“Vậy sao? Liên đệ sẽ không cảm thấy ta giống... lão yêu quái chứ?” Đông Phương Bất Bại do dự một chút rồi quay đầu nhìn về phía Dương Liên, nhẹ giọng hỏi.

Dương Liên nhú nhú mày, hẳn cũng nhớ lại những lời Lệnh Hồ Xung đã nói, xem ra Đông Phương thật sự rất để ý câu nói kia. Dương Liên vòng tay qua ôm chặt lấy Đông Phương Bất Bại, xụ mặt nói: “Đang nói cái gì đó? Người lại để tâm những lời tên Lệnh Hồ Xung không chút phẩm vị kia nói làm gì? Đông Phương là người xinh đẹp nhất ta từng thấy, vô luận người là bộ dáng gì đi nữa, trong lòng ta đều là vô cùng xinh đẹp.”

Đông Phương Bất Bại lộ ra nụ cười nhìn người đang ôm mình. “Liên đệ thật sự nghĩ như vậy.”

“Đương nhiên, có cần ta thề không, những lời ta vừa nói đều là thiên chân vạn xác.” Dương Liên lộ ra vẻ mặt nghiêm chỉnh, giơ tay phải lên nói.

“Cũng không phải đại sự gì, đâu cần phải phát thệ.” Đông Phương Bất Bại úp tay của Dương Liên xuống lên tiếng trách móc, bất quá trong mắt lại lộ ra nét tươi cười.

Rốt cục cũng có thể khiến cho người này yên lòng, Dương Liên vươn tay ôm Đông Phương Bất Bại chặt hơn chút nữa. “Đông Phương của ta chính là tốt nhất, đám tục nhân kia làm sao có thể biết được chỗ tốt của người. Chỉ có mình ta nhận ra Đông Phương là độc nhất vô nhị trên đời này, cũng là Đông Phương duy nhất của ta.”

“Ừ.” Tâm trạng của Đông Phương Bất Bại vô cùng hân hoan mỉm cười hòa theo.

Sau đó, Dương Liên mang hết tất cả sổ sách cần xem lại về tiểu viện, vừa bồi bạn với Đông Phương Bất Bại, vừa tra xét sổ sách. Mà Đông Phương Bất Bại lại chỉ an tĩnh ngồi bên cạnh, có lúc thêu hoa, có lúc đọc sách.

Cứ thế an nhàn trôi qua nửa tháng, vết kiếm trên người Đông Phương Bất Bại rốt cục cũng khỏi hẳn, lo âu trong lòng Dương Liên cũng buông xuống hơn phân nửa. Hiện tại, mỗi ngày hẳn đều chạy đến nhà bếp tự tay nấu một ít canh bổ cho Đông Phương Bất Bại, lại một mực giám sát bắt y uống hết, lúc ăn cơm cũng phải dụ dỗ Đông Phương Bất Bại ăn nhiều thêm một chút mới vui lòng. Được hoàn điều dưỡng của Bình Nhất Chỉ cũng đã sớm đưa đến, đều là do một tay Dương Liên bảo quản, mỗi ngày một viên nhất định không được ít hơn. Mỗi lần cảm thấy Đông Phương Bất Bại có thêm một tí da thịt, Dương Liên lại âm thầm vô cùng hài lòng với kế hoạch của mình.

Phương diện thân thể vẫn tiến hành dựa theo hoạch định của Dương Liên, thế nhưng về phương diện tâm lý lại không quá lý tưởng, mấu chốt chính là Đông Phương Bất Bại không thích gặp người ngoài, suốt cả nửa

tháng y vẫn cứ ở yên trong tiểu viện, nếu Dương Liên không có mặt thì ngay cả một người để nói chuyện cũng không có. Cuộc sống đạm mạc như thế mà Đông Phương Bất Bại đã trải qua tròn ba năm, một người bình thường làm sao có thể chịu nổi, Dương Liên cảm thấy nhất định Đông Phương Bất Bại đã mắc phải chứng tự bế, vì thế lúc nào cũng suy nghĩ làm sao mới có thể đưa Đông Phương Bất Bại rời khỏi tiểu viện mà tiếp xúc người bên ngoài, dù sao cứ tiếp tục như vậy cũng không tốt cho thân thể.

Lúc Dương Liên rời khỏi thư phòng thì sắc trời cũng đã không còn sớm, vì vậy liền trực tiếp quay về tiểu viện. Ngày hôm nay rốt cục hẳn cũng có thể ra tay xử lý tên chưởng quỹ tham ô lợi hại nhất, đồng thời thừa dịp định ra quy củ mới cho đám người còn lại, thoát nhìn có vẻ rất hiệu quả, cũng may cái kế giết gà dọa khỉ này thật sự có thể chấn trụ. Hơn nửa tháng này, Đồng Bách Hùng cũng dần dần thuyết phục được các trưởng lão khác trong giáo không đối nghịch với hắn, mỗi lần Dương Liên ra lệnh, trên dưới đều phi thường phối hợp, tiến hành thuận lợi, các sự vụ trong giáo cũng vì thế mà trơn tru hơn nhiều.

Đẩy cửa vào phòng, Dương Liên nhìn quanh cũng không thấy bóng dáng của Đông Phương Bất Bại, lúc hắn vừa định quay ra tìm người đã thấy Đông Phương Bất Bại đang trở về.

Đông Phương Bất Bại đang khoác trên người một bộ trường sam màu tím, sợi tóc ướt đầm tùy tiện xoa tung sau lưng, bởi vì vừa tắm rửa xong nên khuôn mặt cũng trở nên trắng nõn hồng nhuận hơn vài phần, ánh mắt hơi ướt át khiến Dương Liên từ xa nhìn thấy cũng không khỏi nín thở mất vài nhịp. Dương Liên ho khan vài tiếng che giấu xấu hổ, đứng dậy kéo Đông Phương Bất Bại vào trong lòng, lại thuận tay cầm khăn lau tóc cho đối phương.

“Người đã quên mình không thể chịu lạnh sao? Còn chưa lau khô tóc, dọc đường đi cũng dễ nhiễm phong hàn.” Dương Liên cẩn thận lau tóc cho ái nhân nhưng cũng không ngừng lải nhải.

Đông Phương Bất Bại vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi không nói thêm gì, chỉ ngồi tại chỗ để yên cho Dương Liên lau tóc cho mình. Đợi đến khi đầu tóc khô hẳn, Dương Liên mới dùng lược dày chải chuốt mái tóc đen mượt kia, còn dùng dầu hoa1 bôi đều lên tóc.

Đợi đến khi trời tối, Dương Liên lại ôm chặt Đông Phương Bất Bại trên giường, chìm vào giấc ngủ. Trong khoảng thời gian này, mỗi buổi tối Dương Liên đều ôm chặt Đông Phương Bất Bại đi ngủ, dần dần tựa hồ cũng đã trở thành thói quen, nếu hắn không ôm Đông Phương Bất Bại thì không ngủ được, mà Đông Phương Bất Bại cũng tương tự như thế. Nghĩ đến đó, trong lòng Dương Liên nhất thời trở nên ngọt ngào, tâm trí lại nhớ đến bộ dạng thủy linh quyến rũ của đối phương khi vừa tắm rửa xong.

Một thân trường bào màu tím, má đỏ môi hồng, sóng mắt ẩn tình, hình như từ lúc đám người Nhậm Ngã Hành rời đi, Đông Phương Bất Bại đã không còn mặc nữ trang nữa, cũng chưa từng trang điểm, bất quá bộ dạng bây giờ của y thật sự đẹp hơn trước kia rất nhiều, cũng càng khiến hắn động tâm.

Nghĩ đến gương mặt đỏ ửng, đôi môi mềm mọng và ánh mắt ướt át kia, hô hấp của Dương Liên trở nên rối loạn, thân thể đang ôm trong ngực cũng đặc biệt trở nên mê người, bàn tay đang chạm vào Đông Phương Bất Bại cũng chuyển dần từ vai xuống ngực, rồi lại hạ xuống phần eo không ngừng vuốt ve.

Cảm giác được dị trạng, thân thể Đông Phương Bất Bại cũng cứng đờ, lặng lẽ lui về phía sau một chút. “Liên đệ... người không sao chứ?”

Dương Liên dùng chút sức kéo Đông Phương Bất Bại lại vào lòng, để thân thể của đối phương dán lên người mình, nhất thời túng quần khiến Đông Phương Bất Bại càng trở nên cứng đờ, giọng nói cũng khá mất tự nhiên. “Liên đệ, người...”

Đã đến thời điểm này Dương Liên cũng không nhịn nữa, trực tiếp xoay người đè lên Đông Phương Bất Bại, dùng thanh âm khàn khàn nói. “Đông Phương, thương thể của người đã khỏi rồi.” Nói xong, Dương Liên liền cúi đầu dùng sức hôn lên đôi môi của người bên dưới.

Nụ hôn qua đi, sắc mặt của Đông Phương Bất Bại cũng trở nên đỏ bừng, nhìn Dương Liên ở bên trên mình, rũ làn mi xuống. “Ta giúp người.” Nói xong liền đưa tay chạm vào bộ vị nào đó.

“Ta không muốn cái này.” Dương Liên thì thầm vào tai Đông Phương Bất Bại, mập mờ nói, lại còn dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn cổ của đối phương.

Sắc mặt thay đổi vài lần, cuối cùng Đông Phương Bất Bại cũng cắn răng, dùng thanh âm âm ả nói: “Liên đệ, chúng ta tất nên được không... ta, dùng miệng giúp người.”

Dương Liên bị lời nói này làm kinh hoảng nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, thấy đôi mắt của y nhắm nghiền, tuy rằng miệng nói như vậy nhưng cái trán cũng không nhô nhả lại, liền ngồi dậy, nói: “Đông Phương, nếu như người không muốn ta cũng sẽ không miễn cưỡng, người không cần làm vậy.”

Đông Phương Bất Bại mở mắt ngồi dậy, ôm chầm lấy Dương Liên. “Cũng không phải ta không tình nguyện, chỉ là dùng miệng... ta vẫn chưa quen lắm.” Nụ cười trên mặt đã có chút miễn cưỡng, Đông Phương Bất Bại cúi đầu nói.

“Ta không phải nói việc này, ta không muốn làm nhục người, lại càng không muốn người dùng miệng.” Nghe ra ý tứ trong lời của đối phương càng khiến Dương Liên kinh ngạc, lại nhìn thấy biểu tình lo lắng của Đông Phương Bất Bại thì không khỏi yêu thương ôm người vào lòng.

“Không phải là Liên đệ không thích ta dùng tay sao?” Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu, thanh âm có chút xấu hổ hỏi.

“Ta cũng không nói muốn dùng miệng, ta là muốn...” Nói rồi Dương Liên liền ôm chặt Đông Phương Bất Bại, đưa tay vuốt ve qua móng y. “Đông Phương, ở đây có thể chứ? Ta sẽ rất cẩn thận, nhất định không làm người bị thương.”

Đôi tay của Đông Phương Bất Bại đang đặt trên vai Dương Liên hơi siết lại, gương mặt cũng trở nên đỏ bừng. “Liên đệ, không phải người không thích...” Trước đây mỗi lần y cùng Dương Liên Đình lên giường thì đều bởi vì Dương Liên Đình cảm thấy nơi đó không sạch sẽ, với lại bản thân y cũng vì sự sơ xuất của đối phương mà không cảm thấy thoải mái, thế nên y luôn dùng tay và miệng để thỏa mãn đối phương. Cũng vì lý do đó mà thời gian Dương Liên Đình ở lại nơi này càng lúc càng ít, Đông Phương Bất Bại cũng cảm thấy mình có lỗi với Dương Liên Đình nên khi biết được hần đi tìm nữ nhân thì cũng nhịn xuống không làm náo động.

“Không có, bất cứ chỗ nào trên người Đông Phương ta đều thích, ta có thể không?” Dương Liên cố gắng không chế dục vọng, dịu dàng ôm lấy Đông Phương Bất Bại cẩn thận hỏi.

“Ừ.” Nửa ngày sau Đông Phương Bất Bại mới lên tiếng, nhất thời gánh nặng trong lòng Dương Liên cũng được thả lỏng, trực tiếp đặt á nhân nằm xuống giường, nhanh chóng cởi y phục rồi hôn lên.

Dương Liên vuốt ve hết nửa ngày, cảm thấy trong lòng cực kỳ thỏa mãn rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, liền thấy tuy rằng gương mặt đối phương đỏ bừng thế nhưng trong mắt lại không có chút dục vọng nào liền biết người kia cũng không cảm nhận được sung sướng. Bất quá, dường như hần đã nhìn thấy ở đâu đó thông tin, nam nhân cũng có thể cảm nhận được vui thích từ phía sau, chỉ là không biết có chính xác hay không.

Dương Liên lại lấy ra hộp thuốc mỡ mà Đông Phương Bất Bại dùng để trị thương lần trước, cẩn thận mở rộng cho y, lại vừa động thủ vừa cẩn thận để tâm biểu tình trên mặt y.

“Thế nào? Đau sao?” Dương Liên thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại hơi đổi, liền vội vàng ngừng lại hỏi.

Đông Phương Bất Bại lắc đầu nhìn về phía Dương Liên, “Không có, chỉ là cảm giác rất kỳ quái.”

Hơi mỉm cười, Dương Liên lại gia tăng thêm một ngón tay khuấy đảo bên trong, đôi môi cũng không ngừng quần quýt lần môi đỏ mọng của Đông Phương Bất Bại.

“Được rồi, Liên đệ, có thể.” Nhìn thấy biểu tình ả nhả trên mặt Dương Liên, Đông Phương Bất Bại liền lôi kéo tay hần nói.

“Đợi một chút...” Mặc dù trán đã ướt đầm mồ hôi, thế nhưng Dương Liên vẫn quyết tâm tìm cho được điểm có thể khiến Đông Phương Bất Bại cảm thấy sung sướng, hần không muốn trong lúc ân ái mặn nồng chỉ có duy nhất mình hần cảm nhận được vui sướng. Sau một lát, rốt cục Dương Liên cũng hơi nản chí, cùng với sự thúc giục của Đông Phương Bất Bại càng khiến hần nản lòng, vì vậy cũng khẽ nói lỏng tay một chút,

không ngờ chỉ hơi di động như vậy, thân thể của Đông Phương Bất Bại lại đột nhiên chấn động, trong miệng cũng thốt ra một tiếng hừ nhẹ.

Dương Liên mừng rỡ nhìn Đông Phương Bất Bại, thấy sắc mặt của y ửng đỏ, trong mắt còn mang theo một chút mê ly, biểu tình rõ ràng chính là kinh ngạc luống cuống, tâm trạng liền trở nên vui vẻ, dưới tay lại càng chú tâm tấn công vào điểm đó. Theo sự kích thích không ngừng của Dương Liên, nơi tư mật của Đông Phương Bất Bại cũng không ngừng thắt chặt, trên miệng cũng bắt đầu gọi hân bằng giọng điệu rên rỉ động tình vô cùng quyến rũ.

“Đông Phương, thoải mái không?” Dương Liên thu tay về, nhẹ giọng hỏi Đông Phương Bất Bại.

Biểu tình trên mặt y hiện giờ vô cùng phức tạp, chỉ có thể ôm chặt người bên trên mà nỉ non. “Liên đệ...”

“Còn muốn không?” Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ái nhân, Dương Liên có chút thương tiếc hỏi han.

“Ừ, còn muốn.” Đông Phương Bất Bại siết chặt vòng tay, thanh âm cũng không tránh khỏi nghẹn ngào.

—————Ta là đường phân cách của đồng bò ngang—————

Sau khi kịch liệt hương diễm qua đi, Dương Liên rời khỏi thân thể Đông Phương Bất Bại, lại dùng tay lau đi giọt lệ bên khóe mắt đối phương, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mướt, nhìn thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại hơi thất lạc, trong lòng Dương Liên lại nổi lên lo lắng.

“Đông Phương, sao rồi? Trên người có khó chịu không? Vẫn đau sao?” Dương Liên vỗ về gương mặt của Đông Phương Bất Bại, nhẹ giọng hỏi.

10. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 10

“Không... ta thật cao hứng.” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, sắc mặt đỏ bừng, trong mắt cũng lộ ra vui sướng.

“Vậy là tốt rồi, nói rõ ta hầu hạ giáo chủ rất tốt.” Cười xấu xa một tiếng, Dương Liên dùng mũi mình cọ cọ lên mũi Đông Phương Bất Bại, vừa cười vừa nói.

Tâm trạng vui vẻ, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, ánh mắt lộ vẻ say đắm. “Liên đệ...”

“Được rồi, ta đi lấy nước, cứ để thứ kia trong cơ thể cũng không tốt lắm.” Hôn nhẹ lên môi Đông Phương Bất Bại, Dương Liên mỉm cười phủ thêm áo khoác ra ngoài. Sau khi mang về một chậu nước nóng hân liền giúp Đông Phương Bất Bại thanh lý thân thể sạch sẽ, lại đổi mới chăn nệm rồi mới cùng nhau lên giường nghỉ ngơi.

Vòng tay ôm lấy Đông Phương Bất Bại, Dương Liên nghiêng đầu hôn lên môi y. “Được rồi, ngủ đi!”

Đã rất lâu không trải qua tình sự, nhất thời thân thể của Đông Phương Bất Bại cũng không tránh được uể oải, hơn nữa vừa rồi tâm lý trải qua thỏa mãn cực độ, hiện giờ bình tĩnh lại liền dị thường mệt mỏi, bị Dương Liên ôm vào lòng không được bao lâu thì từ từ thiếp đi.

Hôm sau, khi Dương Liên tỉnh lại vẫn thấy Đông Phương Bất Bại còn đang ngủ say, hân hơi kinh ngạc một chút liền mở nụ cười. Tối hôm qua, sau khi chìm vào giấc ngủ, trên môi Đông Phương Bất Bại vẫn lộ nét tươi cười, hiện tại nét mặt cũng vô cùng nhu hòa, khóe mắt đuôi mày thật sự khiến Dương Liên động tâm không ngớt.

Dương Liên vẫn chăm chú nhìn về mặt ngủ say của Đông Phương Bất Bại đến tận khi đối phương chậm rãi mở mắt.

“Thức rồi? Tối qua ngủ ngon giấc không?” Gương mặt để lộ thần sắc mập mờ, Dương Liên cọ cọ cằm Đông Phương Bất Bại hỏi.

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại ửng đỏ, hơi liếc nhìn Dương Liên rồi xoay người đứng dậy, chỉ là vừa khẽ động liền cảm thấy toàn thân đau nhức.

Nhẹ nhàng kéo Đông Phương Bất Bại trở về ôm chặt vào lòng, Dương Liên tựa vào thân thể của đối phương, nói. “Có phải trên người khó chịu hay không, ta xoa xoa cho người.” Một bên xoa, một bên lại không ngừng trắng trợn ăn đậu hũ.

Biết rõ ý tứ của Dương Liên, tuy rằng trong lòng Đông Phương Bất Bại muốn ngăn cản nhưng cũng không nhận được cảm thấy thoải mái, vì vậy liền híp mắt dựa vào lòng Dương Liên tìm một tư thế tốt rồi không cử động nữa.

Xoa nhẹ thêm vài vòng, Dương Liên thả tay xuống. “Người lại nghỉ ngơi thêm một lát, ta đi phân phó điểm tâm.”

“Hôm nay vốn định để Liên đệ ném thử tay nghề của ta.” Đông Phương Bất Bại nằm lại trên giường, hơi tiếc nuối nói.

Dương Liên lại vươn người qua hôn lên môi Đông Phương Bất Bại một chút, mỉm cười. “Ta đã ném mùi vị của Đông Phương rồi, rất ngon miệng. Về phần tay nghề, đợi có cơ hội là được.” Nói xong, còn đưa tay lên vuốt ve gò má đỏ bừng của đối phương, nở một nụ cười thỏa mãn xấu xa bước ra ngoài.

Mang về đủ loại điểm tâm, sau khi nhìn thấy Đông Phương Bất Bại ăn xong lại ép y uống được hoàn, đến lúc này Dương Liên mới lên tiếng: “Ta đi ra ngoài một chuyến, đợi quay về sẽ tặng cho người một món lễ vật.”

Gương mặt Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc mong chờ, ánh mắt cũng sáng lên. “Lễ vật gì?”

“Cái này, đợi lát nữa người sẽ biết. Ta bảo chứng, người tuyệt đối thích.” Dương Liên mỉm cười thần bí nói.

Đợi đến khi Dương Liên rời khỏi, Đông Phương Bất Bại vẫn nhìn về phía cửa, nửa ngày sau nụ cười trên môi vẫn không tắt.

Dương Liên quay về trong giáo xử lý công vụ, mấy hôm nay cũng không có chuyện lớn gì phát sinh, sau khi nhận được món đồ nửa tháng trước đã dặn dò, hân hoan vui vẻ quay về tiểu viện cùng Đông Phương Bất Bại.

Nửa tháng trước hắn vừa vặn tìm được một khối noãn ngọc muốn tặng cho Đông Phương Bất Bại, thế nhưng lại cảm thấy chỉ tặng một viên ngọc thì Đông Phương Bất Bại cũng không có chỗ dùng. Dương Liên lại phát hiện cho dù Đông Phương Bất Bại không mặc trang phục nữ thì chỉ có hai bộ áo choàng đỏ sẫm và ánh tím để thay đổi. Nghĩ đến Đông Phương Bất Bại hẳn là sẽ thích màu sắc rực rỡ, chỉ là không muốn trang điểm như trước kia, nên Dương Liên liền tự tay vẽ lại một ít trang phục đã từng thấy những diễn viên thủ vai Đông Phương Bất Bại mặc qua trên TV ở đời trước, lại tìm người gấp rút làm ra.

Áo bào đỏ rực, bởi vì kiểu dáng đặc biệt nên mặc vào không có cảm giác nữ khí mà là huy hoàng rực rỡ, lại vấn tóc lên, đến lúc đó nhất định Đông Phương Bất Bại vô cùng xinh đẹp.

Cầm y phục quay về tiểu viện, Dương Liên liền thấy Đông Phương Bất Bại ngồi ở trên giường, trên người tùy tiện khoác hồ một tấm trường bào, trong tay không ngừng thêu thùa, thấy hắn tiến đến thì đặt thứ trên tay xuống lộ ra nụ cười.

“Liên đệ đang cầm vật gì đó?” Nhìn những thứ trên tay Dương Liên, Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc tò mò.

Dương Liên lấy y phục trong tay ra ướm lên người Đông Phương Bất Bại, màu sắc đỏ tươi trong nháy mắt liền khiến đối phương hài lòng vui vẻ. “Liên đệ, bộ y phục này là muốn tặng ta sao?”

“Ừ, là ta đặc biệt gọi người làm cho người, mặc lên cho ta xem nào.” Dương Liên mỉm cười tà tà kéo Đông Phương Bất Bại về phía mình, bắt đầu động thủ thay y phục cho người kia.

Bên trong là đai lưng màu đen ánh tím, bên ngoài lại khoác một tấm trường bào đỏ rực, trên vạt áo còn thêu hoa văn chỉ vàng. Đông Phương Bất Bại mặc xong y phục thì Dương Liên liền không giấu được ánh mắt kinh diễm, người này còn mê người gấp mấy lần tướng thượng trong đầu hắn. Dương Liên lại lôi kéo Đông Phương Bất Bại ngồi xuống trước gương, lấy ngọc quan được làm từ miếng noãn ngọc đỏ rực ra đội

lên cho y. Vừa nhìn thấy tạo hình hoàn thiện của Đông Phương Bất Bại, trong nháy mắt trong đầu Dương Liên liền hiện ra hai câu ‘Nhật xuất Đông Phương, duy ngã Bất bại.

“Đông Phương, người thật đẹp.” Dương Liên lẩm bẩm nói ra một câu, tay liền trực tiếp đặt lên eo Đông Phương Bất Bại hung hăng hôn lên môi y. Đợi đến khi nụ hôn cuồng nhiệt qua đi, Dương Liên mới buông đôi phương ra.

Cúi đầu nhìn áo choàng trên người mình, Đông Phương Bất Bại lộ ra ánh mắt vui sướng, lại nhìn vào gương một chút, nụ cười trên mặt càng thêm hài lòng.

Dương Liên từ phía sau bước đến ôm lấy Đông Phương Bất Bại, đầu tựa trên vai y, mắt cũng nhìn thẳng vào gương, nhẹ giọng hỏi: “Đông Phương, người thích không?”

“Thích, ta rất thích. Liên đệ...”

“Ta biết nhất định người sẽ thích.” Trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười, Dương Liên tự hào nói.

Đông Phương Bất Bại xoay người nhìn Dương Liên, biểu tình chính là vô cùng cảm động. “Liên đệ, cảm ơn người.”

“Giữa hai chúng ta còn có chuyện tạ ơn sao, vậy sau này ta cũng sẽ cảm tạ giáo chủ...” Dương Liên trừng mắt, tỏ ra mất hứng nói.

Hơi giật giật tay áo đối phương, Đông Phương Bất Bại áy náy mỉm cười. “Liên đệ không nên tức giận, ta chỉ là cảm thấy quá vui mừng, không biết biểu đạt thế nào cho phải nên mới nói lời cảm tạ, cũng không phải muốn tỏ ra xa lạ với người.”

“Nếu người thật sự không biết biểu đạt thế nào ta liền chỉ cho một chút.” Nghe được lời nói của Đông Phương Bất Bại, tròn mắt Dương Liên không ngừng xoay chuyển.

“Chuyện gì?”

Dương Liên cười hắc hắc mấy tiếng, lại ghé sát bên tai Đông Phương Bất Bại nhỏ giọng nói mấy câu, chỉ thấy gương mặt Đông Phương Bất Bại nhất thời đỏ bừng, đôi mi rũ xuống. “Được, nếu Liên đệ đã nói vậy ta cũng nguyện ý.”

Dương Liên cười to một tiếng, trên miệng phát ra một tiếng hoan hô, một hơi nhấc bổng Đông Phương Bất Bại lên đặt vào trên giường.

Từ sau đêm đó, không chỉ có Dương Liên, Đông Phương Bất Bại cũng trải nghiệm không ít cảm giác vui thích trên giường, hai người trên phương diện tình sự cũng càng lúc càng hòa thuận, sự mỹ diệu vào đêm chẳng cần phải nhiều lời.

Hôm nay, Dương Liên nhận được mật báo về tình hình của Ngũ Nhạc phái chuẩn bị đại hội võ lâm. Tuy rằng lần trước Đông Phương Bất Bại đã nói mấy người Đồng Bách Hùng không cần sợ hãi, kỳ thực là một người biết được nội dung cốt truyện Dương Liên cũng hiểu mấy người kia không được bao nhiêu bản lĩnh, căn bản không phải đối thủ của Đông Phương Bất Bại.

Then chốt chính là, chuyện này vừa lúc có thể xem như một cơ hội để Đông Phương Bất Bại ra ngoài một phen. Dương Liên đã sớm cảm thấy Đông Phương Bất Bại cứ ở mãi trong tiểu viện kia, không phải thêu hoa thì đọc sách sẽ vô cùng nhàm chán, hẳn cũng chưa từng nhìn thấy Đông Phương Bất Bại luyện công, tiếp tục như vậy có phải thật sự sẽ có chuyện hay không. Không bằng mượn cơ hội này đi ra ngoài, vừa có thể tra xét đám chính đạo, vừa có thể một đường du sơn ngoạn thủy, cũng có thể khiến cho tâm tình Đông Phương Bất Bại thả lỏng một chút.

Đợi đến buổi tối quay về tiểu viện, Dương Liên vừa vào liền thấy Đông Phương Bất Bại đang ngồi bên bàn thêu hoa, thấy hắn tiến đến cũng chỉ ngẩng đầu cười tỏ ý đã biết. Đợi đến khi Dương Liên đến bên cạnh tiện tay châm giùm y thêm hai ngọn đèn mới dừng tay một chút.

“Ngồi thêu cả một ngày?” Dương Liên ngồi một bên nhìn vật trong tay Đông Phương Bất Bại, hóa ra là một bộ y phục, vừa thấy liền biết là làm cho hắn.

“Không có, chỉ nửa ngày mà thôi, sắp xong rồi, ngày mai là Liên đệ có thể mặc được.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười ôn nhu, đường kim dưới tay liền nhanh thêm một chút, Dương Liên chỉ thấy trong chớp mắt ở trên vạt áo liền xuất hiện một đóa hoa nhỏ.

“Thật lợi hại.” Dương Liên không khỏi cảm thán, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn Đông Phương Bất Bại thêu hoa ở khoảng cách gần như vậy.

Đông Phương Bất Bại cong khóe miệng, động tác trên tay cũng không chậm lại, từ tốn nói: “Quỳ Hoa Bảo Điển coi trọng nhanh mà chuẩn, lúc bắt đầu luyện ta cũng không bắt được trọng điểm, phải đi rất nhiều đường vòng. Mãi đến một ngày ta bất ngờ lãnh ngộ từ trong việc thêu hoa, từ đó về sau mỗi ngày công lực tăng gấp bội, việc thêu hoa càng có thể khiến cho lòng ta bình thản, thật sự có lợi cho việc luyện võ.”

Dương Liên giống như chợt ngộ ra điều gì, nhìn ngón tay nhảy múa không ngừng của Đông Phương Bất Bại hỏi: “Như vậy lúc người thêu hoa cũng là đang luyện công?”

“Không sai.” Đông Phương Bất Bại gật đầu, cắt đứt sợi chỉ thừa, sau đó lại lấy ra một sợi tơ cùng màu.

Dương Liên ngồi bên cạnh chưa đến nửa nén hương, Đông Phương Bất Bại đã thêu xong, lên tiếng gọi hắn qua mặc thử. Đợi đến khi xác định không có chỗ nào cần sửa chữa, Đông Phương Bất Bại mới hài lòng buông kim chỉ xuống.

11. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 11

Dương Liên nghiêng đầu nhìn biểu tình thỏa mãn của Đông Phương Bất Bại, lại dùng tay vuốt ve lưng y, trong đầu không ngừng suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể khiến Đông Phương Bất Bại đồng ý cùng mình hạ sơn.

“Liên đệ... người đang suy nghĩ gì?” Đông Phương Bất Bại gọi Dương Liên vài tiếng cũng không nghe trả lời, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đối phương đang ngẩn người suy nghĩ.

“Ừ? Ồ, không có gì, người vừa nói cái gì?” Hôn nhẹ lên môi Đông Phương Bất Bại, Dương Liên cười hỏi.

“Liên đệ, gần đây trong giáo xảy ra việc gì sao? Ta đã nhìn thấy người trầm tư vài lần, có phải có chuyện không?” Lúc Đông Phương Bất Bại hỏi việc này, trong mắt có chút do dự, lúc trước Dương Liên Đình rất không thích mình hỏi sự vụ trong giáo. Lúc nào cũng là hắn tự động nói cho y biết đã có việc gì, cần phải giải quyết thế nào?

“Cũng không có việc gì lớn...” Dương Liên nói đến đây đột nhiên linh cơ khẽ động, dùng thần sắc nghiêm túc tiếp tục: “Thật ra chỉ là chút việc, lần trước Đồng đại ca có nói về việc Ngũ Nhạc phái muốn hợp nhất.”

“Ngũ Nhạc hợp phái thì có đại sự gì?”

“Ừ, Ngũ Nhạc hợp phái xét đến cùng cũng chỉ là muốn đối phó Nhật Nguyệt thần giáo bọn ta, tuy rằng võ công của đám chúng môn kia không đủ khiến người để mắt. Thế nhưng nếu như Ngũ Nhạc hợp phái nhân số nhất định sẽ nhiều hơn giáo ta mấy chục, thậm chí mấy trăm lần, đến lúc đó cho dù võ công của người cao thế nào cũng khó lòng chu toàn tất cả giáo chúng. Vì vậy, ta cho rằng để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta hẳn là nên ngăn cản việc này, khiến bọn họ không thể hợp phái.” Nói một lát, ánh mắt của Dương Liên đột nhiên sáng lên, nhìn về phía Đông Phương Bất Bại ra sát chiêu: “Vì vậy, ta quyết định tự mình hạ sơn đi giải quyết việc này.”

Thân thể Đông Phương Bất Bại run lên một chút, nhìn về phía Dương Liên tràn đầy lo lắng. “Liên đệ muốn tự mình hạ sơn?”

“Không sai...”

“Dưới chân núi ngư long hỗn tạp... nếu như Liên đệ đi thì...”

“Đông Phương, người vẫn chưa tin ta sao, đến lúc đó chỉ cần gọi vài người võ công cao cường đi theo ta là được. Ta nghĩ rồi, lâu nhất cũng chỉ là ba tháng, sau ba tháng nhất định ta sẽ về.” Dương Liên nắm tay Đông Phương Bất Bại, vẻ mặt quyết tâm nói.

“Vậy...” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, tâm tư xoay chuyển trăm vòng. “Liên đệ nhất định phải đi sao?”

“Không được, ta thân là tổng quản Thần giáo, bảo vệ tính mạng của giáo chúng là trách nhiệm của ta, Đông Phương, người cứ ở nơi này chờ ta là được rồi!”

Đông Phương Bất Bại vô cùng lo lắng, không biết phải làm sao khuyên nhủ Dương Liên, nhìn gương mặt tự tin kiên định của đối phương càng không đành lòng cự tuyệt. Nhất thời tâm trạng nặng nề, hai mắt nhắm chặt.

Thấy vẻ mặt của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên liền hiểu được ý đang do dự, bề ngoài vẫn bất động thanh sắc, chỉ ôm chặt đối phương hơn, bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp thân thể Đông Phương Bất Bại, một bên than thở nói: “Ra ngoài suốt ba tháng dài, đến lúc đó không thể nhìn thấy Đông Phương.” Nói rồi liền nghiêng đầu hôn lên môi Đông Phương Bất Bại, “Hiện tại ta phải hôn nhiều một chút, nếu không lúc đó lại mong nhớ.”

“Liên đệ...” Trong lòng Đông Phương Bất Bại khổ sở, ôm chặt lấy Dương Liên, nhìn biểu tình lưu luyến không rời của Dương Liên lại càng cảm thấy khó chịu.

“Ta ở bên ngoài sẽ nhớ người mỗi ngày. Đông Phương cũng phải mỗi ngày nhớ đến ta.” Cẩn nhẹ môi Đông Phương Bất Bại, Dương Liên thâm tình nói.

Trái tim đau đớn, Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm Dương Liên nửa ngày, cuối cùng mới cắn răng nói: “Liên đệ, ta cùng đi với người!”

Trong lòng thét lên một tiếng hoan hô, bất quá bề ngoài Dương Liên vẫn tỏ ra vô cùng kinh ngạc. “Không được, Đông Phương không thích ra ngoài, ta không muốn miễn cưỡng người.”

“Ta không miễn cưỡng... chỉ cần được ở bên Liên đệ ta liền vui vẻ. Hay là, Liên đệ không muốn ta đi cùng.”

“Dĩ nhiên không phải, nếu như chúng ta có thể cùng đi đương nhiên ta vô cùng cao hứng, chỉ là ta không muốn thấy người không vui.”

Đông Phương Bất Bại mỉm cười, ôn nhu nói với Dương Liên: “Đi cùng với Liên đệ, ta tuyệt đối sẽ vui vẻ.”

“Đã là như vậy, ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát, đi sớm về sớm. Có được không?” Dương Liên âm thầm vui sướng, nói với Đông Phương Bất Bại.

“Được, đều nghe lời Liên đệ.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười nhẹ giọng nói.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên liền nhanh chóng xử lý tất cả mọi việc, giao hết sự vụ trong giáo cho Đồng Bách Hùng, bản thân mình và Đông Phương Bất Bại thì mang theo một thủ hạ cùng nhau hạ sơn. Bởi vì Đông Phương Bất Bại không thích quá nhiều người đi theo, vì thế Dương Liên chỉ dẫn theo một tên thủ hạ làm xa phu, những thứ khác liền dứt khoát tự thân động thủ.

Ngồi trên xe ngựa, Dương Liên lén nhìn Đông Phương Bất Bại vẫn ngồi yên tĩnh tọa từ lúc rời khỏi Hắc Mộc Nhai. Tuy rằng lúc Đông Phương Bất Bại nói chuyện với hắn thì biểu tình không có gì khác lắm, thế nhưng Dương Liên vẫn có thể nhìn ra tâm tình của y không tốt, cảm giác giống như không được vui vẻ.

“Làm sao vậy? Vì sao Liên đệ cứ nhìn ta.” Cảm giác được ánh mắt của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại mở mắt ra, nghi ngờ hỏi.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy Đông Phương càng nhìn càng đẹp.” Mở miệng trêu đùa một chút, Dương Liên xê dịch về phía Đông Phương Bất Bại.

Câu nói vừa rồi khiến Đông Phương Bất Bại không kiềm được nhếch khóe miệng, liếc nhìn Dương Liên một chút rồi lại hơi nhắm mắt lại tiếp tục tĩnh tọa an thần. Dương Liên thấy vậy liền bật người nắm tay đối phương, “Nếu người mệt nhọc thì cứ dựa vào ta.”

Đông Phương Bất Bại mỉm cười, thuận thế tựa vào trong lòng Dương Liên.

Xe ngựa lắc lư cả ngày, đến tận đêm khuya vẫn không tìm được khách ***, Dương Liên nhìn sắc trời bên ngoài mà buồn rầu. “Đã trễ thế này, không tìm được chỗ ngủ phải làm sao bây giờ?” Hắn chưa từng thử cắm trại dã ngoại, nhìn một vùng hoang vu lạnh lẽo, Dương Liên không khỏi lo lắng.

“Đêm nay cứ nghỉ lại ở đây đi! Phỏng chừng phải đến buổi trưa ngày mai mới có thể đi đến thành trấn.” Biết Dương Liên không có kinh nghiệm, Đông Phương Bất Bại cười cười an ủi.

“Vậy chúng ta sẽ ăn gì, chẳng lẽ lại đi săn thú. Buổi tối ngủ chỗ này người sẽ nhiễm lạnh.” Dương Liên nắm lấy bàn tay Đông Phương Bất Bại, cảm thấy thân nhiệt của đối phương hơi lạnh, vì vậy liền xoa xoa cho y.

“Ta cũng không yếu ớt như vậy, nhớ năm đó ta cùng Đồng đại ca ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, còn chỗ nào mà chưa ngủ qua. Mỗi khi hạ sơn chỉ cần có thể trở về là đã tốt lắm rồi, đâu còn có thể lo nhiều như vậy.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười lắc đầu, trên mặt lộ ra thần sắc hoài niệm.

“Ta không biết săn thú, cũng không biết nướng.”

“Ta biết.” Đông Phương Bất Bại nói xong, thân ảnh hơi nhoáng lên một cái đã tung người ra ngoài. Dương Liên vội vàng gọi xa phu dừng xe lại, tìm một chỗ kín đáo để nghỉ ngơi. Loay hoay một hồi hắn cũng tìm được một nơi trống trải, mặt đất có vẻ khô ráo, lại cách bờ sông không xa lắm để nghỉ chân, sau đó liền đi nhặt củi đốt lên một đồng lửa ngồi chờ Đông Phương Bất Bại.

Xa phu rất tự giác không ở lại làm phiền Dương Liên, tự mình cũng rời đi tìm chút thức ăn.

Dương Liên đợi không được bao lâu đã thấy Đông Phương Bất Bại quay về, trong tay còn cầm một con thỏ đang giơ lên cho hắn xem.

“Ta đi xử lý, lát nữa lại đưa người nướng.” Dương Liên đứng dậy tiếp nhận thỏ, lấy một thanh trủy thủ từ trong người ra, đi đến bờ sông bắt đầu lột da xử lý nội tạng, sau khi rửa sạch thỏ mới đưa lại cho Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại đã sớm chuẩn bị cọc gỗ dựng làm giá nướng, tiếp nhận thịt thỏ đã được Dương Liên xử lý xong thì liền xuyên qua nhánh cây đặt lên giá.

“Ngửi mùi thật thơm.” Dương Liên hít hít mũi vài cái, bộ dạng tham ăn chọc Đông Phương Bất Bại không khỏi mỉm cười.

“Tuy rằng cái này rất thơm nhưng mùi vị lại không ngon lắm, ở đây không có gia vị cũng không có dầu, thịt nướng ra cũng rất khô ráp.” Xoay đều nhánh cây, Đông Phương Bất Bại nói.

“Phải không? Ta thấy rất thơm, cũng không cảm thấy sẽ khó ăn!” Một trận gió thổi tới, Dương Liên rung mình một cái, quay đầu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại. Chỉ thấy tuy rằng người kia bị gió thổi đến nổi mái tóc tung bay nhưng vẫn đoan chính ngồi yên, ngay cả bàn tay đang xoay thỏ cũng không run rẩy chút nào.

“Làm sao vậy?” Cảm nhận được ánh mắt của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại quay đầu lại, khóe miệng mỉm cười hỏi.

Hơi xích lại gần Đông Phương Bất Bại một chút, Dương Liên vươn tay choàng qua hông y, hỏi. “Lạnh không?”

Đông Phương Bất Bại sửng sốt một chút, ánh mắt lộ ra nét cười. “Có chút.”

“Ta sưởi ấm cho người.” Dương Liên vừa nói xong liền bước sang ngồi phía sau Đông Phương Bất Bại, tay chân choàng qua người y ôm chặt vào lòng, thân thể dán hết lên lưng Đông Phương Bất Bại không ngừng tỏa nhiệt.

Đông Phương Bất Bại cúi thấp đầu chăm chú nhìn thức ăn trên giá, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu, lại thoải mái tựa vào lòng Dương Liên.

Đợi đến khi thỏ được nướng xong, Dương Liên thử một miếng liền cảm thấy thật sự không quá dễ ăn, chỉ cần cho thêm chút muối thì nhất định sẽ ngon hơn nhiều.

Đông Phương Bất Bại ăn hai cái đùi thỏ xong thì phần còn lại đều để Dương Liên xử lý. Sau khi ăn hết con thỏ, Dương Liên liền kéo Đông Phương Bất Bại tựa vào thân cây nghỉ ngơi, lại nhìn sắc trời một chút thì chợt nhớ đến đám thảm hán chuẩn bị sẵn trong xe. Vốn Dương Liên nghĩ đám thảm này có thể giảm thiểu xóc nảy của xe ngựa, khiến Đông Phương Bất Bại thoải mái hơn một chút, bây giờ xem ra còn có thể xem như chăn nệm để dùng, vì vậy liền đứng lên mang thảm xuống, lại thuận tay lấy thêm vài bộ y phục sạch đến.

Cả hai nằm trên thảm dày, lại đắp vài lớp y phục, Dương Liên vươn tay ôm Đông Phương Bất Bại vào trong ngực. “Đêm nay chỉ có thể như vậy. Được rồi, uống thuốc thôi.” Dương Liên lấy bình thuốc từ trong lòng ra, đưa hai viên cho Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại tiếp nhận thuốc, nhìn hai viên rõ ràng khác nhau trong bàn tay mình, hơi liếc nhìn Dương Liên một chút liền dốc vào miệng nuốt hết.

“Một viên còn lại là ta vừa nhờ Bình Nhất Chỉ làm ra, sợ rằng ra ngoài khí trời lạnh lẽo khiến thân thể của người bị tổn hại. Bình Nhất Chỉ từng nói một nhát kiếm kia đã khiến phổi của người bị tổn thương, không thể để người bị lạnh, nếu không sau này vất vả còn không phải người sao? Đêm nay lạnh như vậy, người ăn trước để dự phòng cho tốt.”

Đông Phương Bất Bại trầm mặc, vươn tay sang ôm Dương Liên, thân thể càng vui sâu vào trong lòng người kia hơn một chút.

Dương Liên vỗ vỗ lưng Đông Phương Bất Bại, hai mắt nhắm lại từ từ ngủ say.

12. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 12

Ngày hôm sau, đợi đến khi Dương Liên tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, hần giật giật cánh tay phát hiện trong lòng đã sớm trống rỗng, Đông Phương Bất Bại không còn bên cạnh nữa. Dương Liên hơi cự người một chút rồi ngồi dậy.

“Liên đệ, người đã tỉnh.” Đông Phương Bất Bại không biết từ nơi nào tung người đáp xuống trước mặt Dương Liên, trong tay còn cầm theo vài thứ trái cây.

“Ừ, sao người lại dậy sớm như vậy?” Nhìn thấy người kia Dương Liên liền yên lòng, hần hơi gỡ đầu một chút rồi chỉnh lý lại y phục trên người mình thật tốt. Sau khi đưa trái cây trên tay cho Dương Liên, Đông Phương Bất Bại tiếp nhận y phục trong tay hần, sắp xếp thêm một lần nữa rồi cất lại vào trong xe. Lúc này, Dương Liên đã ăn hết số trái cây kia, chỉ để lại hai quả đưa đến trước mặt Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ ăn đi! Ta đã ăn.” Đẩy đi phần trái cây được đưa đến trước mặt, Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói.

Dương Liên ồ lên một tiếng rồi ăn hết cả phần trái cây còn lại, hai người đến bên bờ sông gần đó rửa mặt một chút rồi quay về trong xe, tên hộ vệ đánh xe kia cũng không biết đã quay lại từ lúc nào, một lần nữa vội vàng đánh xe đưa hai người rời đi.

Lần này cả hai phải di chuyển nửa ngày mới nhìn thấy được thị trấn gần nhất, bọn họ tìm một khách *** bình dân có vẻ lịch sự rồi bước vào.

“Lão bản, hai gian phòng tốt.” Dương Liên để bạc xuống trước mặt chủ quầy nói. Mà Đông Phương Bất Bại chỉ chấp tay đứng ở một bên lơ đãng theo dõi.

Sau khi sắp xếp phòng cho hộ vệ xong, Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại tỏ vẻ đã có thể về phòng, Đông Phương Bất Bại liền từ từ bước lên lầu, mà Dương Liên chỉ có thể lờ đờ theo sau. Từ khi cả hai tiến vào khách ***, cả đại sảnh vẫn bị vây trong trạng thái yên tĩnh vô cùng quỷ dị, Dương Liên cảm thấy kinh ngạc không thôi. Hần không hiểu được vì sao hai người bọn họ vừa tiến đến thì những người này đều đồng loạt dừng động tác, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm về phía này, kỳ thực đối tượng bị nhìn không phải là cả hai người mà chỉ là một mình Đông Phương Bất Bại. Lẽ nào đây là cái gọi là khí thế trong truyền thuyết sao?

Theo Đông Phương Bất Bại tiến vào phòng, Dương Liên lại phân phó tiểu nhị chuẩn bị một ít cơm nước xong thì liền đóng cửa lại.

Dương Liên đi vào bên trong, nhì Đông Phương Bất Bại một thân hồng y đang ngồi cạnh bàn trà rũ mắt uống nước, biểu tình trên mặt nhìn không ra vui buồn, hoàn toàn nhìn không ra một chút sát khí nào mà lại khiến cho người ta cảm thấy rất bình hòa thanh tịnh. Lại nhìn một chút, Dương Liên không khỏi gật đầu, trong mắt lộ ra thần sắc tự hào thỏa mãn, có lẽ là do y phục rực rỡ, tướng mạo của Đông Phương Bất Bại phối hợp với loại y phục này quả thực rất hấp dẫn ánh mắt người khác. Dương Liên trộm nghĩ, có lẽ những người dưới lầu đều bị Đông Phương mê hoặc rồi.

“Liên đệ, muốn uống nước không?” Đông Phương Bất Bại phát hiện Dương Liên nhìn mình đến đờ ra thì không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, rót một chén nước đưa đến trước mặt Dương Liên.

“Muốn... Đông Phương, người nói vừa rồi tại sao những người đó lại quý dị như vậy.” Ngồi vào bên cạnh Đông Phương Bất Bại, Dương Liên thuận tay cầm chén trà Đông Phương Bất Bại vừa rót cho uống sạch.

Ngón tay mân mê miệng chén, Đông Phương Bất Bại hơi nhếch khóe miệng. “Đây chẳng qua là tính cảnh giác của người luyện võ mà thôi. Yên tâm, bọn họ cũng không nhìn ra cái gì.”

“Nguyên lai là người luyện võ, ta còn tưởng bởi vì bộ dạng Đông Phương quá xuất chúng làm người khác chú ý, còn đang nghĩ có nên đổi bộ quần áo khác cho người không.” Dương Liên nở nụ cười, có chút trêu đùa nói với Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại buồn cười, nói: “Làm sao có thể? Ta cũng không phải nữ nhân xinh đẹp, làm sao khiến cho bọn họ nhìn đến như vậy?”

“Sao không được, nếu như không phải ta quen biết Đông Phương, lần đầu nhìn thấy người như vậy nhất định cũng sẽ nhìn đến ngây người.” Dương Liên rất khẳng định nói, dứt khoát chọc cho Đông Phương Bất Bại bật cười.

Đợi đến khi tiểu nhị mang thức ăn lên, Dương Liên và Đông Phương Bất Bại lại gọi thêm một ít nước nóng, cả hai muốn cùng nhau tắm rửa một chút.

Dương Liên ngồi ở phía sau Đông Phương Bất Bại, dùng lược chải tóc cho Đông Phương, mà Đông Phương Bất Bại thì đang thoải mái híp mắt nghỉ ngơi.

“Đông Phương, trên mật báo nói rằng, lần này chính đạo sẽ cử hành đại hội ở Tung Sơn, nơi này đại khái còn cách Tung Sơn mười ngày đường.” Nhẹ nhàng xoa dầu dưỡng lên mái tóc của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên thuận miệng nói.

“Đại hội sẽ cử hành vào lúc nào?”

“Mười ngày sau, phỏng chừng chúng ta không đến kịp.” Động tác trên tay hơi dừng lại, Dương Liên cau mày nói.

Đông Phương Bất Bại xoay người xoa xoa mi tâm của Dương Liên. “Liên đệ đừng lo lắng, tuy là nói mười ngày sau sẽ cử hành, thế nhưng chân chính bắt đầu đại khái còn cần thêm khoảng mười ngày nữa. Vì thế chúng ta chỉ cần trong vòng hai mươi ngày chạy đến là được rồi.”

“Vì sao?”

“Liên đệ không biết đấy thôi, lẽ lối của đám chính đạo này là như vậy, thường thường từ khi bàn luận đến lúc quyết định, chấp hành một việc nào đó, thời gian tiêu tốn đủ để thủ hạ Thần giáo chúng ta làm vài mươi chuyện đi.” Khóe miệng Đông Phương Bất Bại lộ ra chút ý mỉa mai, nói

“Thì ra là thế... Đông Phương, cả người người thật thơm.” Dương Liên ghé sát vào người Đông Phương Bất Bại, cái mũi không ngừng hít sâu cảm thán.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt xoay người sang một bên, cảm thấy bàn tay của Dương Liên đã lần mò vào y phục, vội vàng nói: “Liên đệ, vừa rồi không phải đã...”

“Hắc hắc, vừa rồi là vừa rồi, hiện tại là hiện tại.” Xấu xa cười vài tiếng, Dương Liên một hơi đẩy ngã Đông Phương Bất Bại xuống giường.

=====Ta là phân cách tuyến của đồng bò ngang=====

Ngày hôm sau, Dương Liên thức dậy thật sớm, sau khi tự mình rửa mặt xong thì mang theo một chậu nước vào phòng, sau đó mới đánh thức Đông Phương Bất Bại đang ngủ trên giường.

“Đông Phương, dậy nào.” Dương Liên nhéo nhéo vành tai Đông Phương Bất Bại, khẽ gọi.

Đông Phương Bất Bại mở mắt ra liếc nhìn Dương Liên một chút, sau đó lại nhắm nghiền hai mắt. Kỳ thực y đã thức dậy từ sớm, chỉ là trên người đau nhức nên vẫn nằm ở trên giường không thêm cử động.

Dương Liên vuốt tóc Đông Phương Bất Bại cười nhẹ một tiếng, trực tiếp ôm người vào lòng. “Cũng không thể trách ta, ai bảo hương vị của Đông Phương tốt quá làm gì.” Nói xong còn luồn tay vào chân xoa nắn eo của đối phương.

Đông Phương Bất Bại lại hừ nhẹ, tựa vào lòng Dương Liên để người kia xoa bóp thắt lưng cho mình.

“Đợi lát nữa chúng ta xuống dưới lầu dùng điểm tâm, không phải nói khách *** là nơi lý tưởng để thám thính tin tức sao? Đến lúc đó chúng ta cũng nghe một chút xem có việc gì quan trọng hay không?”

Đông Phương Bất Bại nhếch khóe miệng, sau khi nghe Dương Liên nói xong dường như cũng muốn đính chính gì đó, bất quá cuối cùng vẫn là ngậm miệng không nói.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại cảm thấy tốt hơn một chút, Dương Liên liền vội vàng mặc y phục cho y, sau đó còn chải tóc rửa mặt, xong rồi liền vô cùng nôn nóng cùng Đông Phương Bất Bại xuống lầu ăn điểm tâm.

Dương Liên còn đặc biệt chọn vị trí gần cửa sổ, nơi này có thể quan sát hết mọi người trong đại sảnh mà lại không khiến người khác chú ý. Đối với việc mình chọn được một nơi tốt như vậy, Dương Liên biểu thị rất hài lòng.

Lúc ăn cơm, Dương Liên còn một bên quan sát bốn phía, một bên vênh tai lắng nghe. Thế nhưng chỉ một khắc sau hần liền nhụt chí buông đũa xuống, những thứ hần nghe được đều là vô dụng, hầu hết là xuất phát từ đám người thoát nhìn vô cùng bình thường, những người có vẻ lợi hại trò chuyện thì một câu hần cũng không nghe rõ.

“Liên đệ, ăn cháo đi!” Đông Phương Bất Bại nhìn thấy phản ứng của Dương Liên thì mi mắt hơi rũ xuống che giấu ý cười nồng đậm, trên tay cầm theo một chén cháo đặt trước mặt đối phương.

Khóe miệng của Dương Liên hơi xụ xuống, thế nhưng cũng gật đầu tiếp nhận chén cháo trước mặt. Không bao lâu sau, đến khi thức ăn trên bàn vơi đi khoảng phân nửa thì lại có một nhóm người mặc trang phục ni cô từ bên ngoài tiến vào khách ***, dẫn đầu còn là một tiểu ni cô đặc biệt xinh đẹp khiến rất nhiều người đang dùng điểm tâm nhìn đến ngây người.

Dương Liên cũng trừng mắt nhìn vị tiểu ni cô kia, chắc là Nghi Lâm đi, một tiểu ni cô xinh đẹp như vậy, trong thế giới Tiểu Ngạo Giang Hồ này ngoại trừ Nghi Lâm thì hần không có người thứ hai. Bất quá nói thật, Nghi Lâm này thật sự vô cùng xinh đẹp, trong mắt Dương Liên thì dung mạo này tuyệt đối không thua kém Nhậm Doanh Doanh, ngũ quan của Nghi Lâm ngọt ngào ôn nhu, chỉ nhìn cũng biết tính cách nhất định cũng là nhu thuận, ngoan ngoãn.

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại ở bên cạnh nhìn thấy Dương Liên ngắm tiểu ni cô đến đờ người thì sắc mặt cũng thay đổi mấy lượt, cuối cùng vẫn nhịn xuống, cố nén khó chịu trong lòng lay lay cánh tay đối phương..

“Đông Phương, người nhìn tiểu ni cô kia một chút? Đó là Nghi Lâm mà lần trước ta đã nói có mập mờ với Lệnh Hồ Xung.” Dương Liên xoay đầu lại tiếp tục xử lý thức ăn.

“Phải không? Sao Liên đệ biết được?” Đông Phương Bất Bại rũ mắt, mím môi nhẹ giọng hỏi.

“Đoán, có thể cùng Lệnh Hồ Xung quần quýt với nhau nhất định là một mỹ nữ, người không thấy tướng mạo của vị ni cô đó sao, nhất định chính là người tên Nghi Lâm kia.”

Bên này Dương Liên vừa dứt lời đã nghe được một ni cô khác mở miệng nói: “Nghi Lâm sư muội, chúng ta chọn khách *** này nghỉ ngơi đi!”

Dương Liên trưng ra một nụ cười đắc chí nhìn về phía Đông Phương Bất Bại. “Nhìn xem, không sai mà!”

Đông Phương Bất Bại khẽ giương khóe miệng, miễn cưỡng làm ra bộ dáng tươi cười, khóe mắt lại hơi rũ xuống.

Thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại có chút kỳ lạ, Dương Liên không khỏi hỏi: “Đông Phương, người làm sao vậy?”

“Ta không sao, chỉ là thân thể hơi khó chịu.” Nói xong câu đó, Dương Liên liền cảm thấy Đông Phương Bất Bại trở nên rất uể oải.

“Chúng ta ở lại đây thêm một đêm đi! Ngày mai hẵng khởi hành, dù sao người cũng đã nói chỉ cần trong vòng hai mươi ngày chạy đến Tung Sơn là được.” Dương Liên lộ vẻ quan tâm, cầm tay Đông Phương Bất Bại nói.

“Được.” Đông Phương Bất Bại lên tiếng đáp ứng rồi buông đũa xuống, Dương Liên thấy thế cũng buông đũa, hai người đứng dậy trở về phòng.

Dương Liên đi ở bên cạnh Đông Phương Bất Bại, đến khi ngang qua bốn người Nghi Lâm thì ngón tay giấu dưới làn áo của Đông Phương Bất Bại hơi giật lên một chút, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Dương Liên thì lại do dự, cuối cùng ngón tay vẫn thả lỏng xuống. Đông Phương Bất Bại mím môi nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt không giấu được vẻ u ám.

Trở về phòng nghỉ, Đông Phương Bất Bại không nói được gì liền bước về giường nằm, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Dương Liên thấy thế cũng ngồi bên giường, để Đông Phương Bất Bại gối đầu lên chân y, bàn tay không ngừng xoa bóp cho đối phương.

“Thật mệt như vậy sao?” Nhìn thần sắc của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên bật cười cúi đầu hôn lên môi y.

“Ừ...” Đông Phương Bất Bại nhẹ giọng đáp, lại rúc sâu vào trong lòng Dương Liên một chút.

Ánh mắt Dương Liên hiện lên nét cương chiều, hơi xốc người Đông Phương Bất Bại lên ôm chặt vào lòng. “Sau này nhất định ta sẽ không đòi hỏi nhiều như ngày hôm qua vậy, nhất định lần sau sẽ không khiến người mệt mỏi.”

Đông Phương Bất Bại mở mắt ra nhìn về phía Dương Liên, thấy vẻ mặt cương chiều trong mắt hắn thì hơi giật mình một chút, do dự hỏi: “Liên đệ, ni cô vừa rồi... dung mạo so ra không kém Doanh Doanh.” Đông Phương Bất Bại nói xong câu này thì trên mặt hiện lên thần sắc không tự nhiên, quay đầu né tránh ánh mắt của Dương Liên.

13. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 13

Dương Liên hơi sững sốt một chút, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, rốt cục cũng hiểu được vì sao vừa rồi rõ ràng Đông Phương Bất Bại còn rất tốt lại bỗng dưng tỏ ra không khỏe, vì vậy trên mặt liền lộ ra nụ cười.

“Ừ, đích xác. Theo ta cảm thấy thì tư sắc của Nghi Lâm còn phải hơn Nhậm Doanh Doanh vài phần.” Dương Liên nói xong lời này liền thấy sắc mặt của Đông Phương Bất Bại thay đổi trong nháy mắt, mắt cũng run rẩy khép chặt lại.

Đợi một chốc, hắn lại ôm lấy Đông Phương Bất Bại tiếp tục nói: “Người biết không, vốn Nghi Lâm là rất ái mộ Lệnh Hồ Xung, đã từng có người mang Nhậm Doanh Doanh ra uy hiếp Lệnh Hồ Xung, muốn gã cưới Nghi Lâm làm vợ. Thế nhưng người biết Nghi Lâm đã nói gì không? Nàng nói Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh là lưỡng tình tương duyệt, nàng biết gã không có tình cảm với nàng vì vậy không muốn Lệnh Hồ Xung cưới nàng. Người nọ liền nói để cho Lệnh Hồ Xung cưới cả hai người, nhưng Nghi Lâm lại nói khi một người thật sự yêu thích một người rồi sẽ tuyệt đối không nghĩ đến người khác.”

Nghe đến đó, Đông Phương Bất Bại liền mở mắt ra nhìn về phía Dương Liên. Dương Liên mỉm cười với y tiếp tục nói. “Lúc ta nghe những lời này liền cảm thấy Lệnh Hồ Xung thật sự không xứng với Nghi Lâm,

người như nàng chính là trời sinh hầu hạ bên cạnh Phật Tổ, đơn thuần sạch sẽ. Hơn nữa ta càng thích lời này của nàng, khi một người đã thật sự yêu thích một người, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến người khác.”

Nói xong Dương Liên liền nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, thấy trong mắt đối phương tràn ngập chờ mong thì tiếp tục dùng ngữ điệu ôn nhu nói: “Mà Đông Phương chính là độc nhất vô nhị trong lòng ta. Đã có được người, tự nhiên ta sẽ không còn nhìn đến người nào nữa.”

Ánh mắt Đông Phương Bất Bại lộ ra ý cười, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Dương Liên, nói. “Trong lòng ta tất nhiên cũng chỉ có một mình Liên đệ. Quyết không có người thứ hai.”

Dương Liên nheo mắt nhìn Đông Phương Bất Bại cười hỏi: “Hiện tại thân thể của Đông Phương vẫn còn không thoải mái sao?”

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt, không khỏi lộ ra thần sắc quần bách, đợi đến khi nhìn thấy nét trêu đùa trên gương mặt của Dương Liên mới hơi thẹn quá hóa giận, nói: “Vẫn khó chịu.”

“Nếu như vậy, để vi phu xoa bóp cho người.” Nói xong liền đặt bàn tay lên người đối phương, động tác hết sức mập mờ.

Hai người giải tỏa hiểu lầm xong liền trầm tĩnh lại, Dương Liên kéo Đông Phương Bất Bại sát vào ngực mình, tìm một tư thế thoải mái nằm xuống, trên mặt lộ ra thần sắc buồn bực. “Kỳ quái, vừa rồi cái gì cũng không nghe được. Chẳng lẽ những thứ trong sách đều là gạt người.”

Đông Phương Bất Bại mỉm cười nhìn Dương Liên, nói: “Liên đệ có chỗ không biết, khách *** quả thật là nơi lý tưởng để nghe ngóng, bất quá chỉ đối với những cao thủ nội lực thâm hậu mà thôi, chỉ có bọn họ mới đủ bản lĩnh thám thính những tin tức tối mật nhất tại khách ***. Đa phần người trong võ lâm sẽ không tùy tiện bàn luận việc quan trọng tại những địa phương thế này, còn nếu thật sự có bàn luận nhất định sẽ dùng nội lực ngăn chặn thanh âm để phòng người khác nghe được. Nội lực của Liên đệ không sâu, đương nhiên nghe không được lời của bọn họ.”

Trên mặt Dương Liên lộ ra thần sắc tỉnh ngộ, hóa ra muốn thám thính tin tức trong khách *** cũng không phải dễ dàng như vậy. “Cái gì là nội lực không sâu chứ, ta quả thật chính là tay ngang chẳng lẽ người không biết sao? Ta thật sự không phải nhân tài luyện võ.” Thân thể của hắn thuộc về loại kinh mạch bế tắc trời sinh, một chút nội lực cũng không luyện được, công phu ngoại gia còn có thể võ vẽ một tí, bất quá từ khi nguyên chủ biết cơ thể này không thể tu luyện nội lực thì liền bỏ phế, mà Dương Liên cũng không hứng thú với việc này. Vì vậy, hiện tại có thể nói Dương Liên là trời gà không chặt, đương nhiên đây là so sánh với những nhân sĩ võ lâm thông thường.

“Liên đệ đừng khổ sở, nếu như người muốn luyện võ, ta có thể dùng nội lực cường bách đả thông kinh mạch giúp người, sau đó lại để Bình Nhất Chỉ điều dưỡng thân thể cho người. Ta sẽ để ý tìm cho người một bộ võ công thích hợp, đến lúc đó nhất định Liên đệ sẽ luyện được công phu cao thâm.” Nghe được giọng tự giễu trong ngữ điệu của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại liền lộ ra thần sắc gấp gáp, nắm chặt tay Dương Liên mà cam kết.

Dương Liên rút tay ra khỏi bàn tay nắm chặt của Đông Phương Bất Bại, lại vỗ vỗ vai y, an ủi. “Ta không khổ sở, người cũng đừng gấp như vậy. Hiện giờ ta đã hơn hai mươi, cho dù người và Bình Nhất Chỉ thật sự có thể cải tạo lại khối thân thể này thì ta cũng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để luyện võ. Hơn nữa ta đã thanh nhàn hơn hai mươi năm, đột nhiên người muốn ta chịu cực khổ đi luyện võ ta cũng không làm được, chỉ cần Đông Phương không cảm thấy ta vô dụng là được rồi.”

“Sẽ không, sao ta có thể cảm thấy Liên đệ vô dụng chứ. Ở trong mắt ta, người là tốt nhất.” Đông Phương Bất Bại nghe Dương Liên nói như vậy liền vội vàng tiếp lời.

“Ha hã, thật đúng là ứng với câu nói ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ mà. Đông Phương cảm thấy ta tốt, ta cũng cảm thấy Đông Phương thật tốt, như vậy là đủ rồi, có lợi hại hay không ta cũng không quan trọng. Dù sao Đông Phương cũng lợi hại như vậy, sau này ta chỉ cần một tắc cũng không rời người giống như bây giờ, như vậy không phải liền an toàn sao?” Khẽ cười một tiếng, Dương Liên xoa xoa gương mặt của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại cũng đồng dạng mỉm cười, nhìn thấy biểu tình thoải mái của Dương Liên cũng không giống ra vẻ, vì thế cũng cảm thấy yên lòng.

“Được rồi, vậy người đã nghe được chuyện gì?” Nội lực của Đông Phương Bất Bại thâm hậu, nhất định đã nghe được việc thú vị gì đó.

“Ừ, kỳ thực cũng không quan trọng, những người đó chỉ đang thảo luận xem lần đại hội này rốt cuộc ai có thể trở thành chủ môn của Ngũ Nhạc phái.” Đông Phương Bất Bại hừ nhẹ một tiếng, từ tốn thuật lại.

“Vậy bọn họ nghĩ là ai?”

“Bây giờ bọn hắn cảm thấy có khả năng nhất là Tung Sơn Tả Lãnh Thiền và Hoa Sơn Nhạc Bất Quần.” Đông Phương Bất Bại lười biếng báo ra.

Trong mắt Dương Liên hiện lên ý cười, nhẹ nhàng vỗ về lưng Đông Phương Bất Bại. “Hai người kia sao? Đợi chúng ta đến nơi rồi hãy nói tiếp... Nếu người thật sự cảm thấy mệt thì ngủ thêm một lát đi!” Dương Liên kéo chăn qua đắp lên người Đông Phương Bất Bại, nhẹ giọng trấn an.

“Ừ...” Đông Phương Bất Bại khẽ hừ một tiếng rồi nhắm hai mắt lại. Đợi đến khi y tỉnh lại lần nữa thì Dương Liên cũng đã an bài xong cơm trưa đặt ở trong phòng.

“Dậy rồi, vừa ăn điểm tâm xong liền ngủ mất, thức dậy lại đến giờ ăn trưa rồi.” Dương Liên vừa giúp đỡ Đông Phương Bất Bại sửa sang y phục vừa trêu ghẹo nói.

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên, hơi kiêu ngạo hếch cằm lên. “Bởi vì thân thể ta khó chịu.”

Dương Liên bị biểu tình và ngôn ngữ của Đông Phương Bất Bại chọc cho thiếu chút nữa bật cười, cuối cùng cũng nhịn không được mà hôn lên môi người kia một cái, lại lôi kéo y ngồi vào bàn ăn.

Đông Phương Bất Bại chỉ đơn giản ăn một chén cháo, một ít món mặn liền buông đũa xuống.

“Ăn ít như vậy?” Dương Liên lộ ra thần sắc lo lắng nhìn về phía Đông Phương Bất Bại.

“Ăn không vô, ta không đói bụng.” Đông Phương Bất Bại đặt hai tay lên đùi, nhìn một bàn cơm nước mà chẳng có hứng thú gì.

“Vừa ăn điểm tâm xong liền ngủ, hiện giờ không muốn ăn cũng đúng. Không được, lát nữa chúng ta liền đi dạo phố, hoạt động một chút coi như giúp người tiêu hóa.”

Đông Phương Bất Bại vừa nghe đến dạo phố thì biểu tình trở nên cứng ngắc, Dương Liên thấy vậy liền bồi thêm: “Hơn nữa, đã lâu ta chưa dạo phố chợ, lần này cũng muốn đi xem một chút. Người coi như đi chung với ta đi.”

Đông Phương Bất Bại nghe vậy dường như cũng có chút thỏa hiệp, Dương Liên nhanh chóng gấp thêm vài đũa thức ăn bỏ vào miệng rồi gấp gáp lôi kéo Đông Phương Bất Bại ra đường.

Sau khi ra khỏi đại sảnh của khách ***, Dương Liên nhìn thoáng qua thì thấy đám người Nghi Lâm vẫn còn đang dùng cơm, thoát nhìn cũng không giống muốn ở trọ, phỏng chừng lát nữa cũng sẽ rời đi, có lẽ là muốn đến Tung Sơn tham gia đại hội đi.

Dương Liên đi trên đường lớn, vô cùng hứng thú quan sát xung quanh, mà Đông Phương Bất Bại chỉ đi ở bên cạnh, trên mặt nhìn không ra vui buồn, nhưng ánh mắt luôn gắt gao dính vào Dương Liên. Chỉ cần thấy Dương Liên lộ ra vẻ cao hứng thì khóe miệng của Đông Phương Bất Bại cũng không khống chế được mà gợi lên.

Hai người đi dạo hết một vòng lớn, Dương Liên sớm cũng đã quên mất mục đích ban đầu là muốn giải sầu cho Đông Phương Bất Bại, đợi đến khi nhớ lại nhìn về phía Đông Phương Bất Bại liền thấy đối phương đang mỉm cười nhìn mình, ánh mắt căn bản không thềm đặt lên não nhiệt xung quanh.

Dương Liên giật mình bước sang bên cạnh Đông Phương Bất Bại, lại bạo dạn nắm lấy tay y.

“Liên đệ... ở đây...” Đông Phương Bất Bại hơi rút tay lại, thanh âm hơi quẫn bách.

“Trên đường nhiều người như vậy chẳng ai để ý chúng ta làm gì, không sao đâu.” Không biết xấu hổ ném ra một câu, Dương Liên lại mặt dày kéo tay Đông Phương Bất Bại sang nắm chặt.

Bàn tay có chút cứng ngắc, thế nhưng Đông Phương Bất Bại nhìn thấy vẻ mặt không chút để tâm của Dương Liên cũng yên lòng hơn nhiều, cũng nắm lấy bàn tay đối phương, trong lòng thầm nghĩ, nếu thật sự có người dám nhiều lời liền không để kẻ đó nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Vì vậy, hai người cứ ung dung nắm tay nhau đi dạo trên đường, đợi đến khi ra đến ngoại ô đã là sau giờ Ngọ rồi, thái dương cũng đã sắp ngã bóng về phía Tây. Dương Liên nhìn một chút ráng chiều đằng xa, quay đầu lại cười nói với Đông Phương Bất Bại: “Vừa lúc là một nơi tốt, chúng ta ngắm mặt trời lặn xong rồi hãy quay về.”

“Được...” Đông Phương Bất Bại cũng say mê nhìn ngắm ánh chiều màu quất chín, khóe miệng không khỏi lộ ra nét tươi cười

Hai người cùng bước lên bãi cỏ, ráng chiều huy hoàng khiến cho cỏ xanh trên mặt đất cũng giống như được phủ lên một tầng màu sắc. Dương Liên nghiêng đầu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, ngũ quan của đối phương được ánh mặt trời chiếu vào trở nên phá lệ nhu hòa, trong nháy mắt trái tim của Dương Liên cũng mềm nhũn.

“Đông Phương...”

Nghe được thanh âm của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại xoay đầu lại, khóe miệng vẫn lộ ra nụ cười như trước, ánh mắt nhìn về phía Dương Liên cũng không giấu được tình yêu say đắm.

“Đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc.” Khóe miệng của Dương Liên cũng đồng dạng mỉm cười, hân hoan tay ôm chặt eo của Đông Phương Bất Bại, “Có người cùng ta, thật tốt.”

Lời nói của Dương Liên khiến trái tim Đông Phương Bất Bại run lên, khóe mắt cũng có chút ướt át, khẽ vươn tay đáp lại cái ôm của Dương Liên, dùng thanh âm nỉ non nói: “Liên đệ... bởi vì có người cùng ta nên mọi thứ mới xinh đẹp như vậy. Ta thật chưa từng nghĩ đến ta và Liên đệ còn có thể hạnh phúc như vậy, quả thực ta vô cùng vui vẻ, vui vẻ đến mức thật sợ sẽ đánh mất.”

Dương Liên ôm chặt Đông Phương Bất Bại, ôn nhu vỗ về người trong lòng: “Đứa ngốc, người sẽ không đánh mất ta, sau này chúng ta sẽ vẫn hạnh phúc như thế mãi mãi.”

Trong nháy mắt, ánh mắt của Đông Phương Bất Bại xuyên thấu qua Dương Liên nhìn về phía chân trời, trong mắt có chờ mong và mơ ước, “Thật sao? Liên đệ sẽ cùng ta cả đời, mãi mãi không rời xa sao?”

14. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 14

Ôm lấy vai Đông Phương Bất Bại, Dương Liên trực tiếp xoay người đối phương về phía mình, đợi đến khi nhìn thấy ánh mắt của Đông Phương Bất Bại mới lộ ra biểu tình giận dữ nhéo nhéo mũi của y. “Đang nói gì đó? Sao ta lại rời khỏi người? Chẳng lẽ nguyên lai trong lòng người vẫn nghĩ sẽ có một ngày ta sẽ rời đi sao? Người rất muốn ta rời đi?”

“Làm sao có thể, ta chỉ mong có thể cùng Liên đệ bên nhau cả đời, sao lại hy vọng Liên đệ rời đi.” Trên mặt lộ ra thần sắc cấp thiết, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên vội vàng nói.

“Vậy người nói những lời này làm gì, rõ ràng cho thấy trong lòng nghĩ tới. Ngay cả ý nghĩ phải rời khỏi người ta cũng không có, hôm nay người cứ nhiên lại nghi ngờ ta vài lần.” Trên mặt lộ ra tức giận, Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại cắn răng nói.

Trong nháy mắt, Đông Phương Bất Bại lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, thế nhưng khi nhìn thấy biểu tình của Dương Liên thì không khỏi tỏ ra áy náy: “Liên đệ, người đừng nóng giận, không phải là ta muốn rời khỏi người, chỉ là... trong lòng ta thật sự rất sợ... sợ một ngày nào đó người sẽ cảm thấy chán ghét ta, đến lúc đó liền muốn rời khỏi ta.”

“Sợ cái gì, nếu như thật sự có một ngày ta bỏ rơi người, người cứ một chưởng đánh chết ta là được.” Dương Liên nắm lấy bàn tay của Đông Phương Bất Bại, dùng thần sắc quyết tuyệt nói.

“Không... ta, sẽ không tổn thương Liên đệ.” Trên mặt Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc thống khổ, lại hạ giọng nói: “Ta từng cho rằng, nếu như Liên đệ thực sự chán ghét ta, ta... tình nguyện để người rời đi, sẽ không làm phiền người nữa.”

Bị giọng nói và biểu tình của Đông Phương Bất Bại ảnh hưởng, trong lòng Dương Liên cũng không khỏi cảm thấy đau đớn, vội vã ôm chặt đối phương thanh minh: “Sẽ không, ta sẽ không rời khỏi người, ta thích Đông Phương, ta còn muốn cả đời đều cùng người trải qua, sao lại nghĩ đến việc rời đi?”

Ánh mắt của Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên không giấu được nhu tình, mặt trời đỏ rực lúc hoàng hôn giống như cũng muốn hòa tan hình ảnh của đôi tình nhân vào thiên địa vĩnh cửu.

Mỹ mãn tách khỏi làn môi của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên nhẹ giọng thì thầm bên tai đối phương: “Ta yêu người, Đông Phương.”

Đợi đến khi hai người quay về khách *** thì Đông Phương Bất Bại đã rất đói bụng, Dương Liên xoay người phân phó một bàn cơm nước, lại đích thân giám sát Đông Phương Bất Bại ăn hết cả một chén cơm mới tỏ ra hài lòng. Lại uống thuốc rồi rửa mặt chải đầu, hai người cứ thế mỹ mãn ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến hôm sau, bọn họ liền gọi chưởng quầy trả phòng, thu thập hành lý, gọi xa phu, rồi khởi hành một lần nữa. Một đường nhanh nhanh chậm chậm, cuối cùng đến ngày thứ mười bọn họ cũng đã đến được thành trấn phụ cận Tung Sơn.

Vừa mới vào thành Dương Liên liền có thể cảm nhận được khí tức vô lâm, khắp nơi trên đường đều có người mang theo đủ loại binh khí, còn có các loại trang phục vừa nhìn đã biết là người trong giang hồ. Phóng mắt nhìn quanh một vòng, ngoại trừ những người bày hàng quán tựa hồ giống như bách tính bình thường, những người khác đều không ít thì nhiều sẽ có liên quan đến vô lâm. Chỉ như vậy liền hiểu được lần đại hội này của Ngũ Nhạc phái có lực hiệu triệu đến thế nào, có thể hấp dẫn nhiều người đến như vậy. Nếu như đại hội này thành công mà nói, nhất định sẽ gia tăng không ít địch nhân cho Nhật Nguyệt thần giáo.

Hai người đi qua bốn năm nhà khách *** rốt cục cũng tìm được một nơi dừng chân ở khu vực ngoại ô, rất nhiều khách *** trong thành đã bị người đặt trước từ một tháng trước, hiện tại cũng chỉ có những nơi ở ngoại ô là còn phòng trống mà thôi.

Dương Liên và Đông Phương Bất Bại đặt một gian phòng hảo hạng, lại để cho xa phu tự mình tìm nơi nghỉ ngơi, rồi mới thanh nhân tắm rửa thư giãn.

“Không nghĩ tới lại nhiều người như vậy?” Sau khi lau tóc cho Đông Phương Bất Bại, Dương Liên ngồi vào bàn rót một chén trà tỏ ý muốn tán gẫu.

Đông Phương Bất Bại sờ sờ ấm trà cảm thấy hơi lạnh, vì thế nhẹ nhàng đoạt lại cái chén trong tay Dương Liên đổ vào trong ấm, bàn tay đặt lên ấm đất khẽ vận công, chỉ chớp lát sau miệng ấm liền bốc lên khói trắng, lúc này Đông Phương Bất Bại mới hài lòng rót một chén trà đưa cho Dương Liên.

Dương Liên sờ sờ cái chén, khoe miệng không khỏi nhếch lên một chút, sau đó vui vẻ nhấp một ngụm

“Ừ, xem ra lần đại hội này của Ngũ Nhạc phái có sức hiệu triệu rất lớn.” Đông Phương Bất Bại cũng tự rót cho mình một chén nước rồi tiếp lời.

“Nhiều người trong vô lâm như vậy, xem ra cái đại hội này cũng rất được coi trọng, phỏng chừng chúng ta muốn ngăn cản cũng không quá dễ dàng đi!” Dương Liên nhíu mày nói.

“Sao lại không được, nếu như muốn ngăn cản không cần phải tốn nhiều tâm sức, chỉ cần giết hết chưởng môn của Ngũ Nhạc phái là được, ta xem bọn họ chọn như thế nào.” Đông Phương Bất Bại nhấp ngụm nước trà chậm rãi nói.

Dương Liên thiếu chút nữa phun luôn ngụm nước trà trong miệng, hơn nửa ngày cũng không biết nói gì, phỏng chừng cũng chỉ có Đông Phương Bất Bại là có thể nói ra lời như vậy, Dương Liên yên lặng nghĩ trong lòng.

“Liên đệ đừng lo lắng, đêm nay ta liền đi giết những người kia là xong.” Đông Phương Bất Bại nắm tay Dương Liên lộ ra nụ cười ôn nhu.

“Không được, tuy rằng những võ công của người kia có thể thật sự không bằng người, thế nhưng lỡ như bọn họ liên thủ thì sao. Hơn nữa hiện nay bên ngoài có nhiều người như vậy, phỏng chừng Phương Chứng đại sư mà người nói rất lợi hại cũng tới, lúc này đi giết mấy tên cường môn kia khiến thân phận bại lộ không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?” Dương Liên lắc đầu vội vàng nói.

Nghe được bốn chữ đưa dê vào miệng cọp cuối cùng, vùng quanh lông mày của Đông Phương Bất Bại không tự chủ được cau lại. “Liên đệ cho rằng ta là dê, bọn họ là hổ?” Vừa nói đến đây nụ cười trên mặt Đông Phương Bất Bại liền biến mất, mắt khẽ híp lại, thanh âm cũng hơi đề cao.

Dương Liên bị biểu tình và giọng nói của Đông Phương Bất Bại khiến cho ngây ra một lúc, nửa ngày sau mới phản ứng được đây là bị câu nói của hắn chọc giận, không khỏi bật cười. Không nghĩ đến Đông Phương Bất Bại trước giờ vẫn luôn rộng lượng trước mặt hắn lại rất lưu ý trên phương diện võ công, cho dù là mình thì Đông Phương cũng không chấp nhận có chút nghi ngờ nào với võ công của y.

Trên mặt lộ ra nụ cười áy náy, Dương Liên ôm lấy bả vai Đông Phương Bất Bại, phát giác y không tựa vào lòng mình giống như bình thường mà vẫn ngồi đoan chính, không khỏi âm thầm kinh hãi trong lòng, tự nhắc sau này ngàn vạn lần mình không được tỏ ra nghi ngờ võ công của đối phương, nếu không ái nhân sẽ tức giận!

“Lời đó của ta không phải chỉ là ví dụ thôi sao? Sao Đông Phương có thể là dê được? Đương nhiên cho dù người là dê thì bọn họ cũng sẽ là cỏ dại trong miệng người mà thôi.” Khi nói đến câu cuối cùng, biểu tình trên mặt của Dương Liên liền trở nên đặc biệt nghiêm túc, vẻ mặt kiên định đến mức khiến Đông Phương Bất Bại không khỏi buồn cười.

Y hừ nhẹ một tiếng, sau đó cũng không tức giận nữa, thân thể không tiếp tục cứng rắn mà là mềm mại tựa lên người Dương Liên.

Thấy Đông Phương Bất Bại đã nguôi giận, Dương Liên mới tiếp tục nói: “Ta đây không phải là lo lắng cho người sao? Tuy nói võ công của người đệ nhất thiên hạ, thế nhưng thấy người và người khác tranh đấu trong lòng ta vẫn sẽ lo lắng. Nếu như người không cẩn thận, ta đang nói là không cẩn thận bị một chút thương tích, nhất định ta sẽ đau lòng. Vì vậy, tốt nhất chúng ta vẫn nên tìm một biện pháp có thể phá hoại lần đại hội này, không cần khiến người phí quá nhiều sức lực, người nói có được không?”

Nghe Dương Liên nói như vậy Đông Phương Bất Bại mới chịu gật đầu, trong mắt cũng lộ ra ý cười. “Được, ta đều nghe Liên đệ.”

“Thật ngoan...” Mỉm cười khen ngợi một câu, Dương Liên thấy gương mặt Đông Phương Bất Bại ửng đỏ, bởi vì bị hắn tán thưởng như trẻ con nên trừng mắt nhìn qua, Dương Liên nhất thời giật mình, vươn người qua hôn lên môi y.

Quả thực giống như Đông Phương Bất Bại nói, hai người bọn họ đã đến nơi khoảng ba ngày rồi mà đại hội vẫn chưa được cử hành, thế nhưng nhìn phố xá tràn ngập người trong giang hồ, dường như dân chúng ở đây cũng bắt đầu quen dần.

Khách *** Dương Liên chọn lần này là một nhà khá rộng rãi, sau khi hắn và Đông Phương Bất Bại chọn được chỗ ngồi lý tưởng trong đại sảnh thì lúc dùng cơm Dương Liên vẫn ngồi ở bên người ái nhân, nhỏ giọng phân tích những cá nhân có vẻ khả nghi xung quanh, sau đó để Đông Phương Bất Bại đi nghe trộm câu chuyện của họ. Mà mỗi lần Đông Phương Bất Bại nhìn thấy vẻ mặt hào hứng của Dương Liên đều khẽch khóe miệng, vui vẻ nghe lời chuyện của người ta giùm y.

Buổi tối sau khi quay về phòng, Dương Liên gần như không kịp chờ đợi mà lôi kéo Đông Phương Bất Bại hỏi thăm tin tức ban ngày thám thính được.

“Ngày hôm nay dường như đã có số người thảo luận về đại hội đều ủng hộ Thiên Môn đạo nhân của phái Thái Sơn, tiếp theo là Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, trái lại những người ủng hộ Tả Lãnh Thiền hình như ít đi nhiều.”

“Thiên Môn đạo nhân phái Thái Sơn? Ta nghe nói người này ghét ác như thù, tính tình rất cương liệt, hành sự cũng quang minh lỗi lạc. Có nhiều người ủng hộ lão cũng đúng.” Dương Liên gật đầu trầm tư nói, bất quá trong lòng là đang nỗ lực nhớ lại những chi tiết được ghi lại trong sách, tựa hồ trong đại hội lần này Thiên Môn đạo nhân rơi vào tính toán của Tả Lãnh Thiền mà mất mạng, vì thế uy hiếp không lớn.

“Ừ, võ công của Thiên Môn đạo nhân cũng không tệ, ta nhớ khi còn hành tẩu giang hồ cũng từng nghe đến danh hiệu của lão, võ công cũng có thể liệt vào mười cao thủ hàng đầu võ lâm hiện nay.”

“Lợi hại như vậy!” Trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, Dương Liên chưa từng nghĩ rằng người mà mình không quá coi trọng này lại có võ công lợi hại như vậy.

“Ừ, Liên đệ không thể coi thường người này, Thiên Môn đạo nhân tính tình ương ngạnh, hành xử nóng nảy, nhất là rất thông hận người trong ma giáo, thường thường chỉ cần biết là người của giáo ta liền giết chết hỏi sau.”

“Ặc, nóng nảy như vậy.” Dương Liên sợ hãi than một tiếng rồi có chút không biết nói gì, xem ra Thiên Môn đạo nhân này mới là nhân vật có thể đại biểu cho chính đạo.” Còn những vị trưởng môn khác của Ngũ Nhạc thì sao?”

“Hành Sơn phái là Mạc Đại, người này hẳn không có tâm tranh đoạt, đấu trường lần này ngoại trừ Thái Sơn thì còn có Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, Tung Sơn Tả Lãnh Thiền, có thể thêm vào phái Hằng Sơn. Bất quá lần trước Liên đệ từng nói, cái tên Lệnh Hồ Xung kia đã là trưởng môn Hằng Sơn?”

“Ừ, Lệnh Hồ Xung thật sự là trưởng môn Hằng Sơn, lần đại hội này có sự phụ của hắn là Nhạc Bất Quần, vì thế khả năng Lệnh Hồ Xung tham gia tranh đoạt cũng không lớn. Như vậy điểm qua một vòng, mình chủ nên là một trong ba người Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiền.” Tuy rằng trong lòng rõ ràng người đạt được cái ghế mình chủ là Tả Lãnh Thiền, thế nhưng cuối cùng hắn cũng bị Nhạc Bất Quần chọc mù hai mắt, thắng lợi sau cùng sẽ rơi về tay họ Nhạc. Bất quá Dương Liên vẫn tận tâm phân tích từng bước.

“Ừ, Liên đệ nói rất đúng.” Đối với phân tích của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại nghe xong không khỏi gật đầu tán dương.

Dương Liên ho khan một cái, hắn cảm thấy hơi bị ngượng ngùng bởi sự tán dương của Đông Phương Bất Bại... Dù sao mấy chuyện này hắn thật sự biết trước không ít. “Người nói hiện tại phần đông đang ủng hộ Thiên Môn đạo nhân và Nhạc Bất Quần”

“Ừ, khoảng mười ngày trước còn có rất nhiều người ủng hộ Tả Lãnh Thiền, không biết tại sao đến hôm nay lại từ từ giảm bớt.” Lúc nói ra việc này, Đông Phương Bất Bại cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

15. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 15

Cuối cùng, Đông Phương Bất Bại suy tư một phen, nói : “Nếu không thì để đêm nay ta ra ngoài do thám một chút, tìm hiểu tình hình của bọn họ.”

“Do thám?” Dương Liên lộ vẻ tò mò nhìn về phía Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ, đêm nay ngươi ở đây chờ ta, ta sẽ đi một mình.” Thấy Dương Liên lộ vẻ tò mò, Đông Phương Bất Bại kéo bàn tay hắn, ra vẻ do dự nói, y thật sự sợ Dương Liên không đồng ý.

Dương Liên trầm tư một lúc rồi cũng gật đầu, hắn cũng biết, nếu hắn thật sự đi theo Đông Phương Bất Bại sẽ trở thành trói buộc của y, còn không bằng cứ ngoan ngoãn chờ ở khách ***.

Thấy Dương Liên gật đầu, Đông Phương Bất Bại mới yên lòng, cái gì y cũng không sợ chỉ sợ vạn nhất phải đánh nhau, Dương Liên ở bên cạnh sẽ bị tổn thương.

“Vậy ngươi phải cẩn thận một chút, nếu như lúc quay về để ta thấy trên người có thương tích gì thì sau này dứt khoát không được làm gì đơn độc nữa?” Dương Liên ôm Đông Phương Bất Bại, tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc nói.

Ánh mắt Đông Phương Bất Bại hiện lên ý cười liên tục gật đầu. “Được rồi, ta đã biết, nhất định ta sẽ không bị thương, Liên đệ cứ yên tâm đi!”

“Vậy có cần chuẩn bị y phục dạ hành cho người không?” Dương Liên linh cơ khẽ động hỏi.

Đông Phương Bất Bại hơi sững sốt, sau đó lại nhếch khóe miệng nở nụ cười. “Không cần, nếu như không phải ta tự nguyện, tuyệt đối không có ai có thể phát hiện được ta.” Nói đến võ công của mình, Đông Phương Bất Bại không khỏi ngạo nghễ. Dương Liên đứng bên cạnh mỗi lần nhìn thấy biểu tình này của Đông Phương Bất Bại đều yêu thích không thôi, lập tức lao sang cầm một cái lên môi đối phương.

Đợi đến đêm, sau khi Đông Phương Bất Bại rời đi, Dương Liên ngồi một mình trong phòng chờ đợi hồi lâu, càng lúc càng lo lắng, càng không thể ngăn mình suy nghĩ miên man. Trong lòng của hắn không ngừng hối hận tại sao lúc đó không ngăn cản Đông Phương Bất Bại, cũng hối hận tại sao không dứt khoát muốn theo, nếu như có thể đi theo thì dù có chuyện gì xảy ra hắn cũng có thể ở bên cạnh Đông Phương Bất Bại, còn hiện giờ cho dù người kia có xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết được.

Lại suy nghĩ thêm một lúc, Dương Liên lại cảm thấy mình đúng là sầu lo vô cớ, võ công của Đông Phương Bất Bại tốt như vậy sao có thể xảy ra chuyện gì. Cứ không ngừng đi đi lại lại trong phòng như thế, cuối cùng Dương Liên quyết định ra ngoài tản bộ, dù sao cũng tốt hơn ở trong phòng nghĩ loạn nhiều. Cảm thấy như vậy không sai, Dương Liên liền lập tức ra khỏi cửa phòng.

Bởi vì khách *** của bọn họ là ở vùng ngoại ô, vì vậy Dương Liên vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy bốn phía hoang vu, suy nghĩ một lúc liền quyết định vào thành xem một chút, dù sao hiện tại cũng còn sớm, chờ y đi hết một vòng phố phường chừng Đông Phương Bất Bại cũng đã trở về. Nghĩ vậy, Dương Liên liền đi vào thành.

Đợi khi bước qua cổng thành Dương Liên mới phát hiện nơi này quả thực rất náo nhiệt, dù là đang buổi đêm cũng ồn ào nhộn nhạo, những người bán hàng rong trên đường cũng không ít, khi đi ngang qua một hàng mì thì cảm thấy đói bụng liền ghé vào, đợi đến khi ăn hết hai tô mì to mới cảm thấy hài lòng.

Thanh toán ngân lượng xong, Dương Liên còn dùng khăn tay lau miệng qua một chút rồi mới đứng dậy rời đi.

“Dương Liên Đình...” Một thanh âm thanh thúy mang theo cảm xúc phần hận vang lên, Dương Liên theo bản năng quay đầu lại nhìn liền lập tức biến sắc, theo bản năng cúi đầu muốn chạy về hướng ngược lại. Thế nhưng hắn còn chưa kịp thực hiện thì đã thấy trên vai đau xót, thân thể liền không thể cử động được.

“Dương Liên Đình, không nghĩ tới ta ở chỗ này lại có thể đụng phải người.” Trước mắt hơi lóe lên, Dương Liên Đình nhìn thấy Nhậm Doanh Doanh xuất hiện trước mắt mình, vẻ mặt tràn đầy hận ý nhìn hắn, thế nhưng trong nét phần hận cũng không giấu được một chút hả hê. “Đoạn thời gian trước, ta và Xung ca thấy được hai bóng lưng cực kỳ giống người và Đông Phương Bất Bại ở Vĩnh Lạc trấn, vốn ta còn muốn tra xét lại bị Xung ca khuyên ngăn. Không ngờ được, hôm nay lại để cho ta gặp được người ở đây. Dương Liên Đình, chúng ta thật đúng là oan gia ngõ hẹp.”

“Nhậm Doanh Doanh, ngày đó lúc Đông Phương buông tha cho các người trên Hắc Mộc Nhai đã nói, từ đó về sau ân oán của chúng ta coi như kết thúc, bây giờ người còn muốn tìm ta làm gì!” Mặc dù trong lòng Dương Liên rất sợ hãi nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, lại mở lời uy hiếp Nhậm Doanh Doanh. “Ta khuyên người vẫn nên nhanh chóng rời đi, lát nữa Đông Phương sẽ đến đây, ta nghĩ lần này phụ thân của người đã không còn, Đông Phương cũng chẳng có lý do gì để tha cho người một mạng nữa đâu.”

Nghe được Đông Phương Bất Bại sắp đến, Nhậm Doanh Doanh liền theo bản năng nhìn xung quanh một chút, trên mặt cũng lộ ra thần sắc sợ hãi, đợi đến khi quay đầu lại thì dùng biểu tình hung hãn nhìn Dương Liên, nói: “May là người nhắc nhở ta, nơi này thực sự không thích hợp ở lâu, Dương tổng quản liền theo ta đi thôi!” Nói xong, Nhậm Doanh Doanh ra một dấu hiệu với người đang đứng sau lưng Dương Liên, người nọ nhoáng cái liền nhắc hắn đặt lên lưng rồi đi thẳng.

Sau đó hai người đều dùng khinh công nhanh chóng rời đi, Dương Liên bị công trên lưng thì trong lòng âm thầm kêu khổ, vốn định dùng tên của Đông Phương Bất Bại dọa Nhậm Doanh Doanh chạy đi, không nghĩ đến lại khiến ả mang y rời khỏi. Cái này đúng là khéo quá hóa vụng mà.

Nhậm Doanh Doanh và kẻ nọ mang theo Dương Liên đi hết nửa ngày, sau đó đến trước gian nhà của một hộ gia đình bình thường.

“Doanh Doanh... đây là?” Người trong nhà nghe được động tĩnh nên bước ra, Dương Liên vừa nhìn liền nhận ra là Hương Vãn Thiên, nhất thời trong lòng càng kêu khổ. Lúc này Hương Vãn Thiên cũng đã nhìn thấy Dương Liên, gương mặt của gã liền lộ ra biểu tình cừ hận. “Dương Liên Đình. . .”

“Nghĩa phụ, ta vô tình đụng phải Dương Liên Đình ở ngoài thị tứ, chỉ có một mình hắn, không biết Đông Phương Bất Bại đã đi đâu nên ta thuận tay mang hắn về.” Hóa ra Nhậm Doanh Doanh đã nhận Hương Vãn Thiên làm nghĩa phụ.

“Tốt, bất quá người vẫn còn sơ suất, sau này cần phải đặc biệt chú ý...” Nói xong Hương Vãn Thiên liền tung ra một mũi phi tiêu, chỉ thấy có một bóng người ngã xuống từ trên cao, hóa ra là xa phu bọn họ mang theo từ Thần giáo.

“Nhất định là Đông Phương Bất Bại phái y đi theo bảo hộ Dương Liên Đình, xem ra nơi này không thích hợp ở lâu.” Nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất, Nhậm Doanh Doanh nói với Hương Vãn Thiên.

“Ừ, chúng ta nên rời khỏi đây trước, việc tiếp theo vừa đi vừa bàn.” Hương Vãn Thiên cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi ba người thu dọn một phen, Dương Liên vẫn bị người kia vác lên lưng như lúc này, Hương Vãn Thiên và Nhậm Doanh Doanh đi trước dẫn đường. Vừa ra đến cửa, Nhậm Doanh Doanh lại dừng bước. “Chờ một chút, kẻ này đã theo được đến đây, như vậy Đông Phương Bất Bại cũng sẽ tìm ra nơi này, nếu như vậy...” Nhậm Doanh Doanh lấy giấy viết từ trong hành trang ra viết vài chữ, rồi nhét vào y phục của xa phu

“Người muốn Đông Phương Bất Bại giết Nhạc Bất Quần?” Hương Vãn Thiên nhìn thấy nội dung thì nghi ngờ hỏi lại Nhậm Doanh Doanh.

“Không sai, lần này Ngũ Nhạc mở đại hội, đối thủ lớn nhất của Xung ca không phải ai khác mà là Nhạc Bất Quần. Xung ca vẫn còn nhớ tình sư đồ với lão nên nhất định sẽ nhường nhịn rất nhiều trên đấu trường. Nếu chúng ta đã nắm được nhược điểm của Đông Phương Bất Bại thì chi bằng mượn tay y giết Nhạc Bất Quần, như vậy nhất định Xung ca có thể thuận lợi trở thành minh chủ Ngũ Nhạc phái.” Lúc trên đường đi, Nhậm Doanh Doanh giải thích với Hương Vãn Thiên.

“Ừ, đích xác, người nghĩ rất chu đáo.” Hương Vãn Thiên gật đầu nhìn Doanh Doanh, biểu tình vô cùng hài lòng.

Tốt thì tốt, cũng không biết sau khi Lệnh Hồ Xung biết được sự thật liệu có cảm tạ người hay không. Dương Liên âm thầm trào phúng, đồng thời cũng không quên nguyên rửa, tốt nhất là để Lệnh Hồ Xung biết được rồi bỏ rơi Nhậm Doanh Doanh, đến lúc đó xem ả phải làm sao bây giờ.

Nơi mà Hương Vãn Thiên và Nhậm Doanh Doanh đưa Dương Liên đến thoát nhìn lớn hơn chỗ cũ nhiều. Lúc nhốt Dương Liên vào phòng tối, Hương Vãn Thiên còn ngoan độc cười gằn một tiếng, sau đó vươn tay điểm điểm vài cái lên huyệt đạo của hắn, đợi đến khi chắc chắn đối phương đã bị khống chế mới hã hê rời đi.

Đợi đến khi Hương Vãn Thiên rời khỏi, Dương Liên mới phát hiện vừa rồi hóa ra là gã giải huyệt cho mình, nhất thời bĩu môi giật giật tay chân, nào ngờ chưa cử động được mấy cái thì trên người đã bắt đầu cảm thấy đau nhức, cảm giác kia giống như là bị ngàn vạn con kiến bò lên người không ngừng gặm nhấm da thịt. Chỉ chốc lát sau, Dương Liên đã là đầu đầy mồ hôi ngồi bệt trên mặt đất, nhắm nghiền hai mắt cắn răng ức chế dục vọng rên rỉ.

Phía bên này, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng dạo qua một vòng nơi ở của chủng môn Ngũ Nhạc phái do Tung Sơn bố trí, thậm chí còn nghe lén được kế hoạch mưu hại Thiên Môn đạo nhân của Tả Lãnh Thiên, Mạc Đại quả thực không hề muốn cạnh tranh địa vị minh chủ, Lệnh Hồ Xung vẫn chưa xuất hiện, Nhạc Bất Quần thì nhìn không ra sâu cạn, xem ra cũng là một nhân vật lợi hại.

Sau khi tìm được tin tức này, Đông Phương Bất Bại cảm thấy hay là chờ đại hội cử hành, mình cùng Liên đệ đứng ngoài quan sát mấy tên chủng môn này đấu đá với nhau khẳng định sẽ thú vị hơn lập tức giết

chết bọn họ. Vì thế Đông Phương Bất Bại liền quay về khách ***, thế nhưng vừa vào phòng lại không nhìn thấy thân ảnh của Dương Liên, ngẫm nghĩ một lúc liền ra ngoài quan sát, đợi đến khi thấy được một ký hiệu được lưu lại bên ngoài khách *** thì mới yên lòng, biết nhất định là Dương Liên muốn đi dạo phố.

Đông Phương Bất Bại cứ lần theo ấn ký mà tìm, đợi đến khi thấy ký hiệu thay đổi ngay giữa thị tứ thì trong lòng nhất thời kinh hoảng, thần sắc cũng biến hóa vài lần, y không tiếp tục bình thần tìm kiếm mà là tung người dùng khinh công công đuổi theo.

Thời gian trôi qua không được một khắc sau, Đông Phương Bất Bại đã chạy đến trước gian nhà nhỏ, vừa bước vào nhìn thấy thi thể xa phu, nhất thời sắc mặt đại biến, lúc phát hiện mẫu giấy trên thi thể ánh mắt lại trầm thêm vài phần, thậm chí còn lộ ra vài tia lạnh như băng.

“Nhậm Doanh Doanh...” Đông Phương Bất Bại bóp nát trang giấy, híp mắt gần lên từng chữ.

Thời gian cứ thế trôi qua khoảng chừng được ba ngày, suốt ba ngày này Dương Liên vẫn bị giam ở trong phòng tối, chỉ có thể căn cứ số lần đưa thức ăn mà suy đoán thời gian, mà huyết đạo khiến hắc đầu đốn thì thủy chung vẫn không được giải khai. Thế nhưng ngoại trừ ngày đầu tiên bị đau đến ngất đi, suốt khoảng thời gian này Dương Liên vẫn cắn răng cố gắng giữ vững sự thanh tỉnh.

“Hương Vãn Thiên chết tiệt, một ngày nào đó ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn.” Dương Liên nằm trên mặt đất liều mạng cắn chặt rơm rạ nhin đau, trong lòng bàn tay cũng bị móng tay cắn chặt tạo thành vết thương, sắc mặt tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Ăn cơm.” Có người tiến vào phòng ném cái bánh bao lên mặt đất, chỉ nói hai chữ liền xoay người ly khai.

Dương Liên liếc nhìn cái bánh mìn thầu dơ bẩn trên đất kia hừ lạnh một tiếng liền nghiêng đầu không nhìn.

16. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 16

Lại qua khoảng thêm khoảng hai canh giờ, rốt cục Hương Vãn Thiên cũng đến, gã nhìn thấy Dương Liên đang cố nén đau đốn nằm trên mặt đất thì lộ ra nụ cười vui vẻ. “Chẳng hay dài ngộ ba hôm nay khiến Dương tổng quản cảm thấy thế nào?”

Dương Liên mang theo vẻ khinh miệt liếc nhìn Hương Vãn Thiên một cái, sau đó liền nhắm nghiền hai mắt lại.

Trong mắt Hương Vãn Thiên lóe lên tia tức giận, thế nhưng trong khoảnh khắc liền đổi thành tươi cười. “Suốt ba ngày qua hẳn là Dương tổng quản rất nhớ nhung giáo chủ của ngươi! Hôm nay ta liền mang ngươi đi gặp y một chút, được không?” Nói xong gã giơ tay lên ra hiệu, có hai người bước từ bên ngoài vào nhắc Dương Liên lên mang đi, lúc bọn họ lướt ngang qua Hương Vãn Thiên, gã còn không quên điểm á huyết của Dương Liên.

Dương Liên bị mang đến một nơi cách vị trí cử hành đại hội không xa, hẳn còn bị người ta giấu vào trong góc khuất, từ nơi này có thể vừa vặn nhìn thấy tình cảnh lôi đài, thế nhưng lại không dễ bị phát hiện.

Dương Liên chỉ đơn giản là đứng đó, nhưng mồ hôi trên trán lại không ngừng chảy xuống, cơn đau cũng quặn lên khắp cả cơ thể. Mặc dù vậy, hẳn hoàn toàn không thể phát ra thanh âm gì, thủ pháp điểm huyết của Hương Vãn Thiên cũng không phải tay ngang.

Dương Liên cố gắng nhìn lên đấu trường để phân tán tư tưởng của mình. Ở trên đấu trường, Thiên Môn đạo nhân đang lọt vào vây ráp của Tả Lãnh Thiên, bất đắc dĩ phải tự đoạn kinh mạch mà chết, Mạc Đại trong lúc luận võ với Nhạc Linh San thì lại rơi vào dự mưu của Nhạc Bất Quần mà bại trận, thế nhưng ngay lúc Lệnh Hồ Xung đang định bước lên lôi đài thì lại bị Nhậm Doanh Doanh kéo về.

Thấy Lệnh Hồ Xung chần chờ không lên, Tả Lãnh Thiên liền tự mình ra trận, chỉ chớp lát sau liền đánh Nhạc Linh San khỏi sàn đấu, Nhạc Bất Quần cũng thuận lý thành chương bước lên sân khấu. Ngay lúc Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiên đánh nhau được một nửa, chỉ thấy một thân ảnh đỏ rực từ đằng xa phi

thân đến gần, Dương Liên vừa nhìn thấy thì trong lòng liền nhảy nhót, ánh mắt dán chặt vào bóng người kia.

Chỉ thấy Đông Phương Bất Bại thu công đáp xuống ngay giữa đấu trường hai người đang tranh đấu, dùng vài chiêu đánh bại Tả Lãnh Thiền vút sang một bên, sau đó là đối mặt tỷ thí với Nhạc Bất Quần.

“Hử?” Đông Phương Bất Bại nhìn thấu lộ số võ công của Nhạc Bất Quần rõ ràng tương đồng với mình thì ánh mắt không khỏi trầm xuống, bất quá rõ ràng thời gian Nhạc Bất Quần tu tập môn công phu này vẫn chưa lâu, chỉ qua vài chiêu lão đã bị kim thủ trong tay Đông Phương Bất Bại bắn vào huyệt đạo chế trụ.

“Đông, Đông Phương Bất Bại...” Bên dưới lời đài có người hô lớn, nhất thời toàn trường căng thẳng rối loạn nhìn chăm chăm về phía Đông Phương Bất Bại.

Đứng ở bên cạnh Nhạc Bất Quần đang ngã vô cùng thảm hại trên mặt đất, Đông Phương Bất Bại một thân áo bào đỏ rực, sợi tóc tung bay, hai tay chấp ra sau lưng nhìn lướt qua mọi người xung quanh, cuối cùng đường nhìn của y dừng lại trên người một đại hán râu quai nón bên cạnh Lệnh Hồ Xung.

“Nhậm Doanh Doanh, ta đã chế trụ Nhạc Bất Quần, cũng có thể giết lão ngay lập tức, có phải ngươi cũng nên thả người rồi không?” Đông Phương Bất Bại híp mắt lại, dùng thanh âm lạnh như băng mà nói.

Lời này vừa nói ra, nhất thời toàn trường đều ồ lên nhìn về hướng đám người Lệnh Hồ Xung, còn Lệnh Hồ Xung thì vẻ mặt tràn đầy không dám tin tưởng nhìn Nhậm Doanh Doanh.

“Xung ca... ta, ta làm như vậy cũng là vì chàng...” Khi Nhậm Doanh Doanh nhìn thấy Đông Phương Bất Bại xuất hiện trên lời đài, trong nháy mắt thần sắc liền trở nên hoảng hốt. Đông Phương Bất Bại như thế thật giống với Đông Phương thúc thúc trong trí nhớ của nàng, tàn nhẫn, lãnh tinh, hung ác, cường đại. Lúc Đông Phương Bất Bại nói ra lời vạch trần sự thật thì nhất thời nàng vô cùng luống cuống, lại nhìn thấy ánh mắt của Lệnh Hồ Xung thì càng vô cùng run sợ, chỉ có thể thất thố giải thích.

“Không sai, lời của Doanh Doanh là thật lòng, nàng làm như thế hoàn toàn là vì lo lắng cho Lệnh Hồ thiếu hiệp mà thôi, chỉ khi Nhạc Bất Quần chết đi người mới có thể yên ổn trở thành minh chủ Ngũ Nhạc phái.” Đông Phương Bất Bại cười gằn một tiếng, dùng chân đá vào thân thể của Nhạc Bất Quần, nhất thời lão chỉ có thể kêu thảm một tiếng phun ra một búng máu tươi.

“Sư phụ...” Lệnh Hồ Xung thấy một màn như vậy nhất thời kinh hoảng hét to, muốn xông lên giải cứu Nhạc Bất Quần.

“Xung ca không nên lên đó, đây rõ ràng là mưu kế của Đông Phương Bất Bại.” Nhậm Doanh Doanh vội vàng hô lớn kéo Lệnh Hồ Xung lại.

Bàn chân của Đông Phương Bất Bại đặt trên người Nhạc Bất Quần lại dùng thêm chút sức, tiếng kêu thảm thiết của Nhạc Bất Quần lại lớn hơn một chút, đám người phái Hoa Sơn rõ ràng vô cùng tức giận, Ninh Trung Tắc càng là lập tức rút kiếm muốn nhảy lên đài quyết chiến, thế nhưng nàng lại bị Nhạc Linh San nắm lại.

“Mẹ, bây giờ mẹ xông lên can bản là chịu chết.” Nhạc Linh San dùng sức nắm lấy cánh tay của Ninh Trung Tắc, nước mắt nhạt nhòa không ngừng nức nở.

Hai mắt của Ninh Trung Tắc hiện giờ cũng đong đầy nước mắt, nàng bị Nhạc Linh San ngăn cản, trên khuôn mặt tràn đầy nóng và đau lòng. Nhưng mấy đệ tử phái Hoa Sơn ở phía sau đã nhìn không được mà lao đến, cơ mà đều bị Đông Phương Bất Bại dùng một chiêu đánh bay, nằm trên mặt đất hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

“Đại sư huynh, tại sao huynh có thể làm ra chuyện như vậy?” Thấy tình cảnh như thế, trong lòng Nhạc Linh San vô cùng khổ sở, nàng quay về phía Lệnh Hồ Xung phẫn nộ hỏi.

Nghe được lời nói của Nhạc Linh San, nhất thời gương mặt của Lệnh Hồ Xung tái nhợt, nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Ninh Trung Tắc và vẻ mặt căm phẫn của Nhạc Linh San thì trong lòng hắn càng đau đớn. Lệnh Hồ Xung hung hăng trừng mắt nhìn Nhậm Doanh Doanh rồi tránh khỏi sự lôi kéo của nàng, trực tiếp cầm kiếm xông lên.

“Thả sư phụ ta...” Lệnh Hồ Xung dùng kiếm chỉ về Đông Phương Bất Bại trầm giọng nói.

“Thả hấn? Việc này còn phải để cho Doanh Doanh định đoạt, là nàng muốn ta giết Nhạc Bất Quần.” Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng mang theo ngữ điệu châm chọc nói.

“Ta lặp lại lần nữa, thả sư phụ ta ra.” Lệnh Hồ Xung híp mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, gần giọng thốt ra từng chữ.

Thấy ánh mắt của Lệnh Hồ Xung, Đông Phương Bất Bại chậm rãi giơ tay phải lên, ngón cái và ngón trỏ nâng lên một cây kim thép mỏng đến gần như không thể nhìn ra, nói với Lệnh Hồ Xung: “Vậy phải xem bản lĩnh của ngươi.” Nói xong liền đá Nhạc Bất Quần ra sau lưng.

Lệnh Hồ Xung thấy thế liền trực tiếp huy kiếm vọt đến, trong chớp nhoáng hai người đã giao thủ được vài chiêu.

Ngay khi kim đầu tiên chạm vào kiếm của Lệnh Hồ Xung, trong mắt Đông Phương Bất Bại đã nổi lên hứng thú, kiếp pháp của người này đã tiến bộ hơn nhiều so với lần trước, nếu như là lúc bình thường chắc chắn y sẽ luận bàn kỹ càng với Lệnh Hồ Xung một chút, thế nhưng hiện giờ Liên đệ không rõ sống chết, y cũng không muốn hao tổn nhiều tâm tư lên người này.

Mười ngón tay không ngừng vũ động, hiện giờ thân ảnh của Đông Phương Bất Bại chẳng khác gì quỷ mị, kim thép trên tay càng là không nhìn rõ lộ tuyến, chỉ trong mười chiêu đã đánh rút Lệnh Hồ Xung xuống lôi đài, lại bắn thêm mười kim vào người hấn, nhất thời Lệnh Hồ Xung bị chấn động đến mức chỉ có thể phun một ngụm máu tươi rồi nằm yên trên mặt đất.

“Xung ca...” Nhậm Doanh Doanh kinh hô một tiếng muốn xông lên, thế nhưng lại bị người phía sau kéo lại.

Đông Phương Bất Bại hồ hững bước đến kéo Lệnh Hồ Xung dậy, một tay đặt lên cổ hấn, quay đầu nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh, vẻ mặt thanh lãnh. “Nhậm Doanh Doanh, Dương Liên Đình ở đâu?” Nói xong, tay liền dùng sức, chỉ thấy sắc mặt của Lệnh Hồ Xung trở nên tím ngắt trong nháy mắt.

“Dương Liên Đình ở đây.” Hướng Vãn Thiên hô to một tiếng, trên tay kéo theo Dương Liên bước ra khỏi góc khuất.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy Dương Liên thì nét mặt giãn ra không ít, thế nhưng khi nhìn thấy thần sắc thống khổ trên mặt của đối phương cùng với gò má hóp lại thì lửa giận lại dâng lên. “Thả Liên đệ, nếu không ta giết hấn.”

Nhậm Doanh Doanh lộ ra thần sắc lo lắng vội vàng nhìn về phía Hướng Vãn Thiên, thế nhưng Hướng Vãn Thiên vẫn không nhìn nàng, chỉ gắt gao khóa chặt lên người Đông Phương Bất Bại, sang sảng cười to. “Đông Phương giáo chủ, ngươi nói sai rồi! Phải là người thả Lệnh Hồ Xung trước, nếu không... ta sẽ không giết Dương Liên Đình mà là từ từ xé từng miếng thịt trên người hấn, tuyệt đối có thể làm y sống dở chết dở.”

“Ngươi cứ thử xem...” Thanh âm của Đông Phương Bất Bại vô cùng bình tĩnh, y híp mắt nhìn Hướng Vãn Thiên, bàn tay lại dùng thêm chút sức, hiện giờ Lệnh Hồ Xung gần như chỉ còn lại nửa cái mạng.

Hướng Vãn Thiên vẫn giữ nguyên nụ cười, bàn tay đặt lên vai Dương Liên cũng đột ngột dùng sức, chỉ nghe răng rắc một tiếng, xương bả vai của Dương Liên lập tức bị Hướng Vãn Thiên bóp nát.

Dương Liên há miệng muốn thét lên một tiếng đau đớn, thế nhưng bởi vì bị điểm á huyết nên thanh âm gì cũng không thể phát ra, trước mắt biến thành màu đen, cơn đau mãnh liệt khiến cho ngũ quan của y vụn vụn vô cùng quỷ dị. Đợi đến khi hấn quen dần với cơn đau, hình ảnh trước mắt cũng từ từ khôi phục, Dương Liên đã nhìn thấy Lệnh Hồ Xung được Nhậm Doanh Doanh ôm vào trong lòng, còn Đông Phương Bất Bại đang đứng ở đối diện tràn ngập giận dữ.

“Hướng Vãn Thiên, nhất định ta sẽ băm thây ngươi ra vạn đoạn.” Lúc Đông Phương Bất Bại thốt ra câu này, thanh tuyến cao vút gần như lạnh lạnh. Y lại nhìn về phía Dương Liên run rẩy gọi một tiếng “Liên đệ...”

“Đông Phương...” Dương Liên cũng mở miệng gọi một tiếng vô thanh, nhìn thấy ánh mắt thương tâm của Đông Phương Bất Bại thì cố gắng nhếch khóe miệng lên, hy vọng có thể bày ra biểu tình không quá chật vật trước mặt y.

“Đông Phương Bất Bại, là Nhậm Doanh Doanh bắt người của người, phụ thân của ta không liên quan đến việc này, mau thả người ra.” Lúc này, Nhạc Linh San liền nâng kiếm bước ra, hô to với Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại không thèm nhìn nàng mà dùng ánh mắt quét qua tất cả mọi người đang có mặt, lạnh lùng cất tiếng: “Nếu hôm nay Hường Vãn Thiên không thả Liên đệ, như vậy tất cả mọi người ở đây đều khó tránh được một kiếp.”

Đông Phương Bất Bại vừa dứt lời, rất nhiều người liền lộ ra nét khùng hoảng, trình độ võ công của y vừa rồi ai cũng nhìn thấy được, ba chiêu đả thương Tả Lãnh Thiên, Nhạc Bất Quần cũng bị bắt chỉ trong năm chiêu, Lệnh Hồ Xung thì khá hơn một chút, trực tiếp trọng thương trong vòng mười chiêu.

“A di đà phật, Đông Phương thí chủ, lời này của thí chủ cũng quá mức tự tin rồi, hôm nay lão nạp cũng muốn lãnh giáo một chút.” Lúc này, một lão hòa thượng vẻ mặt hiền lành, bàn tay tạo thành hình chữ thập bước ra khỏi đám đông, nhìn về phía Đông Phương Bất Bại chậm rãi nói.

“Phương Chứng đại sư, bản tọa đã sớm hy vọng có cơ hội luận bàn với đại sư, nếu hôm nay đã đúng dịp, vậy bản tọa chỉ đành thất kính.” Đông Phương Bất Bại nhìn Phương Chứng đại sư, trong thanh âm mang theo sự kính trọng nói.

“A di đà phật.” Phương Chứng đại sư niệm ra một câu phật hiệu, chỉ thấy ông thả lỏng hai tay, thân ảnh hơi lóe lên đã tung người đến trước mặt Đông Phương Bất Bại, hai người liếc nhìn nhau một thoáng rồi liền động thủ.

Phương Chứng đại sư nội lực thâm hậu, võ công uyên bác, trong lúc nhất thời khó thể phân cao thấp với Đông Phương Bất Bại.

Ở bên dưới, Nhậm Doanh Doanh và Hường Vãn Thiên vẫn tập trung theo dõi hai người tỷ thí trên lôi đài, đột nhiên Nhậm Doanh Doanh lại nhìn về phía Dương Liên, chỉ thấy gương mặt của đối phương tràn đầy thần sắc quan tâm lo lắng, nhất thời linh cơ khẽ động lập tức giải á huyết của Dương Liên, bàn tay dùng sức đập vào vết thương trên vai hắn.

Ngay lúc phát hiện Nhậm Doanh Doanh nhìn về phía mình Dương Liên liền sinh lòng cảnh giác. Khi ả ra tay giải á huyết thì hắn cũng đã rõ ràng ý đồ của ả, vì thế khi Nhậm Doanh Doanh dùng sức đánh mạnh vào vết thương trên vai Dương Liên liền cắn chặt hàm răng, cho dù đau đến mức trước mắt biến thành màu đen cũng cương quyết không kêu lên tiếng nào.

1/ Ninh Trung Tắc: Phu nhân của Nhạc Bất Quần, đây là một nhân vật mình rất thích, nhân vật nữ trong TNGH bản gốc mình thích nhất Khúc Phi Yên, sau đó là Nghi Lâm, Ninh Trung Tắc và Lam Phượng Hoàng. Nữ nhân này rất có bản lĩnh, võ công không hề thua kém phu quân nguyên bản của mình, tính cách cương nghị quyết đoán, khi ở vị trí sư nương của đám đệ tử cũng đủ quan ái dịu dàng, nàng dạy con thật ra không tệ. Chỉ tiếc rằng nàng gả nhầm phu quân, ngay cả cuối đời cũng vì Nhạc Bất Quần mà chết, đây là một người phụ nữ đáng thương.

Về phần Nhạc Linh San, trước giờ mình không cảm thấy nàng trong nguyên tác có lỗi lầm gì quá lớn, tuy nói Lệnh Hồ Xung và nàng là thanh mai trúc mã hai bên đều có tình cảm với nhau, thế nhưng cá tính của Lệnh Hồ Xung rõ ràng quá lãng tử, lại thích trêu chọc mọi người, trước giờ chưa hề hứa hẹn bất cứ điều gì với nàng, cũng không mang đến cho nàng cảm giác an toàn, hắn ra ngoài dạo một vòng liền có Nghi Lâm, có Khúc Phi Yên, không đề cập đến Nhậm Doanh Doanh và Lam Phượng Hoàng về sau sẽ xuất hiện nữa, nếu không phải chúng ta biết hắn là nhân vật chính trong tiểu thuyết nhất định sẽ chung tình mà đối lại là một người đàn ông bên cạnh ta ngoài đời, liệu rằng chúng ta có dám tin tưởng hay không? Có người quên mất chúng ta đang đọc tiểu thuyết nên ở góc độ của thánh nhân, tức là biết hết, hiểu hết, rõ ràng hết, còn nhân vật thì không, đứng dùng góc nhìn của kẻ biết rõ chân tướng áp dụng cho người đang lạc lối giữa hồng trần.

Lại nói về Lâm Bình Chi bộ dạng của y tuần tú lịch sự, đã trải qua tang thương nên hành xử cũng ổn trọng, biết làm nàng vui lòng, trọng yếu nhất chính là hắn có thể cho nàng hứa hẹn, có thể cho nàng an tâm. Nhạc Linh San trong nguyên tác lớn nhất cũng chỉ có 15, 16 tuổi từ bé được bảo bọc vẹn toàn, nàng làm sao biết

được lòng người hiểm ác, làm sao biết cái gì là vàng đá thề nguyện? Huống chi giữa nàng và Lệnh Hồ Xung có hứa hẹn sao? Có danh phận sao? Bản thân Lệnh Hồ Xung thật sự có thể khiến nàng an tâm sao?

Ngày xưa lúc còn nhỏ, tôi cũng từng cảm thấy Nhạc Linh San rất đáng ghét, dễ thay lòng, thế nhưng khi đủ trưởng thành và đủ kinh nghiệm xã hội tôi chỉ thấy tội cho nàng. Chẳng có một đứa trẻ nào ở độ tuổi đó, trưởng thành hạnh phúc mà có thể lựa chọn khác đi, nhất là nàng còn bị cha nàng âm thầm tính toán. Các bạn nên nhớ, Nhậm Doanh Doanh khi gặp Lệnh Hồ Xung đã trải qua rất nhiều chuyện trong Thần giáo, tâm tính của nàng đã trưởng thành rất nhiều, mà Lệnh Hồ Xung cũng chưa từng biểu hiện quá nhiều sự ngông nghênh trước mặt nàng, ấn tượng đầu tiên của hắn tạo cho nàng là si tình, u uất và buồn chán, tôi nghĩ nếu ấn tượng của hắn trong lòng Nhạc Linh San cũng là như thế thì Nhạc Linh San cho dù có trẻ con hơn cũng sẽ chẳng bỏ rơi hắn đâu, quan trọng là Nhạc Linh San có lẽ cũng chẳng biết Lệnh Hồ Xung yêu mình như thế nào, nàng còn quá non nớt.

Ngay cả Lâm Bình Chi trước khi chết cũng phải nói rằng, Nhạc Linh San rất giống mẹ nàng, có lẽ tính tình của nàng không cứng cỏi như Ninh Trung Tắc, thế nhưng từ sâu trong khung xương cũng là một loại, nàng đã chọn Lâm Bình Chi làm chồng thì dù như thế nào cũng muốn đi theo y, cho dù bị ruồng rẫy, bị ghét bỏ, cho dù biết được phu quân của mình đã không còn là một nam nhân trọn vẹn cũng không rời không bỏ, nếu nàng thực sự lòng dạ biển dâu thì làm sao có thể làm được như vậy??

Văn chương có câu “Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân”. Nếu trách chỉ có thể trách Lệnh Hồ Xung không phải biển xanh của nàng cũng không phải Vu sơn của nàng, ta làm sao có thể đi so sánh rung động đầu đời với tình yêu chân chính, làm sao bắt một cô gái mười mấy tuổi có thể nhìn thấu bản chất của mọi sự như bản trên đời mà chọn lấy chân tình thật sự. Vả chăng, làm sao bạn hay tôi biết được trong trái tim của Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi không phải là tình yêu đích thực của nàng?

17. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 17

Vừa thấy Dương Liên không có kêu lên thì Nhậm Doanh Doanh liền hiện ra vẻ kinh ngạc, nàng cắn răng huy kiếm đâm một nhát lên chân Dương Liên, thế nhưng Dương Liên đã hạ quyết tâm cho dù đau đến chết cũng tuyệt không lên tiếng. Nhậm Doanh Doanh muốn dùng hắn để phân tán lực chú ý của Đông Phương Bất Bại, sao hắn có thể để ả như ý.

Tuy rằng Đông Phương Bất Bại đang tỷ thí với Phương Chứng thế nhưng vẫn không quên chú ý tình hình bên phía Dương Liên, vừa thấy Nhậm Doanh Doanh giơ kiếm đâm lên chân người kia thì nhất thời cũng quỳnh lên. Y chỉ kịp cắn răng hô một tiếng “Nhậm Doanh Doanh” rồi gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng, cư nhiên không thèm để ý đến chưởng phong của Phương Chứng.

“Người không nghiêm túc luận võ mà nhìn về bên này làm cái gì?” Dương Liên nhìn thấy một màn như vậy liền vừa tức vừa vội, nhịn đau hô lớn.

Nhậm Doanh Doanh bị ánh mắt của Đông Phương Bất Bại dọa cho hoảng sợ, lùi lại một bước theo bản năng. Đông Phương Bất Bại thấy thế cũng cắn răng quay người đi, ổn định tâm tư đối chiến với Phương Chứng đại sư.

Một khắc sau, Phương Chứng và Đông Phương Bất Bại đối chưởng với nhau một lần cuối cùng, hai người đồng thời bị dư lực chấn bay về phía sau, sau khi Đông Phương Bất Bại tiếp đất liền vững vàng đứng lại, mà Phương Chứng đại sư lại phải lui thêm về sau hai bước, sắc mặt cũng khá tái nhợt.

“A di đà phật, lão nạp thua.” Phương Chứng đại sư chấp tay thành hình chữ thập cúi đầu nói ra một câu, sau đó liền đi xuống lôi đài về lại vị trí của chúng đệ tử Thiếu Lâm tự, khóe miệng còn vương một tia máu tươi.

Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh và Hương Vân Thiên lần nữa, thanh âm trầm nặng: “Ta lặp lại lần nữa, nếu hai người còn không thả Liên đệ, ta liền giết sạch mọi người ở đây.”

Nhậm Doanh Doanh vốn đang kinh hoảng, nghe thấy giọng nói âm trầm của Đông Phương Bất Bại thì sắc mặt càng thêm tái nhợt, Hương Vân Thiên thấy thế liền lắc người sang gác kiếm lên cổ Dương Liên, nói:

“Đông Phương Bất Bại, muốn ta thả Dương Liên Đình cũng được, chỉ cần ngươi lập tức tự phế võ công, ta liền thả hân.”

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại trầm xuống, nhãn thần lạnh như băng nhìn Hướng Vãn Thiên, nhất thời Hướng Vãn Thiên run lên trong lòng, thanh kiếm trên tay cũng theo đó giật nảy lưu lại trên cổ Dương Liên một đường tơ máu: “Nếu như ngươi không làm ta liền lập tức giết y, về phần sống chết của những người khác, Thiên Vương lão tử ta cũng không quan tâm.” Hướng Vãn Thiên cười lạnh một tiếng nói.

Đông Phương Bất Bại nắm chặt nắm tay, thần sắc bất minh nhìn về phía Dương Liên.

“Đông Phương... Không được phế võ công, nếu như ngươi không có võ công nhất định hân sẽ giết chúng ta.” Dương Liên cố nhịn đau đón hô lên một câu.

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại ửng đỏ viền mắt nhìn về phía Dương Liên, thanh âm cũng có chút run rẩy.

“Rốt cuộc ngươi có muốn động thủ hay không, nếu còn chần chờ ta liền giết hân.” Hướng Vãn Thiên nhìn thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại liền ngấm yên lòng, thế nhưng vẫn cửa sâu thanh kiếm thêm một chút khiến vết thương trên cổ Dương Liên mở rộng lần nữa.

“Dừng tay...” Thấy hành động của Hướng Vãn Thiên, Đông Phương Bất Bại vội vàng hô to, trong mắt hoàn toàn băng lãnh.

“Dừng quên, năm đó ngươi cũng đã bức bách Nhậm giáo chủ như vậy, hôm nay ta bắt quá chỉ là gây ông đập lưng ông2 mà thôi.” Hướng Vãn Thiên cười lạnh một tiếng nói với Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại nhắm chặt mắt lại, sau đó liếc nhìn Dương Liên thật sâu đồng thời cũng giơ tay phải lên. Hướng Vãn Thiên và Nhậm Doanh Doanh thấy vậy gần như đều nín thở.

“Đông Phương, dừng tay...” Dương Liên gấp gáp thét to với Đông Phương Bất Bại.

“Hướng Vãn Thiên, ta muốn ngươi phát thệ, nếu như ta tự phế võ công nhất định phải thả Liên đệ.” Đông Phương Bất Bại vẫn giơ cao tay phải, không để ý đến lời của Dương Liên, chỉ nhìn chăm chăm vào Hướng Vãn Thiên, nói.

“Ta phát thệ trước mặt quần hùng võ lâm.”

Hướng Vãn Thiên vừa nói xong, Đông Phương Bất Bại liền cúi thấp đầu, khước miệng nhẹ nhàng cong lên.

“Liên đệ...” Y nỉ non gọi một tiếng, dồn hết nội lực vào tay phải, lúc này toàn trường đều tĩnh lặng, ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe được, mọi người đều nhìn chăm chăm về phía Đông Phương Bất Bại.

“Đông Phương, nếu như ngươi muốn phế võ công ta liền tự tử.” Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại la to một tiếng, lại nhắm chặt hai mắt vươn cổ về phía thanh kiếm trên tay Hướng Vãn Thiên. Nãy giờ sự chú ý của Hướng Vãn Thiên vẫn đặt trên người Đông Phương Bất Bại, đến khi nghe được câu này của Dương Liên mới cả kinh vội vàng rút kiếm lại, đã thấy máu tươi ào ạt chảy ra trên cổ Dương Liên.

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại kinh hô một tiếng, ngay trong nháy mắt Hướng Vãn Thiên rút kiếm về liền dùng khinh công lao qua, bàn tay phải đang vận đầy nội lực cũng thuận thế tung ra, chỉ nghe Hướng Vãn Thiên kêu thảm một tiếng, thân thể liền bay về phía sau mấy trượng.

Đông Phương Bất Bại ôm lấy Dương Liên, vội vàng điểm mấy huyệt đạo gần cổ của hân. “Liên đệ... Liên đệ, ngươi tỉnh lại đi, ngươi đừng nên làm ta sợ.” Y ôm lấy Dương Liên kinh hoảng hô to, vì vậy đã quên đè nén thanh âm, giọng nói lạnh lạnh quái dị khiến cho toàn bộ quần hùng bên cạnh đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trong lúc thần trí mơ hồ, Dương Liên bất chợt nghe được tiếng kinh hô của Đông Phương Bất Bại, vì thế liền mở mắt, bàn tay lần mò nắm chặt lấy tay đối phương.

Thấy Dương Liên tỉnh lại Đông Phương Bất Bại liền an tâm hơn một chút, y ngẩng đầu nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh còn đang sợ ngây người bên cạnh: “Nhậm Doanh Doanh, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Nói xong câu này, Đông Phương Bất Bại liền ôm lấy Dương Liên tung người rời đi.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại đã rời đi rất xa, mọi người mới hồi thần ồ lên nhìn về phía Hướng Vãn Thiên, chỉ thấy Hướng Vãn Thiên hai mắt lờ lờ, thất khiếu3 chảy máu mà chết.

Sau khi nắm lấy tay của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên mơ mơ màng màng mất đi tri giác, đợi đến khi tỉnh lại lần nữa đã nhìn thấy gương mặt lo lắng của Đông Phương Bất Bại kề sát bên cạnh. Đông Phương Bất Bại vừa thấy hân tỉnh lại thì lập tức lộ ra thần sắc kích động.

“...” Dương Liên mở miệng thế nhưng không thể phát ra âm thanh nào.

“Bây giờ ngươi vẫn không thể nói chuyện, đại phu nói vết hầu của ngươi đã bị tổn thương.” Đông Phương Bất Bại vội vàng rót chén nước đút cho Dương Liên, lại nhớ đến đại phu có nói nếu vết thương của Dương Liên sâu thêm nữa phân liên không thể cứu được, viên mắt của y không khỏi từ từ đỏ lên.

“Liên đệ, sao ngươi có thể...” Nghĩ đến hành động lúc đó của Dương Liên, thanh âm của Đông Phương Bất Bại không khỏi run rẩy, nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Thấy Đông Phương Bất Bại đột nhiên chảy nước mắt, Dương Liên nhất thời cảm thấy xót xa muốn vươn tay ôm lấy người trước mặt, ai biết cánh tay chỉ vừa khẽ động liền cảm thấy đau nhức một trận.

“Đừng nhúc nhích...” Thấy Dương Liên đau đớn hít sâu, Đông Phương Bất Bại vội vàng chỉnh lại tư thế cho y.

Dương Liên nhe răng nhếch miệng hết nửa ngày rốt cuộc cơn đau mới qua đi, nhìn về phía Đông Phương Bất Bại lại thấy sắc mặt của y uể oải tái nhợt, vừa nhìn đã biết thật lâu chưa được ngủ ngon, nhất thời trong lòng nổi lên thương tiếc. Dương Liên nhẹ nhàng dịch người qua một bên, dùng cánh tay lành lặn vỗ vỗ lên người đối phương.

Đông Phương Bất Bại thấy thế viên mắt lại đỏ lên, nhẹ nhàng cởi áo khoác nằm lên giường bên cạnh Dương Liên, Dương Liên dùng cánh tay còn lại kia ôm lấy hông y, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh. Đông Phương Bất Bại cũng thuận theo dùng tay gác lên ngực Dương Liên, mặt vùi vào người hân hít một hơi thật sâu cảm nhận khí tức của đối phương, sau đó rốt cuộc Đông Phương Bất Bại cũng đặt xuống gánh nặng vẫn treo cao trong lòng suốt ba ngày nay, thân thể rúc sâu vào lòng Dương Liên thêm một chút, hai mắt nhắm nghiền.

Dương Liên nghiêng đầu liếc nhìn gương mặt an tĩnh của Đông Phương Bất Bại, khóe miệng hơi hơi cong lên, sau đó cũng bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai Dương Liên tỉnh lại liền theo bản năng nhìn sang bên cạnh, liền thấy được Đông Phương Bất Bại không biết đã thức dậy từ lúc nào, chỉ là vẫn an tĩnh nằm bên cạnh nhìn mình.

“Liên đệ, ngươi đã tỉnh...” Thấy Dương Liên mở mắt nhìn sang, Đông Phương Bất Bại hơi di động thân thể, nói.

Dương Liên gật đầu, dùng một tay ra hiệu cho Đông Phương Bất Bại tiến đến gần, tuy rằng trên mặt tỏ ra nghi hoặc thế nhưng Đông Phương Bất Bại cũng làm theo, Dương Liên lập tức nâng đầu lên chạm nhẹ vào môi y, lúc thả người nằm xuống lại không cẩn thận chạm vào vết thương trên cổ, nét mặt chính là vừa đau vừa cao hứng. Đông Phương Bất Bại thấy vậy thì đỏ khóc đỏ cười, tâm tình ngọt ngào vạn phần.

Đông Phương Bất Bại hơi trừng mắt liếc Dương Liên, đầu tiên là kiểm tra vết thương trên cổ hân, sau khi xác định là không bị vỡ ra thì mới yên tâm, sau đó cũng cúi đầu hôn lên đôi môi Dương Liên.

Nụ hôn qua đi, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu lên, trên má hơi ửng đỏ nhìn sang hướng khác. “Ta đi sắc thuốc thuận tiện nấu thêm ít cháo, ngươi cứ nghỉ ngơi thêm một chút.” Nói xong liền đứng dậy đắp kín chăn cho Dương Liên, sau đó mới xuống giường.

Thấy Đông Phương Bất Bại vội vàng bỏ trốn, nụ cười trên mặt của Dương Liên cũng không nhạt đi, lại nói tiếp, đây vẫn coi như là lần đầu tiên Đông Phương chủ động hôn hân, nếu như là do nể tình vết thương của mình, có phải đến tối Đông Phương cũng có thể chủ động như vậy hay không. Dương Liên càng nghĩ thì nụ cười trên mặt càng thêm vẻ lưu manh.

Đợi đến khi Dương Liên mệt mỏi ngủ mơ màng thêm một lúc, rốt cục Đông Phương Bất Bại cũng mang thuốc và cháo đến. Đầu tiên là đặt những thứ đó qua một bên, tiếp theo mới nhẹ nhàng đánh thức Dương Liên, đỡ người ngồi dậy và đút thuốc.

Dương Liên cau mày, dùng vẻ mặt thống khổ mà uống cạn từng muỗng thuốc Đông Phương Bất Bại dứt, kỳ thực hẳn cảm thấy nếu uống một hơi sẽ dễ chịu hơn, thế nhưng khi nhìn thấy thần sắc quan tâm chăm chú của Đông Phương Bất Bại thì lại cảm thấy vẫn nên cố nhịn một chút đi.

Đợi đến khi uống thuốc xong, Đông Phương Bất Bại lại rót thêm chén nước cho Dương Liên súc miệng, sau đó mới dứt cháo cho hắn.

Dương Liên ăn xong hai chén cháo liền muốn ngừng lại, dùng tay chỉ chỉ chén cháo rồi lại chỉ vào Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại thấy hắn như thế liền mỉm cười nâng bát cháo lên uống. Dương Liên nhìn thấy vậy liền hài lòng gật đầu, thế nhưng khi nhìn thấy Đông Phương Bất Bại chỉ ăn khoảng nửa chén liền dừng lại thì hắn liền nhú mày, tròn to mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, ngón tay không ngừng chỉ vào bát cháo.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy thần sắc của hắn, lại nhìn một chút bát cháo, cuối cùng cũng bắt đầu cố gắng ăn hết, vừa ăn xong lại thấy Dương Liên ra hiệu muốn y ngoan ngoãn uống thuốc.

Lúc Dương Liên bị bắt, Hướng Vấn Thiên và Nhậm Doanh Doanh cũng không soát người, trước giờ thuốc của Đông Phương Bất Bại vẫn do hắn giữ, hiện tại y phục đã được thay ra, phỏng chừng số thuốc đó đã được Đông Phương Bất Bại cất lại, vì thế Dương Liên mới ra hiệu cho Đông Phương Bất Bại lấy thuốc ra uống.

Đông Phương Bất Bại nhìn một lúc lâu mới hiểu rõ ý tứ của Dương Liên, nhìn thấy thần sắc nóng nảy của đối phương thì vội vã gật đầu lấy thuốc ra uống trước mặt hắn. Đến lúc này Dương Liên mới chịu yên tĩnh.

Sau khi thu thập xong mấy thứ linh tinh, Đông Phương Bất Bại lại mang một ít giấy bút giao cho Dương Liên.

Dương Liên vừa nhận được giấy bút liền trực trắc dùng tay trái viết vài chữ hỏi thăm kết cục của cái đại hội kia.

Nhìn thấy nội dung trên giấy, sắc mặt của Đông Phương Bất Bại liền trầm xuống, y vĩnh viễn vô pháp quên được sự kiện ba ngày trước, “Ngũ Đại chủng môn, một tử vong, ba trọng thương, còn lại chỉ có một mình Mạc Đại, vốn là không thể làm được việc gì.”

Dương Liên nghe vậy liền lộ ra vẻ vui sướng đắc ý, mặc kệ như thế nào, đại hội bầu chọn minh chủ của Ngũ Nhạc phái cũng là không thành công, thật sự không uống hiện tại hắn phải nằm trên giường đâu.

1/ Thiên Vương lão tử: Đây là ngoại hiệu của Hướng Vấn Thiên trong nguyên tác.

2/ Gây ông đập lưng ông: Nguyên văn ‘đi kỳ nhân chi đạo hoàn chi kỳ thân’, có thể edit thành ‘lấy đạo của người trả lại cho người’ thế nhưng mình cảm thấy dùng thành ngữ kia nghe tốt hơn. Nếu các bạn cảm thấy ngược lại thì cmt cho mình nha.

3/ Thất khiếu: Cái này thì chắc quen thuộc rồi nhưng mình cũng chú thích cho rõ, thất khiếu là bộ vị quan trọng trên đầu con người gồm: hai mắt, hai lỗ tai, hai lỗ mũi và miệng.

18. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 18

“Vậy còn người, hôm đó có bị thương không?” Dương Liên nhớ đến trong lúc Đông Phương Bất Bại và Phương Chứng tỷ thí, Đông Phương Bất Bại có nhìn về hắn một lúc nên phải nhận một chưởng của Phương Chứng, vì vậy nhất thời có chút lo lắng hỏi.

Đông Phương Bất Bại mím môi lắc đầu.”Liên đệ không cần lo lắng cho ta, ta không sao.”

Dương Liên dùng tay trái sờ sờ gương mặt của Đông Phương Bất Bại, cảm thấy dường như y lại gầy hơn một chút, đoạn thời gian trước vất vả lắm mới có thêm một ít da thịt giờ cũng tiêu mất.

Đông Phương Bất Bại nắm tay Dương Liên dùng giọng điệu nghiêm trang nói, “Liên đệ, sau này không bây giờ... được làm chuyện điên rồ nữa, nếu như người chết, ta phải làm sao?” Đến khi thốt ra những từ cuối cùng, Đông Phương Bất Bại cũng lộ ra thần sắc thương tâm.

Dương Liên rút bàn tay ra, nhẹ nhàng vuốt mũi Đông Phương Bất Bại, mở mắt thật to nhìn về phía y, ý tứ là ‘Người cũng như vậy’.

Đáng tiếc biểu đạt hết nửa ngày Đông Phương Bất Bại cũng xem không hiểu, còn tưởng rằng Dương Liên tức giận.

“Liên đệ đừng giận, ta không phải có ý trách người, là lỗi của ta, ta không có khả năng lập tức cứu người khiến Doanh Doanh làm người bị thương. Người yên tâm, nhất định ta sẽ không để yên cho nàng.” Trong mắt Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc âm lãnh.

Dương Liên bắt đầu dĩ nhượng mảy, lúc này hẳn mới cảm nhận được không thể nói chuyện là vô cùng thống khổ, hai người bọn họ căn bản là ông nói gà bà nói vịt, bất quá Đông Phương nói cũng đúng, hẳn cũng không muốn bỏ qua nữ nhân ác độc Nhậm Doanh Doanh kia.

Một tháng trôi qua, Dương Liên vẫn phải cảm thụ cuộc sống của người câm, nói không nên lời, mãi đến thêm một tháng nữa mới có thể thều thào nói nhỏ, vết thương trên đùi cũng khá hơn phân nửa.

Hôm nay khí trời bên ngoài tốt, Đông Phương Bất Bại đỡ Dương Liên ra khỏi phòng.

“Hơn một tháng chỉ nằm trong phòng, ta cũng sắp nghẹn chết rồi.” Dương Liên nằm trên ghế mềm thở ra một hơi nói. Chỗ ở hiện tại của bọn họ là một trấn nhỏ cách Tung sơn không xa, Đông Phương Bất Bại trực tiếp mua một tiểu viện, cũng không tìm thêm người ngoài hầu hạ, suốt một tháng này tất cả đều là do một mình Đông Phương Bất Bại chiếu cố cho hắn, sắc thuốc nấu cơm, quét tước giặt giũ.

“Tháng này người đã cực khổ rồi, chờ đến khi ta khôi phục người phải nghỉ ngơi thật tốt, lúc đó đến phiên ta chiếu cố người.” Dùng tay trái ôm vai Đông Phương Bất Bại, Dương Liên xoa xoa bờ vai gầy guộc trơ xương của y, hơn nữa mấy buổi tối gần đây hẳn đều có thể nghe được Đông Phương đề nén tiếng ho khan.

“Ta không khổ cực, có thể chiếu cố Liên đệ ta rất vui vẻ.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười nhìn Dương Liên, vô cùng ôn nhu nói.

“Nếu không chúng ta trở về đi!” Ôm Đông Phương Bất Bại, Dương Liên nói, trở lại Hắc Mộc Nhai sẽ có người hầu hạ, hơn nữa cũng an toàn.

“Liên đệ muốn trở về sao?” Đông Phương Bất Bại có chút do dự hỏi lại Dương Liên.

“Người không muốn sao?” Dương Liên khá kinh ngạc nhìn Đông Phương Bất Bại, lúc đầu khi ra ngoài là Đông Phương Bất Bại vạn phần không muốn, thế nhưng nghe khẩu khí này, hiện tại tựa hồ không muốn trở về đi.

Đông Phương Bất Bại cúi đầu, đặt sức nặng toàn thân lên người Dương Liên nhưng vẫn cẩn thận để không chạm phải vết thương của hắn. “Cũng không phải, nếu như Liên đệ muốn trở về ta liền đi chuẩn bị.” Mấy ngày nay cùng Dương Liên ở bên ngoài cách xa sự vụ trong giáo, Dương Liên cũng không bận rộn cả ngày mà là luôn ở bên cạnh y. Đông Phương Bất Bại cảm thấy cuộc sống như thế rất hạnh phúc, nếu như trở về, Dương Liên lại phải tiếp tục xử lý giáo vụ như trước.

“Nếu như Đông Phương không muốn trở về thì chúng ta cũng không cần vội làm gì, dù sao cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ là mấy đêm nay nghe người ho khan nên ta muốn tìm Bình Nhất Chỉ xem lại cho người một chút.” Thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên liền đoán được y không muốn quay về, nếu như Đông Phương Bất Bại không muốn vậy hẳn cũng không cố chấp làm gì.

Bởi vì lời nói của Dương Liên mà Đông Phương Bất Bại liền cảm thấy trong lòng ảm áp, ánh mắt cũng sáng lên, “Ta không sao, chỉ là lần trước lúc tỷ thí với Phương Chứng có bị thương nhẹ, qua một thời gian nữa là tốt rồi.”

“Thật sự bị thương, ta đã biết mà.” Dương Liên nhún mảy nói với Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ không nên tức giận, lúc đó chỉ vì ta lo lắng, thấy Liên đệ bị thương thì không nhìn được khổ sở.” Thấy biểu tình của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại vội vàng giải thích.

Nghe nói đến đây nhất thời Dương Liên càng giận hơn, “Nói đến việc này, ta còn muốn nói người đó? Hướng Vấn Thiên muốn người tự phế võ công người liên phế? Người nói không cho ta làm chuyện điên rồ, vậy còn người thì sao? Võ công của người không còn thì có thể sống sót rồi đi sao? “

“Ta không muốn Liên đệ xảy ra chuyện.”

“Người không muốn ta có chuyện, vậy ta muốn người có chuyện sao? Nếu lần sau cũng gặp chuyện như vậy, ta vẫn tình nguyện chết đi chứ không muốn liên lụy người.” Dương Liên thở dài, lắc đầu nói.

“Không được, Liên đệ, sao người có thể nói như vậy.” Đông Phương Bất Bại tức giận đến mức trực tiếp hất tay của Dương Liên ra, đứng dậy hỗn hỗn nói. “Sao người lại liên lụy ta...”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu như không phải vì ta người cũng sẽ không bị Nhậm Doanh Doanh bài bố đi đối phó Nhạc Bất Quần, cũng sẽ không bị Hướng Vấn Thiên ép đến mức đó, hiện tại ta mới phát giác khi ở bên cạnh người ta thật sự quá vô dụng.” Dương Liên rũ mắt, biểu tình ảm đạm nói.

“Liên đệ, sao người lại có thể nghĩ như vậy, sao người lại vô dụng với ta? Nếu không phải có người, thậm chí có thể ta không sống đến hiện tại... Vì luyện được võ công đệ nhất thiên hạ ta không tiếc tự tổn hại thân thể... thế nhưng sau khi leo lên ngôi vị giáo chủ, mười năm phong cảnh cuối cùng chỉ còn dư lại một khoảng không đầy tịch mịch. Nếu như không phải có Liên đệ, ta nghĩ... từ lâu ta đã không còn ham sống nữa, nếu như bây giờ người rời khỏi ta, như vậy, trên nhân gian này chỉ còn mình ta cô độc.

“Đông Phương...” Dương Liên có chút kinh ngạc nhìn Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy Đông Phương nhìn hẩn thật sâu một chút, sau đó xoay người lỵ khai.

Dương Liên ngồi tại chỗ ngẫm người thật lâu, trong lòng nghĩ đến rất nhiều việc, đối với Đông Phương hẩn không phải là gánh nặng mà là vận phần trọng yếu, mà đối với hẩn Đông Phương cũng là người quan trọng nhất, hai người bọn họ ai cũng không rời khỏi được ai. Thế nhưng bây giờ, hẩn cư nhiên một chút năng lực để tự vệ cũng không có, nếu như vẫn cứ như vậy nhất định chuyện giống như lần này sẽ còn phát sinh, khi đó vận khí của bọn họ vẫn còn tốt thế này sao?

Dương Liên đứng lên từ từ đi vào phòng, khi bước vào phòng ngủ đã thấy Đông Phương Bất Bại ngồi trên nhuyễn tháp chống cằm nhìn ra cửa sổ, Dương Liên nghiêng đầu nhìn sang chỉ thấy ngoài khung cửa sổ vừa vắn là cảnh chiều tà hoàng hôn.

“Đông Phương...” Dương Liên nhẹ giọng gọi một tiếng, thấy Đông Phương Bất Bại xoay đầu lại, vành mắt của y cư nhiên ửng đỏ, nhất thời trong lòng mềm nhũn. “Xin lỗi...”

Lời nói vừa dứt, Đông Phương Bất Bại liền trực tiếp phóng từ trên tháp vào lòng Dương Liên ôm lấy cổ hẩn.

“Đông Phương, xin lỗi, ta không nên nói như vậy.”

“Liên đệ... trên đời này ta chỉ còn lại có người, nếu như ngay cả người cũng rời khỏi ta, ta đây...”

“Sẽ không, ta sẽ không rời khỏi người, cả đời này cũng sẽ ở bên người, cho đến kiếp sau, kiếp sau nữa cũng phải ở bên người. Cho dù người có chán ghét ta cũng phải theo sát sau lưng người.” Dương Liên vỗ vỗ lưng Đông Phương Bất Bại, an ủi nói.

Bị lời nói của Dương Liên chọc buồn cười, lúc này Đông Phương Bất Bại mới cảm thấy tâm trạng đỡ hơn, gương mặt nhìn Dương Liên, “Đây là tự người nói.”

“Đúng, đúng, là ta nói... Người không tức giận?” Dương Liên tiến đến trước mặt Đông Phương Bất Bại mỉm cười hỏi.

Liếc mắt lườm Dương Liên, hiện giờ Đông Phương Bất Bại mới thả lỏng gương mặt biểu thị mình không tức giận, Dương Liên lại phản công ôm lấy Đông Phương, cắn một cái lên đôi môi hồng đỏ kia.

“Đông Phương, người thật là đáng yêu.” Dương Liên cười to một tiếng rồi lôi kéo Đông Phương Bất Bại về phía giường lớn.

+++++++Ta là một con cua đồng, ta là hai con cua đồng+++++++

Nhìn đôi gò má hồng nhuận của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên chắc lưỡi hồi vị, trong nội tâm cười trộm không thôi, lại nghiêng đầu đặt từng nụ hôn nhỏ vun lên môi người trong lòng, tay trái cũng không an phận vượt tới vuốt lui.

“Liên đệ...” Dè lại tay của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại dùng thanh âm khàn khàn trách cứ.

“...” Dương Liên vẫn không ngừng hôn môi Đông Phương Bất Bại, bàn tay càng lúc càng xuống thấp.

“Người còn như vậy, lát nữa người... ta cũng sẽ không giúp người, nếu người muốn thì tự xử đi.” Không đẩy được bàn tay của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại đỏ mặt, hơi trừng mắt uy hiếp.

Vừa nghe Đông Phương Bất Bại nói như vậy, Dương Liên chỉ đành nhắm mắt dời tay ra, nhưng vẫn còn tiếc nuối gượng hôn thêm vài cái lên môi người kia rồi mới tách ra, ai bảo đùi phải và tay phải của hắn đều bị thương làm gì. Dương Liên không ăn được đậu hũ thì cảm thấy trong lòng vô cùng bất mãn, nhìn biểu tình híp mắt thoải mái của Đông Phương Bất Bại thì khóe mắt giật giật vài cái, cười nói: “Đông Phương, để ta giúp người xử lý cái kia, dù sao cũng không nên để lại.”

“Ta sẽ tự làm.” Đông Phương Bất Bại đỏ mặt lên, nghiêng đầu nói.

“Sao người có thể tự làm được, để ta giúp đỡ nào. Cứ nằm úp sấp lên người ta là được.” Dương Liên dùng tay trái vỗ vỗ lên lưng Đông Phương Bất Bại, nghiêm trang nói.

Đông Phương Bất Bại có chút do dự, thế nhưng nhìn thấy biểu tình nghiêm chỉnh của Dương Liên cũng đành thử tin tưởng, tựa lên người Dương Liên. Thật sự y vẫn chưa từng tự xử lý chỗ đó bao giờ, cho tới nay đều là do Dương Liên giúp y.

Dương Liên cười gian một tiếng liền vói ngón tay vào, chỉ chốc lát sau chợt nghe thanh âm dè nén của Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ... xong chưa?” Đông Phương Bất Bại cắn môi, hỏn hển hỏi.

Dương Liên cười cười, cắn nhẹ lên vành tai Đông Phương Bất Bại, nói. “Xong ngay thôi...”

Sáng ngày hôm sau, Dương Liên quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại đang ngủ say, thỏa mãn nở nụ cười, lại cúi đầu hôn lên môi y.

Đông Phương Bất Bại hừ nhẹ một tiếng, theo bản năng hé mở đôi môi, thế nhưng vẫn không mở mắt.

Dương Liên dùng đầu lưỡi quét một vòng trong miệng Đông Phương Bất Bại, lúc này mới hài lòng tách ra, dùng tay ôm lấy Đông Phương tiếp tục nằm trên giường.

19. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 19

“Rốt cục người cũng dậy rồi...” Thấy Đông Phương Bất Bại mở mắt, Dương Liên mỉm cười nói.

“Bây giờ là lúc nào?” Đông Phương Bất Bại nhìn sắc trời ở bên ngoài rồi hỏi.

“Đã qua giờ cơm trưa, nếu người vẫn còn không dậy ta sẽ chết đói.” Dương Liên nhéo nhéo vòng eo của Đông Phương Bất Bại, vừa cười vừa nói.

Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc kinh ngạc khởi động thân thể. “Đã trễ vậy sao? Ta lập tức đi nấu cơm.”

Dương Liên kéo tay Đông Phương Bất Bại để y ngã vào người mình, lại hôn một cái lên mặt y, nói: “Không cần, đợi lát nữa chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

“Đi ra ngoài...” Đông Phương Bất Bại thuận thế tựa vào lòng Dương Liên, bất quá cũng không có đặt trọng lượng toàn thân xuống.

“Ừ, đi ra ngoài, cả tháng nay vẫn nằm trong phòng, hiện tại vất vả lắm mới có thể đi ra ngoài, chúng ta cũng nên mua sắm một chút.” Nói xong trên mặt Dương Liên liền lộ ra biểu tình không chờ đợi kịp.

“Được, nếu Liên đệ đã nói như thế chúng ta liền ra ngoài.” Thấy biểu tình của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại liền đồng ý.

Sau đó hai người ngồi dậy rửa mặt chải đầu, thay đổi trang phục, đợi đến khi mọi thứ xong xuôi Đông Phương Bất Bại mới đỡ Dương Liên từ từ đi ra ngoài, đón xe trâu lên thị trấn. Nơi này cách Tung sơn không xa, tình cảnh người người tấp nập cũng bởi vì đại hội của Ngũ Nhạc phái kết thúc mà khôi phục bình thường, người đi trên đường không nhiều không ít cũng tương đương với những nơi khác, chỉ là hiện tại toàn là người bán hàng rong và bá tánh bình dân, đám võ lâm nhân sĩ đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hai người tùy tiện tìm một tửu lâu có nhà gian bước vào, sau đó thoải mái thưởng thức những món ăn mang phong vị địa phương, đợi đến khi ăn xong hai người mới rời khỏi tửu lâu bắt đầu đi dạo phố. Dọc theo đường đi cũng không phải không có người phát hiện, thật ra thì hai người cũng dẫn đến không ít sự chú ý của đám võ lâm nhân sĩ, thế nhưng có lẽ là không xác định, cũng có thể là không muốn gây chuyện, mọi người chỉ là nhìn thoáng qua rồi đều quay đầu rời khỏi. Mà Dương Liên nhìn về phía Đông Phương Bất Bại chỉ thấy Đông Phương về mặt thờ ơ, tựa hồ cũng không để tâm những ánh mắt đó, chỉ là thỉnh thoảng quan tâm hẳn có chỗ nào không thoải mái hay không mà thôi.

“Nhìn kìa, đó không phải là ni cô kia của phái Hằng sơn sao?” Đột nhiên Dương Liên nhìn thấy được Nghi Lâm đi về phía tiệm thuốc, phía sau nàng còn có một gã hòa thượng về mặt tuần tú. Mắt của Dương Liên hơi híp lại, nhãn châu xoay chuyển một chút liền biết kẻ đó là ai.

Chỉ thấy Nghi Lâm bước ra khỏi tiệm thuốc, sắc mặt lo lắng, Dương Liên thấy vậy liền giật mình. “Chúng ta cũng qua xem một chút, Nghi Lâm đi hút thuốc liệu có phải là cho Lệnh Hồ Xung không?”

“Lệnh Hồ Xung...” Đông Phương Bất Bại nghe vậy cũng híp mắt lại, gật đầu. Vì thế cả hai người liền không nhanh không chậm đi theo phía sau Nghi Lâm và Điền Bá Quang.

“Sao không thấy người?” Đến khi ra khỏi thị tứ vào một rừng cây, chỉ hơi bẻ ngoặt một chút Dương Liên đã không nhìn thấy thân ảnh hai người phía trước.

Đông Phương Bất Bại vỗ vỗ bàn tay của Dương Liên, khoe miệng cũng cong lên.

Dương Liên nhìn quanh không thấy người, chẳng qua Đông Phương Bất Bại lại bất ngờ hơi xoay eo của hắn một cái kéo qua, chỉ thấy ngay vị trí Dương Liên vừa đứng có hai mũi ám khí cắm xuống.

“Đông Phương giáo chủ không hổ có võ công đệ nhất thiên hạ, tại hạ bội phục.” Dương Liên nghe được một thanh âm từ xa truyền đến, xoay người nhìn qua liền thấy có hai bóng người xuất hiện, nếu không phải Nghi Lâm và Điền Bá Quang thì còn ai nữa.

Trên mặt Điền Bá Quang lộ ra nụ cười xấu xa, khi nhìn về phía Đông Phương Bất Bại thì nhãn thần lại sáng lên. “Không nghĩ tới Đông Phương giáo chủ thật là vô cùng anh tuấn tiêu sái.”

Đông Phương Bất Bại híp mắt đảo qua hai mũi ám khí trên mặt đất, ánh mắt nhìn về phía Điền Bá Quang vô cùng lạnh lẽo. Y khẽ hừ lạnh một tiếng, trên đầu ngón tay xuất hiện một cây ngân châm.

“Đông Phương giáo chủ...” nhìn thấy ánh mắt và động tác của Đông Phương Bất Bại, trên trán Điền Bá Quang rịn ra một giọt mồ hôi lạnh, vội vàng lên tiếng, thế nhưng một câu cũng chưa nói xong thì ngân châm của Đông Phương Bất Bại đã bắn ra.

Điền Bá Quang linh quang chợt lóe, ngay trong khoảnh khắc Đông Phương Bất Bại bắn ra ngân châm liền kéo Nghi Lâm rời khỏi vị trí. “Khinh công cũng có chút môn đạo.” Đông Phương Bất Bại lên tiếng khen ngợi, ánh mắt nhìn Điền Bá Quang cũng không còn tuyệt tình như lúc nãy nữa. “Bất quá, người muốn đả thương Liên đệ đều phải chết.” Vừa nói xong, trên tay lại xuất hiện thêm mấy cây ngân châm.

“Đông Phương giáo chủ bớt giận, vừa rồi tại hạ chỉ là trỏ chút tài mọn, tự biết Đông Phương giáo chủ nhất định có thể tránh thoát. Dương tổng quản và giáo chủ tình thâm ý trọng, sao giáo chủ có thể để ngài ấy thụ thương!” Trong lúc cuống quýt, Điền Bá Quang vẫn không quên che chở trước mặt Nghi Lâm, vội vàng phân bua.

Nghe được bốn chữ ‘tình thâm ý trọng’, biểu tình trên mặt Đông Phương Bất Bại hơi dịu xuống, ánh mắt liếc sang Dương Liên thấy người kia cũng lộ ra nụ cười thì trong lòng càng vui vẻ, vì thế bàn tay đang giơ lên cũng buông xuống.

Nhìn thấy như vậy, Điền Bá Quang nhất thời nhẹ nhõm thở phào một hơi. “Dương tổng quản, vừa rồi tại hạ có điều đắc tội, hy vọng tổng quản bỏ qua cho. Điền Bá Quang thỉnh tội với người.” Điền Bá Quang lập tức nhìn về phía Dương Liên chấp tay hành lễ, lại xuống giọng xin lỗi.

‘Người này cũng thật thông minh,’ âm thầm đánh giá một câu, Dương Liên mỉm cười lắc đầu, nói: “Nếu người cũng đã nói như vậy, ta đây tự nhiên cũng không để tâm.”

Nghe Dương Liên nói như vậy, cơn giận của Đông Phương Bất Bại rốt cuộc cũng triệt để hạ xuống.

“Chẳng hay Nghi Lâm tiểu sư phụ và Điền huynh muốn đi đâu?” Dương Liên nắm tay Đông Phương Bất Bại, ánh mắt nhìn về phía Điền Bá Quang lộ ra nét giảo hoạt, bề ngoài lại tươi cười hỏi.

Nhân thần lướt qua bàn tay nắm chặt của hai người, Điền Bá Quang cũng nở nụ cười rục rịch. “Dương tổng quản và giáo chủ thật sự khiến cho người ta hâm mộ mà.”

“Miệng lưỡi trơn tru...” Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng liếc nhìn Điền Bá Quang, rồi lại hất đầu nhìn sang hướng khác.

Vỗ móng ngựa lại nhằm đùi ngựa, trên mặt Điền Bá Quang liền lộ ra thần sắc khó xử.

Dương Liên cười ha ha hai tiếng liền dời đường nhìn đến sổ thuốc đang được Nghi Lâm ôm trong lòng, Nghi Lâm thấy vậy liền cảnh giác nhìn về phía Dương Liên.

“Nghi Lâm tiểu sư phụ, người xuất gia không được nói dối, thuốc này có phải người hốt cho Lệnh Hồ sư huynh không?”

“Không phải.” Không đợi Điền Bá Quang ngăn cản, Nghi Lâm liền nói ra miệng. “Các người đã đánh trọng thương lh sư huynh, hiện tại vì sao còn tìm huynh ấy.” Trên mặt Nghi Lâm lộ ra thần sắc tức giận, nàng nhìn Dương Liên cao giọng nói.

Trong mắt Dương Liên hiện lên ý cười nhìn về phía Nghi Lâm, tiểu cô nương này thật đúng là đơn thuần.”Chúng ta chưa nói muốn tìm Lệnh Hồ sư huynh của người, chỉ là hiểu kỳ một chút mà thôi. Nếu như thuốc này không phải hốt cho Lệnh Hồ sư huynh, vậy là cho ai đây?”

“Chẳng qua là có một tiểu ni cô của phái Hằng Sơn ngã bệnh mà thôi, là sư tỷ của Nghi Lâm.” Lần này Điền Bá Quang không để Nghi Lâm có cơ hội trả lời mà chen lên trước nàng.

“Vậy sao?” Trên mặt Dương Liên lộ ra thần sắc không tin tưởng nhìn về phía Nghi Lâm hỏi.

“... Đúng, là sư tỷ của ta ngã bệnh.”

Nghi Lâm vừa nói dứt lời thân hình Đông Phương Bất Bại liền lóe lên, đợi đến khi Điền Bá Quang phản ứng thì đã muộn, Đông Phương Bất Bại đã nắm lấy cổ tay Nghi Lâm đoạt lấy sổ thuốc trong lòng nàng.

“Thuốc trị thương? Sư tỷ của người không phải ngã bệnh sao?” Khi nhìn Nghi Lâm gần hơn, Đông Phương Bất Bại phát hiện ni cô này không những dung mạo xinh đẹp như hoa mà ánh mắt cũng vô cùng đơn thuần dễ khiến cho người ta sinh lòng trìu mến. Khó trách vừa rồi Dương Liên còn kiên nhẫn nói chuyện với nàng.

“Ta... ta...” thấy lời nói dối của mình bị vạch trần, trong mắt Nghi Lâm liền hiện lên vẻ hoảng loạn.

“Đông Phương giáo chủ...” Điền Bá Quang vội vàng hô một tiếng, nhìn thấy tình thế không ổn liền cắn răng hạ ác tâm, lách mình một cái đến bên cạnh Dương Liên.

Đông Phương Bất Bại cả kinh trong lòng, bàn tay vốn đang đặt trên cổ tay của Nghi Lâm liền bắt lấy cổ nàng. “Bằng người cũng muốn uy hiếp ta?” Đông Phương Bất Bại híp mắt nhìn về phía Điền Bá Quang..

Điền Bá Quang đang đứng bên cạnh Dương Liên vội vàng lui về sau một bước, lại chấp tay với Dương Liên. “Dương tổng quản xin đừng hiểu lầm, tại hạ chỉ là muốn cầu xin tổng quản, xin ngài nói với giáo chủ buông tha Nghi Lâm. “

“Người là muốn Đông Phương buông tha Nghi Lâm, tìm ta có phải là đã nhầm người hay không?” Dương Liên cười gần một tiếng hỏi Điền Bá Quang.

“Chỉ cần tổng quản nói một câu, nhất định Đông Phương giáo chủ sẽ thả người.” Điền Bá Quang cười khổ, ánh mắt có chút cầu xin nhìn về phía Dương Liên.

“Vậy hai người đưa thuốc cho ai? “

“Bất Giới, không thể nói.” Không đợi Điền bá quang mở miệng, Nghi Lâm liền gấp gáp hô to.

Điền Bá Quang liếc nhìn Nghi Lâm, sau đó nhìn Dương Liên vội vàng nói: “Thuốc này là đưa cho Nhậm Doanh Doanh, hôm đó sau khi hai người rời đi, Lệnh Hồ Xung hôn mê bất tỉnh bị người của phái Hoa sơn mang đi. Nhậm Doanh Doanh bị quần hùng vây công thụ thương chạy thoát, sau đó ta và Nghi Lâm gặp được, chúng ta liền dẫn nàng đến nơi an toàn.”

“Nhậm Doanh Doanh.” Dương Liên vừa nghe đến đó liền mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại. “Đông Phương, thả nàng đi!”

Nghi Lâm tức giận trừng mắt nhìn Điền Bá Quang, khuôn mặt của nàng bởi vì tức giận mà ửng đỏ khiến khí chất càng thêm một phần đáng yêu. Đông Phương Bất Bại nhú mày một chút, bàn tay nắm lấy nàng cũng không thả lỏng.

“Đông Phương giáo chủ...” Mắt thấy Nghi Lâm lộ ra thần sắc thống khổ, Điền Bá Quang càng hoảng hốt, vội vàng hô.

“Đông Phương...” Dương Liên cũng nhìn về phía Đông Phương Bất Bại ngạc nhiên gọi một tiếng.

Đông Phương Bất Bại thu tay về, sắc mặt không đổi liếc nhìn Nghi Lâm, sau đó đi đến bên cạnh Dương Liên.

“Sao ngươi lại nói hết ra như vậy.” Nghi Lâm vừa thoát khỏi nguy hiểm liền trừng mắt tức giận nói với Điền Bá Quang.

Trong lúc hai người kia còn đang khắc khẩu, Dương Liên nhìn thấy trên mặt Đông Phương Bất Bại vẫn không có biểu tình gì thì hơi lôi kéo ống tay áo của y.

“Đông Phương...”

Nét mặt vẫn lạnh tanh, Đông Phương Bất Bại chấp tay ra sau lưng không nói một lời.

Dương Liên gỡ đầu một cái, bước thêm một bước về phía Đông Phương Bất Bại. “Đông Phương, ngươi đang giận?”

Đông Phương Bất Bại hơi mím môi, liếc nhìn Dương Liên, nói: “Không có.”

‘Rõ ràng là đang giận’ Dương Liên yên lặng nghĩ trong lòng, thế nhưng không có nói ra mà chỉ mỉm cười khoác tay lên eo Đông Phương.

“Hai người các ngươi nói xong chưa? Xong rồi thì mau dẫn đường đi!” Dương Liên nhìn về phía hai người bên cạnh hô lớn.

Điền Bá Quang nở nụ cười khổ, tiến lên dẫn đường trong ánh mắt trách cứ của Nghi Lâm.

20. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 20

Dương Liên và Đông Phương Bất Bại đi theo Điền Bá Quang đến một gian nhà nhỏ, vừa mở cửa bước vào liền thấy được Nhậm Doanh Doanh đang nằm trên giường, sắc mặt tái mét.

“Dương Liên Đình, Đông Phương Bất Bại. Hai người các ngươi...” Nhậm Doanh Doanh mở to mắt nhìn về phía Nghi Lâm và Điền Bá Quang lộ ra vẻ phẫn hận.

“Nhậm tiểu thư...” Nghi Lâm nhìn thấy vẻ mặt của Nhậm Doanh Doanh thì lộ ra nét hổ thẹn, từ phía sau bước đến chắn trước mặt nàng. “Ta sẽ không để cho các ngươi thương tổn Nhậm tiểu thư.”

“Nhậm Doanh Doanh, người cũng có hôm nay, thực sự là báo ứng mà. Vốn Đông Phương đã tha cho người một mạng, chỉ cần từ đó về sau người rời xa Hắc Mộc Nhai liền có thể một đời bình an, coi như đi theo Lệnh Hồ Xung cũng có thể vui sướng suốt đời. Ai ngờ được người lại không biết an phận, còn muốn đối nghịch với bọn ta.” Nhìn Nhậm Doanh Doanh, Dương Liên trút giận nói.

Nhậm Doanh Doanh giận đến mức trước mắt tối sầm, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Dương Liên Đình. “Tha cho ta? Đông Phương Bất Bại nhốt cha ta mười hai năm, lại còn đích thân giết ông ấy. Cừu hận như vậy sao ta có thể sống vui sướng cả đời?”

Cảm thấy cánh tay của Đông Phương Bất Bại đang ôm mình đột nhiên cứng đờ, Dương Liên rõ ràng nhận ra thần sắc của người bên cạnh biến đổi trong nháy mắt.

“Doanh Doanh, ta chiếu cố người suốt hơn mười năm, trong suốt những năm tháng đó ta đều đặt người vào vị trí Thánh Cô, cho người dưới một người trên vạn người, ta còn chỗ nào không tốt với người?” Lúc nói đến đây, trong mắt Đông Phương Bất Bại cũng hiện lên vẻ thất vọng nồng đậm.

Nhậm Doanh Doanh cảm thấy chấn động trong lòng, nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, thế nhưng chỉ trong chớp lát liền cúi đầu. “Ta thừa nhận người rất tốt với ta, ở Thần giáo cho dù là Dương Liên Đình được người sủng ái nhất cũng không dám đụng đến ta. Thế nhưng, người đó là cha ruột của ta, ta gọi người thúc thúc cũng hơn mười năm, nếu người thật sự thương yêu ta thì cũng không đành vứt phụ thân tàn nhẫn như vậy.” Trong thanh âm của Nhậm Doanh Doanh còn mang theo một chút nức nở.

Trong mắt Đông Phương Bất Bại hiện ra một tia thương cảm, thở dài. “Người không hiểu, đây là việc giữa ta và cha người, ta đối xử với hắn như vậy đương nhiên là có nguyên nhân, người chỉ thấy ta đành vứt Nhậm Ngã Hành lại không biết hắn đối đãi với ta như thế nào. Ta vẫn không muốn chuyện của đám trưởng bối chúng ta liên lụy đến người, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện lấy mạng của người, đáng tiếc, người sai là sai ở việc làm Liên đệ bị thương, ngoại trừ Liên đệ, vô luận người làm cái gì ta cũng có thể tha thứ.”

Nghe được một câu cuối cùng Nhậm Doanh Doanh liền thấy run sợ, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Đông Phương Bất Bại thì hoảng đến bật thốt lên: “Đông Phương thúc thúc...”

Một tiếng này lại khiến cho bàn tay đã giơ lên của Đông Phương Bất Bại suốt nửa ngày cũng không hạ xuống được, Nhậm Doanh Doanh có thể nói là do đích thân y nuôi lớn, trước khi Dương Liên Đình xuất hiện, ở trên Hắc Mộc Nhai cũng chỉ có một mình Nhậm Doanh Doanh có thể khiến lòng y ấm áp. Năm đó, sau khi Nhậm Doanh Doanh trưởng thành thì tâm tính của y cũng phát sinh thay đổi, đối với Nhậm Doanh Doanh y cũng không chỉ đơn thuần là yêu mến mà còn có một chút hâm mộ mơ hồ. Hôm nay đối mặt với đứa nhỏ chính mình nuôi lớn, muốn y tự tay giết chết nàng thật sự là hơi không đành lòng.

Thấy ánh mắt thống khổ của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên liền hiểu rõ trong lòng, vì vậy y khẽ nắm lấy bàn tay đang giơ cao của đối phương kéo xuống.

“Liên đệ... ta.” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, trên mặt lộ ra thần sắc áy náy, y đã từng bảo đảm với người này nhất định không buông tha Nhậm Doanh Doanh.

“Quên đi, không phải ta cũng không có bị gì sao? Ta biết Nhậm Doanh Doanh là do người trông coi từ nhỏ đến lớn, ta cũng không muốn người khổ sở.” Dương Liên mỉm cười vuốt ve sợi tóc của Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ...” Trong lòng cảm động, nhất thời Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên mà không biết phải nói gì.

“Nhậm Doanh Doanh, lần này nể tình cảm mười mấy năm của chúng ta, ta buông tha cho người, thế nhưng đây cũng là một lần cuối cùng. Nếu như còn có lần sau, ta nhất định đích thân giết người.” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh, dùng thanh âm lạnh như băng nói.

Đợi Đông Phương Bất Bại nói xong, Dương Liên liền nắm tay y kéo ra ngoài.

“Đông Phương... thúc thúc.” Nhậm Doanh Doanh nhìn bóng lưng của Đông Phương Bất Bại gọi ra một tiếng cuối cùng.

Cước bộ của Đông Phương Bất Bại hơi khựng lại một chút, thế nhưng sau đó liền giống như không có chuyện gì mà tiếp tục bước đi.

Sau khi rời khỏi nơi đó Đông Phương Bất Bại không hề nói một lời nào, Dương Liên nhìn thấy như vậy trong nội tâm có chút lo lắng, khẽ ôm bờ vai Đông Phương Bất Bại, “Nếu như người cảm thấy khổ sở trong lòng liền nói cho ta biết, không nên để ở trong lòng.”

Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng nhếch môi thấp giọng nói: “Cũng không có gì khổ sở không thể vượt qua, chỉ là trong lòng hơi trống rỗng mà thôi... Lúc ta đến Hắc Mộc Nhai, Doanh Doanh còn chưa ra đời, là ta nhìn nàng trưởng thành từng ngày, lúc ta ngồi lên ngôi vị giáo chủ, những người không phục hoặc có liên quan với Nhậm Ngã Hành đều bị ta thanh trừng, chỉ có Doanh Doanh là ngoại lệ, trong lòng ta lại sợ nàng bị đối xử lạnh lẽo mới đưa nàng lên làm Thánh Cô. Thật sự không ngờ được, công ơn nuôi dưỡng mười mấy năm cuối cùng lại bị xóa bỏ như vậy, thậm chí còn tăng thêm cừu hận.”

Đông Phương Bất Bại vừa nói xong Dương Liên cũng cảm thấy khổ sở trong lòng, đang muốn mở miệng trấn an đối phương lại nghe thấy thanh âm của Nhậm Doanh Doanh truyền đến từ phía sau.

“Đông Phương thúc thúc...” Nhậm Doanh Doanh được Nghi Lâm đỡ, đuổi theo phía sau, sắc mặt tái nhợt, gương mặt thống khổ.

Đông Phương Bất Bại trầm mặc dừng lại yên lặng nhìn Nhậm Doanh Doanh, không nói một lời nào.

“Người còn tới làm gì, Đông Phương đã buông tha cho người, người mau đi tìm Lệnh Hồ Xung rồi rời khỏi nơi thị phi này đi!” Dương Liên nắm chặt tay Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh nói.

Nhậm Doanh Doanh chán ghét trừng mắt nhìn Dương Liên, sau đó lại quỳ rạp xuống cầu xin Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương thúc thúc, Doanh Doanh sai rồi, Doanh Doanh biết chuyện của người và phụ thân đều là ân oán đời trước, trước kia ta chỉ là... nuốt không trôi cơn giận này. Đông Phương thúc thúc... chất nữ van cầu người, xin người đi cứu Xung ca, hiện tại chất nữ thật sự không biết phải trông cậy vào ai nữa.” Nói đến câu cuối cùng, trong mắt Nhậm Doanh Doanh cũng ứa nước mắt.

“Lệnh Hồ Xung...” Đông Phương Bất Bại nhìn Nhậm Doanh Doanh, sắc mặt không chút thay đổi lặp lại.

“Dạ phải, Xung ca bị người của Hoa sơn mang đi, bọn họ cho rằng huynh ấy cố ý muốn hại Nhạc Bất Quần vì thế mới ngang ngược mang người đi. Chắc chắn bọn họ sẽ không buông tha cho huynh ấy.” Nhậm Doanh Doanh làm ra bộ dạng đáng thương, trong thanh âm còn mang theo nức nở cầu xin Đông Phương Bất Bại.

“Đông Phương thúc thúc, suốt mười mấy năm qua Doanh Doanh chẳng cầu xin người chuyện gì, lần này coi như là Doanh Doanh cầu người một lần cuối cùng, cầu người đi cứu Xung ca. Chỉ cần Xung ca bình an, nhất định Doanh Doanh sẽ cùng huynh ấy rời đi... không bao giờ xuất hiện trước mặt của người nữa.” Nói dứt lời Nhậm Doanh Doanh bắt đầu không ngừng khấu đầu trước mặt Đông Phương Bất Bại.

Nghi Lâm đang đứng bên cạnh thấy vậy viên mắt cũng ửng đỏ, nhìn về phía Đông Phương Bất Bại và Dương Liên. “Đông Phương giáo chủ, Dương tổng quản, xin các người giúp đỡ Nhậm tiểu thư đi! Lệnh Hồ sư huynh không phải người xấu.”

Nhìn tình cảnh như vậy, tâm tư của Dương Liên trăm xoay ngàn chuyển, nhưng đến khi nhìn thấy thần sắc không rõ của Đông Phương Bất Bại vẫn là ngậm miệng không nói một câu. Việc này y muốn để Đông Phương Bất Bại tự quyết định.

Đông Phương Bất Bại cúi đầu kéo tay Dương Liên rời đi.

Nhậm Doanh Doanh hô to một tiếng “Đông Phương thúc thúc!” trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

“Cho dù muốn cứu người cũng phải đợi thân thể Liên đệ hồi phục đã.” Dừng bước lại quăng cho người phía sau một câu, Đông Phương Bất Bại lại tiếp tục bước thẳng về trước.

Nước mắt vui sướng chảy ra, Nhậm Doanh Doanh nhìn bóng lưng Đông Phương Bất Bại khóc không thành tiếng, mà Nghi Lâm đang đứng bên cạnh cũng lộ ra nụ cười vui vẻ đỡ lấy Nhậm Doanh Doanh bước theo hai người. Điền Bá Quang ở phía sau sờ sờ cái đầu bóng lưỡng, trong mắt hiện ra một tia vô cùng kinh ngạc nhưng cũng chậm chậm theo sau.

Quay về tiểu viện, Dương Liên và Đông Phương Bất Bại trực tiếp vào phòng, ba người phía sau rất tự giác tự tìm phòng để ở.

“Liên đệ... ta.” Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên, thanh âm có chút do dự, mặt cũng cúi gằm xuống.

“Ta biết, người không cần nói, mặc kệ người quyết định như thế nào ta cũng sẽ không phản đối.” Dương Liên vỗ vỗ lưng Đông Phương Bất Bại tỏ vẻ an ủi, lại mỉm cười khẽ nói.

“Liên đệ...” Cánh tay Đông Phương Bất Bại choàng qua người Dương Liên, trong mắt hiện lên vẻ cảm động, nụ cười trên khóe môi cũng tươi tắn hơn vài phần.

“Ta tốt như vậy, người phải khen thưởng ta thế nào đây...” Dương Liên dùng tay vuốt ve bờ vai của Đông Phương Bất Bại, nhẹ giọng mang theo một chút ái muội hỏi.

Đông Phương Bất Bại vừa nghe liền hiểu được ý tứ của đối phương, mặt cũng đỏ lên, ngẩng đầu hôn lên môi Dương Liên.

Lại qua vài ngày, năm người cùng nhau đồng hành đến một trấn nhỏ dưới chân Hoa sơn, lần này là do một tay Diên Bá Quang lo liệu tìm nơi ăn ở.

Có một buổi sáng, sau khi Dương Liên thức dậy lại không thấy Đông Phương Bất Bại bên cạnh, quay đầu nhìn thì thấy điểm tâm và thuốc được đặt trên bàn, khóe miệng Dương Liên hơi xụ xuống tỏ vẻ bất mãn, thế nhưng cũng ngoan ngoãn đứng dậy tự mặc quần áo và rửa mặt, sau đó mới ngồi xuống bàn bắt đầu ăn điểm tâm, uống thuốc. Đông Phương Bất Bại vẫn luôn đợi hán dậy, giúp hán sửa soạn xong, ăn sáng, rồi mới đi làm chuyện của mình, không hiểu tại sao hôm nay lại không nói tiếng nào đã đi, bất quá điểm tâm trên bàn rõ ràng vẫn còn nóng, cho thấy Đông Phương Bất Bại cũng mới ra ngoài không lâu.

Cơm nước xong xuôi, Dương Liên rời khỏi phòng tản bộ trong sân, qua một lát liền nhìn thấy Nghi Lâm đang ở một mình trong sân, ngồi nhặt rau bên bàn đá.

“Người còn biết nhặt rau?” Dương Liên bước đến kinh ngạc hỏi, ở trong mắt hán những nữ nhi giang hồ này căn bản không biết nấu nướng gì hết, đồng thời vẻ ngoài của Nghi Lâm cũng là loại hình không nhiễm khói lửa nhân gian, bỗng nhiên nhìn thấy nàng ngồi đây nhặt rau, trong lòng Dương Liên không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Đương nhiên là biết, lúc ở trên Hằng sơn ta vẫn thường giúp sư tỷ nấu cơm.” Nghi Lâm một bên nhặt rau, một bên quay sang nở nụ cười trả lời Dương Liên.

Dương Liên cũng mỉm cười, hán luôn cảm thấy tiểu ni cô Nghi Lâm này rất trong sáng thuần khiết, nụ cười cũng đặc biệt thân thiết, trước đây lúc đọc nguyên tác Tiểu Ngạo Giang Hồ, trong đám nhân vật nữ đủ loại tạo hình hán cũng đặc biệt thích nhân vật Nghi Lâm này.

“Ta còn tưởng rằng, những... hiệp nữ như các người không biết nấu cơm.” Dương Liên ngượng ngùng cười một tiếng, nói.

“Ta cũng không phải hiệp nữ gì, võ công của ta rất thấp, lần nào cũng khiến sư phụ gặp rắc rối, lão nhân gia cũng từng nhắc nhở ta rất nhiều lần.” Nghi Lâm đỏ mặt ngượng ngùng nói, thế nhưng nói xong lại bất giác nhớ đến sư phụ đã qua đời của mình, cặp mắt xuống, viền mắt bắt đầu đọng đầy nước.

“Ai... người đừng khóc mà!” Thấy đôi mắt Nghi Lâm ướt sũng, Dương Liên nhất thời hốt hoảng vội vàng nói.

“Dương Liên Đình, người đang làm gì! Đông Phương thúc thúc vừa ra ngoài người liền không đứng đắn rồi.” Nhậm Doanh Doanh quát lớn một tiếng, tung người từ đằng xa đến chắn trước mặt Nghi Lâm, hai mắt lộ ra vẻ phần nộ nhìn Dương Liên.

“Nhậm tiểu thư, người hiểu lầm rồi!” Nghe được Nhậm Doanh Doanh nói, Nghi Lâm ở phía sau vội vàng đính chính.

21. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 21

“Nghị Lâm, người đừng sợ, mặc dù bây giờ chúng ta có chuyện muốn cầu hẩn thế nhưng cũng sẽ không để hẩn tùy ý khi dễ người, ta nhất định sẽ lấy lại công đạo cho người.” Nhậm Doanh Doanh nhìn về phía Nghị Lâm dùng giọng điệu trấn an nói, lúc quay đầu nhìn Dương Liên lại là gương mặt chán ghét.

Dương Liên bĩu môi nhìn Nhậm Doanh Doanh, có chút bất đắc dĩ nói : “Nhậm Doanh Doanh, trí tưởng tượng của người cũng quá phong phú rồi! Ta khi dễ nàng? Đời này nữ nhân ta ghét nhất là người, nếu như khi dễ cũng sẽ tìm người để khi dễ, Nghị Lâm sư phụ lương thiện như vậy, sao ta lại khi dễ nàng?”

“Dương Liên Đình... người đừng tưởng có Đông Phương thúc thúc chống lưng thì ta không dám làm gì người.” Nhậm Doanh Doanh nhìn Dương Liên, giận đến mức sắc mặt không ngừng thay đổi.

“Hừ? Thực là buồn cười, không phải mới mấy ngày trước người vẫn còn dùng vẻ mặt oán hận gọi to Đông Phương Bất Bại sao, hiện tại đã sửa thành thúc thúc rồi, da mặt của Thánh cô đúng là không phải dày bình thường mà.” Dương Liên cười lạnh một tiếng, dùng ngôn ngữ châm chọc nói.

“Người...” Nhậm Doanh Doanh giận đến mức suýt nữa phát ho, dùng tay bưng kín vết thương của mình, trên mặt hiện lên thần sắc xấu hổ và giận dữ.

Thấy Nhậm Doanh Doanh giận đến hai má đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa phẫn hận, Dương Liên lại tiếp tục chọc ngoáy. “Hiện tại ta mới phát hiện, nguyên lai khi người tức giận liền đẹp hơn bình thường rất nhiều, xem ra sau này ta lại phải làm người giận nhiều hơn rồi. Ha ha...”

“Người... người là một tên xấu xa hư hỏng.” Càng nghe Dương Liên nói Nhậm Doanh Doanh càng cảm thấy tức giận, chỉ có thể dùng tay chỉ thẳng vào Dương Liên lớn tiếng mắng.

“Dương tổng quản, người không nên chọc giận Nhậm tiểu thư nữa.” Thấy Nhậm Doanh Doanh giận đến sắp không thở nổi, Nghị Lâm vội vàng vừa đỡ lấy nàng vừa mở lời can ngăn Dương Liên.

“Nghị Lâm sư phụ, người không biết chứ, đối với một số người chúng ta cần phải...”

“Liên đệ...” Dương Liên vẫn chưa kịp nói xong đã nghe thanh âm của Đông Phương Bất Bại truyền tới, vừa quay đầu đã nhìn thấy người nọ đứng đằng sau mình, thần sắc không rõ ràng, Điền Bá Quang đang đứng phía sau y lại đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía Nghị Lâm.

“Đông Phương... ta.”

“Nghị Lâm, người không sao chứ!” Dương Liên còn chưa có nói xong Điền Bá Quang đã lắc người đến trước mặt Nghị Lâm lo lắng hỏi, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Dương Liên.

“Đông Phương thúc thúc, người đã trở về! Dương Liên Đình là một tên hư hỏng, hẩn dám quấy rối Nghị Lâm, ta vừa bước ra ngăn cản hẩn còn dám chọc ghẹo ta...” Nhậm Doanh Doanh vừa nhìn thấy Đông Phương Bất Bại đã vội vàng rừng rừng nước mắt tố cáo.

Thấy sắc mặt của Đông Phương Bất Bại hơi trầm xuống, Dương Liên vội vàng xua tay nói: “Nhậm Doanh Doanh, người không được nói vậy, ta chọc ghẹo người lúc nào, ta cũng không hề quấy rối Nghị Lâm tiểu sư phụ. Đông Phương, nếu người không tin cứ hỏi Nghị Lâm sư phụ là biết.”

Nghị Lâm nghe nhắc đến mình thì vội lắc đầu nhìn về phía mọi người, nói: “Không có, Dương tổng quản không có khi dễ ta, chỉ là lúc bọn ta nói chuyện vô tình nhắc đến sư phụ nên trong lòng ta cảm thấy khổ sở muốn khóc. Nhậm tiểu thư thấy thế liền hiểu lầm.”

“Đấy, không sai chứ!” Dương Liên vội vàng đi đến bên người Đông Phương Bất Bại nắm chặt bàn tay người kia.

“Vậy tại sao người nói lời vô lễ với ta.”

Dương Liên nhướn mày, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ. “Ta nói lời gì vô lễ với người chứ.”

“Người nói lúc ta tức giận nhìn đẹp hơn bình thường... những lời này không phải trêu chọc sao?” Nhậm Doanh Doanh nhìn Dương Liên, tỏ vẻ vô cùng ghê tởm mà hỏi.

“Đúng là vừa rồi ta có nói như vậy, cũng không có ý gì, chỉ là nói sự thật mà thôi, vậy cũng là trêu chọc?”

“Cái này còn chưa tính, Đông Phương thúc thúc, Dương Liên Đình vẫn ỷ vào sự sủng ái của người ở bên ngoài cường đoạt không ít gái nhà lành, tên Dương Liên Đình này vốn không phải người tốt, hắn vẫn luôn gạt người... Người thật lòng với hắn, nhưng hắn lại không phải, hắn vẫn...”

“Được rồi! Nếu như ngươi còn nói thêm một lời nào nữa, có tin là ta lập tức ra tay giết ngươi không?” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh bình tĩnh nói, sát khí cùng ánh mắt lạnh lùng khiến Nhậm Doanh Doanh sợ đến mức ngậm miệng lại. “Mau trở về phòng đi.”

Nhậm Doanh Doanh ủy khuất nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, cuối cùng còn vớt lại một ánh mắt giận dữ cho Dương Liên rồi mới xoay người về phòng. Lúc này Điền Bá Quang cũng thận trọng lôi kéo Nghi Lâm rời khỏi.

“Đông Phương, ta đối với ngươi là thật tâm... . Ta, ta thừa nhận ta đã từng, ta... từng rất xấu xa, thế nhưng hiện tại...” Dương Liên không khỏi lộ ra vẻ lo lắng nhìn Đông Phương Bất Bại, chỉ có thể vội vàng giải thích. Nhậm Doanh Doanh chết tiệt, nói cái gì không nói lại đem lỗi lầm của nguyên chủ ra mà nói, đương nhiên là hắn thật lòng với Đông Phương Bất Bại, thế nhưng Dương Liên Đình cũng thật sự đã hủy hoại rất nhiều nữ nhân, bây giờ muốn hắn phải giải thích với Đông Phương thế nào cho đúng đây?

“Liên đệ... chúng ta về phòng đi! Ta giúp ngươi đổi thuốc.” Đông Phương Bất Bại vẫn trầm mặc cúi đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ sở, đưa lưng về phía Dương Liên cắt đứt lời y.

“Đông Phương...” Thấy bóng lưng ử rữ của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên mở miệng không nói được lời nào, chỉ có thể dậm chân vội vàng theo vào trong.

Đợi đến khi vào phòng, Dương Liên nhìn thấy Đông Phương Bất Bại đã bày vải sạch và thuốc ra, vì vậy chỉ đành bước sang, ngồi yên để Đông Phương Bất Bại giúp y thay thuốc. Trong suốt quá trình Đông Phương Bất Bại vẫn rử mắt khiến Dương Liên nhìn không ra biểu tình.

Cuối cùng Đông Phương Bất Bại giúp Dương Liên sửa lại y phục rồi mới cầm vải bẩn và thuốc chuẩn bị ly khai.

Dương Liên thoát cái nắm chặt tay Đông Phương Bất Bại, lại tiện thể ôm chặt eo y. “Đông Phương... ta thật sự rất yêu ngươi, ngươi biết chuyện này phải không? Lúc ta nói những lời kia với Nhậm Doanh Doanh cũng không phải là đang nghĩ chuyện xấu xa gì mà chỉ là muốn chọc giận nàng một chút. Chỉ là vậy thôi, tuyệt không có ý tứ gì khác.”

“...” Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên ôm cũng không có động tác gì, thế nhưng cũng không lên tiếng, vì vậy Dương Liên càng lo lắng không ngớt.

“Đông Phương... ngươi nói một tiếng đi, đừng không để ý đến ta.”

Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên cả nửa ngày, sau đó lộ ra một nụ cười thản nhiên. “Liên đệ, ta không phải là không để ý đến ngươi, chỉ là... không biết phải nói gì.”

“Vậy ta hỏi ngươi, ngươi tin tưởng lời của ta chứ? Trong khoảng thời gian này, ngươi vẫn cho rằng là ta lừa gạt ngươi sao?” Dương Liên đứng dậy nắm lấy vai Đông Phương Bất Bại, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

“Ta...” Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc do dự, đôi môi mở rồi lại khép.

“Lẽ nào trong khoảng thời gian này, ngươi vẫn còn cho rằng ta đang lừa gạt ngươi? Cho rằng ta đang lợi dụng ngươi? Vậy ta hỏi ngươi, hiện tại ta đang gạt ngươi cái gì? Ta đang lợi dụng ngươi cái gì?” Thấy Đông Phương Bất Bại do dự, trong lòng Dương Liên nhất thời căm tức, cao giọng chất vấn Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ...” Thấy Dương Liên tức giận, Đông Phương Bất Bại không khỏi có chút bối rối.

“Người vẫn nghĩ rằng ta gạt người, lợi dụng người. Được... giờ ta liền đi, đi thật xa khỏi nơi này, như vậy người sẽ không sợ ta lừa người, lợi dụng người nữa.” Dương Liên tức giận hất tay của Đông Phương Bất Bại ra, bước về phía cửa.

“Liên đệ...” Sắc mặt Đông Phương Bất Bại đại biến, lắc mình chặn trước mặt Dương Liên, lại vội vàng kéo tay hắn lại.

“Người kéo ta làm gì? Không phải người vẫn cho rằng ta đang lừa gạt người sao? Tại sao còn không để ta đi?” Dương Liên tránh khỏi sự níu kéo của Đông Phương Bất Bại, lạnh lùng lên tiếng.

“Hoàn toàn không phải, ta cũng không có nghĩ như vậy?” Đông Phương Bất Bại lắc đầu vội vàng nói, ánh mắt nhìn về phía Dương Liên cũng lộ vẻ áy náy.

“Người không nghĩ vậy? Lúc này khi Nhậm Doanh Doanh nói ra không phải người cũng cảm thấy nàng nói đúng sao? Nếu không tại sao người lại lớn tiếng bảo nàng câm miệng như vậy? Trong khoảng thời gian này ta đối với người thế nào, có phải thật sự một chút người cũng không cảm giác được nên mới hoài nghi như vậy. Nếu người đã không tin thì cứ để cho ta đi, miễn cho ta tiếp tục lợi dụng người.” Dương Liên cười gằn một tiếng, vô cùng tức giận tránh khỏi sự níu kéo của Đông Phương Bất Bại bước ra ngoài.

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại kinh hoảng, nhìn thấy biểu tình kiên định của Dương Liên thì lại xuất chiêu nắm lấy tay đối phương lần nữa.

“Buông ra...” Dương Liên trầm giọng quát, chỉ thấy bàn tay của Đông Phương Bất Bại thả lỏng một chút, lúc này hắn mới phát mạnh tay áo bước ra ngoài.

“Liên đệ đừng...”

Chỉ nghe Đông Phương Bất Bại hô to một tiếng liền không ngừng ho khan, Dương Liên hoảng sợ quay đầu lại liền thấy Đông Phương Bất Bại ôm ngực, khóe miệng còn rỉ ra một tia máu, nhất thời hắn sợ đến quên giận, vội vàng quay người lại đỡ lấy đối phương.

“Đông Phương, người làm sao vậy?”

“Liên đệ, người đừng đi...” Đông Phương Bất Bại vội vàng nắm lấy tay áo Dương Liên, hít sâu một hơi nói, vừa dứt lời lại nôn ra một ngụm máu tươi.

“Đông Phương, người làm sao vậy? Bị thương sao? Ta không đi, ta sẽ không đi...” Dương Liên cuống quýt đỡ Đông Phương Bất Bại ngồi lên giường, không ngừng đảm bảo.

“Ta không sao...” Đông Phương Bất Bại nắm lấy y phục của Dương Liên, tựa vào lòng hắn lên tiếng.

“Không được nói không có việc gì, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, hôm nay người đi đâu?” Dương Liên nghe được câu trả lời của Đông Phương Bất Bại thì vừa giận vừa lo, chỉ có thể cao giọng hỏi.

“Hôm nay ta cùng Điền Bá Quang đi Hoa Sơn, đụng phải Phong Thanh Dương.” Đông Phương Bất Bại ôm ngực, trong mắt hiện lên một tia quang mang trả lời.

“Lão đã thương người?! “

“Ừ, bất quá lão cũng không khá hơn chút nào... Khụ, Liên đệ đừng lo lắng, ta không sao.” Nắm chặt bàn tay Dương Liên, Đông Phương Bất Bại nhẹ giọng nói.

“Người...” Dương Liên giận đến ngứa răng nhìn Đông Phương Bất Bại, cuối cùng chỉ đành thở dài rồi đứng lên.

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại tái nhợt, gắt gao nắm lấy y phục của Dương Liên, “Liên đệ, người đừng đi, là lỗi của ta, ta không nên hoài nghi người.” Trong lòng khẩn cấp khiến Đông Phương Bất Bại lại ho khan một trận.

Dương Liên vội vàng ngồi xuống vuốt vuốt lưng y. “Ta không đi, ta đi tìm đại phu.” Một bên đỡ lấy Đông Phương Bất Bại, một bên nói.

Lắc đầu, Đông Phương Bất Bại kéo Dương Liên. “Không cần tìm đại phu, ta nghỉ ngơi một chút là được rồi, Liên đệ ở đây với ta là được.”

“Người bị thương, sao lại không cho đại phu xem.” Dương Liên cau mày nói với Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại rũ mắt, thanh âm cũng trầm xuống vài phần: “Liên đệ, cơ thể của ta... nếu như tìm đại phu sẽ bị nhìn ra. Ta nghỉ ngơi một đêm thì sẽ không có chuyện gì.”

Dương Liên sững sốt một chút, nhất thời chợt hiểu, không trách được Đông Phương Bất Bại vẫn luôn không muốn xem bệnh, nhất định là Bình Nhất Chỉ đã sớm biết bí mật thân thể của y, bất quá cho dù như vậy lần trước Đông Phương cũng không quá nguyên ý để lão bắt mạch. Như vậy, xem ra lần này thật sự không có cách nào khiến Đông Phương Bất Bại đi xem đại phu rồi.

22. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 22

“Liên đệ, người đừng đi, để ta nghỉ ngơi một chút thì được rồi.” Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu nín kéo tay áo của Dương Liên, biểu tình có chút nài nỉ.

Nghe được lời này, lại thêm nhìn thấy biểu tình của đối phương, nhất thời trong lòng Dương Liên mềm nhũn, vừa rồi có bao nhiêu tức giận cũng thoáng cái biến mất, xoay người nắm lấy tay của Đông Phương Bất Bại.”Được rồi, ta ở đây với người, phải nghỉ ngơi thật tốt. Ta sẽ không đi đâu hết.” Đỡ Đông Phương Bất Bại nằm xuống, Dương Liên cũng nằm lại cạnh đối phương, kéo chăn qua đắp cho cả hai, lại dùng tay xoa xoa vết máu ở khóe miệng của y, sau đó lại ôm người vào lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng.

Đông Phương Bất Bại duỗi người vòng tay ôm lấy Dương Liên, ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực hần cảm thụ khí tức của đối phương, lúc này mới thở phào một cái từ từ nhắm hai mắt lại.

Cứ như thế ngủ một giấc đã là một ngày đêm trôi qua, Dương Liên vẫn nằm ôm Đông Phương Bất Bại như thể ở trên giường đến tận khi Đông Phương Bất Bại chậm rãi mở mắt ra.

“Người sao rồi? Còn cảm thấy khó chịu không?”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu tựa vào lòng Dương Liên, thỉnh thoảng ho khan hai tiếng.

“Lần trước Bình Nhất Chỉ có cho ta một phương thuốc, người xem thử có hữu dụng hay không?” Dương Liên không biết lấy từ đâu ra một bình thuốc đưa đến trước mặt Đông Phương Bất Bại, biểu tình lo lắng hỏi.

Đông Phương Bất Bại mở bình đưa đến dưới mũi ngửi ngửi rồi gật đầu. “Hữu dụng, phương thuốc này có thể điều trị một ít nội thương, ta ăn mấy viên là được.” Nói xong thì đổ vài viên ra uống.

Dùng thuốc xong Đông Phương Bất Bại lại ghé vào nằm trong lòng Dương Liên như cũ, thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng, Dương Liên nghe mà lo lắng không ngớt, chỉ có thể không ngừng vuốt lưng đối phương.

“Người thực sự phải cứu Lệnh Hồ Xung?” Ôm Đông Phương Bất Bại vào lòng, Dương Liên có chút lo lắng hỏi.

“Ngày ấy trong đại hội võ lâm ta có giao thủ mấy chiêu với Nhạc Bất Quần, phát hiện võ công hần dưng cư nhiên thuộc về Quỷ hoa bảo điển” Đông Phương Bất Bại nằm ở trong lòng Dương Liên híp mắt nói.

“Người là muốn tra xét việc này sao?”

“Ừ, Quỷ hoa bảo điển là bí tịch của Thần giáo, sao Nhạc Bất Quần có thể tiếp cận được? Nếu thật sự gã đã luyện được Quỷ hoa bảo điển thì nhất định phải chết.” Lúc Đông Phương Bất Bại thốt ra những từ cuối cùng thì ngữ điệu cũng trở nên lạnh lạnh.

“Khụ khụ...”

“Phong Thanh Dương thật đáng hận. Vậy hôm nay người đến đó có phát hiện cái gì không?” Dương Liên giúp Đông Phương Bất Bại vỗ lưng, quan tâm hỏi.

“Lần trước Nhạc Bất Quần bị ta đả thương không nhẹ, hiện giờ còn đang tịnh dưỡng, Lệnh Hồ Xung bị giam trong mật thất, khi ta vô ý đi đến gần nơi ở của Phong Thanh Dương thì bị lão phát hiện, hai bên giao thủ một phen. Công lực của Phong Thanh Dương đích xác rất thâm hậu, kiếm pháp cũng cao cường, tuy ta trúng một chiêu của lão, thế nhưng lão cũng bị ta đả thương kinh mạch, phỏng chừng lúc này cũng

không quá dễ chịu đâu.” Nói đến đây từ cuối cùng, trong mắt Đông Phương Bất Bại lại lóe lên từng hạt tinh quang, khóe miệng cũng bắt đầu nhếch lên.

“Nhạc Bất Quần là sư phụ của Lệnh Hồ Xung, tên tiểu tử kia lại cực kỳ trọng tình trọng nghĩa, lần này Nhậm Doanh Doanh lập kế muốn người giết Nhạc Bất Quần, theo ta có lẽ Lệnh Hồ Xung cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.”

“Đó chính là chuyện của nàng, ta chỉ giúp nàng cứu Lệnh Hồ Xung ra, về phần tạo hóa sau này của bọn họ thì phải xem chính bọn họ rồi.”

“Lần trước Lệnh Hồ Xung đâm người một kiếm, lần này người nhất định phải hoàn trả, nếu không ta sẽ không nuốt trôi cục tức này.” Dương Liên nghĩ đến tình cảnh lúc ấy liền bĩu môi tỏ vẻ tức giận.

Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên lộ ra nụ cười. “Được, đến lúc đó Liên đệ muốn thế nào thì cứ làm như vậy, muốn đâm hán một kiếm hay tám kiếm mười kiếm đều được.”

“Nếu thật sự đâm chết hán không phải đã phí công cứu người của người sao?” Dương Liên nhướn mắt bắt đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, nói.

“Đông Phương thúc thúc...” Lúc này bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa, tiếng của Nhậm Doanh Doanh từ bên ngoài vọng vào.

“Đừng để ý tới nàng, người nên nghỉ ngơi cho thật tốt.” Dương Liên nghe được thanh âm của Nhậm Doanh Doanh nhất thời lộ ra vẻ chán ghét, liền kéo chăn phủ lên người cả hai.

Nhậm Doanh Doanh ở bên ngoài gọi mấy tiếng lại không nghe được Đông Phương Bất Bại đáp lại, uy nghiêm trước giờ của y khiến Nhậm Doanh Doanh cũng chỉ đành nhẹ giọng ly khai.

Nghe được Nhậm Doanh Doanh đã ly khai, tâm tình của Dương Liên liền tốt lên, hán híp mắt hồi lâu mới nói với Đông Phương Bất Bại: “Nhậm Doanh Doanh đã từng đơn độc công Lệnh Hồ Xung lên Thiếu Lâm tự cầu Dịch Cân kinh cứu mạng. Người có biết chuyện này không?”

“Liên đệ đã từng nói với ta.”

“Đông Phương, người nói nếu như ta muốn luyện võ, liệu Dịch Cân kinh có thể giúp ta đả thông kinh mạch chứ?” Dương Liên suy nghĩ một chút rồi hỏi Đông Phương Bất Bại.

Ánh mắt Đông Phương Bất Bại sáng lên, trực tiếp ngồi dậy nhìn Dương Liên. “Không sai, Dịch Cân kinh có thể cải biến kinh mạch, tuy rằng kinh mạch của Liên đệ bé tắc thể nhưng vẫn tốt hơn người bình thường. Chỉ cần có thể dùng Dịch Cân kinh đả thông kinh mạch, nhất định công lực có thể tăng trưởng cực nhanh.”

“Nếu là như vậy, lần này cứu Lệnh Hồ Xung cũng hoàn toàn đáng giá.” Dương Liên híp mắt lại sờ sờ khóe miệng, nở nụ cười.

“Liên đệ yên tâm, nhất định ta sẽ mang Lệnh Hồ Xung ra ngoài, còn phải bắt gã giao Dịch Cân kinh ra. Khụ khụ...” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, kiên định nói.

Vỗ vỗ lưng Đông Phương Bất Bại, Dương Liên thở dài một hơi: “Trước tiên người phải dưỡng thân thể cho tốt cái đã.”

“Ừ...” Đông Phương Bất Bại gật đầu nở nụ cười nhìn Dương Liên.

Sáng sớm hôm sau, lúc Dương Liên vừa ra khỏi phòng đã bị Nhậm Doanh Doanh chờ bên sân bên ngoài chặn lại.

“Đông Phương thúc thúc đâu?”

Hừ lạnh một tiếng với Nhậm Doanh Doanh, Dương Liên bắt đầu nói: “Y đang nghỉ ngơi, người đừng quấy rầy y.”

“Ta tìm Đông Phương thúc thúc có việc...” Nhậm Doanh Doanh tức giận liếc nhìn Dương Liên, biểu tình vô cùng nóng nảy cất lời.

“Có việc cũng phải đợi Đông Phương nghỉ ngơi hồi phục đã!” Dương Liên không có chút kiên nhẫn nào với Nhậm Doanh Doanh, liền phát tay áo đi đến nhà bếp.

“Dương Liên Đình, người...” Nhậm Doanh Doanh nhìn về phía Dương Liên nhưng cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ không dám tiến lên, vô cùng bất an mà nhìn vào cửa phòng.

Lúc Dương Liên đi đến nhà bếp đúng dịp gặp được Nghi Lâm, nàng thấy Dương Liên tiến đến thì lập tức đưa cho Dương Liên một phần thức ăn.

“Đây là điểm tâm của hai người.”

“Cảm tạ Nghi Lâm sư phụ...” Dương Liên gật đầu với Nghi Lâm rồi nhận lấy thức ăn. Sau khi đặt cơm vào hộp giữ nóng rồi lại xoay người đi lấy hai quả lê hôm qua đã chuẩn bị trước.

Thấy Dương Liên gọt lê đặt vào trong bát, sau đó lại thêm mật, bỏ vào nồi hấp, Nghi Lâm tò mò hỏi: “Dương tổng quản đang làm gì vậy?”

Dương Liên một bên vừa chú ý chỉnh lửa, vừa nói: “Đông Phương bị ho khan, không phải lê hấp đường phèn có khả năng nhuận phổi trị ho sao? Mật lại càng tốt hơn nữa, ta hấp hai thứ này cho y dùng.”

Nghe được câu trả lời của Dương Liên, Nghi Lâm sửng sốt một chút, qua nửa ngày mới do dự hỏi: “Dương tổng quản, người, người, quan hệ của người và Đông Phương Bất Bại... thật là loại quan hệ đó?”

Dương Liên nhướn mày nhìn về phía Nghi Lâm hỏi. “Loại quan hệ đó là quan hệ như thế nào?”

Nghi Lâm đỏ mặt, ánh mắt của nàng hơi né tránh, nói: “Trên giang hồ đồn đãi, Dương tổng quản là... nam sủng của Đông Phương giáo chủ.” Có mấy lời, lúc Nghi Lâm thốt ra không khỏi hạ giọng, có chút ngượng ngùng nhìn về phía Dương Liên. “Dương tổng quản, ta không có ý gì đâu, người đừng nên hiểu lầm.”

Dương Liên lắc đầu mỉm cười, buông thanh củi trong tay xuống nhìn Nghi Lâm, hỏi: “Vậy còn người? Người nghĩ chúng ta là quan hệ như thế nào?”

Bị câu hỏi của Dương Liên làm cho kinh ngạc, Nghi Lâm nhìn đối phương một chút rồi nói: “Mấy ngày qua, ta chẳng qua cảm thấy Đông Phương giáo chủ rất lưu ý Dương tổng quản, mà Dương tổng quản cũng rất quan tâm Đông Phương giáo chủ.” Nói xong, ánh mắt của Nghi Lâm cũng hướng về phía nồi đang hấp lê.

“Vậy người nghĩ ta là nam sủng của Đông Phương sao?”

Nghi Lâm lắc đầu, đỏ mặt nói: “Không quá giống...”

“Vậy không phải là được rồi sao.” Dương Liên nhún vai, lại quay về phía bếp lò canh lửa.

Nghi Lâm có chút kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Dương Liên, hơn nửa ngày mới có thể khôi phục tinh thần cầm lấy điểm tâm trên bàn. “Ta nghĩ Dương tổng quản và Đông Phương giáo chủ cũng không giống những lời bọn họ nói.” Nói xong câu này, Nghi Lâm liền bưng điểm tâm rời đi.

Dương Liên quay đầu lại nhìn một chút, lắc đầu. “Thực sự là đơn thuần, không phải người xấu...” Dương Liên cười nhẹ một tiếng, lại nếm nếm mùi vị của bát lê hấp.

Đợi đến khi bát lê đủ lửa Dương Liên liền mang theo nó cùng cơm nước trở về phòng, khi đi đến cửa phòng thì Nhậm Doanh Doanh đã rời khỏi, phỏng chừng nàng đã bị Nghi Lâm gọi đi ăn cơm rồi. Nhậm Doanh Doanh muốn gặp Đông Phương Bất Bại làm gì thì không cần nói cũng biết, nhất định là vì Lệnh Hồ Xung, hẳn nhất định sẽ không để nàng dễ dàng gặp được người, cho nàng gặp chết!

Dương Liên bấu môi vào phòng, vừa mở cửa đã nghe được tiếng ho của Đông Phương Bất Bại. Hắn đặt cơm nước lên bàn, vội vàng đi đến bên giường vỗ về lưng Đông Phương Bất Bại.

“Khá hơn chút nào không?” Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại bớt ho Dương Liên mới lo lắng hỏi.

“Ừ, đỡ rồi.” Thanh âm của Đông Phương Bất Bại hơi khàn khàn, vừa nhìn Đông Phương Bất Bại vừa nói.

Dương Liên âm thầm thở dài liếc nhìn Đông Phương Bất Bại, tối hôm qua cho dù hắn nói thế nào Đông Phương Bất Bại cũng không chịu đi xem đại phu, cùng lắm thì sau khi đại phu kia chẩn bệnh xong thì liền diệt khẩu thôi. Thế nhưng, cho dù như vậy Đông Phương Bất Bại cũng không tình nguyện.

Thấy ánh mắt trách cứ của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại vội vàng kéo tay y. “Liên đệ, ngực ta đau quá, người giúp ta xoa xoa một chút.” Nói xong, trên mặt lại lộ ra thần sắc đáng thương, Dương Liên vừa thấy liền cảm thấy đau lòng, cũng không tiếp tục tức giận nữa.

Thấy thần sắc quan tâm của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại không nén được vui vẻ, trên mặt cũng lộ ra dáng tươi cười.

“Ta hấp một ít lê với mật, cũng không biết có tác dụng hay không, người uống một chút.” Lấy bát lê từ trên bàn đến, Dương Liên đặt vào trong tay Đông Phương Bất Bại.

Nghe được là do Dương Liên đích thân hấp, ánh mắt của Đông Phương Bất Bại sáng lên mỉm cười nói. “Ừ.”

“Mùi vị ra sao? Có ngọt không? Hình như ta cho hơi nhiều mật ong.” Nhìn Đông Phương Bất Bại uống xong ngụm đầu tiên, Dương Liên liền bắt đầu hỏi liên tục, vừa rồi lúc hắn ném thì cảm thấy hơi bị ngọt.

Đông Phương Bất Bại lắc đầu cong khóe miệng. “Không ngọt, rất vừa vặn, vừa uống.”

“Vậy thì uống hết đi.” Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại vui vẻ cũng nở nụ cười, trong lòng hết sức cao hứng.

23. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 23

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại ăn xong lê, hai người lại cùng nhau ăn điểm tâm.

“Có phải lê không có tác dụng không? Sao vẫn còn ho khan.” Dương Liên lo lắng vỗ lưng Đông Phương Bất Bại.

“Không phải, ăn vào liền cảm thấy rất dễ chịu. Chỉ là một chứng kia đã làm nội tạng của ta bị thương nên mới có thể như vậy, chờ nội thương của ta lành là không sao rồi.” Đông Phương Bất Bại nắm tay Dương Liên, mang theo ý tứ trấn an nói.

“Vẫn là có liên quan đến một kiếm lần trước của Lệnh Hồ Xung phải không? Lần trước Bình Nhất Chỉ có nói một nhất kiếm kia đã khiến phổi của người bị tổn thương để lại bệnh căn, hiện tại thương thế của người lại khiến nội tạng chấn động nhất định đã khiến bệnh cũ tái phát, cho nên mới bị ho khan liên tục như vậy...” Dương Liên thở dài vỗ lưng Đông Phương Bất Bại tiếp tục nói: “Nếu người đã cảm thấy lê hấp mật ong hữu dụng, ngày mai ta sẽ tiếp tục hấp, nói không chừng mỗi ngày đều ăn sẽ có tác dụng.”

Mấy ngày tiếp theo, Dương Liên vẫn không ngừng tìm thức ăn nhuận phổi trị ho, Nghi Lâm cũng nói cho hắn không ít phương thuốc dân gian mà nàng từng biết trên Hành sơn như canh mật ong bách hợp, canh củ sen... hầu như những loại canh thuốc dân gian có tác dụng đều bị Dương Liên đào ra, có lúc là học, có lúc là tự nghĩ ra. Dù sao chỉ cần những thứ có thể nhuận phổi trị ho đều bị hắn cho thêm mật dọn lên bàn cho Đông Phương Bất Bại, cũng nhờ như vậy Dương Liên mới phát hiện hóa ra Đông Phương Bất Bại có yêu thích dị thường với đồ ngọt.

Đông Phương Bất Bại nghe thấy tiếng mở cửa liền thả khung thêu trên tay xuống, vừa ngẩng đầu đã thấy Dương Liên bưng một chén gì đó đi vào, vì thế chỉ đành nhoẻn miệng cười: “Lần này Liên đệ lại làm món gì?”

Dương Liên đưa cái chén cho Đông Phương Bất Bại ngửi một chút. “Người ngửi một cái xem?”

Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc tò mò hít sâu một hơi. “Mùi hương rất tươi mát.”

“Lần này ta dùng bạc hà và củ sen hấp với mật, người ném thử một chút, ta tìm bạc hà đã lâu, cuối cùng vẫn phải nhờ Điện Bá Quang lấy trộm trong phủ một Vương gia.”

Đông Phương Bất Bại mỉm cười uống một hớp, nhất thời cảm thấy cổ họng mát lạnh, cơn ngứa vẫn cố nén trong cổ họng cũng theo đó được hóa giải không ít.

“Thế nào?”

“Cảm giác rất tốt.” Đông Phương Bất Bại gật đầu, rất cao hứng nói.

“Vây cứ uống hết đi, còn rất nhiều bạc hà, đợi lát nữa ta phơi khô bạc hà xong, sau này ngươi cũng có thể pha trà bạc hà uống.” Dương Liên lộ ra nụ cười, nhìn Đông Phương Bất Bại nói.

“Làm phiền Liên đệ rồi.”

“Như vậy thì có gì mệt hay không mệt, chỉ cần ngươi có thể khỏe mạnh ta liền an tâm. Nhìn ngươi mỗi buổi tối nhắm nhện khó khăn như vậy, ta thậm chí còn muốn bị thay ngươi.” Dương Liên vuốt vuốt mái tóc của Đông Phương Bất Bại, nhẹ giọng nói.

Đông Phương Bất Bại rũ mi, mím môi, ánh mắt nhìn về phía Dương Liên cũng tràn đầy nhu tình mật ý.

Dương Liên nhẹ nhàng hôn lên môi Đông Phương Bất Bại, lại khẽ vuốt lên má y. “Nhanh khỏe một chút đi.”

Trong lòng cảm thấy ấm áp, Đông Phương Bất Bại liền xoay người ôm lấy Dương Liên.

Dương Liên đem một phần bạc hà ra phơi nắng để làm trà cho Đông Phương Bất Bại, một phần khác dùng để nấu canh, sau vài ngày Dương Liên thật sự phát hiện bệnh ho khan của Đông Phương Bất Bại đã khá hơn, trong lòng liền cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mà vết thương trên vai hấn cũng đã lành bảy tám phần, chỉ cần không phải quá cố sức, bình thường muốn làm gì cũng không sao.

“Đông Phương thúc thúc, Xung ca...” Nhậm Doanh Doanh đang ngồi bên cạnh, dùng nhãn thần có chút thận trọng dò hỏi Đông Phương Bất Bại. Đã rất lâu mới có thể nhìn thấy Đông Phương Bất Bại lần nữa, qua việc này Nhậm Doanh Doanh rốt cục cũng hiểu được, trong lòng Đông Phương Bất Bại Dương Liên quả thực không giống như nàng đã nghĩ. Đặc tội với Dương Liên, người xui xẻo chính là nàng, tuy rằng mấy ngày nay là Dương Liên không cho nàng gặp Đông Phương Bất Bại, thế nhưng nàng cũng rõ ràng cảm thấy thái độ của Đông Phương Bất Bại đối với nàng càng lúc càng lạnh nhạt. Tất cả đều là bởi vì sự việc lần trước.

“Chuyện này cứ để hai ngày nữa đã.” Giữa lúc Đông Phương Bất Bại vẫn còn trầm mặc, Dương Liên mở miệng nhìn Đông Phương Bất Bại lên tiếng.

Nghe được lời của Dương Liên, lúc này Đông Phương Bất Bại mới gật đầu nói. “Ừ...”

“Đông Phương thúc thúc!” Nhậm Doanh Doanh nhìn về phía Đông Phương Bất Bại hô lên, tiện thể cũng chất vấn Dương Liên. “Vì sao? Hiện giờ Xung ca sống chết không rõ, nếu lại trễ thêm chút nữa...”

“Ngươi gấp cái gì, tuy rằng Nhạc Bất Quần thật sự là sư phụ của Lệnh Hồ Xung, thế nhưng hôm nay hấn đã sớm bị trục xuất khỏi Hoa sơn. Hơn nữa, hiện tại hấn còn là chủ môn phái Hằng sơn, cho dù Nhạc Bất Quần có hận Lệnh Hồ Xung đến mức nào cũng sẽ không dễ dàng giết chết hấn. Chí ít cũng phải mở một cái đại hội gì đó, nói rõ hết hành vi phạm tội của hấn ra ngoài, sau đó muốn chủ môn của những phái khác tán thành tru sát Lệnh Hồ Xung. “

Nhậm Doanh Doanh tức giận cắn cắn môi, Dương Liên nói rất đúng, nàng không có cách gì phản bác được, chỉ có thể tức giận ngồi chờ ở đó.

“Vì sao Liên đệ lại phải đợi thêm hai ngày nữa, hiện giờ thương thế của ta đã lành rồi.” Đợi sau khi Nhậm Doanh Doanh rời đi, Đông Phương Bất Bại có chút nghi ngờ nhìn Dương Liên cất tiếng hỏi.

“Cả ngày hôm qua vẫn còn ho khan, vẫn cứ đợi thêm hai ngày nữa đi! Hơn nữa để nàng đợi thêm hai ngày thì làm sao? Chỉ cần đến lúc đó Lệnh Hồ Xung còn một hơi thở là được.” Dương Liên nhướn mày hừ lạnh một tiếng.

“Được, đều nghe Liên đệ.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói.

Lại qua thêm hai ngày, suốt hai ngày này Nhậm Doanh Doanh cứ không ngừng lo lắng, Nghi Lâm cũng bị kéo đến nói vài câu, cuối cùng Dương Liên rốt cục cũng gật đầu.

“Ngươi chỉ cần mang Liên đệ theo phía sau, chuyện còn lại cứ để ta.” Đông Phương Bất Bại híp mắt lạnh lùng nói với Điền Bá Quang.

“Được, ta biết.” Điền Bá Quang gật đầu, nở nụ cười đáp ứng.

Lần trước bởi vì Đông Phương Bất Bại ra ngoài không mang Dương Liên theo nên hắn bị bắt mất, vì vậy lần này Đông Phương Bất Bại quyết định phải mang theo đối phương, không thấy tận mắt hắn liền không thể yên tâm. Mà Dương Liên cũng vì lần trước Đông Phương Bất Bại thụ thương trở về mà lo lắng, tuy rằng không giúp được gì thế nhưng mạo hiểm đi theo Đông Phương Bất Bại cũng còn hơn ở nhà lo lắng. Nếu có xảy ra chuyện thì cũng là hai người chết chung một chỗ, so với chia lìa lần nữa thì tốt hơn nhiều.

Đông Phương Bất Bại đảo mắt nhìn qua Nghi Lâm và Nhậm Doanh Doanh, lại đưa ra hai viên thuốc. “Hai người các ngươi không cần đi, cứ đợi ở chỗ này là được.” Nói xong, cổ tay vừa chuyển, hai viên thuốc phân biệt bay vào trong miệng Nghi Lâm và Nhậm Doanh Doanh.

“Khụ, đây là cái gì?”

“Đông Phương thúc thúc...”

Nghi Lâm và Nhậm Doanh Doanh ôm miệng sợ đến mức kêu to.

“Đông Phương giáo chủ...” Điền Bá Quang nhìn về phía Nghi Lâm sắc mặt đại biến.

“Tốt nhất ngươi nên bảo hộ Liên đệ được bình an không xảy ra bất trắc, nếu không các ngươi đều phải chôn cùng hắn.” Dùng giọng điệu ngoan lệ nói ra câu này, Đông Phương Bất Bại nâng cằm lên. “Đuổi kịp...” Nói xong, thân hình nhoáng lên một cái lại biến mất.

Điền Bá Quang liếc Nghi Lâm thật sâu, đỡ lấy Dương Liên tung người đi theo sau y.

“Ngươi chỉ cần để ta nhìn thấy Đông Phương là được.” Dương Liên nói với Điền Bá Quang một câu rồi lại dõi theo thân ảnh phía trước.

Điền Bá Quang gật đầu, theo lời của Dương Liên mà giảm tốc độ.

Vừa tiềm hành lên đến Hoa sơn, Đông Phương Bất Bại liền đi thẳng đến mật thất giam giữ Lệnh Hồ Xung trực tiếp đánh ngất hai đệ tử Hoa sơn canh giữ bên ngoài rồi mới đi vào. Dương Liên và Điền Bá Quang chờ ở bên ngoài không được một khắc sau đã thấy Đông Phương Bất Bại dẫn người ra ngoài, người nọ chính là Lệnh Hồ Xung đang hôn mê.

Đông Phương Bất Bại dùng biểu tình tràn đầy ghét bỏ ném Lệnh Hồ Xung xuống đất. “Ngươi mang hắn về trước đi, chúng ta sẽ tới sau.” Đông Phương Bất Bại nói một câu với Điền Bá Quang rồi tiến đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại.

Điền Bá Quang gật đầu không dám nói gì, chỉ là nâng Lệnh Hồ Xung trên mặt đất dậy sau đó trực tiếp ôm người ly khai.

“Bây giờ Chúng ta đến chỗ Nhạc Bất Quần xem phải không? ” Dương Liên nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, thấy biểu tình của đối phương tràn đầy chán ghét, chỉ đành vươn tay ôm lấy eo y.

Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên kéo mới dần chuyển biến tốt đẹp, lại hừ lớn một tiếng rồi mới gật đầu.

Đông Phương Bất Bại mang theo Dương Liên tìm đến nơi ở của Nhạc Bất Quần, cả hai đứng trên nóc nhà gỡ lấy một miếng ngói nhìn xuống.

Dương Liên hí mắt một cái nhìn Nhạc Bất Quần nằm ở trên giường, sắc mặt của gã thoạt nhìn vô cùng không tốt, mà Ninh Trung Tắc ngồi ở bên cạnh cầm chén thuốc vô cùng quan tâm.

“Sư huynh, Xung Hư đạo trưởng đã tới, đạo trưởng y thuật cao siêu, nếu không để ngài ấy bắt mạch cho huynh đi! Nội thương của huynh cho đến bây giờ cũng không khá lên chút nào, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp!” Ninh Trung Tắc nhìn về phía Nhạc Bất Quần, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Nhân thần Nhạc Bất Quần lóe lên, khoát khoát tay áo, nói. “Nội thương của ta ta tự mình biết, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi, không cần làm phiền Xung Hư đạo trưởng.”

“Sư huynh...”

“Sư muội đừng nói nữa, cũng đừng lo lắng, ta không sao đâu.” Nhạc Bất Quần nắm tay của Ninh Trung Tắc mỉm cười nói.

Ninh Trung Tắc chỉ có thể thở dài gật đầu.

Dương Liên nhìn đến đây thì hơi nhướng mày, Nhạc Bất Quần không cho người khác bắt mạch rõ ràng là vì gã đã luyện Tịch Tà kiếm phổ. Dương Liên quay đầu lại nhìn Đông Phương Bất Bại thấy được thần sắc ngưng trọng, trong mắt cũng tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

Xung Hư đạo trưởng được một đệ tử phái Hoa sơn dẫn đến, sau khi hàn huyên với Nhạc Bất Quần mấy câu thì đưa ra đề nghị giúp Nhạc Bất Quần bắt mạch, sau đó lại bị gã uyển chuyển cự tuyệt.

“Đông...” Dương Liên nhìn về phía Đông Phương Bất Bại nhỏ giọng nói, thế nhưng còn chưa nói xong đã bị Đông Phương Bất Bại điểm trúng á huyết ôm thất lưng tung người rời xa nóc nhà, đáp xuống một thân cây ở cách đó khá xa.

Vừa mới ổn định, Dương Liên liền thấy Xung Hư đạo trưởng từ trong phòng phi thân ra ngoài đứng ngay vị trí trên nóc nhà hai người họ vừa đứng, nhất thời sợ đến mức không dám hô hấp.

Chỉ thấy Xung Hư đạo trưởng dò xét nửa ngày rồi mới phi thân từ trên nóc nhà vào phòng. Lúc này Đông Phương Bất Bại mới giải á huyết của Dương Liên.

“Lão Xung Hư này thật thính tai mà.” Dương Liên hoảng sợ thở ra một hơi nói.

“Đây không phải là thính tai mà là nội công thâm hậu, Xung Hư đạo trưởng cũng có thể xem là một trong những cao thủ trên giang hồ. Xem ra hôm nay không thể làm được gì nữa rồi?”

Dương Liên gật đầu nhìn Đông Phương Bất Bại. “Chúng ta trở về đi!”

“Ừ!”

Dương Liên và Đông Phương Bất Bại rời khỏi Hoa sơn cũng không gấp rút trở về mà lại chậm rãi tản bộ cùng nhau. Dù sao bọn họ đã khổng chế được Nhậm Doanh Doanh và Nghi Lâm, cũng không sợ bọn họ chạy mất.

“Cho dù võ công Nhạc Bất Quần luyện được không phải Quỷ Hoa bảo điển cũng không tránh khỏi quan hệ với nhau.” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía trước vừa đi vừa nói chuyện.

“Sao ngươi biết?” Dương Liên nhìn về phía Đông Phương Bất Bại có chút nghi ngờ hỏi. Hắn có thể biết là do lúc trước đã đọc qua nguyên tác, còn Đông Phương Bất Bại làm thế nào biết được?

Đông Phương Bất Bại cúi thấp đầu, thần sắc ảm đạm, nói. “Bởi vì thần sắc của hắn, còn có biến hóa. Giống hệt lúc đầu khi ta luyện Quỷ Hoa bảo điển.”

24. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 24

Nghe được thanh âm của Đông Phương Bất Bại trở nên ảm đạm, trong lòng Dương Liên không khỏi căng thẳng nắm lấy tay đối phương. “Đông Phương...”

Đông Phương Bất Bại cũng khẽ siết chặt bàn tay của Dương Liên lại, mỉm cười nói. “Xem ra Nhạc Bất Quần này chính là không thể lưu lại, hơn nữa võ công mà gã luyện rốt cuộc là Quỷ Hoa bảo điển hay là bí tịch gì khác? Tại sao lại giống nhau đến vậy?”

“Ừ...” Dương Liên gật đầu, bỗng dừng lại thấy Đông Phương Bất Bại nhìn về một hướng, nhất thời cũng dời mắt nhìn theo, hỏi. “Làm sao vậy?”

“Phía trước có tiếng đánh nhau.”

“Tiếng đánh nhau? Chúng ta đi xem một chút.” Dương Liên hiếu kỳ nhìn về phía bên kia.

Đông Phương Bất Bại nắm lấy tay Dương Liên tung người một cái, rất nhanh đã tiếp cận nơi có tranh đấu, hai người cũng ngồi trên một chạc cây to trong góc khuất lặng lẽ quan sát.

“Đó là Nhạc Linh San... như vậy nam nhân kia hẳn là Lâm Bình Chi rồi!” Hóa ra có một người lùn bị tật một bên chân đang đánh nhau với người thanh niên tuấn lãng, người vừa lùn vừa tàn tật kia hẳn là Dư Thương Hải¹, còn thanh niên anh tuấn chính là Lâm Bình Chi.

“Quỳ hoa bảo điển... võ công của thanh niên kia rất giống Quỳ Hoa bảo điển.” Nhìn hai người đánh nhau một chút, Đông Phương Bất Bại hơi trợn to mắt, kinh ngạc nói.

Chỉ thấy Lâm Bình Chi rất nhanh chóng đã đá Dư Thương Hải sang một bên, lúc này từ trong sạp trà gần đó lại có một lão lưng gù xuất hiện giao thủ với Lâm Bình Chi.

“Cái này...” Dương Liên sợ hãi than một tiếng liền nhớ lại, có thể đây là nơi Lâm Bình Chi báo được thù đồng thời cũng bị mù hai mắt.

Trong nháy mắt Dương Liên còn chưa cảm thán xong liền nghe được tiếng kêu đau đớn của Lâm Bình Chi, hắn vừa ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Mộc Cao Phong² liều chết ôm lấy chân của Lâm Bình Chi, còn Lâm Bình Chi thì cầm kiếm đâm vào cái bướu trên lưng y, nước độc bên trong vậy vào mắt gã. Dư Thương Hải cũng giống như dùng hết sức lực còn lại của mình nhảy lên vai Lâm Bình Chi, cắn xé hỗn loạn. Cuối cùng, Lâm Bình Chi liền rống giận một tiếng đánh hai người bay ra ngoài kết liễu sinh mạng.

Lâm Bình Chi che hai mắt quỳ trên mặt đất, vừa khóc vừa cười nói: “Phụ thân, mẫu thân, rốt cuộc ta cũng đã báo được thù rồi!”

“Tiểu Lâm...” Lúc này, Nhạc Linh San vẫn ở gần đó đã chạy đến vừa khóc vừa xem xét đôi mắt của Lâm Bình Chi.

“Cút, đừng chạm vào ta.” Lâm Bình Chi hất Nhạc Linh San ra ngoài, loạng choạng đứng dậy.

“Tiểu Lâm.” Nhạc Linh San kinh ngạc nhìn Lâm Bình Chi, vô cùng nghi hoặc gọi.

“Người mau trở về Hoa sơn đi, đừng đi theo ta.” Lâm Bình Chi xoay người dùng kiếm dò đường lão đảo rời đi.

“Tiểu Lâm, vì sao?” Nhạc Linh San vùng dậy chạy đến ôm cánh tay Lâm Bình Chi, nét mặt thương tâm gần chết.

“Ta đã báo thù cho phụ mẫu xong, hiện tại đã là một phế nhân, người còn theo ta làm gì! Người mau quay về Hoa sơn, đi tìm đại sư huynh và cha người đi thôi! Không nên theo ta.”

“Không, tiểu Lâm, chúng ta đã thành thân rồi, người là phu quân của ta, người muốn ta phải đi đâu chứ?” Nhạc Linh San ôm lấy Lâm Bình Chi khóc nức nở.

“Chúng ta không có phu thê chi thực³, việc thành thân này cũng bất quá là nước cờ lợi dụng lẫn nhau của ta và Nhạc Bất Quần. Hiện tại lão đã không cần ta nữa, mà ta cũng cảm hận lão thấu xương, muốn ta thật sự trở thành phu thê với người là không có khả năng.” Lâm Bình Chi nhắm hai mắt lại nhìn về phía trước, thanh âm có chút giễu cợt nói.

“Sao lại vậy? Cha ta hẳn là không lợi dụng người, sao việc thành thân của chúng ta lại là một nước cờ chứ? Không phải đâu, tiểu Lâm.” Biểu tình của Nhạc Linh San tràn đầy kinh ngạc hoảng loạn, vội vàng hỏi Lâm Bình Chi.

“Ha ha ha... Người còn chưa biết sao! Nhạc Bất Quần cha người chính là một tên ngụy quân tử, chính lão đã ăn cắp Tịch Tà kiếm phổ của Lâm gia. Hôm nay... ha ha, phỏng chừng cũng đã trở thành bất nam bất nữ rồi, người nói xem có phải là ngụy quân tử hay không?” Lâm Bình Chi xoay người chỉ kiếm về phía Nhạc Linh San, dùng ngữ điệu cười nhạo phẫn hận hỏi.

“Không phải, cha ta sẽ không làm thế, bất nam bất nữ cái gì, tiểu Lâm, người đang nói cái gì vậy?” Nhạc Linh San lộ ra vẻ sợ hãi nhìn đôi mắt đỏ ngầu đã nhắm lại của Lâm Bình Chi, thanh âm run rẩy hỏi.

“Người biết trang thứ nhất của Tịch Tà kiếm phổ viết cái gì không? Là ‘Muốn luyện thần công, trước phải tự cung’ Nhạc Bất Quần dùng hết tâm tư mới đoạt được kiếm phổ, không ngờ rằng... Ha ha ha.”

“Không, không có khả năng, sẽ không, cha ta sẽ không. Người... người...” Nhạc Linh San lui lại vài bước, ánh mắt không dám tin tưởng nhìn Lâm Bình Chi.

“Không sai, ta cũng luyện Tịch Tà kiếm phổ, hiện giờ cũng đã là bất nam bất nữ, ngươi còn muốn theo ta sao?” Lâm Bình Chi hướng mặt về phía Nhạc Linh San, khóe môi lộ ra nụ cười giễu cợt.

Nhạc Linh San nước mắt tràn mi kinh ngạc nhìn Lâm Bình Chi, không khí giữa hai người là một khoảng không trầm mặc thật lâu.

“Ta, tiểu Lâm, ta yêu ngươi... ta biết ngươi hận cha ta, sau này ta nhất định sẽ không quay về Hoa sơn nữa. Ngươi là phu quân của ta, sau này ngươi ở đâu ta liền ở đó.” Qua hồi lâu, Nhạc Linh San từ từ tiến lên bắt lấy tay áo của Lâm Bình Chi chậm rãi nói.

“Ngươi...” Lâm Bình Chi lộ ra thần sắc kinh ngạc hướng mặt về phía Nhạc Linh San, cuối cùng gã vẫn hất tay nàng ra.”Ta đã là một người mù rồi, hơn nữa ta cũng đã... ngươi không nên theo ta. Ngươi nên tìm một người tốt rồi gả cho họ.” Lâm Bình Chi thở dài một tiếng xoay mặt qua hướng khác.

“Không, tiểu Lâm, ta yêu ngươi, ngươi là phu quân của ta, ta sẽ theo ngươi. Nhạc Linh San ta sống là người của nhà họ Lâm, chết là ma của nhà họ Lâm.” Nhạc Linh San nhìn về phía Lâm Bình Chi kiên quyết nói.

“Tịch Tà kiếm phổ!” Khi Lâm Bình Chi thốt ra hai chữ tự cung, Dương Liên rõ ràng cảm nhận được thân thể của Đông Phương Bất Bại cương lên một chút, vẻ mặt cũng trở nên âm trầm, lẩm bẩm nhắc lại bốn chữ này.

Dương Liên vươn tay qua ôm lấy Đông Phương Bất Bại, y cũng quay đầu lại nhìn Dương Liên, sau đó liền nắm lấy thắt lưng của hắn tung người nhảy xuống, đứng ở trước mặt Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi.

“Đông Phương Bất Bại...” Nhạc Linh San sợ hãi gọi một tiếng, sau đó bước lên đứng chắn trước mặt Lâm Bình Chi.

“Đông Phương Bất Bại?” Nét mặt Lâm Bình Chi cũng lộ ra sự kinh ngạc, hướng tai về phía trước ra chiều nghe ngóng.

“Vô công ngươi luyện là Tịch Tà kiếm pháp?” Đông Phương Bất Bại dùng ngữ điệu bình tĩnh hỏi Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi liền lập tức lộ ra thần sắc cảnh giác, nói. “Ngươi cũng muốn đoạt kiếm phổ của Lâm gia ta. Ha ha, thực là buồn cười, đường đường ma giáo giáo chủ cũng mơ ước Tịch Tà kiếm phổ sao?”

Đông Phương Bất Bại vốn đang rất bình tĩnh nhìn Lâm Bình Chi nghe vậy thì hí mắt một chút, thân hình vừa chuyển đã điểm huyết Nhạc Linh San ném qua một bên, tay đổi thành trảo chụp lên vai Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi nghe được tiếng la của Nhạc Linh San thì lập tức nâng kiếm lên, ngay lúc bàn tay của Đông Phương Bất Bại áp sát liền bắt đầu xuất chiêu, trong chớp mắt hai người đã giao thủ vài lượt.

Lâm Bình Chi càng đánh càng cảm thấy kinh ngạc, thần sắc cũng có chút vặn vẹo, đột nhiên gã cất tiếng cười lớn. “Ha ha ha... Đông Phương Bất Bại, nguyên lai ngươi cũng là một hoạn quan.”

“Muốn chết...” Lâm Bình Chi vừa dứt lời sắc mặt của Đông Phương Bất Bại liền đại biến, thanh âm lạnh lẽo quát to một câu, tả chưởng hướng về phía Lâm Bình Chi đánh gã té xuống mặt đất.

Lâm Bình Chi phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười giễu cợt.”Không nghĩ tới, thiên hạ này thật có không ít người dám hy sinh vì vô công.” Châm chọc xong, Lâm Bình Chi lại phun ra một búng máu.

“Tiểu Lâm.” Nhạc Linh San nằm trên mặt đất thấy Lâm Bình Chi thổ huyết thì lo lắng kêu to, trên mặt tràn ngập yêu thương lo lắng.

Biểu tình trên mặt Đông Phương Bất Bại vô cùng âm lãnh nhìn về phía Lâm Bình Chi, hỏi. “Tịch Tà kiếm phổ ở đâu?”

“Kiếm phổ, ngươi còn tìm thứ đó làm gì? Vô công của ngươi đã là đệ nhất thiên hạ, hơn nữa hắn là người đã luyện xong vô công trên kiếm phổ từ lâu.” Lâm Bình Chi nằm trên mặt đất, mắt khép chặt, khóe miệng rờn rờn máu tươi, cười nói.

Đông Phương Bất Bại lại bắn một châm về phía Lâm Bình Chi, chỉ nghe gã hét lên một tiếng đau đớn.
“Nói!”

“Tiểu Lâm...” Nghe được tiếng kêu đau đớn của Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San cũng đau lòng phát khóc.
“Đông Phương Bất Bại, cái tên yêu ma này, mau thả tiểu Lâm.”

Dương Liên từ phía sau đi đến nhìn Nhạc Linh San đang nằm trên mặt đất. “Dung mạo rõ ràng xinh đẹp như vậy, tiếc rằng không có mắt nhìn người, Lệnh Hồ Xung có nhân phẩm tốt đến thế người lại không cần, dứt khoát muốn đi tình biệt luyến⁴, hôm nay rơi vào kết cục này thật sự là đáng buồn, đáng tiếc.” Dương Liên nhướn mày nhìn Nhạc Linh San, hẳn rõ ràng bất mãn với việc nàng mắng Đông Phương Bất Bại lúc này.

“Người, dù thế nào ta cũng tốt hơn so với đám yêu nhân ma giáo như các người.” Rõ ràng Nhạc Linh San bị lời nói của Dương Liên chấn trụ, việc nàng đi tình biệt luyến từ bỏ Lệnh Hồ Xung trước giờ vẫn là gai trong lòng kim trong thịt, hiện tại bị Dương Liên nói toạc ra không khỏi cảm thấy tức giận hổ thẹn, vì thế liền đỏ mặt mắng.

“Yêu nhân ma giáo thì thế nào, tối thiểu ta trước sau như một với ái nhân, lại không thay đổi nửa đường.” Dương Liên bữu môi đi đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại, vươn tay khoác qua eo y.

“Các người, quả thực làm ra việc không thể gặp người giống như giang hồ đồn đãi.” Thấy động tác không chút che giấu của Dương Liên, Nhạc Linh San vô cùng kinh ngạc, chỉ có thể cứng miệng.

“Cái gì gọi là không thể gặp người? Bọn ta chính là quang minh chính đại, Đông Phương chính là người làm bạn một đời cùng ta.” Dương Liên ôm lấy eo của Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói, mắt liếc ngang nhìn chỉ thấy sắc mặt của đối phương cũng từ âm trầm mà biến thành tốt đẹp, khóe môi lộ ra ý cười. Dương Liên không nhịn được vươn đầu hôn lên môi Đông Phương Bất Bại, mỉm cười hỏi: “Không giận nữa? Nếu như người ngại bọn họ ăn nói khó nghe thì chỉ cần giết là được, cũng đừng để ở trong lòng.”

Đông Phương Bất Bại hiểu được dụng ý của Dương Liên, trong lòng cảm thấy ấm áp, khẽ gật đầu. “Ừ...”

Dương Liên rút tay ra vuốt vuốt lưng Đông Phương Bất Bại, lại lui về phía sau để Đông Phương Bất Bại tiếp tục hỏi cung.

1/ Dư Thương Hải: nhân vật trong nguyên tác, là chủ công môn phái Thanh Thành, chủ mưu vụ án diệt môn của Phúc Uy tiêu cục – gia đình Lâm Bình Chi. Dư Thương Hải bản tính nhỏ nhen, thâm hiểm và đố kỵ nên dù được coi là chính phái nhưng vẫn bị nhiều người khinh thường. Dư Thương Hải cuối cùng bị Lâm Bình Chi đánh bại một cách nhục nhã bằng chính Tịch Tà kiếm pháp, bị giết chết trong nỗi sợ hãi cùng với Mộc Cao Phong.

2/ Mộc Cao Phong: nhân vật trong nguyên tác, là một người gù, biệt danh Tái Bắc Minh đà, tâm địa bất lương, có ý chiếm đoạt Tịch tà kiếm phổ nên đã dụ dỗ và ép buộc Lâm Bình Chi làm đồ đệ của mình, đồng thời hành hạ ép vợ chồng Lâm Chấn Nam giao Tịch tà kiếm phổ. Sau này, Mộc Cao Phong bị Lâm Bình Chi dùng Tịch tà kiếm pháp giết chết. Chiếc bướu trên lưng hắn có chất độc khi bị chém đứt vỡ ra làm mù mắt Lâm Bình Chi.

3/ Phụ thê chi thực: Thực chất của phụ thê, quan hệ phụ thê... Có nghĩa là Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San tuy đã bãi đường nhưng vẫn chưa động phòng, Nhạc Linh San vẫn còn trong trắng.

4/ Di tình biệt luyến: Thay đổi tình yêu hoặc ruồng bỏ người yêu chạy theo kẻ khác.

25. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 25

Biểu tình của Đông Phương Bất Bại đã không còn thịnh nộ, chỉ là lạnh như băng nhìn Lâm Bình Chi. “Hiện giờ kiếm phổ ở đâu?”

Thần sắc của Lâm Bình Chi có chút thất lạc, vừa rồi nghe thấy lời nói của Dương Liên và đối thoại của hai người, Lâm Bình Chi không khỏi cảm thấy cái loại không khí âm áp nhu hòa giữa hai người thật giống như khi gã còn ở chung với người nhà. Vì vậy không khỏi ước ao và hoài niệm.

Chóp mũi và khoeo mắt dâng lên một chút khổ sở chua xót, Lâm Bình Chi hít sâu cởi áo khoác ra để lộ tấm cà sa được may bên trong áo, gã trực tiếp giật ra ném tới. “Cầm đi! Kiếm phổ này đã vô dụng với ta. Đông Phương giáo chủ, giết ta đi! Ta đã báo thù diệt môn, trên đời này đã không còn việc gì khiến ta lưu luyến nữa.”

Đông Phương Bất Bại nhặt lấy mảnh cà sa trên mặt đất, giơ tay phải về phía Lâm Bình Chi. “Người biết bí mật của ta, đã định không thể sống tiếp.”

“Không, tiểu Lâm, không...” Nhạc Linh San đã bị điểm huyết chỉ có thể nằm yên giường mắt nhìn Lâm Bình Chi.

“Ta đã mệt rồi, ta thật sự rất nhớ phụ mẫu! Đông Phương giáo chủ... người thật sự rất may mắn...” Lâm Bình Chi nằm trên mặt đất, sau khi nói xong lời cuối cùng liền bình thần chờ đợi Đông Phương Bất Bại kết liễu, thủy chung cũng không nói một lời nào với Nhạc Linh San. Từ đầu đến cuối, đối với Nhạc Linh San gã chỉ là lừa dối và lợi dụng, mỗi lần đối mặt với nàng luôn khiến gã nhớ đến hiện tại bản thân bị thảm và ghê tởm bao nhiêu, vì thế gã vẫn không thể chấp nhận Nhạc Linh San, thậm chí tình yêu của nàng dành cho gã cũng bị xem như một loại tội ác đáng hổ thẹn.

“Tiểu Lâm...” Không thể cử động, Nhạc Linh San chỉ có thể trơ mắt nhìn tú hoa châm của Đông Phương Bất Bại ghim vào cổ Lâm Bình Chi khiến gã lập tức tắt thở.

“Không...” Nhạc Linh San đau đớn kêu lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại lại đưa tay về phía Nhạc Linh San thì bật người đến ngăn cản. “Chờ một chút...”

“Liên đệ...” Thấy Dương Liên có vẻ bao che Nhạc Linh San, nhất thời Đông Phương Bất Bại cảm thấy khó chịu, nghĩ đến vừa rồi hắn còn khen nàng xinh đẹp thì lại càng cảm thấy trong lòng không vui. Từ lúc bọn họ rời khỏi Hắc Mộc Nhai đến giờ gặp được nữ nhân thì một người lại đẹp hơn một người, mà Dương Liên cũng vẫn không hề kiêng kỵ ca ngợi tư sắc của đám nữ nhân kia.

Dương Liên cúi người nhặt lấy bội kiếm của Nhạc Linh San, sau đó quay đầu mỉm cười nhìn Đông Phương Bất Bại: “Có cái này, nhất định Lệnh Hồ Xung sẽ nghe lời.”

Đông Phương Bất Bại hơi híp mắt lại, trong đầu đột nhiên nảy ra một chủ ý. “Liên đệ, không phải người rất chán ghét Nhậm Doanh Doanh sao?”

Dương Liên dùng sức gạt đầu, vẻ mặt quả là căm thù đến tận xương tủy. Đông Phương Bất Bại thấy vậy thì hơi nhếch khoeo miệng nhìn về phía Nhạc Linh San trên mặt đất. “Vậy nếu như để Lệnh Hồ Xung chiếu cố Nhạc Linh San cả đời, người nói Doanh Doanh sẽ như thế nào?”

Ánh mắt Dương Liên sáng lên nhìn về phía Đông Phương Bất Bại. “Ý kiến hay, như vậy nhất định Nhậm Doanh Doanh sẽ thương tâm rồi đi, nếu không cho dù nàng ở bên cạnh Lệnh Hồ Xung cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu.”

Đông Phương Bất Bại đi đến trước mặt Nhạc Linh San, vươn tay điểm thuyệt1 của nàng.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại và Dương Liên trở về, trên lưng Dương Liên lại thêm một người mà khuôn mặt của Đông Phương Bất Bại lại là lệ khí âm trầm.

Vừa vào trong nhà Dương Liên đã vội vàng đặt Nhạc Linh San xuống, sau đó mỉm cười đi đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại muốn nắm tay y, không ngờ Đông Phương Bất Bại lại phất tay áo tránh ra. Dương Liên nhất thời ngưng ngưng sở mũi, cảm thấy đúng là dở khóc dở cười.

“Tiểu sư muội...” Lệnh Hồ Xung đã được Điền Bá Quang cứu tỉnh từ sớm, giờ đang ngồi ở phòng khách, hắn vừa nhìn thấy Nhạc Linh San nhất thời sắc mặt đại biến muốn lao tới.

Dương Liên vội vàng chìa kiếm về phía Lệnh Hồ Xung, quát: “Không được manh động, Nhạc Linh San là do hai ta cứu về.”

Lệnh Hồ Xung dừng động tác lại, ánh mắt nhìn Dương Liên và Đông Phương Bất Bại lại phức tạp thêm một chút, hần cúi đầu nửa ngày rồi nói: “Lệnh Hồ Xung cảm tạ Đông Phương giáo chủ và Dương tổng quản. Hôm nay hai người cứu tiểu sư muội của ta, cũng chính là Lệnh Hồ Xung thiếu các người một mạng.”

“Người vốn là được Đông Phương cứu ra, mạng của người đã là của chúng ta rồi, sao giờ chỉ là thiếu một mạng, phải là hai mạng mới đúng!” Dương Liên khẽ cong khóe miệng nhìn Lệnh Hồ Xung, có chút châm chọc nói.

Lệnh Hồ Xung siết chặt nắm tay, cắn răng gật đầu. “Không sai, mạng của ta cũng là do Đông Phương giáo chủ cứu, Lệnh Hồ Xung thiếu các người hai mạng.”

“Tốt lắm, người đã thiếu chúng ta hai mạng, vậy thì giao ra đây...” Dương Liên đưa tay đến trước mặt Lệnh Hồ Xung, nói.

Trong nháy mắt Lệnh Hồ Xung liền phát giác nhìn về phía Dương Liên. “Như vậy...”

“Yên tâm, ta không cần mạng của người, ta muốn người đưa cho chúng ta một thứ khác.”

“Là vật gì?”

“Dịch Cân Kinh!” Dương Liên cười cười thốt ra ba chữ này, sắc mặt của Lệnh Hồ Xung thoáng thay đổi, hần liền biết Lệnh Hồ Xung khẳng định có Dịch Cân Kinh.

“Không được! Dương tổng quản muốn cái gì khác thì nhất quyết Lệnh Hồ Xung tuyệt không hai lời mà giao ra. Chỉ là Dịch Cân Kinh thì không được, đây là tuyệt học bí truyền của Thiếu Lâm Tự, sao ta có thể tùy ý tặng người.” Lệnh Hồ Xung lộ ra vẻ kiên quyết.

Thân hình Đông Phương Bất Bại hơi nhoáng lên, rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Lệnh Hồ Xung, một chưởng đánh hần thổ huyết. “Bảo người đưa ra là cho người cơ hội giữ mạng, nếu không ta liền trực tiếp giết người, sau đó đi Thiếu Lâm Tự đoạt lấy Dịch Cân Kinh.”

“Tốt, cứ làm như vậy, người cứ giết ta trước rồi hẵng đến Thiếu Lâm tự lấy trộm.” Lệnh Hồ Xung phun ra một búng máu, thần sắc lãnh đạm nói.

Trong nháy mắt khí thế của Đông Phương Bất Bại liền trở nên băng lãnh, nhân thần lại tăng thêm một tia âm ngoan nhìn về phía Lệnh Hồ Xung. “Được, ta đây trước hết liền bắt đầu từ Nhạc Linh San, sau đó là Điền Bá Quang, Nghi Lâm. Bọn họ một người cũng đừng mong trốn thoát.” Nói xong liền giơ tay đánh về phía Nhạc Linh San.

“Dừng tay...” Nghe Đông Phương Bất Bại nói như vậy, nhất thời Lệnh Hồ Xung sợ tới mức quát to một tiếng lao qua, cũng may Điền Bá Quang đang đứng bên cạnh hành động nhanh hơn một nhịp nắm lấy Nhạc Linh San đang đang nằm trên mặt đất kéo qua, vừa vặn tránh khỏi chưởng lực của Đông Phương Bất Bại.

Thần sắc của Đông Phương Bất Bại lại càng trở nên băng lãnh, ánh mắt nhìn về phía Lệnh Hồ Xung và Điền Bá Quang tràn đầy sát khí, nhất thời khiến Điền Bá Quang sợ đến mức đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, trong lòng chỉ có bốn chữ ‘mạng ta xong rồi’.

Dương Liên đứng bên cạnh lại càng hoảng sợ hơn vài phần, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Đông Phương Bất Bại nổi cơn thịnh nộ, trong lòng cũng không khỏi hơi run sợ. Bây giờ toàn thân Đông Phương Bất Bại đều tỏa ra sát khí, cư nhiên khiến hần cảm thấy ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Đông Phương, đừng nên tức giận.” Dương Liên vội vàng bước đến chặn trước mặt Đông Phương Bất Bại, hần cố gắng tỏ ra thoải mái, thế nhưng trong sát na ánh mắt của Đông Phương Bất Bại quét qua thân thể nhất thời cũng cứng ngắc.

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên, đôi môi mím lại thật chặt.

Qua hơn nửa ngày Dương Liên mới mỉm cười từ tốn tiến lại gần Đông Phương Bất Bại, nắm lấy bàn tay đối phương, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng y. “Được rồi, vừa nãy là lỗi của ta, chẳng phải là do ta không muốn người

chạm vào Nhạc Linh San sao? Ta sai rồi, đừng nóng giận nữa! Nếu người giận đến nổi tái phát vết thương cũ nhất định ta sẽ đau lòng.”

Biểu tình của Lệnh Hồ Xung và Điền Bá Quang đều là vô cùng kinh ngạc, lẽ nào cơn giận lúc này của Đông Phương Bất Bại là do Dương Liên công Nhạc Linh San về đây? Thế nhưng, quả nhiên Dương Liên vừa dứt lời thì sát khí vẫn luôn đè nén bọn họ lập tức cũng tiêu tán hết trội.

“Nếu như còn có lần sau, ta nhất định...” Đông Phương Bất Bại cầm lấy tay áo của Dương Liên, trầm giọng nói.

“Không có lần sau, nhất định không có, sau này cho dù phải ôm phải công cũng là để cho Đông Phương làm.” Không đợi Đông Phương Bất Bại nói xong, Dương Liên liền nhào qua ôm lấy đối phương. “Sau này ta không chỉ ôm Đông Phương ở trong phòng nữa, ở bên ngoài chỉ cần Đông Phương có lệnh ta nhất định sẽ chấp hành.” Dương Liên áp sát vành tai của Đông Phương Bất Bại, nhỏ giọng đùa giỡn.

Nhất thời Đông Phương Bất Bại cũng bị trêu đến đỏ mặt, lại nhớ mỗi đêm khi kết thúc y luôn bị Dương Liên ôm đi tắm rửa, lửa giận và băng lãnh đầy trời biến mất trong nháy mắt, thân thể trong vòng tay của Dương Liên cũng trở nên nhu hòa.

Thấy thần sắc của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên mỉm cười ha ha một tiếng rồi mới tránh ra để y đối mặt với Lệnh Hồ Xung. “Lệnh Hồ Xung, cũng giống như vừa rồi Đông Phương đã nói, để người giao ra là cho người cơ hội giữ mạng, nếu không.....”

Lúc này, Nhậm Doanh Doanh và Nghi Lâm cũng từ nội viện bước ra, sắc mặt hai người vô cùng tệ, bàn tay còn đặt trên bụng, ra vẻ cực kỳ khó chịu.

“Nghi Lâm... Doanh Doanh, hai người bị làm sao?” Lệnh Hồ Xung nhìn về phía hai nàng, chỉ là lúc gọi tên Nhậm Doanh Doanh lại chần chờ một chút.

“Đông Phương thúc thúc, Dương Liên Đình đã bình an trở về, hẳn người cũng nên giao giải được cho chúng ta.” Nhìn thấy phản ứng của Lệnh Hồ Xung, thần sắc của Nhậm Doanh Doanh cũng trở nên ảm đạm, sau đó tiện đà quay đầu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại.

“Nếu muốn giữ mạng cho các người, tất cả cũng chỉ ở trong một ý niệm của Lệnh Hồ Xung.” Tự làm tự chịu, Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh một chút, sau đó tựa vào lòng Dương Liên chậm rãi lên tiếng.

Lời nói của Đông Phương Bất Bại khiến Nhậm Doanh Doanh và Nghi Lâm kinh ngạc một phen, ánh mắt đều đổ dồn lên người Lệnh Hồ Xung. Mà Lệnh Hồ Xung lại không ngừng tỏ ra do dự, cuối cùng khi đảo mắt chạm vào ánh mắt thâm thúy của Điền Bá Quang, ánh mắt tò mò của Nghi Lâm, còn có thần sắc thương tâm phức tạp của Nhậm Doanh Doanh, cuối cùng dừng lại trên người Nhạc Linh San vẫn còn đang hôn mê kia. Lệnh Hồ Xung cắn răng nhìn về phía Đông Phương Bất Bại và Dương Liên. “Đem giấy bút tới.”

Dương Liên lộ ra nụ cười, đưa giấy bút cho Lệnh Hồ Xung. Một khắc sau, Lệnh Hồ Xung liền đưa ba trang giấy được viết kín chữ cho Dương Liên, Đông Phương Bất Bại cầm lấy nhìn qua, trong lòng cân nhắc một phen rồi mới gật đầu.

“Hiện tại người có thể giao giải được ra rồi chứ!” Lệnh Hồ Xung nhìn về phía Dương Liên nghiêng răng hỏi.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Dương Liên cười cười lấy từ trên người ra hai viên thuốc giao cho Lệnh Hồ Xung, đợi đến khi đối phương đang muốn đưa thuốc cho Nhậm Doanh Doanh và Nghi Lâm thì mới đột nhiên lên tiếng: “Đúng rồi, suýt nữa ta quên nói với người, tiểu sư muội của người cũng cần một viên.”

Lệnh Hồ Xung nhất thời kinh ngạc nhìn về phía Dương Liên, “Thế nhưng giải được...”

Dương Liên cười cười nhún vai “Chỉ có hai viên, ta cũng hết cách... chỉ có thể phiền Lệnh Hồ thiếu hiệp tự nghĩ biện pháp rồi.” Nói xong cũng đi tới ngồi ở bên cạnh Đông Phương Bất Bại này giờ vẫn đang chăm chú xem Dịch Cân Kinh Lệnh Hồ Xung đã viết ra.

“Dương Liên Đình, người...” Lệnh Hồ Xung phẫn hận nhìn về phía Dương Liên, sau đó lại rồi rầm nhìn hai viên thuốc trên tay mình.

“Lệnh Hồ sư huynh, người đưa thuốc cho Nhậm tiểu thư và Nhạc sư tỷ đi!” Nghi Lâm chấp hai bàn tay lại nói với Lệnh Hồ Xung.

“Nghi Lâm...” Lệnh Hồ Xung nhìn về phía Nghi Lâm, nét mặt vô cùng do dự, mà Điền Bá Quang bên cạnh lại dùng biểu tình muốn nói lại thôi nhìn nàng, cuối cùng chỉ đành rũ mi đứng sau lưng Nghi Lâm.

“Điền huynh.” Lệnh Hồ Xung gọi Điền Bá Quang một tiếng mang theo hàm ý, chỉ thấy Điền Bá Quang lập tức điểm huyết đạo của Nghi Lâm, tay còn lại tiếp nhận viên thuốc Lệnh Hồ Xung ném tới, cấp tốc nhét vào miệng nàng.

1/ Thụ huyết: Huyết ngủ, vị trí không rõ lắm, chỉ biết trong tiểu thuyết võ hiệp nếu dùng nội lực hoặc thủ pháp đặc biệt điểm vào huyết đạo này sẽ khiến người ta lâm vào giấc ngủ dài, khi nào tỉnh lại thì còn tùy thủ pháp và độ cao thâm của nội lực. (Yami Ryu: theo như kinh nghiệm xem phim kiếm hiệp của ta thì thụ huyết nằm sau gáy, các bác xem phim hành động cũng thấy hành động dùng tay chặt gáy có thể đánh ngất người khác đấy)

26. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 26

Sau khi giải khai huyết đạo, Nghi Lâm lập tức vội vã ngực muốn nôn ra, thế nhưng viên thuốc đã tan ra trong cổ họng từ lâu, vì vậy đôi mắt của nàng đỏ lên, dậm chân nói. “Lệnh Hồ sư huynh, huynh... Nhậm tiểu thư và Nhạc sư tỷ phải làm sao đây?”.

Nhìn viên thuốc còn lại, Lệnh Hồ Xung nắm chặt tay quyết định.

“Xung ca...” Nhậm Doanh Doanh ôm bụng, vẻ mặt tái nhợt, thanh âm run rẩy gọi Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung ôm chặt Nhạc Linh San vào lòng liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh, đến cuối cùng lại cúi đầu nhét viên thuốc vào đôi môi khép chặt của người đang nằm trong lòng mình.

“...” Nhậm Doanh Doanh há hốc miệng, trên mặt tràn ngập tuyệt vọng và không dám tin tưởng nhìn về phía Lệnh Hồ Xung.

Nhìn đến đây, Dương Liên liền cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái trong lòng, vì vậy giả vờ đỡ trán chột nhốt: “Ấy chà, ta quên mất Đông Phương còn giữ một viên thuốc giải, hiện giờ chỉ còn Thánh cô của chúng ta cần thuốc rồi.” Nói xong còn mỉm cười nháy mắt với Đông Phương Bất Bại, bàn tay tự nhiên luồn vào ngực áo của y lấy ra một viên thuốc ném cho Nhậm Doanh Doanh.

Gương mặt Lệnh Hồ Xung lộ ra thần sắc tức giận nhìn Dương Liên, mà Nhậm Doanh Doanh lại là tiếp nhận giải được trầm mặc ăn vào miệng, khuôn mặt vẫn cứ trắng bệch tỏ ra bi thương.

“Đông Phương, ở đây đã không còn chuyện của chúng ta, chúng ta đi thôi!” Ôm Đông Phương Bất Bại, Dương Liên tâm tình thật tốt nói.

Đông Phương Bất Bại gật đầu mang theo Dương Liên, hai người tung mình một cái đã rời khỏi phòng.

Sau khi rời xa một đoạn, Dương Liên bắt đầu cười lớn không ngừng. “Người có thấy vẻ mặt lúc này của Nhậm Doanh Doanh không, thật là cực kỳ thống khoái mà, đáng đời, ta thật sự muốn nhìn xem bây giờ làm sao nàng có thể cùng Lệnh Hồ Xung lưu lạc thiên nhai.”

Nhìn bộ dạng cao hứng của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại cũng nhếch khóe miệng.

Dương Liên ngáp dài một cái, kéo tay Đông Phương Bất Bại, “Bây giờ chúng ta đi tìm một chỗ nghỉ ngơi, hôm qua đã cả đêm không ngủ rồi, ngày mai người bắt đầu dạy ta luyện võ.”

Trong mắt Đông Phương Bất Bại lộ ra nét cười, gật đầu.

Hai người tìm một khách *** có vẻ thanh tĩnh ở lại, sau đó lại gọi tiểu nhị đưa đến một thùng nước nóng, cả hai cùng nhau ngâm mình.

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại nằm dài trên giường, sắc mặt hồng nhuận, khoe mắt ảm ướt, hai tay ôm lấy Dương Liên nỉ non kêu gọi.

“Đông Phương, cơ thể của người thật thơm.” Dương Liên nằm trên người Đông Phương Bất Bại, không ngừng hôn lên từng tấc thân thể đối phương.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt ngoảnh đầu về hướng khác, dùng thanh âm có chút khàn khàn, nói: “Liên đệ... người, có thể.”

Ánh mắt Dương Liên sáng lên, dưới tay hơi dùng sức một chút rồi mỉm cười rút ra: “Ta tới đây!”

Mãi đến khi sắc trời tối mịt Dương Liên mới ôm Đông Phương Bất Bại đứng dậy, Đông Phương Bất Bại hơi nhú mày, đôi mắt khép hờ, thân thể vẫn không cử động.

“Ta đã gọi người đem nước nóng đến rồi, người cũng tắm rửa một chút.” Dương Liên cười cười khê hôn lên khoe miệng của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại hừ nhẹ một tiếng, đợi đến khi Dương Liên ôm lấy mình thì mới thuận thế ngã đầu lên vai đối phương, hai mắt vẫn nhắm chặt.

Sau khi đặt Đông Phương Bất Bại vào thùng tắm, Dương Liên lại khoát một tay Đông Phương Bất Bại lên vai mình để giữ thăng bằng, sau đó bắt đầu tắm rửa, tẩy sạch thân thể cho Đông Phương Bất Bại, trong suốt quá trình Đông Phương Bất Bại chỉ hừ nhẹ hai tiếng.

Sau khi tắm rửa xong, Dương Liên lại lau khô thân thể cho Đông Phương Bất Bại, rồi mới ôm người trở về giường đắp kín chăn, bản thân cũng cởi áo ngoài ra nằm lên giường ôm chặt nhau cùng ngủ.

Trên mặt Dương Liên lộ ra nụ cười nằm ở bên cạnh Đông Phương Bất Bại, lại vươn cổ hôn lên mặt đối phương một cái mới có thể thỏa mãn nhắm mắt ngủ vùi.

Hai người cứ thế ngủ một giấc đến tận sáng sớm ngày hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu đến tận mặt Dương Liên mới cau mày mở mắt ra, khi thấy mặt trời đã lên cao thì xoa xoa mũi, xoay người lại thì thấy Đông Phương Bất Bại vẫn đang tựa vào ngực y ngủ đến ngot ngào.

Dương Liên cười khê một tiếng ôm lấy người bên cạnh, mở to mắt nhìn bầu trời qua khung cửa sổ, bàn tay thoải mái vuốt ve xoa bóp trên phần eo của Đông Phương Bất Bại.

Lại khoảng chừng thêm nửa canh giờ trôi qua, Đông Phương Bất Bại mới từ từ tỉnh lại, thế nhưng vừa mở mắt ra đã cảm nhận được eo lưng được người xoa bóp thoải mái, vì thế cũng không cử động mà tiếp tục lười biếng tựa lên người Dương Liên để hân phục vụ.

Dương Liên biết Đông Phương Bất Bại đã tỉnh lại thì hơi đẩy đẩy hông y, cười hỏi. “Tỉnh rồi sao?”

Thấy trên eo hơi ngứa, Đông Phương Bất Bại uể oải dịch người tránh né một chút, lúc này mới lười biếng lên tiếng: “Trên người khó chịu!”

Trong mắt Dương Liên lộ ra ý cười, tiếp tục xoa eo cho Đông Phương Bất Bại, thấy đối phương lộ ra biểu tình thoải mái thì bàn tay lại dần dần dời xuống dưới. “Khó chịu chỗ nào? Ở đây, hay là ở đây...” Ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, Dương Liên liền cảm thấy thân thể của Đông Phương Bất Bại hơi run rẩy, bật người tránh khỏi bàn tay của hắn, ánh mắt xấu hổ nhìn sang.

Đông Phương Bất Bại hơi cử động thân thể một chút quả nhiên cảm thấy phần eo đau nhức, y vừa dùng tay xoa nắn vừa dùng ánh mắt xấu hổ ỷ khuất nhìn Dương Liên. Dương Liên thấy vậy cũng xót xa, nghiêng người qua kéo Đông Phương Bất Bại về lại trong ngực mình. “Được rồi, ta xoa giúp người...” Thấy ánh mắt cảnh giác của Đông Phương Bất Bại, hắn lập tức nghiêm mặt bảo chứng: “Tuyệt đối quý củ.”

Lúc này Đông Phương Bất Bại mới yên lòng thả lỏng nằm trên giường, tùy ý để Dương Liên ôm vào trong lòng xoa nắn phần eo, chỉ đến khi cảm thấy thoải mái mới khe khẽ hừ một tiếng ra hiệu cho Dương Liên.

Nhìn thấy biểu tình đáng yêu của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên một bên xoa bóp một bên không ngừng hôn lên môi y, chỉ là bàn tay vẫn ngoan ngoãn quy củ, vì vậy Đông Phương Bất Bại cũng không truy cứu những việc khác, thậm chí đôi lúc cao hứng còn dịu ngoan mở miệng nghênh tiếp.

Hai người cứ thế nắn nã trên giường suốt một canh giờ mới chịu đứng dậy.

Sau khi Dương Liên mặc quần áo chỉnh tề mới xoay người, nhìn thấy thần sắc lười biếng của Đông Phương Bất Bại, ngay cả động tác mặc y phục của người nọ cũng là uể oải như vậy, vì thế Dương Liên chỉ có thể bất đắc dĩ mỉm cười đi đến tiếp nhận y phục trong tay đối phương, giúp Đông Phương Bất Bại mặc vào. Nhận thấy động tác của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại mỉm cười dang tay thả lỏng chờ đợi hầu hạ.

Đến khi mọi việc hoàn thành thì Dương Liên lại trực tiếp ôm lấy eo Đông Phương Bất Bại, hung hăng hôn lên môi người kia, vừa hôn vừa đùa. “Tiền công!”

Đợi Dương Liên thỏa mãn buông tay, đuôi mắt của Đông Phương Bất Bại lại lộ ra nét giảo hoạt, nhẹ nhàng đề lên vai đối phương, thân thể ngã về phía trước chạm vào đôi môi vừa rời đi nọ. “Đây là phần thưởng vì hầu hạ bản tọa chu đáo!”

Dương Liên nhìn thấy bộ dạng tươi cười đắc ý của Đông Phương Bất Bại thì không khỏi sững sốt một chút, sau đó nhào lên ôm lấy hông y. “Giáo chủ, thuộc hạ cảm thấy phần thưởng này chưa đủ, thuộc hạ muốn thứ này!” Dương Liên lại vươn móng vuốt của mình ra thâm nhập vào y phục của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt, nụ cười đắc ý vừa rồi cũng không khỏi cứng lại, lúc này mới tỏ ra ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Dương Liên. “Liên đệ, ta mệt mỏi!”

Thanh âm mềm mại cầu xin tha thứ như vậy Dương Liên làm sao có thể từ chối, vì vậy chỉ mỉm cười lấu cá mà không rút bàn tay ra. “Vậy ta sẽ xoa bóp thất lưng cho người nhé?”

Đông Phương Bất Bại chôn mặt vào ngực Dương Liên, lộ ra một nụ cười. “Hiện tại không cần, chúng ta đi ăn điểm tâm đi, ăn xong Liên đệ lại xoa cho ta là được.” Đông Phương Bất Bại cố ý dùng thanh âm êm ái mềm mại nói, đợi đến khi Dương Liên đồng ý thì lại ngẩng đầu hôn một nụ lên khóe miệng của người kia, sau đó mỉm cười tủm tỉm bước ra ngoài.

Dương Liên vẫn đứng yên tại chỗ liếm liếm môi, đột nhiên cảm thấy hôm nay Đông Phương Bất Bại cực kỳ mê người.

Ăn xong điểm tâm, Dương Liên và Đông Phương Bất Bại lại ra ngoài tìm mua một tiểu viện yên tĩnh, bố trí vật dụng để cư ngụ lâu dài. Đợi đến khi mọi việc ổn định, Đông Phương Bất Bại mới bắt đầu giảng giải bản Dịch Cân Kinh mà Lệnh Hồ Xung đã viết ra.

“Khi vừa mới bắt đầu tu luyện Dịch Cân Kinh cũng là khó khăn nhất, bất quá ta sẽ dùng nội lực dẫn dắt người, vì thế Liên đệ cũng đừng lo lắng. Chỉ cần dựa nội lực của người đi theo con đường ta đã chỉ định sẵn, cam đoan không quá một tháng nhất định có thể đả thông kinh mạch.” Đông Phương Bất Bại nằm trong lòng Dương Liên, trên tay còn cầm Dịch Cân kinh, thần sắc vô cùng phấn khởi.

Dương Liên chú tâm nghiên cứu Dịch Cân kinh vài lần, sau đó dựa theo hướng dẫn của Đông Phương Bất Bại ngồi xếp bằng bắt đầu vận khí. Chỉ là cả nửa ngày trôi qua Dương Liên vẫn chưa có khởi sắc gì được gì, không bao lâu sau thì cảm thấy bàn tay của Đông Phương Bất Bại đặt vào sau lưng mình, từ vị trí tiếp xúc đó có một cỗ chân khí từ từ chảy vào cơ thể hắn.

“Khí vận đan điền, dùng phương pháp ta đã nói vận khí đi theo lộ trình này.” Thanh âm của Đông Phương Bất Bại vang lên, Dương Liên xốc lại tinh thần nhớ lại hướng dẫn của Đông Phương Bất Bại, từ từ chìm vào tu luyện.

Đợi đến khi Dương Liên thành công vận khí qua một chu thiên, hắn cũng cảm thấy cỗ chân khí nhỏ nhoi của mình trở nên dày rộng hơn một chút.

Đông Phương Bất Bại thu tay về, thấy Dương Liên đã tiến vào trạng thái tu luyện thì trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, y đứng dậy đi đến gần cửa sổ, vừa thêu hoa vừa canh giữ Dương Liên.

Hồi lâu, Dương Liên từ từ mở mắt, lập tức thấy được hình ảnh Đông Phương Bất Bại đang ngồi thêu hoa trước mặt mình, khóe miệng cũng hơi cong lên một chút.

“Liên đệ, sao rồi?” Đông Phương Bất Bại cảm thấy khí tức của Dương Liên hơi thay đổi thì biểu tình liền sáng lên, mang theo ý tứ mong đợi hỏi.

“Cảm giác rất tốt.” Dương Liên xòe bàn tay ra rồi dùng sức nắm lại thành quyền. “Giống như lực lượng đột nhiên gia tăng rất nhiều.”

Đông Phương Bất Bại cũng mỉm cười nhìn Dương Liên, “Xem ra bản Dịch Cân Kinh này quả nhiên hữu ích.”

27. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 27

Trải qua nửa tháng tu luyện Dịch Cân Kinh, lại thêm được Đông Phương Bất Bại thỉnh thoảng dùng nội lực chỉ đường, tu vi của Dương Liên gần như mỗi ngày đều thăng lên gấp bội, bấy giờ Đông Phương Bất Bại mới đem một vài bộ kiếm pháp tinh chuẩn mà trước đây từng biết ra để Dương Liên luyện tập.

Dương Liên vừa luyện xong một bộ kiếm pháp, mồ hôi trên trán cũng vì vậy mà chảy ra không ít, đã nhiều ngày nay, mỗi buổi sáng hẳn đều thức sớm hai canh giờ luyện tập kiếm pháp vài lần, vừa có thể tăng độ thuần thực cho kiếm pháp, cũng thuận tiện làm quen với sự tinh tiến của nội lực sau một ngày đêm tu luyện.

Dương Liên bước đến bên cạnh giếng nước kéo lên một thùng để rửa mặt, sau đó mới thu kiếm lại bước vào trong phòng, bình thường lúc này Đông Phương Bất Bại cũng đã thức dậy, chuẩn bị xong bữa sáng vừa dọn ra.

Nhưng hôm nay, lúc Dương Liên đi vào nhà lại không thấy điểm tâm trên bàn, mà Đông Phương Bất Bại cũng chỉ khoác hờ y phục, đầu tóc rối bù ngồi trước bàn trang điểm. Dương Liên cứng chiều hỏi, “Đông Phương, người vừa dậy sao?”

“... Liên đệ đã luyện kiếm xong rồi?” Đông Phương Bất Bại có chút kinh ngạc nhìn về phía Dương Liên.

Dương Liên mỉm cười bước đến, ôn nhu ôm lấy vai Đông Phương Bất Bại, “Thế nào, có phải tối qua quá mệt nhọc rồi không?” Nói xong còn nhẹ nhàng giúp Đông Phương Bất Bại xoa xoa thất lưng.

Đông Phương Bất Bại cúi đầu mỉm cười, vành tai hơi ửng đỏ. “Không có, Liên đệ rất ôn nhu.”

Dương Liên nhìn thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại thì tâm tình liền tốt lên, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Đông Phương Bất Bại, thuận tay cầm lấy cây lược trên bàn chải đầu cho y. “Ta búi tóc cho người.”

Đông Phương Bất Bại chặn động tác của Dương Liên lại, thần sắc cũng có một chút dị dạng. “Không cần, hôm nay chỉ đơn giản buộc lại ở phía sau là được.” Thấy Dương Liên tỏ vẻ nghi hoặc, Đông Phương Bất Bại liền mỉm cười, nói: “Dù sao ta cũng không ra khỏi cửa, có làm thế nào cũng vậy.”

Dương Liên thu tay về, gật đầu. “Được rồi! Người không muốn buộc thì đừng buộc.”

Nói rồi lại tìm lấy một đoạn dây lụa, nhẹ nhàng buộc tóc của Đông Phương Bất Bại ra đằng sau, sau đó nhìn đối phương sửa sang lại y phục bước về phía nhà bếp.

Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại chuẩn bị làm điểm tâm thì cũng cao hứng đi theo, trước giờ hẳn vẫn chưa thấy bộ dạng Đông Phương Bất Bại làm cơm là như thế nào đâu! Mỗi lần đều là người kia mang thức ăn đến trước mặt hắn.

Lúc Dương Liên đi đến nhà bếp Đông Phương Bất Bại đã bắt đầu nổi lửa, đầu tiên là đặt nồi cháo lên bếp, sau đó là dùng dao cắt sợi rau cải.

Dương Liên mở to mắt nhìn Đông Phương Bất Bại thuần thực làm điểm tâm, trong lòng kinh ngạc không thôi, hẳn còn tưởng rằng khi Đông Phương Bất Bại làm điểm tâm cũng sẽ giống như cao thủ trong phim điện ảnh đời trước, chỉ cần múa múa vài chiêu liền có thể cắt gọt xong xuôi mọi thứ cho vào trong nồi, sau đó là vận nội lực xúc tiến độ lửa.

Lại thêm nửa canh giờ, Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại nấu xong nồi cháo, rau cải cũng đã xào xong thì liền bước qua giúp mang thức ăn lên bàn.

“Thế nào?” Bởi vì khi nấu bữa cơm này bị Dương Liên ở bên cạnh giám sát, vì vậy trong quá trình Đông Phương Bất Bại không khỏi có chút khẩn trương, bây giờ vừa thấy Dương Liên ném thử một đũa liền vội vàng hỏi.

Dương Liên gật đầu cười nói: “Ăn thật ngon, tài nấu nướng của Đông Phương thật là càng ngày càng tốt mà.” Nghe được lời khen của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại liền lộ ra thần sắc cao hứng, lúc ăn cơm cũng nhiều thêm một chén.

“Đợi lát nữa ta sẽ ra ngoài thị tứ một chuyến, thuốc của người đã dùng hết cần phải làm thêm một ít, người có cần thêm gì không?” Sau khi ăn cơm và thu dọn xong, Dương Liên lên tiếng.

Đông Phương Bất Bại suy nghĩ một chút, nói: “Người giúp ta mua thêm một ít chỉ thêu màu đỏ và xanh lam, còn có một bộ kim.”

Dương Liên nhớ kỹ những thứ Đông Phương Bất Bại căn dặn rồi cầm kiếm ra ngoài.

Khi vừa ra đến thị tứ Dương Liên liền bước vào tiệm thuốc, sau khi mua được liệu tự mình phối chế liều lượng thì giao lại cho dược đồng ở nơi đó giúp đỡ làm ra dược hoàn. Trong thời gian chờ đợi, Dương Liên dạo quanh một vòng, tìm một gian hàng đồ thêu mua loại chỉ và kim thêu tốt nhất, sau đó lại ghé qua tủ lâu mua vài món điểm tâm mà Đông Phương Bất Bại thích ăn rồi mới chuẩn bị trở về.

Vừa rời khỏi thị tứ đến khu vực ngoại ô Dương Liên liền nghe thấy một tiếng kêu cứu, nhân thần của hắn sáng lên lập tức bước về phía thanh âm. Dương Liên nép ở phía sau một thân cây quan sát, nhìn thấy một nữ nhân bị hai gã đàn ông vây lại, trên lưng hai người kia đều có đeo vũ khí, xem ra cũng là người trong võ lâm. Dương Liên lại dựa vào lý luận Đông Phương Bất Bại đã từng giảng giải mà quan sát cước bộ và hơi thở của hai người kia, liền lập tức đoán rằng trình độ của bọn họ cũng không cao, nhất thời trong nội tâm có chút nôn nóng xoa tay, liệu có nên khai đao thử nước với hai người kia một chút không?

Dương Liên suy tính một phen, cuối cùng cảm thấy thực lực của mình lợi hại hơn hai người kia khá nhiều, vì vậy liền tuốt kiếm xông ra ngoài.

Vừa thấy Dương Liên cầm kiếm bước ra, ánh mắt của cô gái nọ liền hiện lên thần sắc cầu cứu, mà hai nam nhân thì lại ra vẻ cảnh giác.

“Nếu người dám chõ mõm vào thì cả người cũng giết...”

“Bớt sàm ngôn đi, xem kiếm!” Dương Liên không kiên nhẫn lắng nghe một chuỗi lời nói vô nghĩa của hai người nọ, vì vậy liền huơ kiếm vọt tới, hai người kia vừa nhìn cũng lập tức im miệng, rút binh khí bên hông ra nghênh tiếp.

Qua nửa canh giờ sau, Dương Liên ôm cánh tay trái bị thương nhìn hai cổ thi thể trên mặt đất, biểu tình hơi bị thất vọng, nguyên lai trình độ của hắn thật sự là tầm đến không nổi, chỉ đối phó hai kẻ tay ngang như vậy cũng có chút cố sức, cuối cùng còn bị thương..

“Công tử, người bị thương rồi! Đa tạ công tử ra tay cứu mạng, đại ân đại đức của người tiểu nữ không có gì để báo đáp, vì vậy chỉ có thể...”

Dương Liên vốn đang nhìn trừng trừng vào hai thi thể trên mặt đất, đột nhiên nghe được nữ nhân kia lên tiếng thì không khỏi cảm thấy hoảng sợ vội vã quay đầu nhìn, khi thấy biểu tình thẹn thùng của nữ tử lại càng phiền lòng, nhất thời nảy ra một ý, hắn cố gắng khiến biểu tình trên mặt trở nên thật xấu xa khả ố. “Hôm nay tâm tình của lão tử đang khó chịu đây! Nữ nhân xinh đẹp như nàng làm sao có thể để hai kẻ kia được tiện nghi, đương nhiên là phải hiếu kính lão tử rồi.”

Nữ tử vốn còn đang thẹn thùng, nghe giọng điệu như vậy của Dương Liên cộng thêm biểu tình hèn mọn trên mặt hắn liền sợ đến sắc mặt tái nhợt, không ngờ là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa¹.

“Hắc hắc, tiểu nương tử², mau mau qua bồi đại gia cho tốt đi!” Dương Liên ném kiếm lộ ra vẻ hèn mọn xoa xoa tay.

“A! !” Nữ nhân nọ hét to một tiếng rồi xoay người nhanh chóng chạy đi.

Dương Liên đứng tại chỗ nhìn thấy thân ảnh của nàng kia đã biến mất khỏi tầm mắt liền thở phào một cái, nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên, lại đá đá hai thi thể trên mặt đất vài cái rồi mới trở về.

Đợi khi về đến nhà sắc trời đã tối đen.

“Ta đã về rồi!”

“Sao Liên đệ lại về trễ như vậy... Người bị thương?” Đông Phương Bất Bại vốn đang lo lắng việc Dương Liên về trễ, thế nhưng vừa nhìn thấy vết thương trên tay hấn liền sắc mặt đại biến lắc người đến bên cạnh Dương Liên, nắm tay hấn lên nhìn chăm chăm.

“Không có việc gì, vết thương da thịt mà thôi.” Dương Liên thấy thần sắc căng thẳng của Đông Phương Bất Bại thì mỉm cười trấn an, cũng kéo người đến ngồi bên bàn.

Đông Phương Bất Bại lấy kim sang được đưa qua, còn cỏi y phục của Dương Liên ra kiểm tra, sau khi xác định vết thương quả thật không sâu mới cảm thấy yên lòng.”Là ai khiến Liên đệ bị thương?” Đông Phương Bất Bại một bên xử lý vết thương cho Dương Liên, một bên lạnh lùng híp mắt hỏi.

“Người đã thương ta đã bị ta giết rồi, chỉ là hôm nay trên đường trở về đụng phải hai kẻ vô lại, ta thấy vô công của bọn hấn cũng không cao nên muốn thử thực lực một chút, không ngờ lại bị thương.”

Thấy biểu tình của Dương Liên lúc nói chuyện này, Đông Phương Bất Bại liền biết hấn không cam lòng, vì vậy một bên giúp Dương Liên sửa lại y phục, một bên ôn nhu nói: “Liên đệ không cần nổi giận, người chỉ mới luyện võ chưa được một tháng, có thể giết chết hai người kia cũng đã không tồi rồi, hơn nữa Liên đệ cũng không có kinh nghiệm đối chiến nên khi giao thủ tự nhiên sẽ thiệt thòi hơn nhiều. Ngày mai ta sẽ luyện tập cùng người, như vậy chắc chắn kiếm thuật của Liên đệ sẽ tiến bộ rất nhanh.”

Nghe Đông Phương Bất Bại nói vậy tâm tình của Dương Liên cũng khá hơn rất nhiều, “Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, công lực của Liên đệ đã tăng trưởng rất nhanh.”

Rốt cuộc tâm tình của Dương Liên cũng tốt lên, hấn bày những thứ hôm nay đã mua ra. “Người xem mấy món kim chỉ này dùng có thuận tay không? Ta còn mua mấy món điểm tâm người thích nữa.”

Đông Phương Bất Bại cầm kim chỉ lên nhìn một chút rồi nói. “Rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Dương Liên cười cười nhìn Đông Phương Bất Bại đang cúi đầu kiểm tra chỉ thêu, sau đó còn vươn tay vuốt ve sợi tóc của y.

Đông Phương Bất Bại khẽ ngẩng đầu, bắt động thanh sắc mà né tránh bàn tay Dương Liên đang chạm vào tóc của mình, sau đó nắm tay Dương Liên, “Liên đệ có đói không? Ta đi nấu mì cho người.”

“Ừ, ta vẫn chưa ăn gì đâu? Còn người, đã ăn chưa?”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, rồi đứng dậy đem mấy thứ kia đi cất.

“Sau này nếu ta về trễ người cứ ăn cơm trước, không cần chờ ta.”

“Ta không đói bụng, đợi Liên đệ về cùng ăn sẽ vui hơn.”

Dương Liên bắt đắc dĩ bĩu môi, hấn biết vô luận có nói thế nào Đông Phương Bất Bại cũng sẽ không ăn trước, vì vậy cũng không nói thêm gì, chỉ là sau này tận lực về sớm một chút là được.

Đợi mì nấu xong hai người đều ăn một chén lớn, sau đó đi tắm rồi cùng ngồi lên giường.

“Nào, uống thuốc thôi.” Dương Liên lấy ra một viên thuốc đưa cho Đông Phương Bất Bại, người nọ liền trực tiếp uống vào, sau đó cả hai mới nằm lên giường.

Dương Liên nghiêng người sang vuốt ve vầng trán của Đông Phương Bất Bại, lại hôn một cái lên chân tóc của y “Đông Phương...”

Thanh âm mập mờ của Dương Liên làm sao Đông Phương Bất Bại nghe không hiểu, chỉ là ánh mắt của y hơi lóe lên một chút nhớ đến việc sáng nay, nhất thời ánh mắt cũng tối sầm lại, kéo tay của Dương Liên xuống. “Liên đệ, ngày mai ta còn phải luyện kiếm cùng ngươi nữa!”

Dương Liên sững sốt một chút, ngăn người, sau đó dùng tay nhéo nhéo mũi Đông Phương Bất Bại. “Được rồi, hôm nay tạm tha cho ngươi vậy.” Nói xong liền hôn lên môi Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại tựa vào trong lòng Dương Liên, đôi môi mím chặt.

(Mèo: Đông Phương mỹ nhân rốt cuộc đang giấu diếm điều gì đây???)

(Ryu: Ta cũng thèm mec, cô edit nhanh lên cho ta biết nào =)))

1/ Tránh võ đũa gặp võ đũa: Nguyên văn ‘tránh miệng sói lại sa vào miệng cọp’.

2/ Tiểu nương tử: Một cách gọi nữ nhân thời cổ, thường chỉ người phụ nữ trẻ đã có gia đình, nhưng trong trường hợp này mang theo ý suồng sã trêu ghẹo.

28. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 28

Sáng sớm hôm sau, Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên thức dậy, sau khi hai người rửa mặt xong thì đi ra sân bắt đầu luyện kiếm.

“Hôm nay cũng không búi tóc sao? Nếu bị kiếm của ta cắt phải thì làm sao bây giờ?” Nhìn mái tóc Đông Phương Bất Bại xỏa tung, Dương Liên vừa cười vừa hỏi.

Đông Phương Bất Bại chấp tay sau lưng nhìn Dương Liên đang vô cùng hăng hái. “Liên đệ cứ thử xem.”

Dương Liên bị biểu tình của Đông Phương Bất Bại chọc cười, hít sâu một hơi liền xông tới.

Nhẹ nhõm lướt qua, Dương Liên căn bản không cách nào tiếp cận thân ảnh của Đông Phương Bất Bại, trong lúc đó Đông Phương Bất Bại lại còn không ngừng chỉ đạo Dương Liên.

Dương Liên buông kiếm chống tay lên một thân cây trong sân nghỉ tạm, luyện tập tròn một canh giờ hiện tại cả người hắn đã ướt đầm mồ hôi, mà Đông Phương Bất Bại lại là thoát nhìn không một chút biến hóa nào.

“Liên đệ, ngươi thử vận nội lực trong người lên ổn định hơi thở.”

Dương Liên làm theo lời nói của Đông Phương Bất Bại, trong nháy mắt liền cảm thấy cảm giác hụt hơi vừa rồi hoàn toàn biến mất.

“Lúc luyện võ quan trọng nhất là phải bảo trì thể lực, vì vậy nội tức vận chuyển trong cơ thể không phải chỉ dùng trên thân kiếm mà còn ổn định hơi thở, như vậy mới có thể kéo dài trạng thái đỉnh phong.” Đông Phương Bất Bại bước tới dùng tay áo lau mồ hôi cho Dương Liên.

Dương Liên thuận thế kéo tay của Đông Phương Bất Bại, thân thể của hắn hơi hướng về phía trước.”Đừng nhúc nhích...”

Thấy Dương Liên đưa tay về phía mái tóc của mình, trong mắt Đông Phương Bất Bại hiện lên một tia bối rối, vội vàng cản bàn tay đối phương lại. “Được rồi, ta đi làm điểm tâm, ngươi luyện nội công đi.”

Dương Liên kéo Đông Phương Bất Bại lại, một tay kéo khê mái tóc của y.”Đừng nhúc nhích, trên đầu có thứ gì đó.” Nói rồi vươn tay nhặt xuống một chiếc lá cây.

Đông Phương Bất Bại sững sốt một chút rồi thả lỏng hô hấp, cầm lấy bàn tay Dương Liên cười cười. “Được rồi, ngươi ở đây luyện tập thêm một chút, làm xong điểm tâm ta gọi ngươi.”

Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại đã rời đi thì cúi xuống cầm lấy thanh kiếm trên mặt đất, trầm mặc nhìn về phiến lá trong tay. Vừa rồi khi hắn đưa tay lên tóc Đông Phương Bất Bại rõ ràng cảm nhận thân thể đối phương cứng ngắc, thần sắc cũng khấn trương hơn. Là bởi vì sợ hắn thấy tóc bạc của y sao?

Dương Liên u ám nhìn về phía nhà bếp, từ sáng hôm qua hắn đã phát hiện thần thái của Đông Phương Bất Bại có chút không đúng, khi này trong lúc luyện kiếm lại tình cờ thấy được tóc mai của Đông Phương Bất Bại có sợi bạc, vốn hắn còn muốn giúp Đông Phương Bất Bại nhổ đi, thế nhưng thái độ của đối phương trong nháy mắt làm y hiểu rõ. Đông Phương rất để ý việc này!

Ăn điểm tâm xong, Dương Liên liền vào phòng tập nội công, mà Đông Phương Bất Bại lại ngồi ở bên cạnh.

Nhìn gương mặt trẻ trung tuấn tú của Dương Liên đang bình thản nhắm mắt, Đông Phương Bất Bại không khỏi dâng lên cảm giác say đắm, y lại quay đầu về phía tấm gương hắt hắt vài sợi tóc, một đường chỉ bạc hiện ra khiến tay y run lên, Đông Phương Bất Bại vươn tay nhổ cọng tóc xuống, bàn tay cầm lược lại siết chặt hơn một chút.

Lúc Dương Liên mở mắt ra đã thấy Đông Phương Bất Bại ngồi chờ ra bên cửa sổ.

“Liên đệ, người luyện xong rồi sao? Để ta xem một chút.” Lúc Dương Liên đi đến bên cạnh, Đông Phương Bất Bại mới giật mình phát hiện, mỉm cười kéo kéo cổ tay của hắn dò xét.

“Thế nào?” Dương Liên cúi người đặt cầm lên cổ Đông Phương Bất Bại, nhẹ giọng hỏi.

“Nội lực của Liên đệ tăng trưởng rất nhanh.” Đông Phương Bất Bại cầm lấy cổ tay của Dương Liên, nhãn thần sáng lên, cao hứng nói.

Đông Phương Bất Bại mới vừa nói xong, đôi môi liền bị Dương Liên chặn lại.

Nụ hôn dây dưa không dứt, khi hai làn môi tách ra y phục của Đông Phương Bất Bại đã bị cởi ra phân nửa, người thì bị Dương Liên đặt trên nhuyễn tháp vuốt ve.

“Đông Phương, tâm tình của người không tốt.” Nằm trên người Đông Phương Bất Bại, Dương Liên vừa vươn tay vào y phục của đối phương vừa nói.

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại vốn đang ửng đỏ, ánh mắt mê ly, thế nhưng sau khi nghe được câu hỏi của Dương Liên thì liền thanh tỉnh hơn một chút, nghiêng đầu sang bên. “Không có... Liên đệ!!”

Thừa lúc Đông Phương Bất Bại không có phòng bị, Dương Liên đưa một ngón tay sấp nhập, thấy đối phương hơi nhú mày mới thả lỏng động tác trên tay để người kia thích ứng. Dương Liên dùng tay vuốt ve trán y, nói “Ta đã nhìn ra vì sao tâm tình người không tốt.”

Đông Phương Bất Bại mím môi, ánh mắt cũng bất chợt ảm đạm, Dương Liên thấy vậy thì vươn tay vuốt ve sợi tóc của Đông Phương Bất Bại, thấy thân thể người bên dưới cứng đờ thì vươn tay kéo một sợi tóc xuống.

“Là vì cái này sao?” Dương Liên hơi vuốt ve vùng tóc mai đã bắt đầu điểm bạc của Đông Phương Bất Bại hỏi.

“Liên đệ đã thấy từ sớm rồi sao?” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, trên khóe miệng treo một nụ cười khổ, y vươn tay vuốt ve gương mặt anh tuấn trước mắt. “Liên đệ, người còn trẻ như vậy, mà ta... ngô, Liên đệ.” Đông Phương Bất Bại còn chưa nói hết lời đã bị sự tiến nhập đột ngột của Dương Liên cắt đứt.

Dương Liên động thân thể, tận tâm khơi mào *** của đối phương, khi thấy thần sắc của Đông Phương Bất Bại dần mê ly mới hơi dừng lại để y có một chút thanh tỉnh, nỉ non. “Ta thích thân thể của Đông Phương, mỗi phân mỗi tấc đều thích.”

Dục vọng vừa hơi hạ xuống, Đông Phương Bất Bại đã nghe được lời nói phiến tình này nhất thời mặt đỏ rực lên, trong mắt cũng lộ ra nhu tình, bàn tay vươn lên ôm chặt lấy cơ thể của Dương Liên.

“Đông Phương, vô luận người có bề ngoài như thế nào ta cũng thích.”

“Nhưng ta sẽ từ từ già đi, tóc bạc mỗi lúc một nhiều, trên mặt cũng có nếp nhăn, khi đó Liên đệ nhìn ta sẽ thấy...” Đông Phương Bất Bại ôm chặt Dương Liên, tựa đầu vào trong lòng y, giọng nói mang theo cảm xúc bi thương cùng với không cam lòng.

“Chờ tóc của người bạc hết, nếp nhăn đầy mặt, phỏng chừng ta cũng đã già rồi, khi đó hai chúng ta đều là lão nhân, làm gì có việc ai ghét bỏ ai.” Nói xong Dương Liên cũng không nhìn được nghĩ đến hình ảnh kia, nhất thời bật cười.

Thấy thần sắc Đông Phương Bất Bại dở khóc dở cười, Dương Liên lại cọ cọ lên mặt y. “Đông Phương lão đầu, bây giờ hẳn không phải là lúc suy nghĩ nhiều như vậy đâu. Hửm?” Nói xong dưới thân khẽ động, Đông Phương Bất Bại liền ngậm nga một tiếng, đồng thời cũng bị xưng hô của Dương Liên chọc cười.

Thấy Đông Phương Bất Bại cười ra tiếng, Dương Liên nhất thời yên lòng cũng không nhìn nữa, động tác trên người Đông Phương Bất Bại cũng mãnh liệt hơn, chỉ chốc lát sau đã khiến trong đầu y hoàn toàn hỗn loạn, ánh mắt cũng chỉ còn lại dục vọng.

Đợi khi sắc trời dần tối, Dương Liên mới tha cho Đông Phương Bất Bại, lúc này y đã mơ mơ màng màng từ lâu rồi.

Dương Liên đặt Đông Phương Bất Bại lên trên người, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể y, vô cùng khiêu khích đụng chạm, nhất thời khiến Đông Phương Bất Bại lại lần nữa bị trêu chọc tỉnh.

Đông Phương Bất Bại khẽ rên rỉ trong cuồng hống, thân thể ở bên dưới Dương Liên xoay quanh, lắc đầu nhìn Dương Liên “Liên đệ, từ bỏ... Ta từ bỏ.”

Bàn tay nhẹ nhàng nhấn một cái, Dương Liên nghe được tiếng rên rỉ run rẩy của Đông Phương Bất Bại. “Nói sau này không nghĩ lung tung nữa.” Dương Liên cười xấu xa, nghiêng người ôm Đông Phương Bất Bại vào trong lòng y hiếp.

Đông Phương Bất Bại thở gấp vài tiếng, lại bị ngón tay của Dương Liên ở trong cơ thể làm cho chết đi sống lại, nhất thời lắc đầu nói: “Không được rồi, ta không suy nghĩ lung tung nữa, Liên đệ tha cho ta đi!”

Nghe được Đông Phương Bất Bại cầu xin tha thứ Dương Liên mới hài lòng, ngón tay kích thích nơi nhạy cảm trong cơ thể Đông Phương Bất Bại, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy thân thể đối phương siết chặt kêu lên một tiếng thất thanh, sau đó lại xụi lơ trong ngực hắn. Dương Liên cúi đầu nhìn, phía trước Đông Phương Bất Bại cũng chảy ra một ít dịch màu trắng đục mặc dù có vẻ vô cùng thừa thớt.

Sau đó ngón tay lại tiếp tục quấy rối trong cơ thể Đông Phương Bất Bại thêm một vòng.

“Liên đệ, ta từ bỏ, tha cho ta đi!” Đông Phương Bất Bại cho rằng Dương Liên còn muốn tiếp tục, nhất thời sợ đến tử vong đáng thương ôm chặt cánh tay của Dương Liên.

“Ta giúp người lấy những thứ bên trong ra.” Dương Liên vỗ vỗ lưng Đông Phương Bất Bại ôn nhu nói, sau khi lấy những thứ trong cơ thể y ra liền kéo tấm chăn ở bên cạnh lên đắp lên người y.

Trên người bị mồ hôi thấm ướt, Đông Phương Bất Bại khó chịu vặn vẹo cơ thể.

“Cứ đắp tạm trước đã, ta đi nấu nước, bây giờ khí trời cũng lạnh đừng nên để cảm lạnh.” Dương Liên vỗ vỗ chăn nói, sau đó thấy Đông Phương Bất Bại ôm chặt chăn không hề cử động mới mỉm cười hôn lên môi y, rồi đứng dậy mặc y phục bước ra ngoài..

Đợi đến khi Dương Liên chuẩn bị nước ấm xong, Đông Phương Bất Bại đã ngủ thiếp đi từ lâu, vì vậy Dương Liên chỉ cười cười ôm người mang đi.

Mãi đến khi Dương Liên thả Đông Phương Bất Bại vào trong nước người nọ mới tỉnh lại, rũ mắt. “Liên đệ...” Trong lúc mơ mơ màng màng, Đông Phương Bất Bại vừa nhìn thấy người trước mặt là Dương Liên liền yên tâm ngủ mất.

Ôm lấy Đông Phương Bất Bại cùng nhau tắm, Dương Liên lại dùng khăn mặt lau khô người cho y rồi ôm về giường.

Published by: ồ mèo lười

29. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 29

Dương Liên đặt Đông Phương Bất Bại lên giường, chỉnh chắn lại ngay ngắn rồi đứng dậy khoác áo ngoài vào, lại nhìn Đông Phương Bất Bại đang ngủ một chút rồi mới mỉm cười bước ra ngoài.

“Liên đệ, người đi đâu?”

Dương Liên vừa ra đến cửa đã nghe được giọng nói của Đông Phương Bất Bại, xoay người nhìn lại đã thấy y dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình, hần bèn đi đến vuốt ve gò má của đối phương, mỉm cười nói: “Ta đi làm ít thức ăn, người không đói bụng sao?” Nói xong còn dùng ánh mắt mập mờ nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt lên liếc mắt trừng Dương Liên. “Liên đệ biết nấu cơm sao?”

“Nấu một nồi cháo đơn giản thì vẫn được, ta đi nấu cháo, người cứ nghỉ ngơi một chút trước.” Dương Liên lại vuốt vuốt tóc Đông Phương Bất Bại một chút rồi mới ra ngoài.

Sau khi cháo vừa chín Dương Liên liền múc một bát bưng vào trong viện, vừa bước ngang qua sân đã thấy bóng vài người đi tới. Đến khi nhìn rõ diện mạo của bọn họ Dương Liên không khỏi sững sốt.

“Dương tổng quản... giáo chủ có ở đây không?”

Qua nửa ngày Dương Liên mới hồi phục tinh thần mở miệng nói: “Đồng trưởng lão, sao người lại tới đây?”

Dương Liên dẫn Đồng Bách Hùng và đám người kia đến phòng khách rồi ho khan vài tiếng nói: “Các người cứ ở đây đợi một chút, ta đi bẩm báo giáo chủ.”

Đồng Bách Hùng nhíu mày, trên mặt lộ ra thần sắc bất mãn “Giáo chủ ở đâu, ta tự mình đi gặp.”

“Ách, Đồng trưởng lão, hiện tại giáo chủ không tiện gặp người. Cứ để ta bẩm báo trước, phiền ngài chờ một chút.” Nói xong không đợi đối phương mở miệng đã vội vàng vàng ra ngoài.

Dương Liên vừa về đến phòng Đông Phương Bất Bại đã mở mắt ra mỉm cười, mắt cũng híp cả lên “Liên đệ ra ngoài lâu như vậy, ta nghĩ rằng cháo cũng cạn thành cơm rồi.”

“Muốn cơm nhão thì không có, nhưng cháo ngon thì có.” Dương Liên nâng Đông Phương Bất Bại dậy rồi đặt bát cháo vào tay y, nhìn lại đã thấy Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày.

“Sao rồi, trên người rất khó chịu à.” Dương Liên ân cần hỏi han, vừa rồi lúc tắm hần có thấy phía sau Đông Phương Bất Bại bị sưng đỏ một chút.

Đông Phương Bất Bại trừng mắt với Dương Liên hừ nhẹ một tiếng, Dương Liên xấu hổ cười cười “Ta tới đút người, cẩn thận nóng.” Sau đó liền đoạt lấy chén cháo trên tay Đông Phương Bất Bại, múc một muỗng, thổi cho vừa nguội rồi đưa đến bên môi y.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy biểu tình của Dương Liên thì khẽ hừ một tiếng rồi mới mở miệng uống cháo, đợi đến khi cả chén cháo đều được uống hết Dương Liên mới lên tiếng: “Đồng trưởng lão tới.”

Dương Liên vừa nói xong đã thấy Đông Phương Bất Bại sững sốt một chút, vùng quanh chân mày cũng nhíu chặt lại với nhau.

Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên ở bên ngoài một đoạn thời gian dài như vậy, y hầu như đã quên mất Nhật Nguyệt thần giáo rồi.

“Bọn họ tới làm gì?” Đông Phương Bất Bại tựa ở trong lòng Dương Liên lạnh lùng hỏi.

Dương Liên thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại liền biết y thật sự không thích trở về Hắc Mộc Nhai, kỳ thực đối với hần thì Hắc Mộc Nhai cũng không phải đáng ghét như vậy, dù sao ở đâu cũng giống nhau, ở trên Hắc Mộc Nhai còn có thể kiếm rất nhiều tiền.

“Người đã quên tháng sau còn có việc ư?” Dương Liên vừa chậm rãi xoa thắt lưng cho Đông Phương Bất Bại vừa hỏi.

Đông Phương Bất Bại híp mắt suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng mở mắt ra, thần sắc dâng lên nộ khí.

Biểu tình của Đông Phương Bất Bại khiến Dương Liên sững sốt một chút, nhất thời nghĩ tới tháng sau là sinh nhật đối phương, mấy ngày này Đông Phương Bất Bại đã vì vài sợi tóc bạc trên đầu mà không vui, bây giờ nhắc đến sinh nhật chẳng khác nào đung vào mỗi lửa, thảo nào y lại tỏ ra không vui.

Đông Phương Bất Bại thở dài nằm trong lòng Đông Phương Bất Bại, vẻ mặt buồn bã không muốn nói chuyện.

“Nếu người không thích thì cũng không cần tổ chức.” Dương Liên thấy bộ dạng này của Đông Phương Bất Bại thì vừa buồn cười vừa thương tiếc, bèn nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc y nói.

“Thật sự không định tổ chức, chỉ là ta già thêm một tuổi mà thôi.” Đông Phương Bất Bại chôn mặt vào trong lòng Dương Liên thở dài nói, nói xong còn cảm thấy căng thẳng vươn tay nắm chặt lấy y phục của đối phương.

Dương Liên đỡ Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt y thâm tình gọi “Đông Phương...”

“Ta biết Liên đệ muốn nói gì, ta tin tưởng Liên đệ, chỉ là tự ta...” Đông Phương Bất Bại rũ mắt không nói thêm.

“Từ lúc nào Đông Phương của ta lại không tự tin như vậy chứ? Đừng nghĩ nhiều, người như vậy ta cũng cảm thấy đau lòng.” Dương Liên hôn nhẹ lên môi Đông Phương Bất Bại lẩm bẩm nói.

Hai lần môi tách khỏi nhau, Đông Phương Bất Bại tựa lên vai Dương Liên, hô hấp có chút gấp gáp.

“Nếu như người còn nghĩ nhiều nữa, ta cũng cần phải trừng phạt người rồi.” Dương Liên mập mờ sờ soạng lên eo lưng của Đông Phương Bất Bại lên tiếng cảnh cáo.

Đông Phương Bất Bại bị sờ đến ngứa khe nhích người một chút bật cười, lại nhớ đến cảm giác lúc này bị Dương Liên dẫn vật vọi vàng lắc đầu nói: “Ta đã biết, không suy nghĩ nhiều nữa.”

“Như vậy mới đúng.” Lúc này Dương Liên mới hài lòng, xoa eo cho Đông Phương Bất Bại lần nữa.

“Đông Phương huynh đệ, người có ở đây không?” Lúc này Đồng Bách Hùng đợi bên ngoài đã lâu rất cục cựa không nhịn được đứng ở bên ngoài lớn tiếng cầu kiến.

“Ta quên mất Đồng trưởng lão còn đang đợi bên ngoài.” Dương Liên nghe được thanh âm của Đồng Bách Hùng thì mới chợt nhớ ra gã.

Trong mắt Đông Phương Bất Bại hiện ra một tia không kiên nhẫn, y nằm trong lòng Dương Liên nghe Đồng Bách Hùng hô to thêm vài tiếng rồi mới lười biếng trả lời: “Đồng đại ca, mục đích người tới đây ta đã biết, người cứ nghỉ ngơi một đêm trước đi, ngày mai chúng ta lại khởi hành.”

“Đông Phương huynh đệ, ta...” Nghe được thanh âm của Đông Phương Bất Bại, ánh mắt Đồng Bách Hùng sáng lên.

“Được rồi, sắc trời không còn sớm, Đồng đại ca nghỉ ngơi đi thôi!” Thanh âm hùng hậu mà lạnh lùng truyền đến khiến Đồng Bách Hùng đành phải nuốt những lời còn lại xuống, gã khẽ liếc vào bên trong, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng liền xoay người ly khai.

Nghe được tiếng chân của Đồng Bách Hùng xa dần, Dương Liên cũng cởi áo ngoài ra leo lên giường ôm lấy Đông Phương Bất Bại, bàn tay không ngừng xoa lưng giúp y.

“Đi ngủ sớm một chút! Ngày mai còn phải lên đường.” Dương Liên vỗ vỗ lưng Đông Phương Bất Bại nhẹ giọng nói.

Đông Phương Bất Bại ôm lấy hông của Dương Liên nhắm nghiền hai mắt, hơn nửa ngày sau khi Dương Liên cho rằng Đông Phương Bất Bại đã ngủ rồi thì y lại đột nhiên mở miệng “Liên đệ, nếu như... chúng ta...”

Dương Liên còn đang suy nghĩ về bộ kiếm pháp đang luyện kia, đột nhiên nghe được giọng nói của Đông Phương Bất Bại thì giật mình “Còn chưa ngủ sao? Người vừa nói cái gì?”

“Không có gì.” Đông Phương Bất Bại tựa đầu vào lòng Dương Liên, lắc nhẹ trả lời, nói xong liền nhắm hai mắt lại.

Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại đã nhắm mắt, hồi lâu cũng không phát hiện chỗ nào không đúng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho đối phương, mắt cũng từ từ khép lại.

Sáng sớm hôm sau, khi Dương Liên và Đông Phương Bất Bại từ trong viện đi ra, đã thấy Đồng Bách Hùng chuẩn bị xe ngựa sẵn sàng.

“Đông Phương huynh đệ, không bằng chúng ta cỡi ngựa trở về đi! Ngồi xe ngựa phải mất rất nhiều thời gian.” Thấy Đông Phương Bất Bại bước ra, trong nháy mắt Đồng Bách Hùng có chút hoảng hốt, gần cảm thấy so với năm năm trước thì hiện giờ thần sắc của Đông Phương Bất Bại tốt hơn nhiều, khí thế cũng nhu hòa hơn chứ không âm ngoan lạnh lẽo như trước. Chỉ là sự nhu hòa này cũng chỉ xuất hiện khi đối mặt với Dương Liên, còn khi nhìn về bọn họ chỉ có lạnh lùng cùng với không kiên nhẫn.

Dương Liên nghĩ đến thân thể của Đông Phương Bất Bại thì vội vàng lắc đầu “Không được, vẫn là ngồi xe ngựa đi! Tại vì... ta, sợ ngựa.” Lúc này khi bước ra, hắn thấy sắc mặt Đông Phương Bất Bại không tốt, bàn tay còn hơi xoa xoa thắt lưng thì muốn tiến đến đỡ người, không ngờ lại bị Đông Phương Bất Bại lắc đầu cự tuyệt. Dương Liên biết Đông Phương Bất Bại không muốn biểu hiện quá nhu nhược trước mặt thủ hạ, vì vậy chỉ có thể nói ra lý do tệ hại như vậy.

“Sợ ngựa?” Một đám người đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Dương Liên, Đông Phương Bất Bại cũng là một trong số đó, bất quá trong mắt của y lại có thêm một chút ý cười chế giễu.

Dương Liên khẽ đưa tay捏 eo Đông Phương Bất Bại một chút, mỉm cười nói với Đồng Bách Hùng: “Đúng vậy! Chỉ cần nhìn thấy ngựa liền cảm thấy chóng mặt đau đầu, ha ha.”

Đồng Bách Hùng nhìn về phía Dương Liên, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, rốt cuộc cũng chỉ đành không cam lòng gọi người dắt xe ngựa đến “Vậy người và Đông Phương huynh đệ ngồi đi!”

Dương Liên đi theo Đông Phương Bất Bại lên xe ngựa, bất quá khi thấy người nọ bước lên xe thì bàn chân hơi run một chút thì không khỏi sờ mũi, tuy rằng hắn rất muốn đỡ y lên, thế nhưng không cần nghĩ cũng biết người nọ sẽ không đồng ý.

Sau khi lên xe, Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại nằm nghỉ trong một góc, thấy hắn đi vào cũng không mở mắt, Dương Liên hơi chột dạ vuốt mũi bước đến bên cạnh, vươn tay ôm người vào trong lòng.

Đông Phương Bất Bại khẽ hừ một tiếng tựa vào lòng Dương Liên, thủy chung vẫn không mở mắt.

“Ta xoa thắt lưng cho người.” Dương Liên vừa cười vừa nói, ôm người vào trong ngực, vươn tay xoa xoa eo của đối phương.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy thoải mái mới mở mắt liếc nhìn Dương Liên, sau đó nghiêng người nằm xuống gối đầu lên đùi hắn, một bên hưởng thụ sự phục vụ của Dương Liên, một bên nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Dương Liên cười cười cúi đầu hôn lên trán Đông Phương Bất Bại một cái, sau đó bắt đầu chuyên tâm xoa eo cho y.

Đồng Bách Hùng ngồi trên ngựa hơi liếc nhìn về phía xe ngựa, hung hăng hừ một tiếng trong cổ họng, cái tên Dương Liên này vừa để gã gặp Đông Phương huynh đệ một lần đã đem người rời khỏi Hắc Mộc Nhai rồi, vừa đi liền biến biệt mấy tháng, thậm chí gã còn cảm thấy Dương Liên cố ý khiến bọn họ bất hòa.

Xe ngựa lách lư di chuyển được khoảng nửa canh giờ, Dương Liên cúi đầu nhìn thì thấy hình như Đông Phương Bất Bại đang ngủ, vì vậy hơi cong khóe miệng đặt đầu của người nọ từ đùi mình xuống gối, sau đó vén rèm xe lên nhìn một chút.

Lúc thấy được bóng lưng của Đồng Bách Hùng, Dương Liên khẽ bĩu môi, người này cũng sắp sáu mươi tuổi rồi, tuy rằng đầu tóc đã bạc trắng thế nhưng bóng lưng thoát nhìn vẫn rất cường tráng. Lại nhìn ra xa một

chút, nơi này là địa phương khá hẻo lánh, dọc theo đường đi cũng không thấy ai, hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thanh âm bánh xe và tiếng vó ngựa.

Nhìn một lúc Dương Liên đã cảm thấy nhàm chán, lại xoay người nhìn Đông Phương Bất Bại đang ngủ bên cạnh, suy nghĩ một chút liền nằm xuống ôm lấy người nọ, hai mắt theo đó nhắm chặt lại.

Đang ngủ đến say nồng thì đột nhiên xe ngựa bị chấn động mạnh khiến Dương Liên giật mình tỉnh giấc, khi mở mắt ra lại càng cảm thấy hoảng sợ bèn xoay người ra nhìn, thế nhưng hắn lại quên mất hiện tại đang nằm ngủ trên nhuyễn tháp trong xe ngựa, vì vậy chỉ mới nghiêng người liền thiếu chút nữa ngã xuống, may mà Đông Phương Bất Bại đã nhanh chóng vươn tay nắm hắn lại.

30. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 30

“Chuyện gì?” Đông Phương Bất Bại cất tiếng hỏi, trong thanh âm đã tràn ngập lửa giận.

Dương Liên vội vàng ngồi dậy đẩy cửa xe ra, lúc này một người lập tức chạy tới quỳ gối trước xe ngựa. “Bẩm giáo chủ, phía trước có mấy người chặn đường.”

Dương Liên vừa nhìn về phía trước ánh mắt liền sáng lên, trước xe ngựa có khoảng mười người vây quanh, trên tay đều cầm binh khí, kẻ đứng đầu có một hàm râu quai nón, bộ dạng độc ác hung tợn, những người này vừa nhìn đã biết là thổ phỉ chứ chẳng phải dân lành.

“Đất này thuộc về Ngọa Long bang của bọn ta, nếu như các người muốn đi qua đây phải để lại tiền mãi lộ.” Tên trùm thổ phỉ huơ huơ đại đao chỉ về phía bọn họ hồ hởi.

“Đúng là không muốn sống nữa, người của Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta mà người cũng dám cướp.” Lúc này, một gã thủ hạ nhìn người nọ, khinh thường nói.

Những người nọ nghe nói là đoàn xe của Nhật Nguyệt thần giáo thì nhất thời hiện lên vẻ kinh hoảng, mà tên trùm thổ phỉ kia lại nhanh chóng trấn tĩnh lại, lập tức quét mắt qua đoàn người trước mặt. Những người đứng phía trước thoạt nhìn cũng không lợi hại gì, chỉ có lão đầu tóc bạc kia nhìn có vẻ có chút thủ đoạn, cái người vừa ra khỏi xe ngựa kia dáng dấp tuấn lãng thế nhưng da mặt nhẵn nhụi, vừa nhìn đã biết là một công tử ca thư sinh yếu ớt, người ở trong xe ngựa nhìn không ra tướng mạo, bất quá góc áo choàng lộ ra màu đỏ rực không rõ nam nữ, thanh âm vừa rồi cũng khá lạnh lạnh, nói không chừng chỉ là một nữ nhân thích cậy mạnh. Một đoàn người như thế, tên trùm thổ phỉ kia tự nhận không hề sợ hãi.

“Hừ hừ, chỉ bằng mấy người các người cũng dám giả mạo Nhật Nguyệt giáo, ta coi như các người lớn gan, bất quá đừng phải giả gia ta coi như các người không may. Ta lập lại lần nữa, hoặc để lại tiền tài hoặc để lại tính mạng.”

“Thối lắm, lão Đồng ta tung hoành giang hồ mấy mươi năm còn chưa bao giờ bị giặc cướp chặn đường, hôm nay các người tự dâng lên cửa vừa lúc để ta bớt ngứa tay.” Mắt Đồng Bách Hùng lộ ra hung quang nhìn mấy người kia cười lạnh một tiếng, sau đó lão liền tung người nhảy xuống mặt đất, đám giáo chúng còn lại thấy vậy cũng xuống ngựa tuốt đao thủ thế. Nhất thời tình thế song phương vô cùng căng thẳng.

Dương Liên thấy như vậy thì vội vàng sửa sang y phục, nhìn quanh một vòng chuẩn bị xuống xe.

“Liên đệ...”

“Ta cũng đi xem.” Dương Liên vỗ vỗ tay Đông Phương Bất Bại hưng phấn nói.

Thấy biểu tình nóng lòng muốn tiến lên kia của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại mấp máy môi, rốt cuộc cũng buông tay ra, nhưng lại vén màn lên nhìn ra ngoài.

Thủ lĩnh thổ phỉ thấy Dương Liên cầm kiếm bước tới thì hừ lạnh một tiếng, trên tay làm một thủ thế với những người phía sau, ý tứ là nhắm vào Dương Liên trước tiên.

“Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, các huynh đệ, lên!”

Theo tiếng hô của thủ lĩnh thổ phỉ, song phương liền lập tức va chạm, những tên thổ phỉ này trên mặt võ công thật ra cũng có chút thành tựu không giống đám người lẫn lộn cướp đường bình thường. Trong lúc nhất thời hai bên giằng co khó phân hơn kém.

Đồng Bách Hùng võ công cao cường, đối với đám người này có thể nói là đến tay liền bắt, trong nháy mắt đã chém ngang người hai ba tên thổ phỉ còn rảnh rỗi liếc nhìn về phía Dương Liên, mắt thấy Dương Liên bị mấy người lạng lẽ vây quanh thì hừ lạnh một tiếng quay đầu đánh tới bên kia.

Lần này Dương Liên ra tay không chút thủ hạ lưu tình, tất cả đều là một kiếm đoạt mạng, sau khi được Đông Phương Bất Bại giáo dục thực chiến hôm trước thì kinh nghiệm của hắn tăng lên nhiều, đối phó với những người này cũng không phải chật vật như trước nữa.

“Hóa ra đã xem thường tên mặt trắng này rồi.” Sau khi cái tên bang chủ Ngọa Long bang kia nhìn thấy Dương Liên giải quyết vài người thì tức giận mắng to một tiếng, sau đó dẫn người xông qua.

Dương Liên nhìn tên thủ lĩnh thổ phỉ trước mặt, trong mắt hiện lên hứng thú, cái tên này có lẽ là người có võ công cao nhất bọn, vừa lúc cũng để thử xem thân thủ của hắn đã đạt đến mức nào.

Hai người liếc nhìn nhau, đều có thể thấy được sát ý từ trong mắt đối phương, rất nhanh liền giao thủ.

“Liên đệ... chú ý hạ bàn!” Trong lúc mọi người còn đang hỗn loạn thì một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, nhất thời khiến mọi người sửng sốt một chút nhìn về phía xe ngựa.

Dương Liên cũng sửng sờ, quét mắt nhìn Đông Phương Bất Bại một chút, khóe miệng nhếch lên, chiêu thức trong tay cũng bắt đầu cải biến.

Thủ lĩnh thổ phỉ cũng trong một giây đó liếc nhìn qua xe ngựa, chỉ thấy một người mặc áo bào đỏ rực, thần sắc lạnh như băng thì trong lòng lập tức kinh hoảng, đột nhiên có loại cảm giác không ổn.

Bây giờ đám người tự xưng Ngọa Long bang kia đã bị giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo thu thập xong, Đồng Bách Hùng cũng thu đao đứng ở bên cạnh xe ngựa nhìn Dương Liên và thủ lĩnh thổ phỉ giao thủ. Chỉ mới mấy tháng không gặp, lão cũng không ngờ tới võ công của Dương Liên lại tiến bộ nhiều như vậy, trong lòng không khỏi âm thầm ngạc nhiên.

Đám giáo chúng của Nhật Nguyệt thần giáo cũng thu lại vũ khí đứng ở bên cạnh xe ngựa, tất cả mọi người đều đã nhìn ra bọn họ không thể tham dự trận đánh của Dương Liên và thủ lĩnh thổ phỉ này.

Đông Phương Bất Bại tựa ở cửa xe nhìn trận tỷ thí trước mặt, thỉnh thoảng chỉ điểm hai câu, thần tình thoát nhìn vô cùng dăm dặc, chỉ khi nhìn thấy Dương Liên gặp nguy hiểm thì bàn tay đang đặt trên chân mới không tự chủ mà nắm chặt lại.

Ngọa Long bang chủ không ngừng đỏ mồ hôi lạnh, khi nhìn thấy đám thủ hạ của mình hầu như đã bị giết chết hết thì thần sắc lại càng khó coi, gã cũng hiểu đám người kia còn chưa ra tay phỏng chừng là vì để người trước mặt luyện thân thủ, nhất là cái người mặc y phục đỏ kia, mỗi một câu nói đều có thể khiến kiếm thế của người trước mặt tinh diệu hơn một chút, khiến tình huống của gã càng ngày càng không ổn.

“Kiếm đi hơi chéch, tay nâng... Liên đệ cẩn thận!” Đông Phương Bất Bại còn đang nhắc nhở khẩu quyết thì thấy thủ lĩnh thổ phỉ đưa một tay vào y phục, nhất thời kinh hoảng hô lớn.

Nghe được Đông Phương Bất Bại cảnh cáo, mũi chân Dương Liên điểm một chút liền lùi về phía sau, thế nhưng vẫn không tránh khỏi một đám bột phấn màu trắng lọt vào trong mắt, nhất thời đôi mắt cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Muốn chết mà!” Dương Liên che mắt, chỉ nghe được Đông Phương Bất Bại rống giận một tiếng, sau đó chính là một tiếng hét thảm.

“Liên đệ, người sao rồi?” Dương Liên được Đông Phương Bất Bại nâng dậy, nghe thấy thanh âm lo lắng của đối phương thì bình tĩnh đỡ lấy vai y.

“Hắn đã trúng độc phấn của ta, nếu các người không thả ta mắt của hắn sẽ mù.” Trùm thổ phỉ nhin đau, dùng thanh âm đứt quãng nói.

Lúc này, có một giáo chúng đã cầm nước đi đến.

“Dùng nước chỉ khiến hần mù nhanh hơn.”

Dương Liên che mắt chịu đựng đau đớn, chỉ nghe người nọ thét lên một tiếng thảm thiết, biết là do Đông Phương Bất Bại làm ra thì thè lưỡi, Dương Liên liếm liếm bột phấn vơn trên mặt, nhất thời trong lòng sáng tỏ, đây không phải là bột vôi sao?

“Giao ra giải được, ta để cho người toàn thân.” Đông Phương Bất Bại nhìn người trên mặt đất, âm ngoan nói.

“Đông Phương, không cần giải được đâu...”

“Liên đệ...”

“Người bảo người đi lấy chút vải sạch đến đây, cũng không phải là độc được gì, dùng nước sẽ mù ngay, dùng vải thì không sao.” Dương Liên sờ soạng nắm lấy tay áo Đông Phương Bất Bại nói.

“Mang vải đến đây.” Đông Phương Bất Bại quay lại ra lệnh.

“Đây là độc được, là độc được do ta mật chế, không có giải được nhất định người sẽ bị mù.” Lúc này, tràm thổ phỉ vội vàng cao giọng nói.

Đông Phương Bất Bại nghe vậy thì lộ ra thần sắc do dự, mà Dương Liên lại nhếch khóe miệng quay đầu nhìn gã “Phải không? Chúng ta cứ thử xem, nếu như ta không sao thì mạng người liền xong, nếu như ta mù... người sẽ không phải chết.”

“Người...”

“Ta sẽ khiến cho người muốn chết cũng không được!” Nói đến câu cuối thanh âm của Dương Liên có chút trầm thấp.

Nghe được Dương Liên nói như vậy, trong lòng Đông Phương Bất Bại không khỏi căng thẳng lạnh lùng nhìn người trên mặt đất đã mù hai mắt kia “Gã đã lấy đi thứ gì của Liên đệ, ta nhất định bắt gã trả lại gấp trăm lần.”

Rất nhanh vải sạch đã được lấy đến, Đông Phương Bất Bại đỡ Dương Liên ngồi vào trong xe ngựa dùng vải thật trọng lau mắt cho Dương Liên..

Dương Liên từ từ mở mắt ra thấy hình ảnh trước mắt hơi mơ hồ, nhất thời cũng thổ phào nhẹ nhõm.

“Sao rồi? Liên đệ có nhìn thấy ta không?” Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên vội vàng hỏi.

“Không thấy quá rõ ràng, bắt quá không sao, mấy ngày nữa thì ổn rồi.”

Đông Phương Bất Bại nghe vậy cũng thổ phào nhẹ nhõm, vươn tay ôm chặt Dương Liên một chút rồi mới vén màn xe nhìn người đang nằm trên mặt đất lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Tuy rằng ta thật không muốn để người chết dễ dàng như vậy, bắt quá Liên đệ đã nói ra thì ta cũng không vi phạm.” Nói xong bàn tay phẩy nhẹ, hàng loạt mũi kim bay ra găm thẳng vào người kẻ nọ...

“Đi...” Đông Phương Bất Bại lạnh lùng quát một tiếng rồi buông màn xe xuống.

Mọi người vội vàng xốc lại tinh thần chỉnh lý binh khí và hành trang, không ai đành lòng nhìn bộ dạng chết thảm của kẻ đang nằm trên mặt đất. Đồng Bách Hùng càng là hít sâu một hơi, đã mấy năm rồi lão chưa từng thấy Đông Phương Bất Bại xuất thủ như vậy, nhất thời cũng ý thức được người trong xe ngựa kia quả thật là Đông Phương Bất Bại, là Đông Phương Bất Bại đã từng vô cùng ngoan tuyệt trước đây, lão cứ tưởng rằng y đã thay đổi, nguyên lai chỉ là do Dương Liên kiềm chế, mà điểm mấu chốt cũng là Dương Liên. Đột nhiên Đồng Bách Hùng nghĩ đến vừa rồi mình đã cố ý không giúp Dương Liên, nhất thời trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Xe ngựa tiếp tục tiến lên, rất nhanh đã đến một thôn trấn, Đông Phương Bất Bại đỡ Dương Liên bước vào khách ***.

Dương Liên ngồi ở mép giường nhìn thân ảnh mơ hồ không ngừng chuyển động của Đông Phương Bất Bại, cho đến khi người nọ đưa một chung trà đến bên miệng y.

“Liên đệ, mắt của người thế nào?” Đông Phương Bất Bại đau lòng nhìn Dương Liên cất tiếng hỏi.

“Bây giờ vẫn không nhìn rõ, bất quá đã tốt hơn nhiều.” Dương Liên ôn nhu nắm tay Đông Phương Bất Bại trấn an.

“Giáo chủ, đã mời đại phu tới.” Lúc này, ngoài cửa có tiếng thủ hạ bẩm báo.

“Đưa người vào đây.” Đông Phương Bất Bại trả lời, sau đó bước sang đứng bên cạnh nhìn đại phu từ bên ngoài đi vào “Đại phu, người xem mắt cho hần một chút.”

Đại phu gật đầu, dùng tay kéo mi mắt của Dương Liên lên nhìn một chút.

“May là không dùng nước rửa nếu không nhất định mắt sẽ cháy, dùng dầu cải rửa mắt cho y rồi sẽ không sao, vài hôm nữa thì khỏi hẳn, không có gì đáng ngại.”

Đại phu nói xong liền bước ra ngoài, chốc lát sau liền có người mang dầu cải tới, Đông Phương Bất Bại để Dương Liên nằm ở trên giường, bản thân thì thận trọng rửa mắt cho y.

Sau khi rửa xong, Dương Liên nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, hình ảnh mơ hồ hiện tại đã rõ ràng hơn nhiều, ít nhất có thể phân biệt được ngũ quan của người đối diện.

“Thế nào?”

“Không sao rồi, đã có thể nhìn thấy.”

Đông Phương Bất Bại nghe Dương Liên nói như vậy mới cảm thấy yên lòng, lại dùng tay vuốt nhẹ lên đôi mắt của đối phương.

“Đừng lo lắng, đều do ta sơ suất.” Dương Liên nắm lấy tay Đông Phương Bất Bại lắc đầu nói.

1/ Hạ bàn: Vùng thân dưới, trong võ công là chỉ độ trụ vững và bộ pháp di chuyển của một người.

31. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 31

Đông Phương Bất Bại đỡ Dương Liên ngồi xuống, lại xoa xoa vai hần “Ta cũng thật không ngờ tới.” Trong thanh âm còn mang theo chút tự trách.

Dương Liên cười khê hai tiếng nắm ngược lấy tay y “Được rồi, đây cũng là một bài học lớn, sau này ta tự mình chú ý một chút, người cũng đừng tự trách.”

Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, trong mắt tràn ngập nhu tình, y cảm thấy càng ngày càng không thể rời xa Dương Liên rồi. Ngẫm nghĩ, Đông Phương Bất Bại ghé sát vào hôn lên môi Dương Liên.

Bởi vì mắt không thể nhìn rõ nên nụ hôn này của Đông Phương Bất Bại khiến Dương Liên cảm giác đặc biệt sâu sắc, không khỏi hí hóp mắt, vươn tay ôm chặt lấy đối phương làm cho nụ hôn sâu thêm.

Hai đôi môi rời ra, sắc mặt Đông Phương Bất Bại hơi ửng đỏ, đẩy Dương Liên ra đứng lên “Ta đi phân phó cơm canh.”

“Đợi lát nữa...” Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại phải đi thì vội vàng ôm eo kéo người lại, khiến người nọ dính sát vào cơ thể mình “Ta cũng đã như vậy rồi, người còn muốn đi.”

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt giật giật thân thể “Liên đệ, ta... hôm qua.”

“Ta biết, vậy người lấy tay giúp ta.” Nói rồi còn rướn người tới muốn hôn lên môi Đông Phương Bất Bại, bàn tay cũng luồn vào y phục của y, đôi mắt rũ xuống, Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên đặt lên giường đành phải cống hiến bàn tay mình.

Cảm thụ được sự xoa nắn của đối phương, bàn tay của Dương Liên cũng không ngừng chăm lữa.

“Liên đệ...” Thanh âm nỉ non của Đông Phương Bất Bại khiến Dương Liên động tâm không thôi, vì vậy bàn tay của Dương Liên cũng theo đó tiến về phía trước, do dự một chút cũng cảm lấy thứ chỉ còn gốc rễ kia

của đối phương. Hắn chưa bao giờ chạm qua chỗ này của Đông Phương Bất Bại, một mặt là vì người nọ sẽ không cảm giác được vui sướng, một phần là lo lắng tâm lý Đông Phương Bất Bại có chương ngại.

“Liên đệ... dừng.” Nơi đó vốn chưa bao giờ bị đụng chạm qua, Đông Phương Bất Bại không khỏi nhất thời kinh hoảng.

Dương Liên cúi đầu trực tiếp dùng miệng chặn lấy môi y, hai tay từ từ mơn trớn nơi đó, hắn cảm thấy rõ ràng thân thể Đông Phương Bất Bại cứng lại một chút, đến khi sờ qua miệng vết sẹo thì thân thể của y không ngừng run rẩy.

“Liên đệ, dừng, đừng chạm vào đó.” Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu qua hướng khác, dùng thanh âm có chút run rẩy nói.

“Đông Phương...” Dương Liên không thấy rõ biểu tình của Đông Phương Bất Bại, thế nhưng có thể nghe được giọng của y, vì vậy rì rầm hỏi “Người không thích.”

“Chỗ đó rất xấu, Liên đệ dừng...” Đông Phương Bất Bại ôm chặt Dương Liên, cắn răng dùng thanh âm run rẩy nói.

Dương Liên hơi sững sờ, cho tới bây giờ hắn vẫn cho rằng Đông Phương Bất Bại không hề quan tâm chuyện này, trong lòng không khỏi đau xót, dịu dàng hôn lên môi y, nói “Nào có, Đông Phương rất đẹp, chỗ nào cũng đẹp.”

“Liên đệ!” Khóe mắt Đông Phương Bất Bại trào lệ, nghiêng đầu qua hướng khác cắn môi.

Dương Liên mỉm cười, từng chút một cởi bỏ y phục của Đông Phương Bất Bại, mãi cho đến phía dưới.

“Liên đệ!!! Dừng.” Một tiếng thét kinh hãi, Đông Phương Bất Bại bật dậy níu lấy Dương Liên.

Dương Liên dừng động tác trong miệng, ngược lên nhìn y “Đông Phương, không xấu.”

Viễn mắt Đông Phương Bất Bại đỏ lên, ôm chặt lấy Dương Liên, thanh âm không khỏi nghẹn ngào.

Dương Liên đặt người xuống dưới thân hắn, dùng tay sờ sờ phía trước của Đông Phương Bất Bại, lại dùng miệng hôn lên dấu vết kia, trong cả quá trình thân thể của Đông Phương Bất Bại vẫn luôn cứng ngắc.

“Liên đệ... người vào đi.” Hơn nửa ngày, Đông Phương Bất Bại mới lấy tay che mắt, ngập ngừng nói.

Dương Liên ngẩn người, mỉm cười nhìn về phía Đông Phương Bất Bại “Lần này ta tha người, chờ người khỏe rồi thì mới bù lại cho ta.”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu ôm cổ Dương Liên, “Liên đệ, ôm ta.”

“Đông Phương...”

“Ta muốn người ôm ta.” Nói rồi còn dùng chân quấn lên thắt lưng đối phương, nhất thời Dương Liên cũng bị kích thích đến hít sâu một hơi. “Liên đệ...” Cuối cùng Đông Phương Bất Bại lại dùng thanh âm nhu tình ảm ách kêu gọi, Dương Liên chỉ nghe trong đầu có tiếng gậy vỡ, sau đó đưa tay vào trong người Đông Phương Bất Bại.

Lần này Đông Phương Bất Bại phá lệ nhiệt tình, trước đây y luôn đè nén thanh âm cùng phản ứng thân thể của mình, thế nhưng lần này lại tùy tâm thả lỏng khiến Dương Liên không khỏi kích động.

*****Beta ngồi trong góc chốt của đồng*****

Sau khi xử lý xong phía sau cho Đông Phương Bất Bại, Dương Liên dựa vào cảm giác trên tay nhận thấy hình như phía sau của y bị thương một chút, nhất thời có chút ảo não vô vô đầu, sao lại không thể kiên trì được vậy!

“Liên đệ...” Thanh âm Đông Phương Bất Bại hơi khàn khàn tựa vào lòng Dương Liên.

“Có đau không?” Dương Liên ôm lấy Đông Phương Bất Bại lo lắng hỏi.

Y đỏ mặt lên vùi vào lòng Dương Liên không lên tiếng, thế nhưng ánh mắt cũng lấp lánh hơn một chút.

Dương Liên không nghe được Đông Phương Bất Bại trả lời thì khá nóng nảy, thế nhưng lại không nhìn rõ biểu tình của y vì vậy trong nội tâm càng ảo não “Đều do ta không tốt, Đông Phương... người đừng giận mà.”

Đông Phương Bất Bại ôm lấy Dương Liên, ngẩng đầu nhìn đối phương, hỏi “Liên đệ, vì sao người tốt với ta như vậy...”

Đột nhiên nghe được Đông Phương Bất Bại hỏi như vậy, trong lòng Dương Liên không khỏi lộp bộp một chút, hắn không rõ trong lòng đối phương đang nghĩ những gì “Đứa ngốc, ta không tốt với người thì tốt với ai?” Dương Liên dè xuống những bất an trong lòng, vừa cười vừa nói.

Đông Phương Bất Bại nghe xong câu trả lời của Dương Liên khóe miệng cũng cong lên, ánh mắt nhìn về phía Dương Liên cũng lộ nét ôn nhu.

“Đông Phương?” Sự trầm mặc của Đông Phương Bất Bại khiến trong lòng Dương Liên có chút bối rối.

“Liên đệ, chúng ta... rời khỏi Hắc Mộc Nhai đi! Ta sẽ nhường lại ngôi vị giáo chủ, chúng ta cùng nhau đi thôi!” Qua hết nửa ngày Đông Phương Bất Bại mới nhìn về phía Dương Liên, hơi do dự nói. Y vẫn biết Dương Liên thích quyền lợi, thích Hắc Mộc Nhai, vì vậy khi đưa ra những yêu cầu này bản thân Đông Phương Bất Bại cũng không dám tin Dương Liên sẽ đồng ý.

“Rời khỏi Hắc Mộc Nhai?” Dương Liên lộ ra thần sắc kinh ngạc, thế nhưng bất an trong ngực nhất thời tiêu thất, hắn đưa mặt về phía Đông Phương Bất Bại mở to hai mắt.

“Không sai, Liên đệ không muốn sao?” Đông Phương Bất Bại thấy biểu tình của Dương Liên, trong lòng không khỏi thất lạc một chút.

“Cái này, ta chưa từng nghĩ tới...” Dương Liên rũ mắt trả lời, hắn vốn biết Đông Phương Bất Bại không thích Hắc Mộc Nhai, thế nhưng hắn chưa từng nghĩ đến y lại muốn rời khỏi nơi đó. Nếu thật sự rời khỏi Hắc Mộc Nhai bọn họ sẽ đi đâu, lẽ nào lại tìm một sơn thôn nhỏ mà ở lại? Nếu như còn ở Hắc Mộc Nhai hắn có thể giúp Đông Phương Bất Bại xử lý công việc, đến khi rảnh rồi có thể ra ngoài chơi một chút giống như bây giờ, hắn cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt. Thế nhưng bây giờ Đông Phương Bất Bại lại muốn nhường lại ngôi vị giáo chủ, muốn rời khỏi Hắc Mộc Nhai, nhất thời Dương Liên cũng có chút khổ não.

Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên nhíu mày thật chặt thì trong mắt hiện lên một tia ảm đạm, cuối cùng đưa tay vuốt vuốt trán y “Liên đệ đừng nên nghĩ nhiều, ta chỉ đề nghị thôi, nếu như Liên đệ không muốn thì quên đi.”

Dương Liên trầm mặc nắm tay Đông Phương Bất Bại, hắn biết đây không phải là đề nghị mà là nguyện vọng của đối phương, hắn xoay người ôm lấy Đông Phương Bất Bại, nửa ngày sau mới lên tiếng: “Đông Phương, cho ta chút thời gian, ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, người để ta suy nghĩ một chút được không?”

Nghe Dương Liên trả lời như vậy trong lòng Đông Phương Bất Bại thoải mái hơn rất nhiều, hắn nói sẽ suy nghĩ, Đông Phương Bất Bại liền biết trong lòng hắn quyền lợi cũng không phải quan trọng hơn mình.

“Được...”

Nghe được Đông Phương Bất Bại đồng ý, nhất thời Dương Liên cảm thấy yên tâm, dùng tay xoa xoa hông y “Nơi này đau không?”

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại ửng đỏ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Dương Liên lần mò bước ra ngoài phân phó cơm nước, sau đó lại xoa bóp thân thể cho Đông Phương Bất Bại “Đông Phương, lần trước Lâm Bình Chi có nói Nhạc Bất Quần cũng luyện Tịch Tà kiếm phổ, nếu như thứ đó tương đồng với Quỷ Hoa bảo điển, như vậy Nhạc Bất Quần cũng...”

Đông Phương Bất Bại vẫn đang híp mắt hưởng thụ tay nghề xoa bóp của Dương Liên, khi nghe lời này ánh mắt bất chợt mở ra lấp lóe một tia sắc lạnh “Ừ, Nhạc Bất Quần đích xác đã luyện thứ võ công này, ta đã xem qua kiếm phổ, Tịch Tà kiếm phổ là dựa trên nội công của Quỷ Hoa bảo điển mà viết ra, trên đó phần nhiều là kiếm chiêu, chỉ có một ít đường lối tu luyện nội lực.”

Dương Liên nghe nói như vậy thì không khỏi cân nhắc về lai lịch của Tịch Tà kiếm phổ và Quỷ Hoa bảo điển ở trong lòng, suy nghĩ một chút nhất thời cả kinh trong nội tâm, theo nguyên tác thì dường như Quỷ Hoa bảo điển chỉ là một tác phẩm sao chép còn thiếu sót của hai vị nhân sĩ phái Hoa Sơn, bởi vì trong lúc vội vã ký ức của hai người họ khá mờ nhạt, vì thế Quỷ Hoa bảo điển cũng có không ít chỗ mơ hồ.

“Đồng Phương, lúc người luyện Quỷ Hoa bảo điển có phát hiện chỗ nào không thích hợp không?”

Nhất thời Đồng Phương Bất Bại hiện lên vẻ kinh ngạc nhìn về phía Dương Liên “Làm sao Liên đệ biết được?”

“Nói như vậy là thật sự có điểm không ổn, như vậy chẳng phải người sẽ rất nguy hiểm sao?” Dương Liên cảm thấy vô cùng lo lắng hỏi Đồng Phương Bất Bại.

Người họ trầm mặc một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Lúc đầu khi ta vừa luyện tập cũng không hoàn toàn dựa theo tâm pháp, mãi đến cuối cùng khi tẩu hỏa nhập ma mới cẩn trọng hạ quyết tâm... Sau khi khắc phục việc tẩu hỏa nhập ma mới phát hiện trong bảo điển có nhiều chỗ mơ hồ, câu trước câu sau mâu thuẫn lẫn nhau, mà lúc đó lại vừa lúc ta vừa ngồi lên ngôi vị giáo chủ, không thể xuất hiện sai lầm, vì vậy chỉ có thể kiên trì luyện tiếp. Trong quá trình cũng có chút xu hướng tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng đều được Bình Nhất Chỉ mạnh mẽ dùng được vật áp chế.”

“Vậy bây giờ người...”

Đồng Phương Bất Bại nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Dương Liên thì mỉm cười, nhẹ nhàng cầm lấy tay y tiếp tục nói: “Sau khi ổn định sự vụ trong giáo ta liền bế quan nửa năm, rốt cuộc cũng phát hiện nội dung càng về sau càng trở nên quái dị, vì vậy chỉ căn cứ đại ý mà tu luyện, cuối cùng cũng không hiểu sao lại đại công cáo thành, cũng nhờ thế mới có một thân tu vi như hiện nay.”

Dương Liên nghe Đồng Phương Bất Bại bình thản nói như vậy thì không khỏi đau lòng, nếu như là trước đây khi hắn không biết võ cũng sẽ không cảm thấy có gì cả, thế nhưng sau khi tu tập mới biết cái loại vật như nội lực này chỉ cần sai sót một chút liền nguy hiểm đến tính mạng, nhất là tẩu hỏa nhập ma càng là việc mạo hiểm dị thường. Như vậy có thể tưởng tượng được, ngày đó Đồng Phương Bất Bại là khó khăn cỡ nào.

32. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 32

“Đồng Phương, ta biết Quỷ Hoa bảo điển đích thực ở chỗ nào...” Dương Liên nổi lên thương tiếc, vì vậy hắn vươn tay ôm Đồng Phương Bất Bại, do dự mở miệng. Cho đến bây giờ, Dương Liên luôn sợ Đồng Phương Bất Bại hoài nghi mình, cho nên có một số việc dù hắn biết rõ vẫn không nói cho Đồng Phương Bất Bại biết. Thế nhưng hiện giờ, tuy rằng Đồng Phương Bất Bại đã nói võ công của y không còn gì đáng ngại, thủy chung Dương Liên vẫn lo lắng nếu như tương lai lại xảy ra vấn đề thì biết làm sao bây giờ, nếu có gì không hay xảy ra với người này...

“Liên đệ, sao người biết?” Đồng Phương Bất Bại rất kinh ngạc, vội vàng nhìn Dương Liên hỏi.

“Ta, người đừng quan tâm làm sao ta biết được, nói chung chính là ta biết. Đồng Phương, người tin tưởng ta không?”

“Tất nhiên là ta tin tưởng Liên đệ...”

“Vậy là tốt rồi, nghe đồn Quỷ Hoa bảo điển là do một gã thái giám trong cung sáng tạo ra, cuối cùng lưu lạc đến Thiếu Lâm tự, mà Quỷ Hoa bảo điển trên tay người ban đầu là do hai gã đệ tử Hoa Sơn chép trộm ở Thiếu Lâm mà có. Hai người này mỗi người học một nửa, sau đó về Hoa Sơn mới ráp lại với nhau. Người nói trong bảo điển có rất nhiều khẩu quyết mâu thuẫn với nhau, ta nghĩ là có liên quan đến trí nhớ của hai người này, có lẽ trong bọn họ có người lảm lẫn, cũng có lẽ trong lúc gấp gáp mà rối loạn.”

Nghe được Dương Liên nói như thế, trong nội tâm Đồng Phương Bất Bại rất kinh ngạc, Dương Liên lại có thể biết được những bí mật đến mức này, phỏng chừng ngay cả những trưởng lão trong giáo kia cũng không rành mạch được như vậy! Hơn nữa, việc Quỷ Hoa bảo điển có nguồn gốc từ Hoa Sơn ngay cả bản thân y cũng phải đợi sau khi leo lên ngôi vị giáo chủ mới có thể biết được, sao Dương Liên lại biết được.

“Đông Phương... chúng ta hẳn là nên nghĩ biện pháp xông vào Thiếu Lâm tự mang Quỷ Hoa bảo điển đích thực ra, như vậy mới có lợi cho võ công của người.” Dương Liên vẫn chưa nhận ra sự trầm mặc của Đông Phương Bất Bại, cứ tiếp tục nói, đến khi dứt lời mới phát hiện đối phương không đúng lắm, “Đông Phương?”

“Trước giờ Quỷ Hoa bảo điển vẫn luôn là bí tịch chí thượng của giáo ta, nguồn gốc của nó vốn được ghi lại trong bí sử truyền đời qua lịch đại giáo chủ, ngay khi ta vừa ngồi lên ngôi vị giáo chủ đã đốt trụi bí sử...”

Nội tâm Dương Liên run lên, hơi tự giễu.

“Liên đệ, năm năm trước ngươi đến hầu hạ bên cạnh ta, lúc đó ngươi là nhi tử của tổng quản tiền nhiệm, từ nhỏ vẫn được nuôi ở trong nhà, trước giờ Dương tổng quản thương yêu ngươi nên chưa bao giờ nói cho ngươi những việc liên quan đến giáo vụ.” Đông Phương Bất Bại nói đến đây thì ngồi thẳng dậy, bàn tay đang ôm lấy tay Dương Liên càng lúc càng chặt, đồng thời có rất nhiều chuyện vụn vặt hiện lên trong đầu, trái tim co rút càng lúc càng nhanh. Trước giờ Dương Liên Đình vẫn chán ghét cơ thể mình, chẳng hề nhìn tới, Dương Liên Đình cũng chưa từng ở lại trên giường của mình, Dương Liên Đình càng sẽ không đột nhiên yêu thương mình như thế này. Sắc mặt Đông Phương Bất Bại đột nhiên tái nhợt, ngẩng đầu nhìn về phía Dương Liên ở trước mặt.

“Đông Phương, ngươi hãy nghe ta nói, cũng không giống như ngươi nghĩ.” Dương Liên sốt ruột, vội vàng ôm lấy vai Đông Phương Bất Bại, chỉ là hẳn vẫn không thấy rõ thần sắc của đối phương nên cảm thấy khá phiền não.

“Ta nghĩ cái gì, ngươi cho rằng ta nghĩ cái gì?” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, trong lòng không khỏi trầm xuống, giọng nói cũng nặng nề thêm vài phần.

“Đông Phương, ta là Dương Liên... Ta là Liên đệ của ngươi, ta...”

Vừa nghe Dương Liên nói như vậy, nhất thời trong lòng Đông Phương Bất Bại cũng là đất trời rung chuyển, bỗng nhiên y đứng bật dậy nắm lấy cổ của Dương Liên “Ngươi... ngươi...”

Dương Liên bị động tác của Đông Phương Bất Bại dọa cho hoảng sợ, trong nội tâm cũng cảm thấy đau đớn, thế nhưng trong sát na đó không hiểu sao hẳn đột nhiên bình tĩnh lại, đưa mắt nhìn về phía người kia “Đông Phương, ngươi muốn giết ta sao?”

Đông Phương Bất Bại sững người nhìn vào ánh mắt mang nét thương tâm của Dương Liên, bàn tay không tự chủ được mà thả lỏng “Ngươi không phải Liên đệ, ngươi...” Đông Phương Bất Bại càng nghĩ càng kinh hoảng, dường như Dương Liên Đình bắt đầu thay đổi từ lúc Nhậm Ngã Hành xuất hiện, từ ngày hôm đó, thái độ của Dương Liên Đình liền không giống trước đây, trở nên càng ôn nhu, càng sẵn sàng, cũng càng...

“Nếu ta không phải là Liên đệ của ngươi... vậy ta là ai? Đông Phương, ngươi nghĩ ta là ai?” Hành động của Đông Phương Bất Bại khiến trong lòng Dương Liên dễ chịu một chút, thần sắc cũng dần dần khôi phục, hẳn lên tiếng hỏi.

“Lời này phải để ta hỏi ngươi, ngươi là ai? Ngươi giả mạo Liên đệ có dụng ý gì? ” Biểu hiện trên mặt hơi âm ngoan, Đông Phương Bất Bại vô cùng phần nộ nhìn Dương Liên, bên trong xen lẫn một tia thương tâm ủy khuất mà bản thân cũng không có phát giác ra, “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì, ngươi muốn cái gì ở chỗ ta?” Thanh âm khẽ run rẩy, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, trong mắt lộ ra vẻ đau xót vì bị phản bội.

Nghe được Đông Phương Bất Bại hỏi như vậy, khóe miệng Dương Liên hơi nhếch lên, mặc dù có hoài nghi nhưng Đông Phương Bất Bại cũng chỉ tức giận mình lừa gạt y, cũng không quan tâm Dương Liên Đình chân chính đã đi đâu, thậm chí còn không hỏi sống chết của gã.

Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên lộ ra nụ cười thì nhất thời đau lòng khó nhịn, cũng lộ vẻ phần hận, trên tay hơi dùng thêm sức, nhất thời Dương Liên bị bóp tới mức sắc mặt trắng bệch, vô cùng khó thở.

“Đông Phương... ngươi làm gì?” Cảm thấy sắp không thở được nữa, Dương Liên kéo tay Đông Phương Bất Bại gian nan hỏi.

“Ngươi gạt ta...” Đông Phương Bất Bại cắn răng phun ra ba chữ này, sau đó bàn tay bóp lấy Dương Liên càng lúc càng chặt, trông mắt cũng lộ ra màu đỏ tươi, chỉ là hàm răng cắn chặt lại rịn ra máu tươi nhẹ nhẹ.

Dương Liên hiện tại không thể thốt ra lời nào, hẳn cảm thấy nếu cứ để như vậy phỏng chừng sẽ thực sự bị Đông Phương Bất Bại bóp chết, vì vậy vội vàng vươn tay ra bóp mạnh eo lưng của Đông Phương Bất Bại, một tay còn lại nỗ lực kéo những ngón tay đang đặt trên cổ họng mình xuống.

Bỗng dưng Đông Phương Bất Bại hít sâu một hơi rồi thả lỏng tay, Dương Liên vội vàng ôm cổ ho khan liên tục.

“Người...” Trong lòng tràn đầy xấu hổ và giận dữ, Đông Phương Bất Bại hung hăng nhìn Dương Liên, trong ánh mắt mang theo đau đớn, mới chỉ nửa nén nhang trước, y và người trước mặt còn đang hoan ái trên cái giường này, nhưng bây giờ... Đông Phương Bất Bại dùng tay che mắt, khóe miệng cong lên tạo thành nụ cười châm chọc.

Dương Liên hít sâu mấy hơi, nhìn thấy nụ cười khổ sở trào phúng của Đông Phương Bất Bại, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng, vội vàng nắm lấy tay đối phương “Vừa rồi ta chỉ là muốn người buông tay, không có ý định muốn làm nhục người.”

“Người còn muốn giả vờ đến khi nào, mau thu hồi biểu tình giả mù sa mưa của người đi. Đông Phương Bất Bại ta thông minh một đời, không ngờ hôm nay lại bị người lừa bỡn trong lòng bàn tay... ha ha.” Đông Phương Bất Bại rút tay ra, híp mắt nhìn về phía Dương Liên, âm ỉ nói.

“Đông Phương...”

“Câm miệng, nếu người dám dùng ngữ điệu này gọi ta lần nữa, người có tin ta giết người ngay lập tức không?”

Dương Liên vừa mở miệng đã bị thanh âm giận dữ của Đông Phương Bất Bại cắt lời, nhất thời có chút bất đắc dĩ, đành phải khoát khoát tay áo, “Được rồi, ta đã biết, Đông Phương Bất Bại.”

“Người...” Đông Phương Bất Bại nghe Dương Liên dùng thanh âm không mang theo chút tình cảm nào gọi tên của mình, trong lòng nhất thời cảm thấy đau như dao cắt, bàn tay đang nắm chặt không khỏi dùng thêm chút sức.

Dương Liên nghe được sự thương tâm phần nộ trong giọng nói của đối phương thì cũng cảm thấy khổ sở, bèn đứng dậy bước đến trước mặt người kia, trầm giọng nói: “Ta có thể nói cho người biết tất cả mọi việc. Người thật sự muốn nghe sao? Nghe lời giải thích của ta, Đông Phương... Bất Bại, ta thề, ta chưa từng lừa gạt người việc gì, cho dù là sự tình hay tình cảm, mà ta nói yêu người cũng là thật lòng.”

“... Người nói đi.” Đông Phương Bất Bại trầm mặc nửa ngày, mãi đến khi cảm thấy khóe mắt mình không thể không chế được mà lên men mới âm ỉ nói, trong thanh âm còn mang theo sự run rẩy. Người nam nhân trước mặt này, y thật sự không thể ra tay giết hẳn, cũng chỉ có thể bắt lấy một tia... hy vọng này.

“Tên của ta là Dương Liên, ta cũng không phải là người ở thời đại này mà là ở vài trăm năm sau. Ta cũng không biết vì sao mình lại đến đây, chỉ là ở thế giới của ta, câu chuyện về các người ở đây rất được yêu thích, vì vậy ta có biết một chút về người. Lúc ta đến nơi này, khi vừa mở mắt ra đã thấy mình là Dương Liên Đình, mà ta nhớ rõ hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra, trong đó có người và những hành động lúc người và Dương Liên Đình ở chung, giống như mọi việc thật sự đã từng xảy ra với ta vậy, giống như ta thật sự chính là Dương Liên Đình. Có đôi khi ta cũng cảm thấy rất nghi hoặc không biết rốt cuộc ta là ai, rốt cuộc là Dương Liên của tương lai hay là Dương Liên Đình của hiện tại. Ta rất quen thuộc với người, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy người đã cảm thấy quen thuộc, sau đó liền thích, ngay cả ta cũng cảm thấy nghi hoặc.

Đông Phương, tất cả những việc ta đã làm trước mặt người đều không phải cố ý giả vờ mà là vâng theo trái tim của mình, ta không biết vì sao mình lại đến đây, cũng như ta không biết phải giải thích việc này với người như thế nào vậy.”

“Người nói người tên là Dương Liên, trong lúc bất chợt đến nơi này, vậy bộ dạng của người...” Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên, rõ ràng trong ánh mắt mang theo kinh ngạc.

“Kỳ thực dung mạo vốn có của ta cũng rất giống hiện tại, chỉ là tóc không dài như vậy, ta nghĩ thân thể này thật sự là ta chứ không phải Dương Liên Đình, thực sự, ngay cả dấu vết trên người cũng giống bản thân ta.” Nói xong Dương Liên liền ngồi lên mép giường, cởi giày chỉ vào một nốt ruồi đen trong lòng bàn chân.

Đông Phương Bất Bại nhìn nốt ruồi kia, biểu tình có chút phức tạp “Chân của Liên đệ cũng có nốt ruồi như vậy. “

Dương Liên gãi đầu một cái, ngữ khí đã có chút nóng nảy “Ta cũng không biết phải nói với người như thế nào, kỳ thực... kỳ thực ta đã từng nghĩ tới, ta nghĩ ta vừa là Dương Liên Đình cũng chính là Dương Liên, cả hai là một, nói cách khác rất có thể Dương Liên là kiếp sau của Dương Liên Đình, mà ta không hiểu vì sao lại sống lại ở kiếp này.”

“Người nói, người là... Liên đệ...”

“Không sai, ta biết rõ ràng những việc đã xảy ra giữa hai ta, cho dù ta từng đọc sách nhưng căn bản trong đó cũng không miêu tả cận kề quan hệ giữa người và Dương Liên Đình, mà sau khi ta đi đến Hắc Mộc Nhai thì mỗi người ở đây ta đều quen biết, thậm chí ta còn biết nơi ở của người, biết sở thích của người, biết tất cả những việc đã phát sinh giữa hai chúng ta. Ta vừa nhìn thấy người đã cảm thấy vô cùng yêu thích, trong lòng cũng có một sự hồ thẹn mặc danh kỳ diệu, nghĩ đến những việc Dương Liên Đình đã làm với người liền cảm thấy vô cùng tự trách, cảm giác giống như chính bản thân ta đã phụ người. Vì vậy ta liền muốn đối xử tốt với người, tốt với người gấp bội, muốn người luôn luôn vui vẻ hạnh phúc, ta cũng rất lo lắng cho người nên mới nói ra tung tích thật sự của Quỷ Hoa bảo điển, ta sợ bản thiếu sót sẽ khiến cơ thể người phải chịu thương tổn.”

Đông Phương Bất Bại nghe được ngữ khí lo lắng của Dương Liên thì trong ngực dần dần nổi lên chua xót.

Dương Liên không nghe được Đông Phương Bất Bại trả lời, trong nội tâm có chút buồn bã, đồng thời đôi vai cũng sụp xuống, “Đông Phương, ta biết ta đột nhiên nói nhiều như vậy khẳng định người sẽ không tiếp nhận được, thế nhưng ta thật sự hy vọng người có thể ngấm lại lời của ta, còn có tình yêu của ta nữa. Người hẳn là có thể cảm nhận tình yêu mà ta dành cho người, phải không? Người rất rõ ràng, ta không lừa gạt người, người nghĩ một chút xem có đúng hay không?” Dương Liên ôm lấy đôi vai của Đông Phương Bất Bại nhẹ giọng nỉ non.

“...” Đông Phương Bất Bại rũ mi, vẫn khẽ cúi đầu, môi mím chặt không nói lời nào.

Dương Liên buông tay ra, hơi xoa xoa vùng giữa lông mày, thở dài mà bước ra khỏi phòng, mà Đông Phương Bất Bại vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề cử động, cũng không ngăn cản bước chân rời đi của Dương Liên.

33. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 33

Đi ra khỏi phòng, Dương Liên bước ra đại sảnh khách *** liền thấy Đồng Bách Hùng và đám giáo chúng tùy tùng đang dùng cơm, vì vậy hắn cũng bước đến.

“Dương tổng quản...” Mấy người còn lại nhìn thấy Dương Liên đều vội vàng bước lên chào hỏi, Đồng Bách Hùng thì chỉ liếc mắt nhìn hắn trầm mặc không nói gì, mà Dương Liên cũng là lòng đầy phiền não im lặng ngồi bên cạnh.

“Chờ một chút, thức ăn này là phần của Đông Phương... giáo chủ?” Dương Liên thấy một người bưng cơm lên lầu liền vội vàng bước đến hỏi.

“Thưa tổng quản, đúng vậy.”

“Người đưa cho ta, ta mang lên.” Dương Liên tiếp nhận cơm nước trong tay người nọ, khi đi đến cửa phòng thì gõ nhẹ vài cái, “Đông Phương, đã có cơm rồi.”

Nửa ngày sau bên trong cũng không có tiếng trả lời, Dương Liên đợi một lúc liền cảm thấy nóng nảy muốn vươn tay đẩy cửa phòng, nào ngờ cửa mới vừa mở ra thành khe nhỏ đã bị một luồng khí tức mạnh mẽ đẩy lui lại, nhất thời hắn hiểu rõ đây là Đông Phương Bất Bại biểu lộ hoàn toàn không muốn gặp lại mình, trong nội tâm không khỏi có chút u oán.

“Ta mang thức ăn lên cho người, bây giờ đặt ở bên ngoài, lát nữa người tự ra lấy.” Dương Liên bình tĩnh nói, sau đó nhẹ nhàng đặt mâm thức ăn xuống trước cửa rồi xoay người rời đi. Hắn không rõ Đông Phương Bất Bại nghĩ không thông cái gì, lẽ nào bởi vì hắn không phải là Dương Liên Đình thì tất cả những tình

cảm trước giờ của hai người liền biến mất không tồn tại? Vậy rốt cuộc trong khoảng thời gian này, Đồng Phương Bất Bại thích hẳn hay là thân thể này?

Dương Liên trầm mặc quay về đại sảnh khách ***, liếc mắt nhìn thấy Đồng Bách Hùng vẫn còn đang ăn cơm thì tâm tình vô cùng phiền muộn bước ra ngoài.

“Dương Liên Đình, người đi đâu?” Đồng Bách Hùng nhìn thấy Dương Liên muốn ra ngoài thì cất tiếng hỏi.

“Đi dạo một chút... Đúng rồi, lát nữa phiền Đồng trưởng lão sau khi dùng cơm xong giúp ta giao cái này cho giáo chủ, nhớ là nhất định phải thấy y uống nó.” Dương Liên giao một bình thuốc nhỏ trong ngực cho Đồng Bách Hùng rồi vội vã ly khai.

“Đây là...” Đồng Bách Hùng cầm cái chai nhìn một chút, đang muốn lên tiếng hỏi thì phát hiện thân ảnh đối phương đã biến mất.

Dương Liên bước ra đường lớn rồi liền hít sâu một hơi, sau đó sờ sờ trên người cầm phương thuốc Bình Nhất Chỉ đưa cho trên tay. Lần trước lúc hắn ra thị trấn cũng không bốc nhiều thuốc lắm, nơi đó không có nhiều dược liệu nên chỉ làm ra được hơn mười viên, trong cái chai vừa rồi cũng chỉ còn duy nhất một viên, uống xong liền không còn nữa.

Dương Liên nhìn quanh một vòng rồi chọn tiệm thuốc có vẻ làm ăn sung túc nhất mà bước vào, giao phương thuốc cho chủ quầy, còn mình thì đứng ở bên cạnh theo dõi toàn bộ quá trình phối dược chế thuốc.

Đợi suốt hai canh giờ, rốt cuộc hơn mười viên thuốc cũng đã chế xong, Dương Liên lại tùy tiện chọn một cái bình cho vào rồi để vào trong ngực áo.

“Ân nhân...” Dương Liên vừa bước đến đại sảnh tiệm thuốc đã nghe một thanh âm nữ nhân ngạc nhiên hô hoán, Dương Liên cảm thấy không có liên quan đến mình, ngay cả bước chân cũng không khựng lại chút nào mà đi thẳng ra ngoài, cho đến khi thấy một bóng người ngăn cản.

Dương Liên vẫn chưa thấy rõ được bộ dạng người trước mặt, nhất thời cũng không nhận ra nữ nhân đang chặn trước mặt mình là ai, chỉ thấy một thân xiêm y đỏ rực, hắn không khỏi nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt Đồng Phương Bất Bại, khi đó người nọ cũng đang mặc đồ nữ màu đỏ.

“Ân nhân, ngài không nhớ tiểu nữ sao? Tiểu nữ là người được ân nhân cứu giúp nửa tháng trước ở Hoàng Bán pha1.”

Dương Liên nhíu mày lắc đầu, “Cái gì Hoàng Bán pha? Ta không biết, ta cũng chưa từng cứu ai?” Nói xong liền bước nghiêng sang bên cạnh muốn rời khỏi tiệm thuốc.

“Là ngài, ân nhân của ta nhất định là ngài, khi đó vì không muốn nhận sự báo đáp của ta mà ân nhân còn giả vờ làm bại hoại dọa ta.” Nàng kia thấy Dương Liên nói vậy nhất thời hiện lên vẻ thất vọng, bất quá vẫn vươn tay kéo tay áo hắn lại khẳng khẳng khẳng định.

Dương Liên hất tay nữ nhân nọ, nhất thời cũng nhớ ra chuyện này, vì thế nhìn về phía nàng, “Ta nhớ rồi, ta cũng đã sớm quên mất chuyện đó, nếu không còn chuyện gì khác, ta đi đây.” Lúc đó cũng không phải hắn muốn cứu nữ nhân này, hắn chỉ muốn dùng hai tên kia để thử võ công mà thôi.

“Đợi đã... ân nhân, ân nhân đã cứu tiểu nữ nhưng tiểu nữ còn chưa cảm tạ ngài!” Nữ nhân nhìn thấy Dương Liên muốn rời đi, nhất thời vội vàng lên tiếng.

“Không cần cảm tạ, ta còn có việc, người đừng cản đường ta.” Tâm tình Dương Liên vốn đã không tốt, hiện giờ càng cảm thấy không thể nhận được mà càng phiền não, sao nữ nhân này lại đáng ghét như vậy.

“Tiểu, tiểu nữ chỉ là muốn nói lời cảm ơn với ân nhân, cũng không phải muốn quấy rối ngài.” Nữ nhân nọ nhìn thấy sắc mặt Dương Liên không tốt liền lộ ra vẻ thương tâm ủy khuất.

Dương Liên nghe thấy đối phương nói như vậy liền cảm thấy hơi áy náy, vì thế sắc mặt cũng tốt lên một chút, ôn hòa nói: “Ta biết, bất quá ta chỉ là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, đây không phải là chuyện lớn gì, cô nương đừng để ý nữa.”

“Dĩn nhi...” Nghe Dương Liên nói như vậy, nàng kia mới lộ ra nụ cười, lúc này có một vị lão giả bước ra từ trong tiệm thuốc.

“Cha...” Nàng kia vừa thấy người đi ra liền mỉm cười bước đến, kéo lão nhân đến trước mặt Dương Liên. “Vị công tử này chính là ân nhân đã ra tay cứu nữ nhi lần trước.”

Trên mặt chưởng quỹ cũng lộ ra nụ cười cảm kích, “Vị công tử này, người đã cứu khuê nữ nhà ta, liền cũng là ân nhân của cả gia đình rồi.”

Dương Liên than thở trong lòng nhưng trên mặt vẫn cố giữ vẻ ôn hòa nói lời khách sáo, bất quá vẫn bị đám người ca ca, tẩu tẩu gì đó của cô gái nửa mời nửa ép vào trong nhà.

“Dương công tử, theo ta thấy dường như mắt của công tử đang bị thương.” Ca ca Trương Lộ của Trương Đình thấy ánh mắt của Dương Liên nhìn đường hơi bị mờ lung liền nghi ngờ hỏi.

Dương Liên kể chuyện bị ám toán ra, cả nhà Trương gia liền vội vã khám mắt cho hắn, đồng thời còn lấy ra một lọ nước thuốc, “Dương công tử, ta bảo đảm công tử chỉ cần dùng cái này liền có thể khôi phục ngay lập tức.” Trương Lộ vừa cười vừa nói với Dương Liên, nói xong liền rửa mắt cho hắn, nhất thời Dương Liên cảm thấy đôi mắt mát lạnh, đợi đến khi mở mắt ra lần nữa đã thấy mọi vật xung quanh đều trở nên vô cùng rõ ràng.

“Cảm tạ Trương công tử.” Dương Liên mỉm cười nói lời cảm tạ với người của Trương gia.

Cứ như vậy, dưới sự mời mọc nhiệt tình của người nhà Trương gia, Dương Liên ở lại dùng bữa cơm.

“Dương công tử, chẳng hay công tử đã có phu nhân chưa?” Sau khi ăn xong, Trương chưởng quỹ nhìn Dương Liên, do dự một chút liền lên tiếng hỏi, Trương Đình nghe xong lời này nhất thời đỏ mặt cúi đầu, bất quá thỉnh thoảng cũng dùng khóe mắt liếc về phía Dương Liên.

Dương Liên ho khan một cái, vốn nghĩ rằng cái loại kịch bản lấy thân báo đáp này chỉ là đặc quyền của nữ nhân, không ngờ ngay cả phụ mẫu cũng có ý định trực tiếp gả con gái mình cho một người xa lạ vô tình cứu giúp nàng, như vậy có phải là quá qua loa rồi không?

“Lần này ta ra ngoài có phu nhân theo cùng, quê quán chúng ta ở Sơn Tây, lần này đi ra ngoài là để du ngoạn, hiện tại đang muốn quay về. Hôm nay, nàng còn đang ở khách ***, bởi vì thuốc của nàng đã hết nên ta mới ra ngoài làm thêm một ít.”

“Hóa ra là thế.” Nghe Dương Liên nói như thế, nhất thời Trương chưởng quỹ thất vọng gật đầu, lại nhìn thấy biểu tình tự ti phi tiếu của hắn thì trong lòng cũng có chút xấu hổ, lúc này viên mắt Trương Đình đã đỏ lên nhìn về phía Dương Liên, ánh mắt đầy thương tâm buồn bã.

“Khụ, Trương chưởng quỹ, thời gian không còn sớm, phu nhân ta vẫn đang chờ ta quay về, ta xin phép cáo từ trước.” Dương Liên thấy biểu tình của người Trương gia liền ho nhẹ một tiếng, đứng dậy cáo từ.

“Vậy cũng tốt, lão phu cũng không tiện níu kéo Dương công tử, xin cáo biệt.”

“Dương công tử...” Trương Đình nhìn về phía Dương Liên, viên mắt ửng đỏ.

“Cáo từ...” Dương Liên chấp tay, cũng không nhìn Trương Đình mà trực tiếp đứng dậy bước ra ngoài.

Sau khi Dương Liên rời khỏi Trương gia thì sắc trời cũng đã sẩm tối, hắn liền theo đường cũ định quay về khách ***, thế nhưng mới đi chưa được mấy bước đột nhiên nghĩ đến không biết Đông Phương Bất Bại đã thông suốt chưa, nếu y vẫn còn chưa muốn gặp mình thì đêm nay phải ngủ ở đâu bây giờ?! Còn nữa, nếu như Đông Phương Bất Bại nghĩ mãi cũng không thông thì hắn phải làm sao?!

Dương Liên gãi gãi đầu, nhất thời trong lòng phiền muộn, quay đầu thấy một gian hàng điểm tâm liền bước vào trong chọn mấy loại Đông Phương Bất Bại thích ăn gói lại, sau đó lại đi tìm một nhà bán kim chỉ mua mấy thứ kim thêu chỉ màu, hắn cảm thấy Đông Phương Bất Bại nhìn thấy mấy thứ này tâm tình cũng sẽ tốt hơn một chút, mọi chuyện liền không có gì nữa.

Vừa ra khỏi tiệm kim chỉ, đột nhiên Dương Liên cảm thấy một luồng gió đập vào mặt, trước mắt cũng hiện lên một màu đỏ tươi, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Đông Phương Bất Bại đứng trước mặt, hai tay ghim chặt đôi vai mình.

“Đông Phương... vì sao ngươi lại tới đây.” Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại xuất hiện ở đây thì không kịp phản ứng.

“Người, người đã đi đâu, ai cho người đi.” Giọng điệu giận dữ pha lẫn sợ hãi của Đông Phương Bất Bại khiến Dương Liên nhất thời ngây ngốc, một lúc sau mới phát hiện trên mặt đối phương rõ ràng tràn ngập kinh hoàng phần nộ, “Ta không có rời đi, chỉ là muốn mua vài món đồ.”

Đông Phương Bất Bại lấy từ trên người ra cái chai mà Dương Liên đã giao cho Đồng Bách Hùng, giận dữ chất vấn, “Vậy cái này thì sao? Người giao cái này lại cho ta để làm gì?”

Tuy rằng thần sắc của Đông Phương Bất Bại đầy phần nộ, thế nhưng Dương Liên lại nghe ra được không ít bất an trong đó, nhất thời trong ngực chua xót. Đông Phương Bất Bại trước mắt đột nhiên làm hắn đau lòng, nhưng nội tâm lại khá vui vẻ, vì vậy liền vươn tay ôm người vào lòng.

“Người cũng không nhìn thử xem bên trong còn bao nhiêu thuốc, ta chỉ là đi bốc thuốc mà thôi.” Đông Phương Bất Bại nghe Dương Liên nói vậy thì hơi ngỡ ngàng, dốc ngược cái chai ra, nhìn thấy viên thuốc duy nhất trong lòng bàn tay mình thì nhất thời sững sờ tại chỗ.

“Vừa lúc, uống đi.” Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại ngẩn người thì trong mắt hiện lên ý cười, cầm viên thuốc lên trực tiếp nhét vào miệng đối phương.

Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên ôm vào trong ngực thì trầm mặc, từ lúc Đồng Bách Hùng giao bình thuốc cho y, y liền cho rằng Dương Liên muốn bỏ đi, thời khắc đó quả thật vô cùng sợ hãi, nếu như người này thực sự rời đi, như vậy... sau này, sau này mình phải làm thế nào?! Đông Phương Bất Bại vừa nghĩ đến đây nhất thời đau lòng khó nhịn vươn tay ôm chặt lấy y phục của Dương Liên.

“Đông Phương... ta có mua điểm tâm người thích ăn nhất, người xem, còn có kim chỉ nữa, Đông Phương...” Thấy thần sắc Đông Phương Bất Bại chùng xuống, Dương Liên cũng biết nhất định hiện tại y đang nghĩ về chuyện của bọn họ, vì vậy vội vàng đưa mấy thứ trong ngực áo ra trước mặt đối phương lấy lòng.

Đông Phương Bất Bại nhìn mấy thứ trong tay Dương Liên, nhất thời cảm thấy chua xót, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt mong đợi của đối phương thì viên mắt cũng đỏ lên, “Liên đệ...” Hai chữ này, thanh âm thốt ra vô cùng run rẩy, Dương Liên nghe được mà cũng chua xót trong lòng.

1/ Hoàng Bán pha: Pha là sườn núi, vậy Hoàng Bán pha là sườn núi Hoàng Bán, chuyển thể nghe hơi lạ tai nên ta để nguyên văn luôn.

34. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 34

“Đông Phương... đừng không để ý đến ta, ta yêu người, vẫn luôn yêu người. Ta chưa từng lừa dối người bất cứ chuyện gì.” Mũi Dương Liên ê ẩm, vừa ôm chặt Đông Phương Bất Bại, vừa ní non bên tai đối phương.

Đông Phương Bất Bại vươn tay bắt lấy đôi vai Dương Liên, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, “Không được rời khỏi ta.”

Độ cong trên khóe miệng của Dương Liên càng lúc càng lớn, trực tiếp dùng tay nâng gáy Đông Phương Bất Bại đặt lên môi y một nụ hôn thấm thiết, mà sau khi hết sững sờ Đông Phương Bất Bại cũng dịu ngoan chấp nhận động tác của Dương Liên.

Đợi đến khi nụ hôn kết thúc, Dương Liên mới phát hiện xung quanh chỗ hai người đang đứng có rất nhiều người vây quanh chỉ trở, mà ở phía xa xa Trương Dĩnh đang che miệng kinh hoàng, mặt đầy vẻ không dám tin tưởng.

Ánh mắt đảo một vòng qua đám người xung quanh, thần sắc lạnh như băng của Đông Phương Bất Bại khiến rất nhiều người đều cúi đầu ly khai. Khi y nhìn về phía Dương Liên lại thấy sắc mặt đối phương hơi xấu hổ nhìn về một hướng, Đông Phương Bất Bại thuận theo nhìn sang, chỉ thấy một nữ nhân xiêm y màu đỏ, váy lụa mỏng, tướng mạo vô cùng khả ái đang đứng ở đó, vành mắt đỏ bừng nhìn Dương Liên.

Khóe miệng Dương Liên hơi co rút một chút, lúng túng liếc nhìn Trương Dĩnh, sau đó lôi kéo Đông Phương Bất Bại muốn rời đi, “Đông Phương, chúng ta trở về đi!”

Đông Phương Bất Bại híp mắt một cái liếc nhìn nữ nhân đang đứng đằng xa, sau đó mím môi lập tức lôi kéo Dương Liên rời đi.

“Dương công tử...” Trương Dĩnh thấy Dương Liên muốn rời đi rồi cuộc cũng hô lớn một tiếng, chạy đến chắn trước mặt Dương Liên và Đông Phương Bất Bại.

“Trương cô nương...”

“Dương công tử, không phải phu nhân của công tử đang chờ công tử sao? Vậy người này là ai? Vừa rồi hai người...” Trương Dĩnh nhìn về phía Dương Liên, trong mắt tràn ngập kinh ngạc và tổn thương.

“Phu nhân? Phu nhân của Liên đệ ở đâu? Sao ta lại không biết?” Đông Phương Bất Bại cúi thấp đầu nhìn hai người đang lôi kéo nhau trước mặt, thanh âm lạnh nhạt hỏi.

Dương Liên sợ Đông Phương Bất Bại nổi giận liền không nhìn Trương Dĩnh nữa, vội vàng ôm lấy vai ái nhân, trêu chọc nói: “Đông Phương, phu nhân của ta tất nhiên là đang chờ ta ở khách ***.”

Trong nháy mắt, Đông Phương Bất Bại liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Dương Liên, khóe miệng hơi không được tự nhiên mà nhếch lên, bất quá khi ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt thì thần sắc lại vô cùng không tốt.

Trương Dĩnh nhìn thấy vẻ mặt đăm chiêu của Dương Liên khi hướng về Đông Phương Bất Bại, có nhiều việc đột nhiên sáng tỏ, trước mắt giăng đầy hơi nước, mặt mũi hỏi, “Dương công tử, công tử không có phu nhân, công tử...”

“Trương cô nương, ta có phu nhân hay không tựa hồ cũng không liên quan đến cô, thật ngại quá, chúng ta còn có việc, cáo từ.” Dương Liên cắt lời nàng, trên mặt không có chút biểu tình nào lôi kéo Đông Phương Bất Bại ly khai.

Trương Dĩnh kinh ngạc mở to miệng đứng yên tại chỗ, nước mắt thi nhau chảy xuống. Nàng vốn quay đầu muốn nói thêm gì đó, nhưng lại chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Đông Phương Bất Bại, nhất thời sợ đến mức cứng người, mãi đến khi bóng dáng hai người nọ đều biến mất mới phát giác hô hấp của mình cứ nhiên còn chưa thể phục hồi. Ánh mắt của người vừa nãy khi nhìn nàng có mang theo sát khí...

Dương Liên cùng Đông Phương Bất Bại trở lại khách *** liền nhìn thấy đám giáo chúng vẻ mặt tái nhợt đang đứng đó, khi thấy được hân thì đồng thời thở phào một hơi, mà đợi đến khi nhìn sang Đông Phương Bất Bại thân thể lại không khống chế được mà run rẩy đứng nguyên tại chỗ.

“Giáo chủ...” Một người tiến lên đi tới trước mặt Đông Phương Bất Bại, run rẩy mở lời.

“Gọi bọn họ trở về đi!” Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng bỏ lại câu này rồi cùng Dương Liên lên lầu.

Đợi đến khi về phòng, sắc mặt của Đông Phương Bất Bại liền trở nên âm trầm ngồi trong phòng. Dương Liên nhìn thấy mâm cơm bị lật úp ngoài cửa liền biết Đông Phương Bất Bại còn chưa dùng cơm, vì vậy liền phân phó tùy tùng một tiếng, đến khi nhìn thấy sắc mặt của người kia thì sờ sờ mũi từ từ bước tới.

Dương Liên vừa ngồi xuống đã thấy Đông Phương Bất Bại nhìn mình, vội vàng lấy bao điểm tâm ra, “Người vẫn chưa ăn cơm đi! Ăn trước một miếng điểm tâm dần bụng nào.”

Thấy thần sắc lấy lòng của Dương Liên, mặt Đông Phương Bất Bại vẫn lạnh tanh cầm lấy khối điểm tâm, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Vậy là Liên đệ đã dùng cơm rồi?”

Nhất thời trán của Dương Liên đỏ mồ hôi ướt đầm, vội vàng cầm lấy một miếng điểm tâm, “Không! Ta cũng chưa ăn.”

Thấy bộ dạng ăn điểm tâm lang thôn hồ yết của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại lại càng cảm thấy tức giận, hừ lạnh một tiếng liền buông điểm tâm xuống.

Nhìn thấy thần sắc tức giận của người nào đó, trong lòng Dương Liên càng cảm thấy thấp thỏm không yên, cuối cùng đành phải nuốt điểm tâm nghẹn trong cổ họng xuống bụng, tỏ vẻ đáng thương nói: “Được rồi, Đông Phương, người đừng nóng giận, ta nói là được.” Nói xong liền bước đến muốn ôm lấy Đông Phương Bất Bại nhưng lại bị đẩy ra. Vì thế Dương Liên chỉ đành kể chuyện của mình và Trương Dĩnh ra.

“Anh hùng cứu mỹ nhân? Quả nhiên là lòng tham không đáy mà?” Sau khi Dương Liên nói xong chỉ thấy thần sắc Đông Phương Bất Bại càng tệ hơn nữa, y chỉ hừ lạnh phun ra một câu như vậy, nhất thời Dương Liên không khỏi kêu khổ trong lòng, chỉ có thể giơ ba ngón tay lên thề thốt.

“Đông Phương... Người tin ta, không phải ta cố ý cứu nàng, lúc đó chỉ là muốn dùng hai người kia để thử võ công mà thôi, cứu nàng ta chỉ là thuận tiện. Lúc này ta cũng không muốn dùng cơm, nhưng cả nhà nàng đều bước ra mời mọc, ta cũng không tiện cự tuyệt, người tin ta đi.” Dương Liên nói đến miệng khô lưỡi đắng, vẻ mặt vô cùng đáng thương nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại mím môi kiềm chế xúc động muốn cười, thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt vô cùng đáng thương của Dương Liên thì không thể nhịn được nữa mà bật cười ra tiếng.

Dương Liên mở to mắt nhìn bộ dạng tươi cười của Đông Phương Bất Bại, bất chợt hiểu ra vừa rồi là đối phương muốn trêu đùa mình, vậy mà mình còn vừa hứa hẹn vừa thề thốt, nhất thời cắn chặt răng ôm lấy Đông Phương Bất Bại đè nghiêng lên giường, bàn tay sờ vào phần eo của y.

“Cho người làm ta sợ, cho người làm ta sợ.”

“Đừng... Liên đệ, ta sai rồi, đừng... Liên đệ, Liên đệ...” Thân thể bị đè ép, Đông Phương Bất Bại cười đến mức nước mắt cũng đã chảy ra, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ. Nhìn thấy Đông Phương Bất Bại cười đến mặt mũi đỏ bừng, Dương Liên cũng lộ ra nụ cười, dùng tay nhìn người bên dưới mình, một chút giận dữ lúc này cũng đã tiêu tan hết rồi.

“Liên đệ...” Nhìn thấy ánh mắt thâm tình của Dương Liên, trong lòng Đông Phương Bất Bại không khỏi chua xót. Lúc này khi vẫn chưa tìm được người này, trong khoảng khắc vậy mà y lại cảm giác được tuyệt vọng ngập trời. Tìm kiếm mấy canh giờ, cảm giác vừa vội vừa sợ này cứ nhiên không hề thua kém ngày đó tranh đoạt ngôi vị giáo chủ, mà trong đầu chỉ cần nghĩ đến việc Dương Liên muốn rời khỏi mình liền cảm thấy đau đớn khó nhịn, y thật sự mong rằng cả đời cũng đừng rời xa người này lần nữa.

“Người là Dương Liên cũng tốt, Dương Liên Đình cũng được, đời này kiếp này, chỉ cần Đông Phương Bất Bại ta còn sống, cả đời người cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta.”

Thấy Đông Phương Bất Bại trầm mặc, Dương Liên đang định lên tiếng hỏi liền nghe được thanh âm quả quyết của đối phương, mà ánh mắt Đông Phương Bất Bại đang nhìn về phía hắn lại là vô cùng kiên định quyết tuyệt. Dương Liên giật mình, vươn tay vuốt ve gò má người kia, trên môi lộ nét tươi cười, cúi đầu ấn lên đôi môi ngọt ngào kia một nụ hôn rồi nhẹ giọng nói: “Cậu còn không được.”

Nghe được câu trả lời ưng ý, nhất thời đôi mắt Đông Phương Bất Bại sáng ngời mỉm cười tươi đẹp, đầu tựa vào trong lòng Dương Liên cảm nhận hơi ấm của đối phương.

Dương Liên nghe được tiếng cười của người trong lòng, khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên một chút, bàn tay vuốt ve sau lưng Đông Phương Bất Bại khe khẽ, “Giáo chủ có hài lòng không?”

Đông Phương Bất Bại ho nhẹ một tiếng liếc mắt nhìn Dương Liên, sau đó đứng dậy đẩy người nọ ra. “Nếu như ta không hài lòng, người còn có Trương cô nương, Lý cô nương chờ mà! Tội tình gì phải tới tìm ta.”

Dương Liên bật người đứng dậy, đến trước mặt Đông Phương Bất Bại khóa vai y lại, “Đông Phương...”

“Hừ...” Lại một tiếng hừ lạnh, Đông Phương Bất Bại vẫn chưa quên, y đi tìm Dương Liên mất mấy canh giờ, mà suốt khoảng thời gian đó, người này cứ nhiên lại đang dùng cơm với người nhà nữ nhân kia.

Cho đến khi bên ngoài có tiếng tùy tùng báo lại cơm nước đã được chuẩn bị xong, Dương Liên mới vội vàng ra ngoài mang vào, sau khi đặt cơm lên bàn liền ngồi im theo dõi Đông Phương Bất Bại dùng bữa.

“Làm sao vậy?” Thấy trong lúc ăn cơm Đông Phương Bất Bại lại bất chợt cau mày, Dương Liên liền lên tiếng hỏi.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt, thân thể giật giật có vẻ khó chịu, giọng nói hơi bất ổn: “Không có việc gì...”

“Ặc...” Dương Liên nhìn thấy động tác của Đông Phương Bất Bại nhất thời liền sáng tỏ, sáng sớm hôm nay hắn đã khiến nơi đó của Đông Phương Bất Bại bị thương, lại giảng co suốt một ngày như vậy, bây giờ nhất định là cơ thể đang vô cùng khó chịu.

Đội Đông Phương Bất Bại dùng cơm xong, Dương Liên liền kéo người vào lòng, “Để ta xem phía dưới một chút.”

Đông Phương Bất Bại vừa nghe lời ám muội này, lỗ tai liền trở nên đỏ rực, ho nhẹ một tiếng liền nằm lì trên giường, Dương Liên lấy thuốc ra bôi cho ái nhân. Sau khi mọi việc xong xuôi, Dương Liên cất thuốc rồi quay về bên giường, Đông Phương Bất Bại lập tức ôm lấy cổ hắn kéo xuống, Dương Liên vẫn chưa kịp phản ứng thì đối phương đã cắn một cái lên môi hắn.

“Đông Phương...” Dương Liên che môi, vẻ mặt vô cùng đáng thương nhìn Đông Phương Bất Bại, đầu lưỡi liếm nhẹ một chút liền phát hiện nơi vừa rồi bị Đông Phương Bất Bại cắn vẫn còn đang chảy máu.

Đông Phương Bất Bại nằm ở trên giường, liếc mắt nhìn Dương Liên hừ lạnh một tiếng.

Dương Liên xoa xoa vết máu trên môi u oán sờ sờ mũi, sau đó liền đem chén dũa ra ngoài giao cho tiểu nhị, lúc hắn ra ngoài rõ ràng cảm nhận được ánh nhìn mập mờ mang theo vài phần kinh ngạc của tiểu nhị và tùy tùng, nhất thời mặt cũng đỏ ửng, mím môi bước nhanh vào phòng.

Thấy Dương Liên đỏ mặt, nhất thời tâm tình của Đông Phương Bất Bại trở nên vô cùng tốt, lại vút cho người kia một cái nhếch mép.

“Đông Phương, vậy thứ trong Thiếu Lâm tự phải làm thế nào?” Dương Liên bước tới ngồi lên giường, bắt đầu dĩ nhéo nhéo mũi Đông Phương Bất Bại hỏi.

Đông Phương Bất Bại liền ngồi thẳng người dậy lên tiếng: “Đương nhiên là phải thu hồi lại.”

“Ừ...” Dương Liên gật đầu tán thành.

“Đông Phương huynh đệ, ngươi lại muốn rời đi...” Đồng Bách Hùng cau mày nhìn Đông Phương Bất Bại đang ngồi trước mặt mình, thỉnh thoảng còn dùng khước mắt đánh giá Dương Liên ở phía sau. Đồng Phương huynh đệ chỉ mới vừa đồng ý cùng bọn họ quay về Hắc Mộc Nhai, bây giờ lại bảo bọn họ về trước, lão luôn cảm thấy nhất định việc này có liên quan đến Dương Liên. Hôm qua lúc lão giúp Dương Liên giao cái bình gì đó cho Đông Phương huynh đệ, thiếu chút nữa đã bị Đông Phương huynh đệ đánh chết tại chỗ, thù này lão nhất định phải ghi nợ lên đầu tiểu tử thói Dương Liên kia.

Dương Liên nhận được ánh mắt cừ hận của Đồng Bách Hùng thì không khỏi co rút khước miệng, quay mặt sang một bên trốn tránh. Hắn cũng không ngờ được việc hôm qua lại phát sinh như vậy, sớm biết rằng Đông Phương Bất Bại sẽ hiểu lầm hắn cũng sẽ không tìm Đồng Bách Hùng đi làm tốt thí.

35. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 35

“Đồng đại ca, ta còn có việc phải làm, mọi người cứ về Hắc Mộc Nhai trước, đợi mọi việc xử lý xong ta sẽ quay về.”

“Đông Phương huynh đệ...”

“Đồng đại ca.”

Đồng Bách Hùng há miệng, nhưng dưới ánh mắt dứt khoát của Đông Phương Bất Bại đành nuốt ngược những lời còn lại trở vào, chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ.

“Sau khi quay về, ta muốn đại ca tăng mạnh giám thị với phái Hoa Sơn.” Thấy Đồng Bách Hùng gật đầu, sắc mặt của Đông Phương Bất Bại mới trở nên tốt hơn.

“Phái Hoa Sơn?” Đồng Bách Hùng hơi nghi hoặc nhìn Đông Phương Bất Bại, lão không rõ vì sao lại đột nhiên phải tăng cường giám thị phái Hoa Sơn.

“Đại ca chỉ cần làm theo lời của ta là được, ta muốn biết rõ nhất cử nhất động của phái Hoa Sơn, nhất là của Nhạc Bất Quần...” Đông Phương Bất Bại đã bắt đầu dùng ngữ điệu mệnh lệnh với Đồng Bách Hùng. Y đứng dậy, dùng khí thế áp đảo nhìn lão.

“Dạ...”

Đuổi được người nóng nảy như Đồng Bách Hùng đi, Dương Liên phát hiện Đông Phương Bất Bại rõ ràng thở phào một hơi, trong lòng không khỏi cười thầm. Hiện tại Đông Phương Bất Bại đối với Hắc Mộc Nhai cũng giống như hải tử chán ghét trường học, chỉ cần tìm được lý do liền trăm phương ngàn kế không muốn trở về. Dương Liên sờ sờ cằm không khỏi nghĩ đến, nếu như Đông Phương Bất Bại thực sự chán ghét Hắc Mộc Nhai như vậy, có phải hẳn cũng nên bắt đầu tính toán việc cùng y rời đi hay không?

Suốt trên đường đi, thỉnh thoảng Dương Liên lại quay sang nhìn Đông Phương Bất Bại, rốt cuộc sau khi bọn họ bước qua một khúc ngoặt, Đông Phương Bất Bại cũng nghiêng đầu nhìn qua, “Liên đệ...”

“Đông Phương, người mặc áo trắng cũng rất đẹp.” Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại tươi cười nói, hiện giờ Đông Phương Bất Bại đang mặc một thân xiêm y trắng tinh, tóc cũng được vấn cao, so với khi mặc y phục đỏ rực thì bộ dạng này thiếu đi một phần tà mị nhưng lại thêm một phần cảm giác hiệp nghĩa quang minh.

Đông Phương Bất Bại mím môi nở nụ cười, y vốn không quá thích ăn mặc như vậy, thế nhưng lại vì một câu nói của Dương Liên mà tâm tình cảm thấy khá hơn rất nhiều.

“Đông Phương, chúng ta cứ đi vào như vậy?” Dương Liên đứng ở trước cửa Thiếu Lâm Tự, hơi kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên, Thiếu Lâm Tự cũng không cự tuyệt khách nhân. Nhớ kỹ, chúng ta đến đây là muốn nghe phương trượng đại sư giảng kinh pháp.” Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên, trong mắt lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Dương Liên cũng đồng dạng nhếch khóe miệng lên, cứ thế cùng Đông Phương Bất Bại ngông nghênh tiến vào Thiếu Lâm Tự.

Đích xác giống như lời nói của Đông Phương Bất Bại, người của Thiếu Lâm Tự rất hiếu khách, rất nhanh bọn họ đã được an bài đến khách phòng, đợi đến khi tiểu hòa thượng dẫn đường rời đi Dương Liên mới từ gian phòng của mình đi đến gian phòng sát vách của Đông Phương Bất Bại.

“Đông Phương, không phải Phương Chứng đại sư đã biết mặt ngươi sao, nếu như chúng ta bị phát hiện thì làm sao bây giờ?”

“Liên đệ, bình thường người rất thông minh, sao hôm nay lại dần như vậy?” Đông Phương Bất Bại bắt đầu nhìn về phía Dương Liên, còn dùng tay chọc chọc lên trán y.

Cái trán cảm nhận được ngón tay mát lạnh, Dương Liên thuận thế nắm lấy bàn tay người nọ, trên môi lộ ra nụ cười ngu ngơ lắc đầu nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối ta mang ngươi đi xem Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự là như thế nào.” Đông Phương Bất Bại kiêu ngạo nói.

Dương Liên kinh ngạc nhìn Đông Phương Bất Bại, trên trán toàn là dấu chấm hỏi.

Nhìn thấy bộ dạng ngơ ngáo không ngừng của Dương Liên, rốt cuộc Đông Phương Bất Bại cũng không nhịn được phì cười, đôi môi mím chặt khe hở mở ra vui vẻ. Dương Liên vừa thấy nụ cười này của y liền đoán được biểu tình của mình hiện tại phỏng chừng rất ngu ngốc, bất quá thấy Đông Phương Bất Bại cười đến cao hứng như vậy vẫn gãi đầu một cái, tỏ ra không quá để ý cười theo.

Hai người lại dùng nước rửa mặt một chút rồi lên giường nằm, lúc này Đông Phương Bất Bại mới nói: “Năm đó, lần đầu tiên ta rời khỏi Hắc Mộc Nhai đã nghe nói Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự có giấu rất nhiều tuyệt học cao thâm, vì vậy cũng có suy nghĩ đến đó tra xét một phen, thế nên ta cũng biết một chút lộ tuyến ra vào. Bất quá, năm đó ta cũng không nhìn thấy Quỷ Hoa bảo điển.”

“Thì ra là thế, nhất định Quỷ Hoa bảo điển được giấu ở chỗ nào đó tương đối bí mật, những thứ như vậy hẳn là sẽ không trắng trợn bày ra bên ngoài.” Dương Liên xoay người nhìn gò má Đông Phương Bất Bại chậm rãi nói.

“Ừ, đúng vậy, những nơi giống như Tàng Kinh Các này khẳng định sẽ có cơ quan, mật đạo, đêm nay cứ đi xem trước một chút, nếu vận khí tốt nói không chừng có thể phát hiện được.” Đông Phương Bất Bại híp mắt một cái, vẻ mặt khá mệt mỏi.

“Ừ...” Dương Liên nhẹ nhàng nói bên tai đối phương, sau đó thấy ánh mắt của Đông Phương Bất Bại từ từ khép lại thì mỉm cười vươn tay vuốt ve đôi môi của y.

Cảm giác mơn trớn trên môi khiến Đông Phương Bất Bại cảm thấy tê dại, vì vậy liền dùng răng cắn một chút, nghiêng người tựa vào lòng đối phương. Dương Liên cười khẽ một tiếng ôm lấy Đông Phương Bất Bại trong lòng nhẹ nhàng vỗ lưng ái nhân.

Dương Liên từ từ nhắm hai mắt lại, nghĩ đến ngày đó lúc Đông Phương Bất Bại nói đến việc rời khỏi Hắc Mộc Nhai, nếu thật sự phải rời đi bọn họ cũng nên tìm một nơi nào đó yên tĩnh, mua một căn tiểu viện giống như khoảng thời gian trước vậy. Đông Phương Bất Bại xử lý việc nhà, mỗi ngày nấu cơm, thêu thùa, còn hần! Hần nên làm gì đây? Trông trọt? Không được, hần cũng không muốn mỗi ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, hần có thể lấy theo một ít tiền từ Hắc Mộc Nhai, nếu không thì mở một cửa hàng gì đó. Có cửa hàng tăng thêm thu nhập, trong tương lai bọn họ cũng không sợ đói, nếu ở nhà một thời gian cảm thấy buồn liền có thể cùng nhau ra ngoài dạo chơi một chút, đi khắp đại giang nam bắc thưởng ngoạn phong cảnh, cũng có thể khiến tâm tình thả lỏng.

Dương Liên nghĩ như vậy thì cảm thấy ý tưởng rời khỏi Hắc Mộc Nhai này thật sự vô cùng tốt, hơn nữa nghĩ đến lúc đó cả thế giới đều là của hai người bọn họ, là thế giới hai người của bọn họ, chỉ có hai người... Dương Liên suy nghĩ một chút, cũng không khỏi thầm mong đợi.

“Đông Phương... Người nói nếu chúng ta ly khai Hắc Mộc Nhai thì nên ở đâu?” Suy nghĩ một hồi, Dương Liên liền kích động, bàn tay lay lay người trong ngực, vô cùng hưng phấn hỏi.

Đông Phương Bất Bại vẫn còn đang ngủ say không nghe rõ câu hỏi của Dương Liên, chỉ ừ một tiếng.

“Hay người có muốn ở lại chỗ nào không?” Dương Liên tiến đến bên tai Đông Phương Bất Bại hỏi.

“Ở lại chỗ nào? Thanh Hà trấn...” Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày bỏ lại một câu như vậy rồi lại vùi đầu ngủ tiếp.

“Thanh Hà trấn? Thanh Hà trấn ở đâu?” Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại đã ngủ thì mỉm cười vuốt vuốt tóc y, trong đầu lại không ngừng tìm tòi thông tin về Thanh Hà trấn, đợi đến khi tìm được nơi này hần liền mua một tiểu viện rộng rãi, sau đó dẫn Đông Phương Bất Bại đến xem, hần là sẽ rất vui vẻ.

Trong lòng Dương Liên tràn đầy vui mừng cúi đầu hôn một cái lên môi đối phương, lúc này mới hài lòng cũng nhắm mắt lại.

Đến khi Dương Liên mở mắt lần nữa trời đã tối từ lâu, Đông Phương Bất Bại bên cạnh đã dậy từ sớm, Dương Liên vội vàng ngồi dậy cũng đúng lúc Đông Phương Bất Bại từ bên ngoài bước vào, trên tay còn cầm hai bộ quần áo.

“Đây là thứ gì.” Dương Liên mang giày vào, bước đến mở bao quần áo ra xem, “Y phục dạ hành?” Đợi khi thấy rõ thứ bên trong liền trưng ra vẻ ngạc nhiên nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Ừ, chúng ta đang đem lên vào Tàng Kinh Các, cũng không thể quá ngông nghênh!” Đông Phương Bất Bại đưa một bộ y phục cho Dương Liên, bản thân cũng giữ một bộ.

Dương Liên mở to mắt làm trò, sống chết không buông muốn xem Đông Phương Bất Bại thay quần áo, sau đó lại nhìn y phục trong tay mình, “Đông Phương, vì sao lần này người lại cẩn thận như vậy? Không giống người trước đây...” Dương Liên liếc mắt nhìn bộ dạng người nọ mặc y phục dạ hành ôm sát người, lớp vải mỏng manh ôm sát thân thể, hoàn toàn thể hiện rõ vóc người kiện mỹ của Đông Phương Bất Bại. Dáng người thon gầy, vòng eo hữu lực, hai chân thẳng tắp, Dương Liên chỉ cảm thấy trong lòng dấy lên khô nóng, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Đông Phương Bất Bại không nhìn thấy được dị trạng của Dương Liên, chỉ bước đến trước mặt hần, nắm chặt tay hần “Liên đệ, hôm nay hai người chúng ta thật vất vả mới đi đến bước này, thời điểm như vậy ta không hy vọng có một chút uy hiếp nào. Trước đây ta có thể ngạo thị thế nhân là bởi vì bên cạnh ta không có cái gì có thể khiến ta lo sợ được mất, thế nhưng bây giờ ta lại không làm được. Ta không chấp nhận người bị một chút tổn thương nào, chúng ta còn tương lai rất dài sau này, không phải sao?”

Dương Liên nghe thấy lời này thì cảm động vạn phần, trong ngực ê ẩm ngọt ngào. “Ừ, chúng ta còn có rất nhiều thời gian.” Nói rồi liền cúi đầu hôn lên môi đối phương.

Nụ hôn vừa kết thúc, trong mắt Đông Phương Bất Bại đã hiện lên nét cười, nhanh chóng giúp Dương Liên cởi y phục trên người đối thành trang phục dạ hành.

36. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 36

Ra khỏi cửa phòng, Dương Liên liền vận dụng khinh công bám sát theo phía sau Đông Phương Bất Bại, hai bóng người một trước một sau chạy về hướng Tầng Kinh Các. Khinh công của Dương Liên là do Đông Phương Bất Bại tận tâm giáo dục ra, dùng lời nói của Đông Phương Bất Bại thì là, khinh công là võ công trụ cột nhất trong võ học, cũng là loại quan trọng nhất, bất quá Dương Liên lại cảm thấy Đông Phương Bất Bại chú trọng khinh công của hắn không phải là vì tạo điều kiện cho hắn chạy trốn chết khi gặp nguy hiểm đó chứ. Bất quá mặc kệ nói như thế nào, khinh công cũng xác thực trở thành loại võ công Dương Liên vận dụng tốt nhất.

Theo sát phía sau Đông Phương Bất Bại, Dương Liên cảm nhận được rõ ràng người phía trước vô cùng quen thuộc với lộ trình này, hai người một đường né tránh hòa thượng tuần tra, rất dễ dàng tiến vào Tầng Kinh Các.

Sau khi tiến vào, Dương Liên lấy từ trên người ra một mồi lửa thấp nền lên, lại nhìn xung quanh một vòng, nơi này thực sự rất giống với thư viện ở hiện đại, từng hàng sách vở được sắp xếp chỉnh tề, danh mục rõ ràng. (Yami Ryu: điều, ban đêm thấp sáng lên kiểu đây thì ở ngoài phát hiện liền, dù sao TKC là trọng địa của Thiếu Lâm)

Đông Phương Bất Bại chấp tay sau lưng hờ hững dạo qua từng hàng sách vở, sau khi dạo xong hết một vòng lại tiến về phía vách tường nhẹ nhàng gõ vài tiếng, Dương Liên thấy vậy cũng không tiếp tục tìm kiếm trong số sách này mà bắt đầu gõ gõ lên sàn gỗ.

Đông Phương Bất Bại cau mày đảo mắt nhìn quanh bốn phía, trên tường và mặt đất đều không có cơ quan gì. Dương Liên vuốt cằm cố gắng nhớ lại những thể loại mật đạo đã từng thấy trên phim truyền hình? Trông mật đạo qua vách tường liền dừng lại trên bức họa đơn độc nơi đó, hắn cảm thấy hắn là nên xem kỹ một chút.

“Liên đệ... phát hiện cái gì sao?” Đông Phương Bất Bại đi đến bên cạnh Dương Liên hỏi.

“Không phải trong truyện, kịch đều hay diễn như vậy sao?” Dương Liên một bên lẩm bẩm một bên xóc bức tranh lên.

Ánh mắt Đông Phương Bất Bại sáng lên, phía dưới bức tranh vậy mà còn có một cái giá nền, y vươn tay gạt gạt vài cái, bức tường bên cạnh liền chậm rãi mở ra.

Dương Liên buông bức tranh xuống mỉm cười nhìn Đông Phương Bất Bại, hai người cùng nhau bước vào trong, vừa đi vài bước đã thấy trước mắt sáng ngời, bên trong cũng đặt một cái giá sách nhỏ, chỉ đặt hơn mười quyển sách, bất quá chỉ cần lấy ra một quyển đều là bí tịch võ học, thậm chí còn có vài loại võ công hầu như đã thất truyền.

Đông Phương Bất Bại tìm được Quỳnh Hoa Bảo Điển trên tầng cao nhất, không khỏi kích động nắm chặt tay lại, đợi đến khi mở sách ra xem trang đầu tiên thì sắc mặt đã biến hóa khôn lường. Dương Liên nhìn thấy thần sắc này của y, không khỏi hít sâu một hơi trong lòng, phỏng chừng đúng là Quỳnh Hoa Bảo Điển rồi, rốt cuộc cái gai trong lòng Đông Phương cũng được nhổ ra, Dương Liên liền đảo tay im lặng nắm lấy bàn tay Đông Phương để cổ vũ.

Đông Phương Bất Bại điều chỉnh lại tâm tình rồi ngẩng đầu mỉm cười nhìn Dương Liên, sau đó bỏ Quỳnh Hoa Bảo Điển vào trong ngực áo.

“Chờ một chút, chúng ta cứ cầm đi như vậy, nếu chẳng may có người phát hiện bí tịch đã mất liền sẽ cảm thấy chúng ta có liên quan.” Nói xong Dương Liên lại nhìn một chút lên giá sách, “Đông Phương, ở đây có bí tịch gì có quan hệ tới Hoa Sơn hay không?”

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên một chút rồi chọn ra một quyển sách giao cho Dương Liên, “Quyển này là bí tịch đã thất truyền từ lâu của Hoa Sơn, không nghĩ đến Thiếu Lâm Tự vẫn còn cất giữ.”

“Vây là tốt rồi.” Dương mím cười thần bí tiếp nhận quyển sách kia, sau đó lại cẩn thận trao đổi bìa sách với Quỳnh Hoa Bảo Điển, đến khi làm xong còn cẩn thận quan sát quả thật không có gì sai lầm mới đặt quyển ‘Quỳnh Hoa Bảo Điển’ phiên bản bí tịch Hoa Sơn kia lên giá sách, còn Quỳnh Hoa Bảo Điển thật lại được cả hai cho vào ngực áo mang đi.

Đợi đến khi về phòng, Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên không khỏi bật cười, “Trò đùa như vậy, một cho Liên đệ người có thể nghĩ ra được.”

Dương Liên gãi gãi đầu mím cười thầm nghĩ, còn không phải do hồi đó đi học lên đọc tiểu thuyết võ hiệp mà phát hiện chiêu này sao? Ngẩng đầu lên thấy Đông Phương Bất Bại đã bắt đầu tháo dây lưng, nhấc thời liền giật mình bước đến nắm lấy tay y.

Đông Phương Bất Bại quay đầu nghi ngờ nhìn hắn. Dương Liên lại vòng tay qua hông y, thấp giọng nói: “Đông Phương, ta giúp người thay y phục.”

Thanh âm ấm áp của Dương Liên khiến lỗ tai Đông Phương Bất Bại đỏ lên một chút, bàn tay đang nắm lấy đai lưng cũng run rẩy khe khẽ. Dương Liên cười nhẹ, bàn tay đang khoác trên hông y từ từ cởi từng lớp y phục ra, đợi đến khi tất cả vải vóc đều được tháo xuống, cơ thể mảnh mai của Đông Phương Bất Bại liền hoàn toàn bại lộ trong không khí, nhiệt độ lạnh lẽo khiến làn da mịn màng của y nổi da gà. Dương Liên thấy vậy chỉ cười cười, liền ôm Đông Phương Bất Bại ngồi lên giường, đắp chăn lên người y.

Dương Liên cũng nhanh chóng cởi y phục của mình ra, hắn chỉ hận không thể lập tức chui vào trong chăn.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt nhìn biểu tình háo sắc của Dương Liên, khóe môi không khỏi lộ ra nụ cười tươi tắn, còn chủ động ôm cổ Dương Liên dâng môi mình lên.

Dương Liên đề lên người Đông Phương Bất Bại, dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe mắt đã thấm ướt lệ quang của y, đợi khi thấy ánh mắt của đối phương đã trở nên thanh tỉnh lại mới thấp giọng cười một tiếng, “Đông Phương, người nói xem nếu người của Thiếu Lâm Tự biết chúng ta không chỉ cầm bí tịch của họ đi mà còn làm loại chuyện này ở trong thiền phòng, liệu cái lão Phương Chứng kia có giận đến mức thổ huyết hay không?”

Đông Phương Bất Bại hí mắt suy nghĩ một chút cũng không khỏi bật cười, “Ừ, phỏng chừng sẽ tức giận đến mức thổ huyết... Ôi, Liên đệ, đừng nhúc nhích.”

“Hắc hắc...” Dương Liên thấy vẻ mặt cam chịu của Đông Phương Bất Bại thì không khỏi cố ý cử động một chút, liền nghe được người kia phát ra thanh âm khó nhịn, “Đông Phương, là thoải mái hay khó chịu.”

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt lên trừng mắt nhìn Dương Liên, im lặng không nói lời nào, thế nhưng lại bị động tác bên dưới của hắn ép cho không thể không lên tiếng.

“Là thoải mái hay khó chịu? Nói mau.” Dương Liên đang cố ý hành hạ đối phương, bắt đối phương trả lời.

Đông Phương Bất Bại cắn môi, sau đấy lại bị Dương Liên cố ý lướt qua điểm nào đó trong cơ thể vài lần, vòng tay ôm siết người nọ không khỏi căng chặt một chút, thở gấp cũng nặng nề hơn, rốt cục vẫn không chịu được mà lên tiếng xin khoan dung: “Thoải mái, Liên đệ... nhanh, người...”

Nghe được câu trả lời vừa ý, rốt cục Dương Liên không tiếp tục dằn vặt Đông Phương Bất Bại nữa mà nhanh chóng khiến người nọ chìm trong vui sướng.

Đợi đến hơn nửa đêm Dương Liên mới đứng dậy đi lấy nước lau người cho Đông Phương Bất Bại, lại cất kỹ y phục dạ hành vào tay nải, bấy giờ mới lên giường ôm chặt lấy ái nhân chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cũng là Dương Liên đích thân đánh thức Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại nhú nhú mày tránh khỏi tay Dương Liên, tiếp tục vùi đầu vào gối ngủ say sưa.

Dương Liên cười cười, tiếp tục lay lay đối phương, bàn tay cũng nâng đầu Đông Phương Bất Bại dậy ấn lên môi một nụ hôn, “Đông Phương, phải đi rồi.”

Đông Phương Bất Bại nhú mày, lúc này mới không quá tình nguyện mở mắt ra.

“Tối hôm qua không phải người đã nói, sáng sớm nay chúng ta liền rời đi sao?” Dương Liên cười cười vuốt tóc cho Đông Phương Bất Bại nói.

“Ừ...” Đông Phương Bất Bại nặng nề hừ một tiếng rồi mới đáp lời.

Dương Liên mỉm cười nhéo nhéo đầu vai của y rồi đỡ người ngồi dậy, lại đưa y phục qua giúp Đông Phương Bất Bại mặc vào. Được Dương Liên hầu hạ, Đông Phương Bất Bại càng lười cử động, trực tiếp áo đến giờ tay, mãi đến khi Dương Liên dùng khăn ướt lau mặt cho y thì đôi mắt vẫn riu lại kia mới chịu mở ra.

Dương Liên lắc đầu, lại tiếp tục giúp Đông Phương Bất Bại súc miệng, sau đó kéo người ngồi dậy chải đầu vuốt tóc, cuối cùng mới rảnh rỗi chỉnh sửa y phục của bản thân, chải đầu rửa mặt một phen.

Đông Phương Bất Bại chống đầu ngồi ở bên cạnh bàn, một bên ngáp dài một bên nhàm chán nhìn động tác của Dương Liên, đợi đến khi hẩn thu thập xong quay đầu nhìn lại đã thấy người nọ lười biếng nằm dài lên bàn, ánh mắt ôn nhu nhìn mình, bất quá càng lúc càng híp rịt lại.

Dương Liên khom người cấn lên môi Đông Phương Bất Bại một cái, gọi người dậy, “Giáo chủ đại nhân, còn chưa tỉnh sao?”

Đông Phương Bất Bại lại ngáp một cái, khóe mắt liền nước mắt lưng tròng, Dương Liên chỉ đành lắc đầu lau mặt cho y, “Được rồi, đợi tí nữa ta gọi một chiếc xe ngựa, người lên xe rồi lại ngủ tiếp, hiện tại phải ăn điểm tâm.”

“Ừ...” Đông Phương Bất Bại gật đầu, lúc này mới có tinh thần hơn một chút đợi Dương Liên mang cơm từ bên ngoài vào.

Hai người từ tốn dùng điểm tâm, Đông Phương Bất Bại thỉnh thoảng còn ghét bỏ liếc nhìn thức ăn trong mâm, bất quá Dương Liên vẫn không ngừng gấp thức ăn bỏ vào chén y. Tuy trước giờ sức ăn của Đông Phương Bất Bại cũng không lớn, thế nhưng lại thích những món có khẩu vị đậm một chút, cực kỳ không thích những món nhạt như nước luộc rau này, bất quá mặc dù cơm canh ở Thiếu Lâm Tự hơi bị đậm bạc, thế nhưng đều là rau dưa tươi mới tự trồng, ăn vào vừa ngon miệng vừa có dinh dưỡng, đúng là nên ăn nhiều một chút mới tốt cho thân thể.

“Dù có thế nào thì nhất định cũng phải uống hết chén cháo này.” Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại đã đặt đũa xuống mà cháo trong chén vẫn còn hơn phân nửa liền nhét đũa lại vào tay y, rất nghiêm khắc ra điều kiện.

Đông Phương Bất Bại cầm đũa chọt chọt cái chén, lại dùng tay chống cằm nhìn Dương Liên, “Không muốn ăn, chẳng có mùi vị gì.”

“Không được, không ăn sẽ không đi, người cũng đừng mong được ngủ.” Dương Liên lắc đầu, đẩy chén cháo đến trước mặt Đông Phương Bất Bại lần nữa.

Đông Phương Bất Bại cau mày vô cùng bất mãn, Dương Liên thấy thế không khỏi lắc đầu cầm lấy chén cháo của y trực tiếp đổ vào miệng mình, Đông Phương Bất Bại thấy vậy ánh mắt liền sáng lên, trên mặt cũng lộ nét tươi cười.

Dương Liên nhướn nhướn mày lập tức kéo Đông Phương Bất Bại qua, trực tiếp áp lên môi y cứng rắn chuyển toàn bộ cháo trong miệng mình qua miệng đối phương.

Đông Phương Bất Bại bị làm cho hoảng sợ vội vàng ngậm chặt miệng, bất quá bị Dương Liên vuốt ve thất lưng vài cái liền không khỏi mở miệng ra, bất đắc dĩ nuốt cháo xuống. Dương Liên còn thuận thế dùng lưỡi quét một vòng trong miệng Đông Phương Bất Bại rồi mới hài lòng buông người ra.

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại trừng mắt nhìn Dương Liên, thần sắc vô cùng xấu hổ.

Thế nhưng Dương Liên chỉ cười ha ha mấy tiếng rồi vươn tay nhéo nhéo mũi y, “Sau này nếu không ăn cơm liền làm như vậy, đến đây, ăn hết mấy món này.” Nói xong vẫn thấy Đông Phương Bất Bại trưng ra bộ dạng không tình nguyện, hẩn liền gấp một đũa rau lên, “Nếu không, lại làm thêm một lần nữa.”

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên một cái bén ngót, rồi mới vội vàng cầm lấy đôi đũa, cau mày ăn hết tất cả thức ăn trong mâm.

37. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 37

Đợi đến khi ăn xong, Dương Liên nhìn gương mặt bất động thanh sắc của Đông Phương Bất Bại liền biết y cầu kính bởi vì không thể ăn ngon, chỉ đành bất đắc dĩ cười cười, lấy một gói điểm tâm từ trong ngực áo ra.

“Đây là điểm tâm hôm qua người chưa ăn xong, ăn trước hai miếng đã, đợi lát nữa ra ngoài ta lại mua thêm một ít.” Nói rồi còn rướn người qua hôn một cái lên khóe môi Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên, bấy giờ trong lòng mới thoải mái một chút, tiếp nhận điểm tâm bắt đầu ăn, gương mặt cũng không lạnh lùng như lúc nãy nữa.

Đến khi hai người thu thập xong còn làm đúng theo quy củ chạy đến gian phòng của tiểu hòa thượng đón khách hôm qua để từ giả, sau đó mới cùng nhau rời đi. Khi xuống đến chân núi, Dương Liên liền thuê một chiếc xe ngựa, ngồi chung với Đông Phương Bất Bại.

Khi Dương Liên vừa xuống núi đã ghé chợ mua theo không ít đồ ăn vặt, hiện tại liền thoải mái đặt trước mặt Đông Phương Bất Bại. Người kia híp mắt một cái, ánh mắt hiện lên ý cười, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Dương Liên bắt đầu dần dần tiêu diệt đồ ăn vặt.

“Bây giờ chúng ta khởi hành về Hắc Mộc Nhai, phỏng chừng nửa tháng sau là đến nơi.” Dương Liên vuốt ve mái tóc Đông Phương Bất Bại nói.

Bàn tay đang cầm thức ăn vặt của Đông Phương Bất Bại dừng lại một chút, nửa ngày sau mới buồn bực lên tiếng trả lời. Dương Liên mỉm cười tựa đầu vào vai Đông Phương Bất Bại, khóe miệng cong lên thầm nghĩ sau khi quay về, đợi hấn và Đông Phương xử lý xong sự vụ trong giáo rồi liền đi tìm nơi gọi là Thanh Hà trấn kia, mua một tiểu viện có sân vườn, triệt để rời bỏ Hắc Mộc Nhai. Bất quá bây giờ vẫn chưa thể nói trước được, đợi đến khi đó lại cho Đông Phương kinh hỉ một chút.

Đông Phương Bất Bại ăn hết bao thức ăn vặt rồi uống một ngụm nước, sau đó liền bắt đầu nằm trong thùng xe ngủ bù, Dương Liên biết tối qua y đã rất mệt mỏi liền đảo người nửa ôm lấy y, tránh cho sự rung lắc của xe ngựa khiến y không ngủ được, bàn tay rảnh rỗi còn không ngừng xoa bóp thư giãn cho người trong lòng, chỉ chốc lát sau Đông Phương Bất Bại đã say ngủ trong lòng Dương Liên.

“Công tử, phía trước có khách ***, nếu không hôm nay chúng ta nghỉ ngơi tại đây?” Xa phu bên ngoài cẩn thận dò hỏi, Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại hơi nhíu mày liền nhẹ nhàng vuốt ve lưng y, vài cái như vậy đối phương đã ngoan ngoãn tiếp tục ngủ lại.

Dương Liên vén rèm cửa lên muốn nhìn tình huống bên ngoài một chút, nào ngờ chỉ là như thế lại để hấn nhìn thấy một người quen, Nhậm Doanh Doanh.

Chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh đơn độc một mình, ăn mặc đơn giản, thần sắc cô đơn, cả người thoạt nhìn hao gầy đi nhiều, biểu tình ảm đạm bước vào trong khách *** mà xa phu vừa đề cập đến.

Dương Liên bĩu môi, tâm tình đột nhiên trở nên thoải mái, “Không được, cứ đi thêm một lát nữa, nếu thấy khách *** liền vào ở, nếu không gặp được thì đêm nay chúng ta cứ ngủ đã ngoại thôi.”

“Dạ...” Xa phu thấp giọng đáp rồi đánh ngựa rời đi.

Đến chợ, Dương Liên lại sai xa phu đi mua ít lương khô, đồng thời cũng mua vài tấm chăn đệm để phòng có lúc cần thiết.

Đi thêm nửa ngày, quả nhiên không gặp được khách *** nào, xa phu liền chọn một địa phương cao ráo sạch sẽ dừng xe lại, Dương Liên phát cho gã một bộ chăn đệm rồi mới xoay người đánh thức Đông Phương Bất Bại hầu như đã ngủ suốt một ngày trong xe.

Đông Phương Bất Bại ngáp dài một cái, thần thanh khí sảng ngồi dậy, vén màn nhìn ra ngoài một chút liền biết hôm nay phải ngủ đã ngoại rồi.

Dương Liên lại lấy từ một bên ra vài gói giấy nhỏ, vừa nhìn Đông Phương Bất Bại vừa cười nói: “Lần này ta đặc biệt có mua theo đồ gia vị, đợi lát nữa bắt thịt tươi về vừa lúc cần dùng.”

Đông Phương Bất Bại nhìn vẻ mặt tham ăn của Dương Liên không khỏi mỉm cười, lại dùng tay vuốt qua môi hấn một chút, tán đồng, “Tốt, lần này để cho Liên đệ ăn được món thôn quê ngon miệng nhất.”

Sau đó Dương Liên bảo Đông Phương Bất Bại nhóm lửa còn mình thì xung phong đi bắt thú hoang, Đông Phương Bất Bại thấy y hào hứng như vậy thì chỉ mỉm cười mà không ngăn cản. Dương Liên vào rừng một chốc, rất nhanh liền bắt được một con thỏ rừng, một con gà rừng quay trở lại.

Sau khi xử lý con mồi sạch sẽ, Dương Liên liền giao lại cho Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy người nọ đặt thịt rừng lên trên giá gỗ từ từ nướng chín, có đồ gia vị đã chuẩn bị sẵn nên hương vị càng thêm mê người hơn lần trước, Dương Liên hít sâu vài cái rồi nuốt một ngụm nước bọt, khi nhìn lại đã thấy Đông Phương Bất Bại mỉm cười liếc nhìn mình.

“Được rồi...” Đông Phương Bất Bại đưa con gà rừng đã nướng chín cho Dương Liên, sau đó bắt đầu nướng thỏ.

Dương Liên nhận lấy con gà xong liền tiện tay xé xuống một miếng thịt ném thử, quả là thơm ngon dị thường, cả miệng toàn là mùi hương xoay quanh vô cùng thỏa mãn. Thấy vậy hấn liền xé thêm một miếng thịt nữa đưa đến bên miệng Đông Phương Bất Bại, hiện giờ cả hai tay của y đều đang bận rộn trở thịt nên liền trực tiếp ăn luôn trên tay Dương Liên.

Dương Liên nhìn thấy vậy liền vòng ra sau lưng Đông Phương Bất Bại, ngồi xuống ôm y vào lòng, thịt gà trên tay xé một miếng tự ăn, một miếng dứt cho đối phương, hai người cứ ngọt ngào như thế ăn hết phần nửa con gà thì thịt thỏ cũng vừa chín đến. Món ăn hoang dã lần này thật sự khiến Dương Liên ăn tới mức thỏa mãn, Đông Phương Bất Bại thì bởi vì ấn tượng món chay nhạt nhẽo của buổi sáng còn quá mới mẻ nên tối nay cũng ăn được nhiều hơn so với thường ngày.

Hai người ném xương cốt và những phần thừa qua một bên, nhìn thấy sắc trời đã trễ thì dựa người vào cây khô chuẩn bị nghỉ ngơi.

Dương Liên quay đầu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy gương mặt của y vô cùng vui vẻ híp mắt nhìn về phía chân trời, trong nội tâm có một sự thỏa mãn không tên, Dương Liên vươn tay kéo người nọ lại gối đầu lên tay mình.

“Tình cảnh như thế, nếu như có một bầu rượu thì tốt rồi.” Đông Phương Bất Bại cảm thán một tiếng bất giác thốt ra khỏi miệng. Từ lần bị thương trước, chỉ cần Dương Liên thấy y uống rượu liền đoạt lấy cái bình, vì vậy Đông Phương Bất Bại cũng đã rất lâu không được uống rượu rồi.

Dương Liên nhìn thấy vẻ mặt hoài niệm của Đông Phương Bất Bại thì mỉm cười lắc đầu, người này thật sự là rất thích uống rượu, cũng không dễ say, nhớ đến trước đây chỉ cần y chịu uống, bên chân không có hơn mười bình rượu rỗng thì chưa thể coi như thật sự uống.

Thấy Dương Liên lắc đầu, Đông Phương Bất Bại không khỏi thở dài, biểu tình đó khiến Dương Liên buồn cười không ngớt, “Được rồi, nếu như muốn uống thì ngày mai sẽ mua cho người, bất quá một lần không được uống quá nhiều.” Dương Liên vừa dứt lời đã thấy đôi mắt Đông Phương Bất Bại sáng rực lên, gương mặt đầy nét chờ mong.

Dương Liên buồn cười khẽ vuốt ve gương mặt y rồi kéo Đông Phương Bất Bại lên xe, “Đêm nay ngủ trong xe ngựa, khí trời đã trở lạnh rồi, may mà ta tìm được một chiếc xe lớn như vậy.”

Trở vào xe ngựa, Dương Liên liền lấy chăn vừa mua được lúc chiều trực tiếp trải lên sàn xe, hai người cởi bỏ áo khoác xong mới nằm xuống, lấy tấm chăn còn lại đắp lên người. Dương Liên thâm tình vuốt ve sợi tóc của Đông Phương Bất Bại, hơn nửa ngày cũng không thấy người trong ngực ngủ say thì không khỏi cúi đầu nhìn một chút, chỉ thấy ánh mắt của Đông Phương Bất Bại mông lung như đang suy nghĩ điều gì?

“Làm sao vậy?”

Đông Phương Bất Bại giương mắt lên nhìn Dương Liên, thanh âm mang theo một chút ý cười, “Không có việc gì, ban ngày ngủ nhiều quá... Liên đệ, ta muốn uống Hạnh Hoa tửu hai mươi năm.”

Dương Liên cảm thấy vô cùng buồn cười im lặng nhìn Đông Phương Bất Bại, chẳng lẽ này giờ người này vẫn nghĩ xem nên uống loại rượu nào?

“Được, bất quá ta cũng sẽ không mua nhiều...” Dương Liên bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu đồng ý, bất quá chưa kịp nói xong đã bị Đông Phương Bất Bại ôm cổ hôn lên, “Chỉ cần hai bình là được rồi...” Trực tiếp chặn ngang lời nói của Dương Liên.

“Ngô... chỉ một...” Thanh âm bị gián đoạn, đôi môi vừa được người nọ buông tha Dương Liên đã muốn dính chính, thế nhưng còn chưa nói hết câu đã bị ngăn lại lần nữa.

“Liên đệ tốt, cho ta hai bình đi.” Đông Phương Bất Bại một bên hôn Dương Liên, một bên dùng thanh âm mềm mại đáng yêu kỳ kèo.

Dương Liên bị Đông Phương Bất Bại hôn đến mức lâng lâng, vừa nghe được đối phương lên tiếng thì liền gật đầu ưng thuận, “Được, hai bình.”

“Liên đệ, người thật tốt.” Trong mắt Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc giảo hoạt, giọng nói cũng vui vẻ hơn rất nhiều, tiếp tục cúi đầu mềm mại hôn lên môi Dương Liên.

Ngày tiếp theo, khi xe ngựa vừa mới đến thôn xóm Dương Liên đã bị Đông Phương Bất Bại thúc giục bước xuống mua rượu, sau khi dặn dò kỹ loại rượu mình muốn uống với Dương Liên, Đông Phương Bất Bại liền hài lòng ngồi trong xe thoải mái chờ đợi.

Dương Liên gãi gãi đầu bước vào tiệm rượu, trong lòng thầm nghĩ, hôm qua không ngờ Đông Phương Bất Bại lại vì hai bình rượu mà làm ra hành động quyến rũ hần, không sai, đó tuyệt đối là quyến rũ.

Sau khi báo tên hai bình rượu mà Đông Phương Bất Bại muốn uống, Dương Liên liền chờ tiểu nhị vào trong kho lấy rượu, giữa lúc rảnh rỗi liền cất tiếng hỏi chủ quầy, “Lão tiên sinh, tiểu đệ muốn hỏi thăm tiên sinh một nơi?”

Vị chủ quầy nọ ngẩng đầu, nhìn thấy Dương Liên khí độ ung dung thì cũng ôn hòa mỉm cười, “Công tử mời nói.”

“Không biết tiên sinh có từng nghe qua một nơi gọi là Thanh Hà trấn hay không?” Dương Liên vuốt cằm hỏi.

“Thanh Hà trấn... biết, chỗ đó cách đây một đoạn đường, bất quá cũng rất gần Hắc Mộc Nhai của ma giáo, công tử muốn đi đến đó nhất định phải cẩn thận.”

“Chỗ đó rất gần Hắc Mộc Nhai?” Trong lòng Dương Liên khá kinh ngạc, hần vốn nghĩ nơi Đông Phương Bất Bại lựa chọn hẳn là phải cách xa Hắc Mộc Nhai, sao lại gần như vậy chứ?

“Ừ, là một trong các thôn trấn ngay dưới chân Hắc Mộc Nhai, bất quá chỗ đó an bình hơn mấy thôn khác nhiều, hình như là do... vị giáo chủ kia hạ lệnh, không cho bất cứ ai trên Hắc Mộc Nhai bén mảng đến đó. Cũng vì như vậy, tuy rằng Thanh Hà trấn ở cạnh Hắc Mộc Nhai nhưng cũng là một địa phương tương đối an ổn.” Khi đề cập đến ma giáo, vị chủ quầy kia còn cố ý hạ giọng.

Dương Liên gật đầu, trong lòng lại càng thêm ngạc nhiên, mệnh lệnh này thật sự là do Đông Phương đưa ra sao? Xem ra sau khi trở về hần vẫn là nên đi xem một chút.

“Được rồi, khách quan, đây là rượu của ngài.” Lúc này, tiểu nhị cũng đã cầm hai bình rượu đi đến, Dương Liên thanh toán tiền xong liền nói lời cảm ơn với chủ quầy rồi bước ra khỏi tiệm.

Khi Dương Liên vừa bước vào xe ngựa đã thấy ánh mắt ngóng đợi sáng ngời của Đông Phương Bất Bại, đường nhìn của y thẳng tắp dán lên hai bình rượu Dương Liên đang cầm trong tay.

Dương Liên bất động thanh sắc chậm rãi tiến đến ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Bất Bại, lại đẩy một bầu rượu đến trước mặt y, đợi khi thấy Đông Phương Bất Bại muốn trực tiếp kê miệng uống thì lập tức ngăn lại.

“Dùng cái này uống.” Nói rồi lấy ra một ly rượu.

Đông Phương Bất Bại nhìn cái ly nhỏ trước mặt, biểu tình không khỏi trở nên ưu sầu, “Liên đệ...”

“Uống ít lợi thân, uống nhiều sẽ hại thân.”

Thấy biểu tình không thể lay chuyển của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại bất đắc dĩ thở dài chỉ có thể cầm cái ly đưa qua rót một chén rượu, đặt lên bên môi từ từ uống.

Nhìn thấy vẻ mặt thích thú hưởng thụ của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên âm thầm buồn cười, đột nhiên hơi nhộn nhạo, đợi đến khi Đông Phương Bất Bại vừa uống xong một ly hần liền chồm người qua liếm cắn môi y, nhất thời hương vị hạnh hoa tràn ngập khắp trong khoang miệng.

“Ừ... thơm quá, nguyên lai độ rượu cũng không cao lắm.” Dương Liên chếp chếp miệng, xoay lại nhìn thấy biểu tình đỏ mặt hưởng thụ của Đông Phương Bất Bại thì mỉm cười cầm lấy cái ly trong tay y, “Được rồi, muốn dùng miệng uống thì cứ dùng đi!”

Ánh mắt của Đông Phương Bất Bại sáng lên, vẻ mặt vui mừng, trực tiếp ngửa cổ uống một ngụm rượu thật to. Dương Liên nhìn thấy động tác hào sảng này của y cũng không khỏi mỉm cười ra tiếng, một tay kéo vai y qua, đợi Đông Phương Bất Bại uống xong một ngụm, hần cũng tiếp nhận bầu rượu tự mình uống một ngụm. Dương Liên không thích uống rượu là bởi mùi vị cay nồng kia cũng không tốt cho cơ thể, hơn nữa cảm giác say rất khó chịu, nhưng không ngờ mùi vị của loại Hạnh Hoa tửu này lại là ngọt, hơn nữa còn thơm ngát mùi hoa hạnh, độ rượu cũng không cao, so ra kém xa rượu hiện đại. Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại uống đến thỏa thích như vậy thì trong lòng cũng không nhịn được muốn đổi ẩm với y.

38. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 38

Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, biểu tình lại càng thêm vui vẻ, hai người cứ như vậy dựa vào nhau trong xe ngựa lay động, mỗi người một ngụm cùng uống cạn bầu rượu này.

Dương Liên để bình rượu đã uống xong qua một bên, lại thấy ánh mắt Đông Phương Bất Bại dán chặt vào bình còn lại thì không khỏi cười nói: “Chỉ dư lại một bình như vậy, nếu uống rồi sau này sẽ không có nữa.”

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn bầu rượu, rõ ràng vẫn còn thềm thồng mà mím môi.

Đã lâu Dương Liên không có uống rượu, hiện giờ cũng chỉ mấy ngụm như vậy đã khiến hần đỏ mặt, đầu óc cũng hơi choáng váng, liếc mắt một chút thì thấy đôi môi trơn bóng của Đông Phương Bất Bại, khe híp mắt liền nghiêng người hôn lên.

“Liên đệ, ngươi say sao?” Đông Phương Bất Bại đỡ lấy Dương Liên, thật vất vả mới trốn khỏi sự xâm lược của hần, thấy ánh mắt đối phương có chút mê ly thì cười hỏi.

“Ừ, hơi chóng mặt.” Dương Liên ôm lấy đôi vai của Đông Phương Bất Bại, vừa gặm cổ y vừa nói.

Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên cắn đến mức tê ngứa một trận, không khỏi một bên nhẹ nhàng tránh né, một bên đỡ lấy đối phương. “Rượu này tác dụng chậm, Liên đệ cứ ngủ một giấc cho thoải mái.” Đông Phương Bất Bại cười nhẹ một tiếng rồi kéo Dương Liên đến cái đệm đã trải sẵn, muốn hần nằm xuống.

“Đông Phương... trên người ngươi thật là thơm, ừ, thật muốn cắn một cái.” Dương Liên lại trườn đến trước mặt Đông Phương Bất Bại vừa cười vừa nói, lại còn dùng cái mũi ngửi ngửi, khi vừa dứt lời quả thực liền há mồm cắn một cái lên cổ Đông Phương Bất Bại, sau đó lại dùng răng nhẹ nhàng cạo cạo.

Gương mặt Đông Phương Bất Bại thoáng cái đỏ lên, trong mắt có thêm một phần ý cười, nhanh chóng đẩy tay đối phương ra. “Được rồi, Liên đệ, ngươi say, cứ ngủ một giấc trước đã.”

Dương Liên bắt lấy bờ vai của Đông Phương Bất Bại, hơi ngả người một chút liền đặt đối phương ở dưới thân. “Giáo chủ, ta đến hầu hạ người, sẽ làm người thoải mái, có được hay không?”

Dương Liên nói xong những lời này suýt nữa khiến cho Đông Phương Bất Bại cắn phải đầu lưỡi, hiện giờ bọn họ đang ngồi trên xe ngựa, bên ngoài còn có xa phu, vậy mà Dương Liên lại nói chuyện như vậy, rõ ràng

là muốn... Đông Phương Bất Bại không khỏi nhức đầu một trận, vì sao Dương Liên uống say lại có bộ dạng này?

Vì thế Đông Phương Bất Bại chỉ có thể ôn nhu trấn an Dương Liên: “Liên đệ, hiện tại vẫn còn sớm, người cứ nghỉ ngơi một chút, chờ khi đến khách *** chúng ta mới...”

Dương Liên chỉ cúi đầu chăm chú hôn lên gáy Đông Phương Bất Bại, không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Hiện tại ta liền khiến Đông Phương thoải mái.” Nói rồi bàn tay lập tức cởi y phục của Đông Phương Bất Bại ra, Đông Phương còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, bàn tay của hắn đã men theo đường cũ thâm nhập huyết động phía dưới kia.

Đông Phương Bất Bại hít sâu một hơi, vội vàng muốn vươn tay bắt lấy Dương Liên, thế nhưng lại bị ngón tay bên trong huyết động của y nhấn sâu một cái làm cho cả người mềm nhũn, đợi đến khi muốn ngăn cản lần nữa thì hai tay cũng đã bị Dương Liên khóa lại.

“Liên đệ... dừng!” Hô hấp khá gấp rút, Đông Phương Bất Bại bị động tác của Dương Liên khiến cho có chút động tình, không khỏi trốn tránh.

“Đông Phương... ta yêu ngươi!” Dương Liên bắt đầu quần quýt đôi môi của Đông Phương Bất Bại, lẩm bẩm thốt ra một câu, nhưng chỉ một câu này đã thành công khiến Đông Phương Bất Bại vốn còn đang giãy giụa mềm nhũn cả ra. Đông Phương Bất Bại cắn môi, rồi cắn răng ra tay chế trụ Dương Liên, sau đó thanh thanh yết hầu vài cái, cao giọng nói với xa phu: “Chạy xe vào trong rừng, người rời khỏi một chút, đợi đến khi ta gọi hăng trở về.”

Xa phu nghe thấy thanh âm lạnh tanh của Đông Phương Bất Bại thì vội vàng đáp lời, cũng nhanh chóng đánh xe vào rừng cây, bản thân thì nhanh chóng xuống xe chạy mất. Đợi đến khi khí tức của xa phu đã triệt để biến mất, Đông Phương Bất Bại mới thả lỏng đôi môi đang cắn chặt ra, hừ nhẹ một tiếng. Thân thể của y bị Dương Liên trêu chọc đã một khoảng thời gian, thế nhưng cứ phải gồng mình đè nén bản thân, nhất định phải đợi đến sau khi xa phu rời đi mới chịu thả lỏng.

Dương Liên đã nhện suốt nửa ngày rốt cuộc cũng được Đông Phương Bất Bại thả ra, nhanh chóng lao lên ôm lấy người nọ.

Lúc này gương mặt Đông Phương Bất Bại đã đỏ bừng, hai mắt mê ly, trong miệng cũng phát sinh tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, cả thân thể đều bị Dương Liên chi phối chìm đắm trong vui thích. Cứ như vậy, Dương Liên mơ mơ màng màng nường vào hơi rượu thống khoái đem Đông Phương Bất Bại giăng co một trận, đợi đến khi thư giải xong mới thoải mái tựa vào người đối phương thiếp đi.

Sau khi Đông Phương Bất Bại được Dương Liên buông tha thì hơn nửa ngày sau mới khôi phục lại, lúc nhìn thấy Dương Liên đang say ngủ trên người mình thì nhất thời nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng chỉ có thể nhéo nhéo cái lỗ tai của Dương Liên rồi dời người qua một bên. Đông Phương Bất Bại từ từ ngồi dậy, vừa mới cử động một chút liền cảm nhận được sự ẩm ướt ở phía sau khiến cho gương mặt liền đỏ bừng trong nháy mắt, lại nhìn sang Dương Liên đang ngủ đến mức không biết trời trăng gì bên cạnh thì chỉ đành thở dài, bất đắc dĩ lấy một cái khăn từ trong hành trang ra, dựa vào người của Dương Liên, rũ mi mắt xuống, tự mình xử lý phía sau.

“Đông Phương...”

Đang trong lúc Đông Phương Bất Bại đỏ mặt tự mình xử lý phía sau lại bị thanh âm đột ngột vang lên của Dương Liên làm cho hoảng sợ, biểu tình cứng đờ, vừa mở mắt ra đã thấy Dương Liên đang nhìn chăm chăm vào mình, nhất thời sợ tới mức động tác trên tay cũng ngừng lại, cứ thế mà cứng ngắc tựa lên người Dương Liên.

Ngay lúc Đông Phương Bất Bại xấu hổ không thôi, chỉ thấy Dương Liên hơi chép miệng, vươn tay trực tiếp kéo áo nhân vào lòng, sau đó mới hài lòng nhắm mắt lại.

Đông Phương Bất Bại lặng lẽ thở phào một cái nhìn gương mặt Dương Liên đang say ngủ, lần thứ hai thở hắt ra, lúc này mới vội vàng dùng khăn lau sạch cơ thể cả hai, còn thay cả y phục.

Xa phu đợi ngoài bìa rừng một lúc lâu, lại nhìn sắc trời một chút, bấy giờ mới do dự tiến về phía xe ngựa, đợi đến khi còn cách xe một khoảng không quá xa mới nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận dò hỏi: “Công

tử, có thể khởi hành chưa?”

Xa phu đợi hết nửa ngày mới nghe được cái thanh âm lạnh nhạt kia lên tiếng: “Ừ, đi thôi!” Bất quá lần này còn lộ ra một tầng thỏa mãn.

Đợi đến khi Dương Liên tỉnh lại lần nữa thì sắc trời bên ngoài đã tối sầm, có thể thông thả yên tĩnh ngủ thẳng một giấc hẳn không khỏi cảm thấy thần thanh khí sảng, đợi đến khi nhìn quanh một vòng mới phát hiện Đông Phương Bất Bại còn đang nằm bên cạnh, có vẻ cũng đã ngủ rất lâu rồi.

“Đông Phương... dậy nào, sắc trời không còn sớm.” Dương Liên lay lay Đông Phương Bất Bại, người nọ hơi nhú mày ôm lấy phần eo Dương Liên, cánh tay khẽ động một chút rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Dương Liên khẽ cười một tiếng rồi dùng tay nâng người Đông Phương Bất Bại lên. “Đông Phương, dậy nào, phải ăn chút gì đã, đã ngủ cả ngày rồi.”

Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên lay động không ngừng như vậy rốt cuộc cũng bắt đầu mở mắt ra, thấy gương mặt của người kia thì bất giác lộ ra nụ cười, thế nhưng còn chưa kịp để Dương Liên thấy rõ đã lập tức biến sắc, hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

Dương Liên cực kỳ kinh ngạc, rõ ràng hắn còn chưa thoát khỏi cảm giác đắm chìm trong gương mặt mỉm cười ôn nhu của Đông Phương Bất Bại, lại đột nhiên bị sự biến hóa trong nháy mắt này dọa sợ đến mức hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Đông Phương, ngươi... làm sao vậy?” Trong lúc đang ấp úng hỏi, Dương Liên đã thấy Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, tựa hồ là bị đau đớn ở đâu đó mà thần sắc trên mặt khá khó chịu, hắn đang định hỏi thêm một chút đã thấy trên cổ Đông Phương Bất Bại lộ ra dấu hôn thậm chí còn có vết cắn. Lúc này Dương Liên mới nghĩ đến, tựa hồ lúc sáng sau khi uống rượu xong hắn đã... vì vậy liền nuốt ngược lại câu hỏi kế tiếp vào trong bụng.

Đông Phương Bất Bại nhìn thần sắc biến hóa của Dương Liên liền biết hắn đã nhớ ra được, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Dương Liên mỉm cười cầu hòa, vội vàng nhích người qua đỡ lấy Đông Phương Bất Bại. “Đông Phương, cái kia... lúc đó ta uống say, ta không biết...” Nói xong, chỉ thấy thần sắc trên mặt người nọ không có chút thay đổi nào, Dương Liên lại vội vàng vươn tay xoa xoa hông của đối phương, tràn đầy ý vị lấy lòng.

“Để ta xem phía sau một chút, không bị thương chứ?” Dương Liên một bên xoa xoa, một bên kéo Đông Phương Bất Bại nằm úp sấp trong lòng mình rồi mới bắt đầu cởi y phục của y.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt lên, mím môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn để Dương Liên kiểm tra phía sau.

Chỗ đó đã hơi sưng đỏ, Dương Liên nhìn kỹ một chút thì hình như bên trong cũng chưa được xử lý sạch sẽ. “Đông Phương, ngươi tự mình xử lý... hình như không được sạch lắm, để ta giúp ngươi...”

“Im miệng, ngươi muốn làm liên làm, vì sao cần nhiều lời như vậy.” Từ lúc Dương Liên nói lời đầu tiên thì gương mặt Đông Phương Bất Bại đã đỏ hồng, lại nghe thấy Dương Liên cứ nói mãi không ngừng thì càng xấu hổ không ngớt, giờ mới giận tới mức vội vàng cắt lời của hắn.

Dương Liên hơi sững sờ ngẩng đầu lên, đợi đến khi nhìn thấy vành tai đỏ bừng của Đông Phương Bất Bại thì không khỏi cong khóe miệng lên, nghiêng người hôn lên gáy y một cái, sau đó lại nói: “Đông Phương, ngươi còn xấu hổ, ngượng ngùng gì nữa.”

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại cắn môi nghiêng đầu nhìn Dương Liên.

“Được rồi, được rồi, ta không nói nữa.” Dương Liên thấy thần sắc Đông Phương Bất Bại có chút xấu hổ ủy khuất thì vội vàng xoa tay, tiếp tục xử lý phía sau cho y, tiếp theo còn bôi thuốc mỡ lên. Lúc hắn sửa sang lại y phục cho Đông Phương Bất Bại xong, vừa đỡ người ngồi dậy thì xe ngựa cũng dừng lại.

“Công tử, ở đây có một gian khách ***, đêm nay chúng ta có nghỉ lại không?”

Dương Liên vén màn lên nhìn một chút rồi đồng ý.

Khi xuống xe ngựa, Dương Liên vừa thấy Đông Phương Bất Bại định bước ra đã vội vàng chạy sang đỡ lấy, nào ngờ lại bị Đông Phương Bất Bại quăng cho một ánh mắt lạnh buốt, nhất thời chỉ có thể xấu hổ vuốt mũi đứng sang một bên nhìn người nọ tự mình nhảy xuống.

Lúc hai chân Đông Phương Bất Bại vừa chạm đất, trong nháy mắt thân hình y khẽ lung lay, Dương Liên thấy vậy vội vàng đưa tay đỡ lấy.

Dưới chân bủn rủn, Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên đưa tay qua liền thuận thế dựa vào, bàn tay còn len lén捏 hông y một phát. Dương Liên tự biết đuối lý, chỉ có thể cắn răng chống đỡ lực đạo trên eo, bàn tay đặt trên lưng người kia, vẻ mặt đầy nịnh nọt. “Đông Phương, ta đỡ người đi!”

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy biểu tình này của Dương Liên mới nhẹ nhàng hừ một tiếng, tùy ý để y đỡ vào khách ***.

Dương Liên không thêm để ý đến ánh mắt mọi người mà đặt một gian phòng hạng nhất, cả đoạn đường đi đều nhìn chằm chằm vào sắc mặt Đông Phương Bất Bại, hai người vừa vào phòng liền lập tức phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước tắm, lại gọi thêm thức ăn. Đợi đến khi Dương Liên đóng cửa lại đã thấy Đông Phương Bất Bại nằm dài trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Dương Liên cười cười rót một chén nước bưng qua.

Đông Phương Bất Bại tiếp nhận chén nước Dương Liên đưa đến, đối với hành vi nịnh nọt của Dương Liên rốt cục cũng không nhin được nữa mà cười ra tiếng. “Liên đệ, sau này ta nhất định không cho người uống rượu.”

Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại nở nụ cười thì lập tức nhào qua ôm người vào lòng. “Đông Phương, chuyện này cũng không thể trách ta, ai bảo người lại mê người như vậy.”

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt lên, trong ánh mắt mang theo ý cười, y chỉ ho khan một tiếng liền ôm chầm lấy cổ của Dương Liên cắn mạnh một cái, ai bảo hôm nay lúc ở trên xe ngựa, Dương Liên ôm cổ y vừa hôn vừa cắn chứ.

39. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 39

Dương Liên bị Đông Phương Bất Bại cắn cổ cũng nở nụ cười, đợi đến khi người kia gặm xong mới nhẹ nhàng xoa xoa hông y. “Được rồi, đừng giận nữa!”

Đông Phương Bất Bại hừ nhẹ một tiếng, lúc này biểu tình mới chuyển thành tốt đẹp, ngoan ngoãn nằm trên giường để Dương Liên xoa eo.

Chỉ chốc lát sau tiểu nhị đã mang nước nóng lên phòng, sau khi chuẩn bị xong thùng tắm liền lập tức rời đi. Dương Liên thấy thế liền đỡ Đông Phương Bất Bại dậy. “Đông Phương, ta giúp người tắm rửa!” Nói xong liền cõ y phục của người nọ ra.

Lúc Dương Liên nhìn thấy được cả người Đông Phương Bất Bại tràn đầy dấu hôn và vết cắn cực kỳ chướng mắt thì không khỏi sờ sờ mũi, những thứ này đều là dấu vết hằn để lại... xem ra sau khi uống rượu rồi thì quả thực hơi bị mất khống chế, bất quá bây giờ hồi tưởng lại lại cảm thấy... kỳ thực cảm giác kia cũng vô cùng tốt.

Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên đầu tiên là lộ vẻ xấu hổ, sau đó ánh mắt cứ nhiên lại nheo lại liền biết đối phương đang nghĩ tới cái gì, không khỏi giận đến mức dùng sức bóp chặt quai hàm của Dương Liên.

“Đông Phương... Ách, chúng ta đi tắm.” Dương Liên lúng túng gãi đầu, bấy giờ cũng cởi áo ngoài của mình ra. Thùng tắm của khách ***, nếu hai nam nhân trưởng thành cùng vào thì không khỏi hơi chen chúc, vì vậy Dương Liên để cho Đông Phương Bất Bại vào trong tắm trước, bản thân thì ở một bên chà lưng cho y. Đợi đến lúc Đông Phương Bất Bại đứng dậy lau khô thân thể hần mới nhanh chóng ngồi vào thùng để tắm.

Đợi đến khi Dương Liên cũng đứng dậy mặc quần áo đã thấy Đông Phương Bất Bại ngồi ở bên giường lau tóc, từng giọt nước trong suốt chảy dọc theo mái tóc thấm ướt vạt áo đang mở rộng của y, sau khi được

tắm rửa sạch sẽ, một thân vết tích trên người Đông Phương Bất Bại càng trở nên rõ ràng, khiến cho Dương Liên nhìn thấy không khỏi cảm thấy cái mũi mình ngứa ngứa.

Đông Phương Bất Bại cảm nhận được ánh mắt của Dương Liên thì bàn tay lau tóc không khỏi ngừng lại một chút, trên mặt bất động thanh sắc, chỉ là bàn tay đang cầm khăn nhẹ nhàng để xuống, cái đầu hất nhẹ làm cho mái tóc tung lên thành một đường cong tuyệt mỹ bay về phía sau, trong lúc vô tình một chuỗi cử động đó càng khiến ngực áo mở rộng lỏng lẻo thêm một chút, nhất thời một mảnh xuân sắc hiển lộ. Đôi chân của Dương Liên hiện giờ đã không thể khống chế, lập tức chạy về phía Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ, ta đói bụng.” Nhìn thấy biểu tình của Dương Liên, khóe miệng Đông Phương Bất Bại không khỏi câu lên, y kéo chăn qua đắp kín cơ thể, chỉ dùng một câu nói cứng rắn ngăn chặn bước chân của Dương Liên lại ở trước giường.

Dương Liên nghe Đông Phương Bất Bại nói xong, lại nhìn thấy khóe miệng đang nhếch lên của đối phương liền biết người kia cố ý, thế nhưng cũng chỉ có thể vội vàng xoay người rút một chén trà dốc thẳng xuống cổ họng, sau đó mới cất lên thanh âm còn vài phần ảm ách của mình, nói: “Ta đi xem cơm nước đã xong chưa.”

Đông Phương Bất Bại nhìn bước chân rối loạn của Dương Liên thì khóe miệng càng cong hơn vài phần, cúi đầu cười ra tiếng, đối với biểu hiện này của Dương Liên y từ chối cho ý kiến, chỉ là trong lòng cũng thật vô cùng cao hứng.

Đến khi Dương Liên quay lại thì trong tay đã mang theo mâm cơm, lúc này Đông Phương Bất Bại cũng đã sửa sang xiêm y chỉnh tề, mái tóc còn chút rối loạn ngồi đợi bên cạnh bàn.

Sau khi hai người dùng cơm xong, Dương Liên lại ra ngoài đưa quần áo đi giặt, đồng thời cũng muốn đặt mua một ít lương khô và những thứ cần dùng, Đông Phương Bất Bại thì ngồi ở trên giường lấy bản gốc của Quỷ Hoa bảo điển ra tập trung nghiên cứu. Lúc Dương Liên đi dạo xong một vòng quay về thì Đông Phương Bất Bại đã sớm ngủ mất rồi.

Dương Liên rón rén đặt mấy thứ đồ dùng qua một bên, rồi mới đi đến bên giường, cẩn thận không gây chút tiếng động nào mà cởi quần áo của mình ra, chui vào trong chăn, chỉ là khi Dương Liên vừa nằm xuống thì Đông Phương Bất Bại đã vươn tay ra choàng qua eo hắn.

Dương Liên cũng thuận tay vuốt vuốt tóc đối phương, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, hai người ăn điểm tâm xong thì thu thập lại một phen, một lần nữa khởi hành.

Suốt đoạn đường này bọn họ cứ đi một chút dừng một chút như vậy, qua mười ngày sau rốt cuộc cũng đến được dưới chân Hắc Mộc Nhai, mà đám giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo không biết từ lúc nào đã được Đồng Bách Hùng dẫn đầu chờ đợi ở đây, khi vừa nhìn thấy bóng dáng xe ngựa, thần sắc đã lập tức nghiêm chỉnh hẳn lại.

Phu xe thấy trận thế trước mặt đã sợ tới mức không dám thở mạnh, gã chỉ là một người làm công bình thường, nào có gặp qua nhiều người trong ma giáo như vậy? Dương Liên vén rèm xe lên, nhìn thấy sắc mặt xa phu trắng bệch thì lại lấy từ trên người ra một thỏi bạc thưởng thêm cho gã, sau đó để gã rời đi.

Đám người ở Hắc Mộc Nhai vừa thấy Đông Phương Bất Bại ngồi trong xe ngựa thì kể cả Đồng Bách Hùng cũng liền quỳ xuống khấu kiến.

“Thiên địa vô tận, tinh nguyệt đồng quang, nhật xuất Đông Phương, duy ngã Bất Bại.” Khẩu hiệu được đám người đồng thanh hô lên hùng hực khí thế, vang vọng bốn phương.

Dương Liên cũng bị cảnh tượng như vậy khiến cho cả người chấn động, lúc hắn quay lại chỉ thấy Đông Phương Bất Bại mỉm cười với mình, nhất thời cũng xúc động tinh thần bước ra khỏi xe ngựa, dùng thần sắc lạnh lùng cao ngạo nhìn đám người kia. “Hồi giáo...”

Vừa về đến trong giáo, Đông Phương Bất Bại đã bị mọi người vây quanh tại sảnh đường, một đám cao thủ giang hồ lại biểu hiện giống như trẻ con đã lâu chưa nhìn thấy phụ mẫu, làm cho Dương Liên đang đứng bên cạnh không khỏi đảo mắt trắng dã.

“Đông Phương huynh đệ, năm ngày nữa chính là sinh thần của người. Các đường chủ khắp nơi gần như đã hội tụ đầy đủ, hơn nữa còn có lễ vật của mấy môn phái chính đạo kia đưa tới.”

Đông Phương Bất Bại từ đầu đến giờ vẫn dùng tay chống lên thái dương, sắc mặt không hề thay đổi, lúc nghe Đồng Bách Hùng nói câu này thì không khỏi nhướn mày lên một chút, đôi mắt híp lại. “Là ai?”

“Tung Sơn Tả Lãnh Thiên, còn có người của phái Thanh Thành.”

Dương Liên nghe được lời của Đồng Bách Hùng cũng cảm thấy kinh ngạc, lần này Tả Lãnh Thiên và phái Thanh Thành lại cùng nhau đưa lễ vật đến, rõ ràng là đã có thương nghị. Lần trước Tả Lãnh Thiên bị Đông Phương Bất Bại đánh trọng thương, cũng đánh mất ngôi vị minh chủ, lần này cư nhiên có thể bỏ qua hiềm khích mà đưa lễ vật đến, khẳng định không có ý tốt. Dư Thương Hải phái Thanh Thành đã bị Lâm Bình Chi diệt trừ, không biết bây giờ người cầm quyền ở Thanh Thành là ai? Hôm nay xuất hiện lấy lòng Nhật Nguyệt thần giáo là vì chuyện gì?

Dương Liên vừa nghĩ đến đây đã nghe Đông Phương Bất Bại lên tiếng hỏi. “Tả Lãnh Thiên đưa lễ vật đến đây là có ý gì?”

“Lần trước Đông Phương huynh đệ có lệnh cho ta đi tra xét phái Hoa Sơn, sau đó Tả Lãnh Thiên liền đưa lễ vật tới, đoán chừng việc này có liên quan đến Nhạc Bất Quần. Lúc trước, trận chiến tranh đoạt ngôi vị minh chủ bị gián đoạn vô cớ vì sự xuất hiện của Đông Phương huynh đệ, bất quá sau đó đám người kia cũng tiến hành tuyển chọn thêm lần nữa. Khi đó vốn là Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiên có cơ hội lớn nhất, thế nhưng ngay lúc quyết định Nhạc Bất Quần lại lòi nội gián Lao Đức Nặc mà Tả Lãnh Thiên cài vào Hoa Sơn ra. Tả Lãnh Thiên cứ như vậy bị đám người chính đạo kia xem thường mà Nhạc Bất Quần lại thuận lợi ngồi lên ngôi vị minh chủ chính đạo. Ta đoán nguyên nhân lần này Tả Lãnh Thiên chạy đến lấy lòng nhất định có liên quan đến việc đó.”

Đông Phương Bất Bại khẽ gật đầu, đảo mắt nhìn Dương Liên cũng đang không nhận được gật đầu bên cạnh, khóe miệng nhếch lên. “Được rồi, chuyện kế tiếp các người chỉ cần nói cho Dương tổng quản, hắn sẽ bẩm báo với ta.” Đông Phương Bất Bại khoát tay áo, biếng nhác nói, vừa dứt lời liền muốn đứng lên.

“Giáo chủ... thuộc hạ còn có chuyện muốn bẩm báo.” Lúc này Văn trưởng lão đột nhiên bước ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Dương Liên mang theo hàm ý bất hảo.

Vốn Đông Phương Bất Bại đã không còn kiên nhẫn, lúc nhìn thấy ánh mắt cừu hận của Văn trưởng lão nhìn về phía Dương Liên thì dưới chân dừng lại một chút, ngồi xuống lần nữa. Mà Dương Liên cũng bị ánh mắt của Văn trưởng lão làm cho không thoải mái, hắn hơi hoài nghi, không biết trước đó Dương Liên Đình có làm ra việc gì đắc tội với vị Văn trưởng lão này hay không?

Dương Liên vừa nghĩ đến đây thật đúng là nhớ ra một chuyện, Văn trưởng lão có một đứa con gái gọi là Văn Tinh Nhi, dung mạo như hoa, khi Dương Liên Đình vừa gặp mặt đã không nhận được tiến lên đùa bỡn vài câu, không ngờ lại bị Văn trưởng lão nhìn thấy, lúc đó thiếu chút nữa hắn đã bị Văn trưởng lão một đao chém chết, may mà được thủ hạ cứu lại. Từ đó về sau, Dương Liên Đình liền ghi hận Văn trưởng lão trong lòng, nhưng hắn cũng đủ thông minh không nói rõ chuyện này cho Đông Phương Bất Bại, chỉ là bình thường cố ý gây khó dễ cho Văn trưởng lão trong một số việc nhỏ mà thôi. Hiện tại rốt cục Văn trưởng lão cũng gặp được Đông Phương Bất Bại, sao lão có thể không báo thù.

“Người nói đi...” Ánh mắt Đông Phương Bất Bại đảo qua Dương Liên, nhìn thấy thần sắc đối phương chợt lộ ra một tia ảo não, nhất thời hiểu rõ trong lòng, sắc mặt hơi trầm xuống nhìn chăm chăm vào Văn trưởng lão.

“Khụ, giáo chủ, thật ra ta và Văn trưởng lão chỉ là có chút hiểu lầm, cũng không có việc gì lớn.” Dương Liên thấy Văn trưởng lão sắp mở miệng nói chuyện thì liền quỳnh lên, vội vàng xen vào một câu. Dứt lời còn quảng cho Văn trưởng lão một biểu tình uy hiếp.

Đáng tiếc cử chỉ uy hiếp này của Dương Liên không chỉ không hù dọa được Văn trưởng lão, trái lại còn khiến đối phương giận đến mức sắc mặt đỏ bừng, trực tiếp mở miệng mắng to. “Dương Liên Đình, người là đồ vô sỉ, hôm nay ta đã gặp được giáo chủ, sao còn phải chịu sự uy hiếp của người mà im lặng... Giáo chủ, thuộc hạ xin người chủ trì công đạo.” Nói xong, Văn trưởng lão liền nặng nề quỳ xuống, nhất thời cả sảnh đường vô cùng yên tĩnh.

Hành động của Văn trưởng lão khiến Dương Liên cảm thấy tất cả mọi người đều đang nhìn hắn, trong ánh mắt có phần hận, có cả hê cũng có miệt thị.

Thần sắc của Dương Liên khá u oán thất thố, trong lòng khê thở dài, có thể làm đến trình độ này coi như Dương Liên Đình lợi hại, hiện tại hắn hoàn toàn không muốn thừa nhận Dương Liên Đình rất có thể là kiếp trước của hắn. Rõ ràng lúc hắn còn ở hiện đại có thể coi như một thân chính trực thiện lương, là một người dân tốt lạc quan, biết phấn đấu, sao chỉ mới vừa quay về cổ đại đã trở thành cái tên Dương Liên Đình xấu xa lòng dạ hẹp hòi, bạc tình, hám lợi này chứ.

Đồng Phương Bất Bại híp mắt một cái nhìn về đám người phía dưới, đột nhiên y phát ra tiếng cười lạnh. “Ta biết các ngươi có rất nhiều bất mãn đối với Dương tổng quản, thế nhưng Dương tổng quản là do chính ta chọn ra cũng là người ta toàn tâm toàn ý tin cậy. Hôm nay mọi người có gì bất mãn thì cứ việc nói ra, ta cũng muốn nhìn xem vị tổng quản do ta lựa chọn đã làm ra việc gì với các ngươi?”

Đồng Phương Bất Bại vừa nói ra lời này, nhất thời cả phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở, mà Văn trưởng lão vừa rồi vẫn còn nổi giận đùng đùng cũng trở nên lo sợ không yên. Lời này của Đồng Phương Bất Bại đã biểu lộ rõ ràng sự che chở với Dương Liên Đình, người nọ là do giáo chủ đích thân lựa chọn, lại là người được toàn tâm toàn ý tin cậy, như vậy nếu bọn họ dám có bất mãn và không phục với Dương Liên Đình, chẳng phải là đang tỏ ra bất mãn với giáo chủ hay sao?

Sắc mặt của Dương Liên hơi ửng đỏ, lúng túng sờ sờ mũi, Đồng Phương Bất Bại muốn bao che sao không làm uyển chuyển một chút, nói trắng ra như vậy khiến hắn nghe xong cũng có chút ngượng ngùng, hướng chỉ là đám người phía dưới. Bọn họ nghe được lời này phỏng chừng trong lòng đã không ngừng xoắn xuýt, hận hắn muốn chết rồi.

“Văn trưởng lão...” Đồng Phương Bất Bại nhìn thấy vẻ mặt của mọi người thì từ tốn gọi tên Văn trưởng lão, nhất thời khiến lão ta sợ tới mức thân thể cứng đờ.

“Giáo chủ, thuộc hạ...” Mồ hôi của lão không ngừng toát ra, lắp ba lắp bắp không thể nói trọn câu.

“Được rồi, chuyện trước kia ta cũng không muốn truy cứu nữa làm gì, nếu như các ngươi đã bất mãn với Dương tổng quản như vậy... Văn trưởng lão, Đồng đại ca, sau này hai người giúp Dương tổng quản xử lý giáo vụ, cũng thuận tiện làm quen nhau một chút...” Đồng Phương Bất Bại nói tới đây thì khê lướt mắt nhìn qua Dương Liên một chút, sau khi xác nhận Dương Liên không hề lộ ra bất mãn hay phần nộ với việc y phân chia quyền lực của hắn thì mới yên lòng nói tiếp: “Nếu như Dương tổng quản lại làm sai cái gì thì hai người hãy đến tìm ta.”

Văn trưởng lão nghe Đồng Phương Bất Bại nói như vậy thì sự bất mãn trong lòng mới giảm đi, đương nhiên lão và Đồng Bách Hùng đều cực kỳ đồng ý lời đề nghị này.

40. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 40

Sau khi xử lý xong tất cả các sự vụ liên can, Đồng Phương Bất Bại liền quay về tiểu viện trước, mà Dương Liên thì phải ở lại bàn bạc phận sự từ nay về sau cùng Đồng Bách Hùng và Văn trưởng lão.

Văn trưởng lão ngồi một bên, vẻ mặt cố nén tức giận khinh miệt liếc nhìn Dương Liên cười gằn một tiếng. “Dương tổng quản thực sự rất có bản lĩnh, công phu mê hoặc giáo chủ cũng là càng lúc càng lợi hại.”

Dương Liên hít sâu một hơi, không ngừng tự nhủ trong lòng, Văn trưởng lão cũng coi như là người bị hại, phải nhìn một chút.

Chỉ là Đồng Bách Hùng đang ở bên cạnh thì nét mặt lại không biểu lộ gì, từ lúc lão thấy được sự quan tâm của Đồng Phương Bất Bại đối với Dương Liên thì khinh thị và bất mãn trong lòng cũng thu liễm không ít.

“Văn trưởng lão, Đồng trưởng lão, nếu giáo chủ đã giao trách nhiệm xử lý giáo vụ cho chúng ta thì chúng ta cũng nên hòa thuận với nhau một chút.”

Văn trưởng lão hừ lạnh một tiếng cũng không để ý đến Dương Liên mà xoay người nói chuyện với Đồng Bách Hùng. “Lão Đồng, ngươi có ý kiến gì?”

Đồng Bách Hùng nhìn thấy sắc mặt của Dương Liên đến lúc này cũng đã hơi không tốt thì trong lòng vòng vo nửa ngày cũng tìm được cách tốt, liền dùng tay gõ gõ bàn, nói: “Dương tổng quản, hai người chúng ta là măng phu chỉ có thể quản chuyện đánh nhau với người khác, mà Dương tổng quản là văn nhân, hẳn là quen thuộc văn tự sổ sách hơn nhiều. Không bằng ba người chúng ta phân công mà làm, hai kẻ võ biền bọn ta thì quản bên ngoài, sổ sách và những thứ chi tiêu thì giao cho Dương tổng quản. Mọi người thấy thế nào?”

Dương Liên im lặng một chút, trong lòng nghĩ Đồng Bách Hùng cũng là một người thông minh, lời nói này rõ ràng là muốn mình giao quyền lợi ra, còn cố ý giao sổ sách cho mình quản lý, rõ ràng là đang dùng tiền mê hoặc người mà. Nếu mình mở miệng đồng ý thì sau này cũng không có tư cách gì hỏi đến sự vụ trong giáo nữa.

Dương Liên sờ sờ cằm nhìn Đồng Bách Hùng, chỉ thấy sắc mặt của lão hoàn toàn bình thường, thậm chí có thể nói là rất có thành ý, kiên nhẫn chờ câu trả lời của hắn. Nếu như không phải hắn đã có ý định rời khỏi Hắc Mộc Nhai thì nhất định sẽ không đồng ý, thế nhưng hiện tại hai người bọn họ đã muốn rời khỏi nơi này, như vậy dù có giao ra đại quyền cũng chẳng tổn thất bao nhiêu, hơn nữa sau khi ra đi hắn còn muốn kiếm tiền, bây giờ vừa lúc có cơ hội.

Tâm tư Dương Liên xoay chuyển vài vòng, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, “Được, nếu Đồng trưởng lão đã nói như vậy, chúng ta ai làm việc nấy lo tốt chuyện của mình, không can thiệp vào sự vụ của nhau có được không?”

“Tốt, một lời đã định.” Lần này không đợi Đồng Bách Hùng lên tiếng, Văn trưởng lão ở bên cạnh đã vội vàng đồng ý.

Cứ như vậy ba người đều nhận lấy trách nhiệm của mình xong thì rời đi, Dương Liên trực tiếp trở về tiểu viện của Đông Phương Bất Bại.

Vừa mới vào phòng, Dương Liên đã thấy Đông Phương Bất Bại ngồi bên cạnh bàn, gương mặt lo nghĩ sâu xa, thấy hắn tiến đến thì nhất thời biểu tình có chút quái dị, dường như muốn nói lại thôi.

Dương Liên bước đến ngồi xuống cạnh y, rót một chén nước uống, thấy thần sắc Đông Phương Bất Bại vẫn không quá tốt thì mở lời hỏi: “Làm sao vậy?”

Đông Phương Bất Bại do dự nhìn Dương Liên nửa ngày, sau đó mới kéo tay hắn, nhỏ giọng. “Liên đệ, ta để Đồng đại ca và Văn trưởng lão cùng quản lý giáo vụ cũng không phải vì muốn đề phòng ngươi, chỉ là nếu ta không làm như vậy mọi người trong giáo sẽ càng bất mãn, đến lúc đó...”

Dương Liên nghe vậy mới biết Đông Phương Bất Bại là sợ hắn có gút mắt với việc này, liền trở tay nắm lấy tay y, “Ta biết, ta cũng không khó chịu, ta biết ngươi tốt với ta. Đông Phương... yên tâm, tầm mắt của ta cũng không thấp đến vậy.”

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy biểu tình của Dương Liên không giống giả vờ mới yên lòng, hơi ngả vào lòng hắn nỉ non. “Liên đệ...” Vừa rồi trong lòng Đông Phương Bất Bại thật sự khá băn khoăn, y sợ bởi vì việc này mà Dương Liên bất mãn với y, lại sợ ngoài miệng Dương Liên không nói nhưng trong lòng để ý.

“Được rồi, chúng ta trở về lâu như vậy cứ phải giáp mặt với những người đó, bây giờ đi tắm rồi ngủ một giấc thật ngon. Ngồi xe ngựa hơn mười ngày, cơ thể ta cũng rã rời hết rồi.” Dương Liên đuổi người đứng lên, lôi kéo Đông Phương Bất Bại đi đến ôn tuyền phía sau hậu viện.

Lúc đến ôn tuyền, hai người cùng nhau cởi bỏ xiêm y bước vào ngâm mình, Dương Liên thoải mái thả lỏng nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy đối phương cũng đang hí hóp mắt ngồi bên cạnh, thần sắc cực kỳ hưởng thụ, hắn không tự chủ được cũng nhích người qua ôm lấy đối phương, tựa đầu lên vai Đông Phương Bất Bại thở phào một hơi.

“Đông Phương, lần này Tả Lãnh Thiền ra vẻ lấy lòng như vậy phỏng chừng là muốn chúng ta giúp hắn đối phó Nhạc Bất Quần.” Hai người trầm mặc thư giãn nửa ngày, Dương Liên mới mở miệng nói ở bên tai Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại vốn hơi nghiêng đầu, làn hơi lúc Dương Liên nói chuyện khiến cho trong tai của y cảm thấy ngứa ngứa, không khỏi cười lên một tiếng. Dương Liên thấy vậy liền toét miệng cười. “Đông Phương, người ngứa sao, ta gãi giúp người nhé.” Nói xong, liền một hơi ngậm lấy lỗ tai của đối phương, dùng răng mài gặm.

Thoáng chốc vành tai của Đông Phương Bất Bại liền đỏ bừng, trực tiếp đưa tay véo ngược lỗ tai của Dương Liên, kéo người đi để cứu lỗ tai của mình, sau khi trừng mắt nhìn đối phương một chút mới chậm rãi lên tiếng: “Nhất định Tả Lãnh Thiền sẽ đối phó Nhạc Bất Quần.”

“Chúng ta đây có giúp hần hay không, không phải người cũng muốn giết Nhạc Bất Quần sao?” Dương Liên xoa xoa lỗ tai, lại mặt dày mà dấn người qua.

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên, tùy ý để người này lộn xộn trên người mình. “Không phải chúng ta giúp hần, mà là hần giúp ta... Liên đệ, người muốn làm gì?”

Dương Liên không để ý đến hàm ý cảnh cáo trong giọng nói của Đông Phương Bất Bại, vẫn cứ đưa tay tìm tòi bên dưới mặt nước, còn nghiêng đầu gặm mút bờ vai của y. “Thế nào, Đông Phương muốn lợi dụng Tả Lãnh Thiền đối phó Nhạc Bất Quần sao?”

Hô hấp của Đông Phương Bất Bại có chút gấp gáp, thân thể cũng từ từ thoát lực ngã vào lòng Dương Liên, thần trí bắt đầu trở nên mông lung, lúc nghe câu hỏi của Dương Liên thì mới hơi thanh tỉnh lại. “Ừ, muốn hợp tác với chúng ta, trước đó cũng nên biểu hiện một...chút... Liên đệ!” Đông Phương Bất Bại nói đứt quãng, cuối cùng hô lên thất thanh trong một lần động thân của Dương Liên...

Đợi đến khi hai người tắm xong liền lên giường ngủ sớm. Đông Phương Bất Bại được Dương Liên xoa người, gương mặt thỏa mãn, chỉ chốc lát sau liền ngáp dài nhắm hai mắt lại.

.....

Ngày hôm sau, lúc dùng điểm tâm xong Dương Liên liền đi đến phòng nghị sự, Đồng Bách Hùng và Văn trưởng lão đã sớm tới. Khi thấy Dương Liên, Văn trưởng lão liền ném sang một ánh mắt khinh bỉ, Đồng Bách Hùng thì trực tiếp nhường lại thư phòng cho hần. Dương Liên sờ sờ mũi, đi thẳng vào thư phòng bắt đầu kiểm tra sổ sách.

“Dương tổng quản, đây là một chút tâm ý của bọn thuộc hạ, người xem có thể nói với Đồng trưởng lão một chút hay không... thuộc hạ...”

Dương Liên nhướng nhướng mày, bắt động thanh sắc cất đồ vật trên bàn vào ngực áo, sau đó ngược nhìn người đang nói chuyện: “Người không cần nói nữa, hôm qua chẳng phải cũng thấy rồi sao, giáo chủ tự mình lên tiếng muốn ta và Đồng trưởng lão, Văn trưởng lão cùng nhau xử lý giáo vụ. Bây giờ có rất nhiều chuyện cũng không phải do ta định đoạt, cùng lắm ta cũng chỉ có thể điều các người về làm thủ hạ của ta, những thứ khác ta không thể giúp được người. “

“Dạ, thuộc hạ chỉ cầu mong được làm việc dưới trướng tổng quản, thuộc hạ tình nguyện đi theo ngài.”

Dương Liên gật đầu, vỗ vỗ vai đối phương. “Lục nhi, người theo ta nhiều năm như vậy, người yên tâm, ta sẽ không bạc đãi người. Chỉ là trước hết có một việc muốn người làm giúp ta, người có muốn hay không?”

“Làm, chỉ cần tổng quản hạ lệnh, cái gì thuộc hạ cũng tận lực đi làm.”

“Tốt, người biết Thanh Hà trấn ở chỗ nào không?”

“Thuộc hạ biết, Thanh Hà trấn cách Hắc Mộc Nhai cũng không xa, lộ trình chỉ có một ngày đường là đến.”

Dương Liên sờ sờ cằm, nói: “Người đi Thanh Hà trấn một chuyến giùm ta...”

Sinh thần của Đông Phương Bất Bại còn chưa tới, thế nhưng lễ vật của các phe đã lục tục đưa về, Dương Liên đứng ở trong kho nhìn đồng lễ vật bái phỏng mà không khỏi chép miệng, những vật thường thấy ở phương diện này đúng là cái gì cũng có, phật vàng, chuỗi ngọc, huyết như ý, còn có một cây nhân sâm ngàn năm. Dương Liên càng nhìn càng thở dài không ngớt, ban đầu y còn dự định muốn tặng lễ vật gì đó cho Đông Phương Bất Bại, hiện tại xem ra hình như không có thứ gì có thể so sánh với những món này rồi.

Dương Liên tùy tiện chọn vài món có vẻ vừa mắt rồi mang đến tiểu viện của Đông Phương Bất Bại.

“Đông Phương, ở đây có vài món đồ tốt, ngươi xem một chút.” Dương Liên cầm trong tay một cây nhân sâm, một con băng thiềm, vừa đẩy cửa bước vào vừa phàn khởi gọi.

“Đông Phương... ngươi không sao chứ?” Khi vừa mở cửa Dương Liên đã thấy Đông Phương Bất Bại ngồi xếp bằng trên giường, chân mày nhíu chặt, gương mặt tái nhợt, mà bên cạnh y còn đang đặt quyển Quỷ Hoa bảo điển bản gốc kia.

Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên đến thì duỗi chân thả lỏng. “Không có việc gì...” Nói xong liền trực tiếp cầm Quỷ Hoa bảo điển lên xem.

Dương Liên đặt mấy thứ lộn xộn kia lên bàn, nhanh chân bước đến trước mặt Đông Phương Bất Bại, dùng tay che quyển sách kia lại. “Ăn cơm chưa?”

“... Chưa, Liên đệ cũng chưa ăn phải không? Ta sẽ đi nấu ngay.” Dứt lời liền đặt quyển sách xuống chạy về phía nhà bếp, Dương Liên thấy vậy cũng vội vàng bước theo.

Hắn tựa vào cửa nhìn Đông Phương Bất Bại thuần thực làm cơm, nghĩ tới hai ngày nay thấy cảnh Đông Phương Bất Bại cơ hồ thời thời khắc khắc nghiên cứu quyển bảo điển kia, hắn coi như đã lãnh giáo được sự cuồng nhiệt đối với võ công của người nọ. Gần như sáng sớm vừa dùng điểm tâm xong Đông Phương Bất Bại liền bắt đầu nghiên cứu quyển sách kia, mỗi lần hắn trở về đều sẽ thấy y đang luyện công, hơn nữa hôm nay sắc mặt của y lại cực kỳ không tốt, những việc này khiến cho Dương Liên rất lo lắng.

“Hôm nay thời gian hơi eo hẹp, ta chỉ làm hai bát mì đơn giản.” Đông Phương Bất Bại dọn mì lên, sắc mặt áy náy nói.

Dương Liên sờ sờ gương mặt xanh xao của y, khẽ mím môi, tiếp nhận cái mâm bưng vào trong phòng, hai người cùng nhau ngồi xuống ăn mì. Đợi đến khi dọn chén đĩa, Dương Liên lại thấy Đông Phương Bất Bại cầm quyển sách kia lên.

“Đông Phương, ngươi đã đọc suốt cả ngày rồi, không thấy mệt sao?” Hắn bước đến ngồi bên cạnh Đông Phương Bất Bại, nhìn thẳng vào y, chỉ thấy thần sắc lúc đọc sách của Đông Phương Bất Bại vô cùng chăm chú, đôi mày cau chặt lại giống như gặp phải nghi vấn gì.

Câu hỏi đã nói ra nhưng Đông Phương Bất Bại cứ nhiên vẫn không hồi đáp, giống như căn bản không nghe được vậy. Dương Liên thấy thế không khỏi nhíu mày, hình như Đông Phương Bất Bại đã quá cuồng nhiệt với Quỷ Hoa bảo điển rồi.

Rốt cuộc Dương Liên cũng thấy Đông Phương Bất Bại buông sách xuống, bắt quá hiện tại hai mắt y đã nhắm nghiền, mày cũng cau lại.

Dương Liên bắt đắc dĩ, đành phải ngồi vào bàn, chăm chú quan sát Đông Phương Bất Bại.

1/ Băng thiềm: Theo từ vựng thì chính là con cóc băng, một trong những thiên địa tài bảo trong truyền thuyết TQ. Tương truyền là có kịch độc, thể nhưng chỉ cần chế biến hợp lý liền trở thành một vị thuốc quý.

41. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 41

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại mở mắt ra đã là một nén nhang sau rồi, Dương Liên thấy đối phương lại muốn tiếp tục cầm sách lên thì vội vàng bước qua ngăn cản. “Đã đọc cả ngày rồi, nghỉ ngơi một chút đi!”

Đông Phương Bất Bại quét mắt nhìn về phía Quỷ Hoa bảo điển, lại nhìn Dương Liên một chút rồi gật đầu mỉm cười. “Được.”

“Đông Phương, ngươi không sao chứ! Ta thấy sắc mặt của ngươi thật sự không tốt.” Dương Liên ngồi ở bên cạnh Đông Phương Bất Bại xoa xoa thái dương cho y, nhìn thấy sắc mặt đối phương vẫn không tốt như vậy liền lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là trong sách có vài khẩu quyết ta vẫn chưa hiểu.” Nói rồi vùng xung quanh lông mày Đông Phương Bất Bại cũng nhíu lại, thần sắc suy nghĩ sâu xa.

“Đông Phương...”

“Liên đệ, mấy ngày nữa ta chuẩn bị bế quan nghiên cứu bảo điển.”

“Bế quan... Đông Phương, kỳ thực...” Nghe Đông Phương Bất Bại nói muốn bế quan, nhất thời Dương Liên khá kinh ngạc.

“Liên đệ, ta biết ngươi muốn nói gì? Chỉ là Quỷ hoa bảo điển này...” Đông Phương Bất Bại vừa nói vừa cầm quyển sách lên, lật ra trang đầu tiên nhìn tám chữ trên đó.

Nhất thời Dương Liên căng thẳng trong lòng, không khỏi vươn tay che những chữ kia lại. “Đông Phương, ta biết trong lòng ngươi có chướng ngại, thế nhưng hiện tại không phải chúng ta đang rất tốt sao? Hãy quên việc này đi! Ta nói cho ngươi biết tung tích đích thực của Quỷ Hoa bảo điển là vì sợ bản thiếu kia sẽ khiến cơ thể ngươi có vấn đề, ta cũng không hy vọng ngươi tiếp tục luyện loại võ công này.”

Đông Phương Bất Bại khép quyển sách lại, khẽ vuốt ve mấy chữ trên bìa, hơn nửa ngày mới cười khổ một tiếng. “Không quên được, Liên đệ, cả đời ta đều hỷ ở đây, cho dù bao lâu đi nữa ta cũng không thể quên được quyết định đó. Ngay thời khắc ta vung đao lên đã phát thệ, nếu không luyện thành thần công thì không làm người.” Lúc y nói ra câu cuối cùng, trong mắt còn hiện lên một tia ác liệt.

“Đông Phương...” Dương Liên vươn tay ôm lấy Đông Phương Bất Bại, trong lòng yêu thương vô hạn, hẳn thở dài vuốt ve mái tóc của y. “Vậy ngươi cần bế quan bao lâu.”

Nghe được sự bất đắc dĩ trong giọng nói của Dương Liên, Đông Phương Bất Bại cắn môi tựa đầu vào lòng hắn. “Đại khái ba tháng đi!”

“Được rồi, vậy ba tháng. Bất quá không nên miễn cưỡng bản thân.” Dương Liên ôm vai Đông Phương Bất Bại, nhìn thẳng vào mắt y nói.

“Ừ...”

“Vô luận như thế nào ngươi cũng phải nhớ kỹ, ta ở bên ngoài chờ ngươi.” Trong lòng Dương Liên rất lo lắng, sợ rằng trong lúc Đông Phương Bất Bại bế quan sẽ tẩu hỏa nhập ma vì liều lĩnh nghiên cứu Quỷ Hoa bảo điển, hậu quả kia chỉ tưởng tượng thôi mà y đã không chịu nổi.

“Ta biết, ngươi yên tâm...” Đông Phương Bất Bại cũng vòng tay ôm cổ Dương Liên dâng môi mình lên.

....

Cuối cùng sinh nhật của Đông Phương Bất Bại cũng tới, Dương Liên ngồi trong thư phòng cầm trên tay một phần khế ước nhà đất, vốn hắn còn muốn đợi sau khi sinh nhật của người kia trôi qua liền mang theo y đi xem tiểu viện của bọn họ ở Thanh Hà trấn. Nào biết được Đông Phương Bất Bại lại nói sau khi sinh nhật của mình vừa qua liền muốn bế quan, Dương Liên bất đắc dĩ chỉ đành cất khế ước này trước, dự định đợi sau khi Đông Phương Bất Bại xuất quan rồi mới cùng nhau đi xem!

Cất kỹ khế ước nọ xong, Dương Liên liền quay về tiểu viện, lúc mở cửa thì thấy Đông Phương Bất Bại đã thay y phục sẵn sàng. Một thân áo bào đỏ tím càng tôn lên khí phái bề thế của người mặc, Dương Liên ngắm nhìn ái nhân của mình, khuôn mặt vẫn gầy gò như cũ, hàng lông mày đã từng được cắt tỉa nay cũng đã dài ra, hợp với biểu tình của Đông Phương Bất Bại càng khiến người ta vừa nhìn đã sinh kính sợ. Đôi môi mỏng khẽ nhếch, thần sắc lãnh ngạo, bất quá trên trán lại có một sợi tóc rối phủ xuống khiến cho thần sắc của y nhu hòa hơn rất nhiều.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy Dương Liên thì đôi môi vốn đang mím chặt liền lộ ra nụ cười. Dương Liên thấy vậy trong lòng chợt động, đôi chân cũng bất giác bước đến trước mặt Đông Phương Bất Bại..

“Giáo chủ, ta giúp người buộc tóc.” Dương Liên đỡ lấy tay của Đông Phương Bất Bại bảo y ngồi xuống ghế, sau đó lại dùng lược chải tóc cho y.

Cánh môi Đông Phương Bất Bại cong lên, ngoan ngoãn ngồi trên ghế để cho Dương Liên chải tóc.

Lần này Dương Liên búi hết tóc của Đông Phương Bất Bại lên cao, dùng ngọc quan cố định, hình tượng như vậy càng khiến Đông Phương Bất Bại sinh ra một cỗ khí thế uy nghiêm không thể tiếp cận.

Đợi khi Đông Phương Bất Bại đứng lên lần nữa, Dương Liên lui một bước ra sau đánh giá tỉ mỉ một lần, sau đó lại bước đến trước mặt y ôm chầm đối phương. “Giáo chủ, sao người lại mê người như vậy. A! Ta thật muốn cứ ôm người cả đời như vậy.” Nói rồi liền tiến lên phía trước nhéo nhéo gương mặt người kia.

Đông Phương Bất Bại rừ mi mắt che giấu ý cười bên trong, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Dương Liên, ho nhẹ một tiếng rồi cười nói: “Được, nếu tổng quản đã cầu xin, bản tọa liền ân chuẩn cho người. “

“Tạ ơn giáo chủ...” Dương Liên đùa giỡn mỉm cười một tiếng.

....

Khi đến đại sảnh đường, Đông Phương Bất Bại trực tiếp bước về phía bảo tọa giáo chủ, Dương Liên thủy chung vẫn ở sau y một bước, cho đến khi Đông Phương Bất Bại ngồi vào chỗ Dương Liên liền đứng ở bên cạnh. Lúc này, mọi người đứng phía dưới đều đồng loạt quỳ xuống tung hô chúc thọ cho Đông Phương Bất Bại..

“Được rồi, đều đứng lên đi!” Đông Phương Bất Bại khoát khoát tay áo, dùng thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói.

Kế tiếp là lúc các trưởng lão, hương chủ, đường chủ lần lượt tiến lên hiến lễ, nói lời mừng thọ, hết một vòng như vậy cũng đã tiêu tốn gần hai canh giờ. Dương Liên đứng bên cạnh nhàm chán đến mức suýt nữa đã ngủ mất, không ngừng dùng sức chớp mắt với Đông Phương Bất Bại. Chỉ thấy thần sắc của Đông Phương Bất Bại lúc này cũng giống như có chút không kiên nhẫn, thế nhưng vẫn cố nén ngồi ở vị trí kia không nhúc nhích. Dương Liên không khỏi âm thầm lắc đầu, chẳng trách được Đông Phương Bất Bại càng ngày càng chán ghét cái vị trí này nha, chỉ là sinh nhật hàng năm thôi đã bị hành tội đến như vậy.

Rốt cục người cuối cùng cũng đã tiến lên chúc thọ, Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại lặng lẽ thở phào một hơi, không khỏi âm thầm buồn cười trong lòng.

Kế tiếp mọi người lại dời đến nơi tổ chức yến hội, Đông Phương Bất Bại tùy ý phát biểu vài câu rồi trực tiếp rời đi. Đợi đến khi bóng dáng của y đã khuất khỏi tầm nhìn, mọi người vừa rồi còn vô cùng an tĩnh nhất thời đều sống dậy, bắt đầu nâng cốc vui đùa âm ỉ. Cái loại sinh nhật của giáo chủ này, tuy nói là chúc thọ, còn không bằng nói là để cho mấy huynh đệ trong giáo tìm cơ tụ hội đầu. Dương Liên cũng bị vài người lôi kéo tăng bốc, chỉ đành phải ở lại xã giao.

Đợi đến khi hẳn có thể thở ra một hơi thì sắc trời cũng đã không còn sớm, thế nhưng đại sảnh vẫn ồn ào náo nhiệt như cũ, Dương Liên thật vất vả đuổi đám người bên cạnh đi, lén lút lau lau mồ hôi trên đầu rồi lập tức chạy về phía tiểu viện của Đông Phương Bất Bại.

Mới vừa vào tiểu viện, Dương Liên đã cảm thấy không khí xung quanh đều đông lại, cả người không khỏi tiến vào trạng thái cảnh giác liếc nhìn bốn phía, hẳn khẽ tung người một cái dùng khinh công bay vào phòng Đông Phương Bất Bại.

“Đông Phương...” Dương Liên vừa đẩy cửa phòng ra đã thấy Đông Phương Bất Bại ngồi bên cạnh bàn, mà bên cạnh còn có một người đang uống trà, kẻ đó cư nhiên là Tả Lãnh Thiên. Hiện giờ sắc mặt của Đông Phương Bất Bại hoàn toàn bình thường, trái lại Tả Lãnh Thiên lại là một thân mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Dương Liên nín thở ngưng thần quan sát, hóa ra hai người kia đang tỷ đấu nội lực, vì vậy cũng không dám quấy rầy Đông Phương Bất Bại mà lặng lẽ đứng ở một bên.

Lúc này Tả Lãnh Thiên vốn đang ngồi yên đột nhiên khẽ động ngón tay đang đặt trên chân trái, Dương Liên liền cảm thấy một trận khí thế ào ạt xông tới, vội vàng né người sang một bên, dùng tay ngăn chướng phong, người cũng lùi ra khỏi cửa.

Hắn nhìn hai người đang cầm binh khí trước mặt mình, hừ lạnh một tiếng, xem ra bản thân thật sự đã trở thành nhược điểm để uy hiếp Đông Phương Bất Bại rồi, sao mà kẻ nào kẻ nấy cũng cứ thích đẩy hắn ra vậy nhỉ. Nếu đã như thế, cứ để cho đám người này nhìn xem có phải Dương Liên hẳn thật sự vô dụng như thế không?

“Đông Phương giáo chủ, hai người bên ngoài chính là đệ tử phái Thanh Thành, kiếm pháp của phái Thanh Thành siêu quần, chẳng lẽ giáo chủ không lo lắng...” Trên trán Tả Lãnh Thiền lại nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh, gã nhìn thấy rõ ràng sau khi Dương Liên Đình bị mình ép ra sân thì sắc mặt Đông Phương Bất Bại chỉ hơi thay đổi một chút, sau đó liền không lộ vẻ gì khác, trong lòng không khỏi lo lắng, chẳng lẽ người nọ đã lừa mình.

“Tả chương môn, ngươi vẫn nên chiếu cố bản thân trước đã!” Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng, khi y vừa dứt lời Tả Lãnh Thiền liền biến sắc, khóe miệng cũng trào ra một tia máu tươi.

Lúc này, Dương Liên đã bắt đầu so chiêu với hai tên trước mặt, từ sau khi quyết định quay về Hắc Mộc Nhai, ngoại trừ hai ngày ở tại Thiếu Lâm tự hắn không luyện võ, còn tất cả thời gian còn lại hắn chưa từng lười biếng, mỗi ngày nhất định phải rèn luyện mấy canh giờ, mà thỉnh thoảng Đông Phương Bất Bại lại còn giúp hắn mài dũa kiếm pháp. Vì vậy chỉ mới qua mấy tháng, nội lực và kiếm pháp của Dương Liên phải nói đã đề cao hơn nhiều.

Hắn bắt ngờ ra tay đánh bay kiếm của một người, xoay người bắt lấy vũ khí đâm ra một chiêu, kẻ đó liền tắt thở trong nháy mắt, còn một tên dư lại cũng không mất quá nhiều công phu, chỉ một chốc sau cũng đã giải quyết xong. Dương Liên hưng hăng đá hai cỗ thi thể trên mặt đất. Cho người khinh thường ta, cho người dám mưu toan uy hiếp Đông Phương, nằm mơ đi!

Sau khi Dương Liên phát tiết xong liền vứt thanh kiếm mới đoạt được trong tay xuống, ai bảo hắn không có thói quen mang theo bội kiếm chứ, hắn luôn cảm thấy đi đâu cũng vác theo một thanh kiếm thực sự vừa nặng vừa phiền mà.

Đợi đến khi bước vào phòng lần nữa, Dương Liên nhìn thấy sắc mặt Tả Lãnh Thiền đã biến thành màu gan heo, không khỏi nổi giận trong lòng. Lúc nhìn thấy hạ lễ của Tung sơn, hắn còn tưởng tên này muốn nói chuyện hợp tác, nào ngờ gã lại hèn hạ như vậy, nhân phẩm như thế quả thực không thể làm đồng minh được. Dương Liên liếc mắt một chút liền thuận tay cầm lấy trường kiếm Đông Phương Bất Bại chuẩn bị cho y vẫn treo trên tường, khinh bỉ chìa vào Tả Lãnh Thiền.

“Đông Phương, ngươi còn phí thời gian với loại người này làm gì, cứ trực tiếp giết đi là xong, tiểu nhân đề tiện vô sỉ.”

Mắt thấy mũi kiếm của Dương Liên đã sắp đâm tới, bấy giờ Tả Lãnh Thiền cũng không kịp lo lắng đến nội lực của Đông Phương Bất Bại đang đè ép mình, thân thể vội vàng lăn một vòng tránh khỏi đường kiếm của Dương Liên, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng trở nên xanh tím. Dương Liên vừa nhìn đại khái cũng cảm thấy ngay cả nửa cái mạng gã cũng không còn.

Đông Phương Bất Bại đứng lên, vội vàng nhìn Dương Liên một vòng từ trên xuống dưới, sau khi xác nhận quả thực không có thương tích thì mới yên lòng. “Võ công của Liên đệ đúng là càng lúc càng giỏi mà.”

Nghe được lời khen của ái nhân, vẻ mặt Dương Liên lập tức lộ ra nét tươi cười, hắn bước đến kéo kéo tay áo của Đông Phương Bất Bại. “Đó là do giáo chủ chỉ dạy tận tâm.”

Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Dương Liên, khóe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên.

Lúc Dương Liên nhìn Tả Lãnh Thiền đang nằm trên mặt đất, lộ ra thần sắc chán ghét vạn phần. “Hổ thẹn cho người còn tự xưng là chính đạo! Hóa ra lại hèn hạ như vậy! Hiện tại môn phong của chính đạo càng lúc càng kém rồi. Ta thấy danh dự của chính đạo đều bại hoại trong tay tên tiểu nhân hèn hạ như ngươi và gã ngụy quân tử Nhạc Bất Quần kia rồi.”

Đông Phương Bất Bại cũng đồng dạng nhìn về phía Tả Lãnh Thiền, thần sắc lạnh lùng hỏi. “Ngươi vào đây bằng cách nào.”

Đông Phương Bất Bại vừa nói ra lời này, Dương Liên liền giật mình, nói đến nơi ở của Đông Phương Bất Bại thì trong giáo cũng không mấy người biết, bọn người Tả Lãnh Thiền hẳn phải nghĩ hết biện pháp mới có thể lên lên Hắc Mộc Nhai, sao lại có thể tìm đến đây nhanh như vậy?

42. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 42

Tả Lãnh Thiên cúi vết máu bên khoe miệng muốn đứng lên, Dương Liên thấy vậy lại bồi thêm một kiếm, hấn liền quy một chân xuống đất.

“Ai cho người đứng lên, nói, làm sao người có thể tìm được chỗ này?”

Tả Lãnh Thiên ngẩng đầu hung tợn nhìn Dương Liên, hấn còn chưa chuyển mắt đã cảm thấy khoe mắt đau đớn, lại đổ máu.

“Tiếp theo, người cũng không may mắn như vậy nữa.” Đông Phương Bất Bại cầm một cây ngân châm trên tay, híp mắt nhìn Tả Lãnh Thiên, lạnh lùng nói.

Dương Liên cũng hươ hươ thanh kiếm trong tay dứ lên cổ Tả Lãnh Thiên: “Nếu không nói, cái mạng nhỏ của người cũng khó giữ được. “

Tả Lãnh Thiên cắn răng quỳ một chân trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại. “Đông Phương giáo chủ, Tả mỗ không chỉ có thể giao ra người mật báo, còn có thể giúp ngài giết y, chỉ mong giáo chủ tha cho ta một mạng.”

“Tha cho người, hừ, dựa vào cái gì? Chỉ bằng một kẻ mật báo trong miệng người? Bọn ta cứ giết người trước rồi tự tìm cũng được.” Ném cho Tả Lãnh Thiên một ánh mắt khinh thường, Dương Liên nói.

Tả Lãnh Thiên thấy Đông Phương Bất Bại cũng không phản bác lời này của Dương Liên thì trong lòng chùng xuống, bây giờ mới cảm thấy tựa hồ Dương Liên không chỉ là một nam sủng đơn giản như vậy. Lần trước thủ hạ của hấn có nói, trong đại hội lần trước suýt nữa Đông Phương Bất Bại đã tự phế võ công vì Dương Liên, lúc đó hấn còn không tin tưởng lắm, hôm nay xem ra không đến lượt hấn không tin.

Tả Lãnh Thiên cúi thấp đầu trầm ngâm trong chốc lát. “Lẽ vật Tả mỗ đưa đến thần giáo cũng không bị trả về, có thể thấy giáo chủ và tổng quản cũng nguyên ý hợp tác với ta. Thiết nghĩ hai vị cũng không quá hài lòng với việc Nhạc Bất Quần trở thành minh chủ Ngũ Nhạc phái, nếu như vậy thì không bằng chúng ta hợp tác để ta lên làm minh chủ. Ta bảo đảm sau khi chính đạo có vị minh chủ như ta, sau này các phái quyết không dám xem thường Nhật Nguyệt thần giáo. “

Dương Liên nghe đến đó không khỏi buông kiếm vuốt vuốt cầm, Tả Lãnh Thiên này cũng không đơn giản, sau đó nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy ánh mắt y hiện lên một tia quang mang.

“Liên đệ, lấy giúp ta bình thuốc màu đen trong ngăn kéo.” Đông Phương Bất Bại hơi nhếch khoe môi, dùng ánh mắt trào phúng nhìn Tả Lãnh Thiên, sau đó nhẹ giọng nói với Dương Liên.

Mặc dù Dương Liên rất hiếu kỳ nhưng vẫn gật đầu đi vào trong phòng, mở ngăn kéo đầu giường lấy ra một cái bình màu đen đưa cho Đông Phương Bất Bại.

Khi Đông Phương Bất Bại vừa mở nắp bình, Dương Liên đã bị mùi tanh tưởi bốc ra từ bên trong làm cho cau mày. Chỉ thấy Đông Phương Bất Bại đổ ra một viên thuốc, dùng hai ngón tay bắn đi, Tả Lãnh Thiên lập tức hoảng sợ ngậm chặt miệng, thế nhưng một cây ngân châm còn nhanh hơn hành động của hấn đã đâm qua, Tả Lãnh Thiên chỉ có thể mở to mắt trân trân nhìn viên thuốc nọ bay vào trong cổ họng của mình.

“Đông Phương giáo chủ... Người!” Tả Lãnh Thiên ôm lấy cổ họng, ánh mắt khủng hoảng nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Thuốc này là do Bình Nhất Chỉ bào chế, vừa dâng lên cho ta mấy hôm trước, người là người đầu tiên được ban thưởng đấy. Ba tháng, ta chỉ cho người ba tháng để đưa Nhạc Bất Quần đến trước mặt ta, đến lúc đó tự nhiên ta sẽ ban giải dược cho người. “

Dương Liên bình tĩnh đại ngộ, trên mặt liền lộ ra nụ cười. Vẫn là Đông Phương Bất Bại thông minh. Nhìn thấy biểu tình vừa gấp vừa hận của Tả Lãnh Thiên, Dương Liên không khỏi âm thầm vui vẻ, người này quả là tiền mất tật mang, không chỉ không tìm được sự trợ giúp mà còn phải gấp rút đi bắt Nhạc Bất Quần cho bọn họ.

Mặc dù lửa giận đang rực cháy trong lòng, thế nhưng Tả Lãnh Thiền cũng không làm gì được, cuối cùng chỉ có thể bó tay bó chân mà đứng dậy rời đi.

“Chờ một chút, ngươi còn chưa nói là kẻ nào đã tiết lộ nơi này.” Dương Liên mở miệng, Tả Lãnh Thiền đang muốn rời đi liền cứng người lại, chờ đến khi nghe rõ câu hỏi, tâm trạng mới thả lỏng xuống.

“Là Thượng Quan Vân, hai tháng trước có vài tên thủ hạ của ta tìm được hắn, lúc đó hắn bị thương rất nặng, khi được mang về ta liền dựng hình bức cung hỏi ra nơi ở của Đông Phương giáo chủ và đường mòn lên Hắc Mộc Nhai.” Lúc này Tả Lãnh Thiền cực kỳ ngoan ngoãn trả lời.

“Hoá ra là hắn.” Dương Liên nhướn mày gật đầu, sau đó khoát khoát tay áo đuổi Tả Lãnh Thiền. “Ngươi đi đi, phải xử lý Thượng Quan Vân thế nào, ta nghĩ ngươi nhất định biết.”

Tả Lãnh Thiền gật đầu liếc nhìn Đông Phương Bất Bại, sau khi thấy y không có dị nghị gì mới thành thật lộ khai.

Đợi khi Tả Lãnh Thiền đã đi xa, Dương Liên mới tự mình ném hai thi thể còn nằm ngoài sân kia ra khỏi viện, ai bảo Đông Phương Bất Bại không thích có người ngoài bước vào đây nên hắn cũng chỉ có thể tự mình động thủ. Đợi sau khi xử lý thi thể xong, Dương Liên lại tắm một lần nữa rồi mới quay về tiểu viện.

Trong tiểu viện, Đông Phương Bất Bại đã dọn dẹp xong từ lâu, hiện tại đang nằm ở trên giường chờ hắn quay lại.

“Đông Phương, khi nào thì ngươi bế quan, bế quan thời gian dài như vậy có cần chuẩn bị thứ gì hay không? Ngươi mau nói cho ta biết để chuẩn bị. Được rồi, ngươi định bế quan ở đâu, có phải trong suốt thời gian đó ta sẽ không gặp được ngươi không?”

Đông Phương Bất Bại mở mắt ra nhìn Dương Liên đang tỏ ra buồn bực, không khỏi vươn tay ôm cổ đối phương. “Ngày mai ta sẽ tuyên bố việc bế quan, nơi ta bế quan là ở ngay phía sau núi, cũng là chỗ lịch đại giáo chủ bế quan tu luyện, vì vậy cũng không cần chuẩn bị thêm gì. Liên đệ đừng quá lo lắng.”

Dương Liên thở dài ôm người kia vào lòng. “Được rồi, ta đã biết.”

Thấy vẻ mặt đối phương khá mất hứng, Đông Phương Bất Bại liền hôn nhẹ lên môi hắn. “Liên đệ...”

“Thật không có biện pháp.” Dương Liên bất đắc dĩ vuốt mũi Đông Phương Bất Bại, trực tiếp đảo khách thành chủ mãnh liệt hôn y.

Nụ hôn vừa qua đi, sắc mặt Đông Phương Bất Bại ửng đỏ, nhìn thấy Dương Liên cũng không còn vẻ phiền muộn mà đã lộ ra nụ cười thì mới yên lòng. “Liên đệ, hôm nay là sinh nhật của ta, vì sao lại không thấy lễ vật của Liên đệ vậy.” Tâm tình của Đông Phương Bất Bại thật tốt, đùa giỡn trách móc đối phương.

“Vốn là có, ai bảo ngươi lại muốn bế quan, vì vậy lễ vật chỉ có thể đợi sau khi ngươi xuất quan mới mang ra được.” Dương Liên nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, cố ý làm ra vẻ mặt thâm ảo, nhất thời trêu chọc ra lòng hiếu kỳ của y.

“Rất cuộc Liên đệ muốn tặng lễ vật gì?” Đông Phương Bất Bại vốn cũng không quá để ý, thế nhưng lại bị cách nói của Dương Liên khiến cho tò mò không thôi.

“Chờ ngươi xuất quan đã.” Dương Liên lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy kiên định nói.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy thần sắc của Dương Liên thì hơi mím môi, trong mắt lộ ra ý cười, đè cả thân thể lên trên người Dương Liên nỉ non. “Liên đệ, nói cho ta biết đi.” Thanh âm trầm thấp mỉa mai, từng sợi như tơ tràn vào lỗ tai Dương Liên.

Ánh mắt của hắn tối sầm lại, không khỏi vươn tay cởi y phục trên người Đông Phương Bất Bại ra, bắt quá miệng vẫn kiên định như cũ tuyệt không hé răng.

Thấy như vậy ý cười của Đông Phương Bất Bại càng sâu thêm vài phần, đồng thời còn đưa tay vào y phục đối phương thăm dò, nhất thời chỉ nghe Dương Liên kêu lên một tiếng trầm thấp, ánh mắt cũng mơ hồ lộ ra mong lung.

Đông Phương Bất Bại một bên động thủ, một bên ghé vào tai Dương Liên ôn nhu nói: “Liên đệ, lẽ vật là gì?”

Dương Liên vừa hưởng thụ sự xoa nắn của Đông Phương Bất Bại, vừa vươn tay ra âu yếm y, nghe được câu hỏi thì không khỏi mở miệng. “Là...”

“Là cái gì?” Ánh mắt của Đông Phương Bất Bại sáng lên, động tác trên tay không khỏi nhanh hơn một chút, càng vội vàng hỏi.

Khóe miệng Dương Liên nhếch lên, nhanh chóng bắt lấy bàn tay của Đông Phương Bất Bại, xoay người đặt y dưới thân. “Đông Phương... người thế này là đang đùa với lửa nha.”

“Liên đệ, người...” Đông Phương Bất Bại tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Dương Liên.

“Hắc hắc, Đông Phương, tuy rằng vừa rồi người phục vụ rất tốt, thế nhưng còn chưa đủ nha! Nếu như người làm như vậy... nói không chừng ta sẽ tiết lộ.” Nói rồi thân dưới khẽ động, chỉ nghe Đông Phương Bất Bại hừ lên một tiếng cắn môi...

“Liên đệ...” Một lúc lâu sau rốt cuộc thanh âm mang theo cầu xin của Đông Phương Bất Bại vang lên. “Ta...”

“Đông Phương, còn chưa đủ, như vậy ta sẽ không nói.” Dương Liên vuốt ve gương mặt đỏ bừng của Đông Phương Bất Bại, vừa cười vừa nói.

Ánh mắt Đông Phương Bất Bại mê ly nhìn đối phương, lắc đầu. “Ta không muốn biết nữa, Liên đệ bỏ qua cho ta đi!”

“Thật không muốn biết nữa.” Dương Liên chạm khẽ vào môi Đông Phương Bất Bại cười hỏi.

“Không cần, ta, ta đợi sau khi bế quan rồi xem... Liên đệ.” Đông Phương Bất Bại ôm sát Dương Liên, giọng nói tràn đầy run rẩy.

Dương Liên nghe được Đông Phương Bất Bại nói vậy không khỏi lộ ra nụ cười, tiến vào thật sâu trong cơ thể y thêm vài nhịp, sau đó nhanh chóng kết thúc trận tình ái này.

Dương Liên dùng chân quần lấy ái nhân rồi ôm vào trong ngực, nhanh chóng bước về phía ôn tuyền rồi cùng nhau ngâm vào trong nước. Sau trận tình ái vừa rồi, hai chân Đông Phương Bất Bại gần như nhũn ra, cả quá trình hầu như đều là Dương Liên nửa ôm nửa kéo mà cử động, còn ngoan ngoãn dùng tay ôm cổ đối phương để hấn thanh lý cơ thể giữ mình, sau đó lại bị Dương Liên dùng chân bọc lại ôm về phòng.

Đợi đến khi Dương Liên ôm Đông Phương Bất Bại quay về giường, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của đối phương, đang muốn nhắm mắt ngủ lại bị người kia xoay qua cắn một cái lên môi. Lúc hấn nếm được vị máu thì không khỏi nhớ lại ánh mắt lần trước của mọi người khi Đông Phương cắn môi mình bị thương, liền lộ ra một nụ cười khổ: “Đông Phương...”

Đông Phương Bất Bại hừ nhẹ hai tiếng lại vui đầu vào cổ hấn gặm thêm mấy cái, lúc này mới hài lòng ôm lấy Dương Liên, hai mắt nhắm lại tĩnh thần. Vừa rồi đầu óc của y vẫn bị vây trong trạng thái mơ hồ, đợi lúc nằm lên giường mới nhớ ra vừa rồi rõ ràng là mình dụ dỗ Dương Liên trước, muốn hấn nói ra lẽ vật là gì, thế nhưng đến cuối cùng cứ nhiên bản thân lại mở miệng cầu xin khoan dung, vì thế mà trong lòng không khỏi khó chịu.

Trong bóng tối, Dương Liên sờ sờ cổ của mình thì phát hiện mấy hàng dấu răng, lần này Đông Phương thật sự nổi giận rất lớn mà, không khỏi thâm buồn cười vuốt vuốt gương mặt người trong lòng rồi cũng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, quả thực khi hấn đứng bên cạnh Đông Phương Bất Bại liền cảm nhận được ánh mắt đầy ẩn ý của mọi người đổ dồn vào mình, nhất thời liền đỏ mặt.

Thấy gương mặt đỏ bừng của Dương Liên, bấy giờ Đông Phương Bất Bại mới cảm thấy tâm tình thoải mái, quay sang ném cho Dương Liên một ánh mắt cười cợt. Bất quá đương lúc y tâm tình thật tốt chuẩn bị tuyên bố việc bế quan lại phát hiện được vài người nhìn Dương Liên với ánh mắt hèn mọn khinh thường, nhất thời tâm trạng chùng xuống, lửa giận nổi lên.

Trong sát na điện quang hỏa thạch, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã nghe mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, vừa định thần nhìn thì có mấy người đứng dưới đại điện đều đưa tay che mắt, nằm trên mặt đất lẫn lộn qua lại.

Dương Liên kinh ngạc vội nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy sắc mặt người kia ác liệt, ánh mắt lạnh như băng.

43. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 43

“Giáo chủ...” Mấy vị trưởng lão cũng sợ hãi nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, bất quá khi nhìn thấy thần sắc trên mặt y thì đều không khỏi nín thở lo lắng.

“Bất luận là ai bất kính với Dương tổng quản đều là bất kính với bốn tọa.” Đông Phương Bất Bại dùng vẻ mặt lạnh như băng nhìn đám người đang lẫn lộn trên mặt đất nói.

Dương Liên hơi há miệng, hẳn thật không ngờ Đông Phương Bất Bại tức giận chỉ vì việc nhỏ như vậy, trong lòng không khỏi ảm áp. Vừa rồi hẳn cũng thấy được ánh mắt khinh bỉ của mấy người kia, tuy rằng trong lòng cũng khó chịu, bất quá đảo mắt liền nghĩ thông, cho dù bọn họ cảm nhận về hắn như thế nào cũng có quan hệ gì đâu. Chỉ là không ngờ Đông Phương Bất Bại lại có thể tức giận đến như vậy.

“Bốn tọa quyết định bế quan, trong lúc bế quan vị trí giáo chủ tạm thời do Dương tổng quản chấp chưởng, Đồng trưởng lão và Văn trưởng lão sẽ ở bên cạnh trợ giúp.”

Cả đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, mấy vị trưởng lão liếc nhìn nhau, trong lòng tràn đầy khiếp sợ, đây là quyền giáo chủ, làm sao có thể giao cho một tổng quản chấp chưởng, đây là việc từ trước đến giờ chưa từng xảy ra.

“Giáo chủ, việc này...” Văn trưởng lão nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, do dự nói.

Đông Phương Bất Bại phất phất ống tay áo, không quá kiên nhẫn nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy, mọi người lui ra đi, các vị trưởng lão ở lại thêm một chút.” Ban đầu Đông Phương Bất Bại cũng không nghĩ đến việc để Dương Liên đảm nhiệm vị trí quyền giáo chủ, thế nhưng chuyện mới vừa rồi lại khiến trong lòng y ngập tràn lửa giận, hiện tại y còn ở đây những kẻ kia đã dám làm trò như vậy, nếu như y không có mặt thì chỉ cần một mình Văn trưởng lão cũng có thể khiến Dương Liên ăn không ít đau khổ.

Dương Liên không phải trưởng lão nên cũng rời khỏi đại sảnh đợi ở bên ngoài. Hắn dùng tay vuốt cằm, mệnh lệnh này của Đông Phương thật quá dọa người mà, bất quá hắn cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng y, chung quy chỉ là không muốn mình chịu ủy khuất gì mà thôi. Dương Liên không khỏi thở dài, quên đi, đợi sau khi Đông Phương Bất Bại xuất quan, hai người bọn họ liền rời khỏi Hắc Mộc Nhai thôi! Cứ ở lại đây cũng không phải việc sáng suốt gì. Tuy rằng mấy hành động gần đây của Đông Phương là muốn giải vây cho hắn, thế nhưng đồng thời cũng khiến hắn đắc tội không ít người, cứ tiếp tục như vậy phỏng chừng y cũng không bảo vệ được hắn nữa.

“Dương tổng quản, thuộc hạ...”

Không bao lâu sau, xung quanh vị trí Dương Liên đang đứng có một đám người vây quanh, trên mặt những kẻ này đều lộ vẻ tươi cười nịnh nọt, Dương Liên không khỏi âm thầm lắc đầu phiền chán phất tay, lập tức quay về tiểu viện.

Hắn đợi trong tiểu viện không đến nửa nén hương đã thấy Đông Phương Bất Bại trở về.

Nghe được người kia bước đến, Dương Liên không xoay người lại mà trực tiếp cầm lấy cái chén rót nước cho y, đang muốn đưa qua đã bị đối phương nắm lấy bàn tay.

“Liên đệ, hôm qua là ta không tốt, không nghĩ đến hôm nay lại để cho ngươi bị ủy khuất.”

Dương Liên lắc đầu kéo Đông Phương Bất Bại qua để y ngồi trên đùi mình. “Nào có ủy khuất gì? Hôm nay người bảo hộ ta như vậy trong lòng ta rất vui vẻ, làm sao có thể ủy khuất.”

Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên thật sự không có tức giận thì biểu tình mới thả lỏng thở dài một hơi. Y vẫn luôn biết Dương Liên ở bên cạnh mình nhất định phải chịu sự khinh bỉ của thế nhân. Trong mắt của người ngoài, Dương Liên chỉ có thể là nam sủng của Đông Phương Bất Bại, làm sao có thể nghĩ đến là bản thân y không thể rời khỏi người này. Cho dù Dương Liên thật sự không thêm để tâm, thế nhưng khi y nhìn thấy ánh mắt và biểu tình của những người đó, trong lòng không khỏi đau đớn vạn phần.

“Đông Phương, làm sao vậy? Có phải luyện tiếu ta nên không muốn bế quan không?” Dương Liên thấy biểu tình âm trầm của Đông Phương Bất Bại thì không khỏi sửng sốt, pha trò an ủi.

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên, đôi môi hơi cong lên, lại dùng tay vuốt ve mặt hắn. “Đúng nha, ta luyện tiếu Liên đệ, nếu ta không ở đây, Liên đệ...” Nói rồi Đông Phương Bất Bại hơi nhíu nhíu mày, nếu lúc y không ở đây Dương Liên lại đi tìm nữ nhân... Thế nhưng Đông Phương Bất Bại lại âm thầm lắc đầu. Dương Liên hiện tại cũng không phải là Dương Liên Đình trước kia rồi, hắn sẽ không làm vậy. Đông Phương Bất Bại đề bất an trong lòng xuống, khẽ nâng mi tiếp tục nói: “Lúc ta không ở đây, Liên đệ nhất định phải cẩn thận. Người cũng biết trong giáo vẫn có người bất mãn với ta, cũng không thể loại trừ khả năng bọn họ nhân cơ hội ta không ở đây mà gây bất lợi cho Liên đệ. Vừa rồi ta đã hạ nghiêm lệnh với các trưởng lão, bọn họ nhất định sẽ dốc sức bảo vệ người, chỉ là bản thân người cũng nên cẩn thận một chút, không nên hành sự đơn độc, cũng không nên quá dễ dàng tin tưởng người khác...”

Dương Liên nắm lấy bàn tay Đông Phương Bất Bại, vừa cười vừa nói: “Được rồi, ta đã biết, ta đã là người lớn chứ không còn trẻ con nữa, người chỉ cần một lòng nghiên cứu võ công là được, những chuyện khác không cần quá lo lắng. Chỉ cần nhớ kỹ ta đang chờ người thì tốt rồi.”

“Được...” Đông Phương Bất Bại gật đầu cười nhìn về phía Dương Liên.

Cũng hôm đó, Dương Liên lôi kéo Đông Phương Bất Bại xuống bếp muốn y nấu bữa trưa cho mình. Sau khi hai người ăn xong thì Đông Phương Bất Bại liền đi đến mật thất sau núi, Dương Liên ở bên ngoài nhìn Đông Phương Bất Bại bước vào trong, mãi đến khi cửa đá trước mặt đóng chặt mới thở dài, cái cửa đá này một khi đã đóng lại thì chỉ có thể mở ra từ bên trong mà thôi.

“Được rồi, chúng ta trở về đi!” Dương Liên quay người phất phất tay áo với đám tùy tùng phía sau.

Khi vừa trở lại trong giáo, việc đầu tiên Dương Liên làm là mời Đồng trưởng lão và Văn trưởng lão đến thư phòng.

“Nhị vị trưởng lão, tuy giáo chủ đã nói giao Thần giáo cho ta chấp chưởng, thế nhưng chúng ta vẫn cứ làm đúng theo giao ước ngày trước là được. Dương mỗ vẫn chỉ quản việc sổ sách lật vật, còn những việc đại sự trong giáo đều để nhị vị trưởng lão chủ trì. Không biết nhị vị thấy sao?”

Mấy lời này vừa nói ra, cả Văn trưởng lão và Đồng Bách Hùng đều không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Bọn họ còn tưởng rằng Dương Liên Đình sẽ nhân cơ hội này trào phúng cười nhạo bọn họ một phen, lại chưa từng nghĩ tới Dương Liên Đình sẽ làm ra việc như vậy.

“Dương Liên Đình, đại trượng phu không ăn nói ấp úng, người cũng đừng tính toán cong cong vẹo vẹo. Hiện tại giáo chủ đã bế quan, người lại nắm đại quyền trong tay, hiện giờ toàn bộ Thần giáo đều đã nằm trong tay người, người còn giả vờ như vậy làm gì?” Sau khi kinh ngạc qua đi, Văn trưởng lão tỏ vẻ khinh thường, trào phúng nói.

Đồng Bách Hùng vẫn giữ im lặng quan sát Dương Liên, bất quá cũng không lên tiếng cản trở lời nói của Văn trưởng lão, hiển nhiên cũng đang muốn nhìn phản ứng của Dương Liên một chút.

Khóe miệng vẫn đang giả là cong lên của Dương Liên hạ xuống, hắn bĩu môi. “Được rồi, ta liền nói thẳng...” Dương Liên vừa thốt ra lời này đã thấy thần sắc của hai người Đồng Bách Hùng và Văn trưởng lão lập tức thay đổi, nhất là biểu tình giống như đang nói ‘quả nhiên là vậy’ của Văn trưởng lão khiến khóe miệng hắn không khỏi co giật.

“Đồng Phương bế quan, y giao quyền giáo chủ cho ta chấp chưởng, nguyên nhân hẳn nhị vị cũng đoán được một hai, bất quá chỉ là muốn bảo hộ ta mà thôi. Ta cũng không muốn ép bức các người, cứ theo như những

lời Đông Phương đã nói, các người chỉ cần bảo hộ ta an toàn, những chuyện khác ta liền mặc kệ. Dù sao Thần giáo cũng là do Đông Phương liều mạng đoạt được, ta sẽ không tùy ý phá hoại.”

“Người...” Dương Liên vừa nói xong, sắc mặt của Văn trưởng lão liền thay đổi vài lần, không nói đến việc Dương Liên Đình dám gọi thẳng tính danh của giáo chủ, chỉ bằng mấy lời này lão cũng đã nghe được không ít ý tứ.

Đồng Bách Hùng giơ tay ngăn Văn trưởng lão nói thêm, ánh mắt nhìn về phía Dương Liên bây giờ cũng ôn hòa hơn nhiều. Lão nhớ đến những lời trước đây Dương Liên Đình từng nói với mình, còn có hình ảnh hai người bọn họ ở chung ngày đó. Bây giờ Đồng Bách Hùng thật sự tin tưởng giữa Dương Liên Đình và Đông Phương Bất Bại thật sự có tình ý, mà lão càng chắc chắn Đông Phương Bất Bại tuyệt đối có lòng với nam nhân này.

“Nếu Dương tổng quản đã nói như thế, chúng ta cứ quyết định vậy đi, việc trong giáo sẽ do hai chúng ta chia nhau xử lý. Chỉ cần Dương tổng quản nói lời giữ lời, lão Đồng ta dùng tính mệnh đảm bảo, tuyệt đối sẽ không để ai có cơ hội hãm hại người.”

Lúc này Dương Liên cũng cong khóe miệng, lộ ra nụ cười thật lòng. “Tốt, đa tạ Đồng trưởng lão.” Sau đó chấp tay tỏ ý kính trọng.

Đồng Bách Hùng nhìn về phía Văn trưởng lão, hai người dùng ánh mắt giao tiếp một chút rồi cùng nhau gật đầu.

Đợi đến khi Văn trưởng lão đi xa, cước bộ của Đồng Bách Hùng hơi khựng lại, xoay người nói với Dương Liên. “Dương Liên Đình... Đông Phương huynh đệ cả đời cơ khổ, nếu người thật tâm thì vẫn nên một lòng ở lại cạnh y!” Nói xong, cũng không chờ Dương Liên trả lời mà trực tiếp sải bước rời đi.

Dương Liên vẫn ngồi trên ghế, nhìn bóng lưng Đồng Bách Hùng tựa như đang chạy trốn chết thì trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười, lại cúi đầu lấy từ trong ngăn kéo ra một cái hộp, bên trong chính là chiếc ước ngói nhà của Thanh Hà trấn. Dương Liên cảm thấy, mình hẳn là nên đi xem trước một chút.

Suốt cả buổi chiều hẩn đều ở lại trong thư phòng xem sổ sách, đến tận đêm mới đuổi người đứng dậy, đang chuẩn bị về tiểu viện ăn cơm mới nhớ ra hôm nay Đông Phương Bất Bại đã không ở đó, trong tiểu viện hẩn là không có ai nấu cơm cho hẩn. Vì vậy bước chân hơi chuyễn, đi về phía viện tử trước kia Dương Liên Đình từng ở.

Ngoại trừ lần vừa mới tỉnh dậy nhìn qua nơi này một lần, từ đó đến nay Dương Liên cũng không trở lại viện tử này, toàn bộ ký ức về nơi này đều là của nguyên chủ, hơn nữa phần lớn đều là tình cảnh cùng đám oanh oanh yến yến ca hát mua vui ở đây.

Dương Liên vừa đẩy cửa vào sân liền nhận ra hẩn là mỗi ngày đều có người quét tước nơi này, bên trong vẫn thật sạch sẽ, đến lúc đảo mắt nhìn qua gian phòng thì trong lòng hẩn nhất thời hiện lên hai chữ: Xa xỉ.

Bàn gỗ thượng đẳng khắc hoa, giường lớn làm bằng ngọc thạch, phía trên còn phủ sa trướng đỏ tươi, trong phòng bày đầy ngọc thạch danh khí. Dương Liên tùy tiện cầm một món lên cũng cảm thấy xa xỉ quý giá, lúc đi đến bên giường nhìn thấy một hộp gỗ thì không khỏi hiếu kỳ mở ra, bên trong đều là thẻ bài nhỏ dùng ngọc khắc thành, bên trên viết tên người, mặt sau chính là viết số đo cơ thể và điểm đặc sắc trên diện mạo của nữ nhân.

Dương Liên ném thẻ bài, khóe miệng không khỏi co rút, hẩn không còn lời gì để nói, Dương Liên Đình kia cũng quá...

“Người đâu...” Hẩn lớn tiếng gọi một chút, rất nhanh đã thấy một nô tỳ bước ra.

“Mau chuẩn bị thức ăn cho ta.”

“Hôm nay tổng quản sẽ ngủ lại đây sao?” Nha hoàn kia cũng không lập tức đi truyền cơm mà cung kính hỏi.

Dương Liên quét mắt qua giường chiếu rồi lắc đầu. “Không ở lại, người chỉ cần chuẩn bị cơm là được rồi.”

Đợi đến khi nha hoàn nọ rời đi Dương Liên mới đứng dậy dạo quanh một vòng trong phòng, hẩn nhớ là Dương Liên Đình cũng có giấu không ít tiền riêng, hình như là ngay dưới giường này. Hẩn sờ một cái nút

khua trong ngăn tủ đầu giường, chỉ thấy bên cạnh lộ ra một cái hộp, Dương Liên bò qua nhìn một chút, quả thật bên trong có không ít thứ tốt.

Dương Liên mất nửa ngày mới lấy ra hết những thứ trong cái hộp đó, một xấp ngân phiếu lớn, còn có rất nhiều trân châu, vàng thỏi... Hắn không khỏi lộ ra tia vui mừng, xoay qua xoay lại tìm một mảnh vải gói các thứ kia lại, chuẩn bị lát nữa mang theo. Thật sự kiếm được không ít mà...

Gói kỹ mấy thứ này để qua một bên, lại nhấn nút giấu kín cái hộp nọ, một lúc sau liền nghe nha hoàn bẩm báo đã dọn cơm xong

44. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 44

Cơm nước xong Dương Liên liền mang theo túi đồ tốt mình mò được quay về tiểu viện.

Đợi lúc đẩy cửa ra nhìn thấy căn phòng không một bóng người thì hắn không khỏi sưng sốt một chút, trước đây mỗi lần hắn quay về đều thấy Đông Phương Bất Bại, nếu không phải là đang thêu hoa thì cũng là đang làm cơm đợi hắn, chưa bao giờ cảm thấy cả căn phòng đều trống rỗng như vậy.

Dương Liên đóng cửa phòng, cất kỹ túi châu báu xong thì ngồi xuống bên cạnh bàn ngơ ngác, cũng không biết nên làm gì tiếp theo, giống như thiếu đi Đông Phương Bất Bại cuộc sống của y liền trở nên trống trải vậy. Tuy rằng Đông Phương Bất Bại cũng không phải rất hay nói chuyện, cũng chưa từng cố tình đi qua đi lại trước mặt hắn, lúc nào cũng là an tĩnh ngồi ở chỗ đó làm việc của mình, thế nhưng hôm nay chỉ thiếu một bóng dáng như thế lại khiến hắn cảm thấy căn phòng hoàn toàn mất đi sức sống.

Dương Liên lắc lắc đầu đuổi đi tất cả phiền muộn trong lòng, quyết định đi tắm một cái cho thoải mái rồi lên giường ngủ. Vì vậy hắn liền đứng dậy mở tủ quần áo, xiêm y bên trong đều là do Đông Phương Bất Bại tự tay làm cho hắn, ngay cả áo lót bên trong cũng là do một mình y đảm nhiệm, tất cả đều được sắp xếp chỉnh tề thẳng thớm.

Lựa chọn quần áo xong, Dương Liên liền đi về phía ôn tuyền tắm rửa, lúc về đến phòng lại vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, vì vậy liền lấy từ trong ngăn kéo ra một quyển nội công tâm pháp, đây là công pháp Đông Phương Bất Bại cố tình tìm, thích hợp cho hắn tu tập sau khi luyện xong Dịch Cân kinh.

Dương Liên lật một trang, đang chuẩn bị luyện tập thì thấy được những chú giải được ghi bên cạnh trang giấy. Nhìn kỹ hơn một chút, hóa ra những chú giải này đều là lưu ý khi tu tập, lại lật thêm vài trang, chỗ nào cũng có chú giải tỉ mỉ như vậy, những thứ này đều là Đông Phương Bất Bại viết cho hắn. Trong lòng cảm thấy cực kỳ ấm áp, khước miệng Dương Liên không khỏi nhếch lên, bắt đầu vui vẻ luyện công.

Sáng ngày thứ hai, lúc Dương Liên tỉnh lại vươn tay qua phát hiện bên cạnh trống rỗng thì không khỏi thở dài, nhanh chóng đứng dậy rửa mặt thay xiêm y. Đông Phương Bất Bại không ở đây, hắn còn phải ra ngoài dùng điểm tâm.

Ăn xong điểm tâm, Dương Liên lại dạo qua một vòng thư phòng. Hôm nay cũng không có sổ sách gì để xem, vì vậy liền gọi Lục tử lần trước đi mua nhà giùm hắn ở Thanh Hà trấn đến.

“Hôm nay chúng ta đi Thanh Hà trấn.”

“Tổng quản muốn đi xem trạch viện đó?” Lục tử đi theo phía sau Dương Liên cẩn thận hỏi.

“Ừ, nếu như chỗ đó tốt thì sẽ thưởng cho người.”

Lục tử nghe nói như vậy thì trên mặt liền lộ ra nụ cười, gật đầu nói: “Tạ ơn tổng quản, bảo đảm ngài sẽ tuyệt đối thỏa mãn với nơi ta đã chọn.” Nói xong còn vội vàng đánh xe ngựa đưa Dương Liên đi Thanh Hà trấn.

...

Đồng Bách Hùng đang ngồi trong phòng xem thư tín, một gã thuộc hạ vội vàng chạy đến nói nhỏ bên tai lão vài câu.

Đồng Bách Hùng để lá thư xuống, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Các người đi theo phía sau, đừng cho hẳn phát hiện. Nhớ kỹ, nhất định phải bảo đảm an toàn.”

“Dạ, thuộc hạ đã biết.”

Đến khi tên thuộc hạ kia đã rời đi, Đồng Bách Hùng liền dùng tay gõ gõ bàn, trong lòng âm thầm tự hỏi. Tên Dương Liên Đình này đến Thanh Hà trấn làm gì? Vì sao Đông Phương Bất Bại lại đồng ý để Dương Liên Đình đi Thanh Hà trấn chứ.....

Xe ngựa chạy suốt một ngày, rốt cuộc đến đêm cũng tới Thanh Hà trấn. Dương Liên ngồi xe suốt một ngày cũng không kịp nhìn trạch viện đã trực tiếp cùng Lục tử đi tìm khách *** bình dân để trọ lại, chuẩn bị sáng hôm sau đi xem nhà.

Dương Liên dùng cơm tối xong liền mượn hai gian phòng loại tốt nghỉ lại, đến sáng hôm sau ăn điểm tâm xong mới để Lục tử dẫn mình đi xem trạch viện.

Căn nhà Lục tử mua cách trung tâm thôn trấn một đoạn đường, cửa lớn ở trong một con hẻm nhỏ, từ bên ngoài nhìn vào cũng rất phổ thông, thế nhưng vừa đẩy cửa bước vào ánh mắt của Dương Liên liền không khỏi sáng lên. Cái trạch viện này từ ngoài nhìn vào thì rất bình thường, không nghĩ đến bên trong còn có căn khôn. Đầu tiên nhìn thấy là hai mảnh hoa viên xinh đẹp bao quanh một con đường đá, cuối đường là một gian nhà, nơi này có thể làm phòng khách. Đi xuyên qua phòng khách là một đại viện, trung gian trồng hai gốc lê, hai bên trái phải có mấy gian phòng ở, tuy rằng thoát nhìn đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm giác được sự tươi mát.

“Tổng quản, gian trạch viện này cũng là nơi đất nhất khu vực phụ cận, ngài có biết vì sao không? Là vì phía sau trạch viện này có thông với một dòng ôn tuyền, chỉ cần làm một đường dẫn liền có thể đưa nước đến đây, ở góc phía tây còn có một giếng nước, chất lượng nước của cái giếng này cũng là tốt nhất cả trấn, cực kỳ trong mát.” Lục tử thấy Dương Liên lộ ra nét hài lòng thì vội vàng bổ sung tranh công.

Dương Liên gật đầu cảm thấy vô cùng vui vẻ, hẳn dám cam đoan chỉ cần Đông Phương Bất Bại nhìn thấy nơi này nhất định sẽ rất hào hứng. Hắn lấy từ tên người ra một thỏi vàng ném cho Lục tử. “Đây là thưởng cho người, ta rất hài lòng với nơi này.”

“Tạ ơn Dương tổng quản.” Lục tử ôm chặt thỏi vàng, vẻ mặt cực kỳ vui mừng.

Suốt nửa tháng này Dương Liên đều ở lại Thanh Hà trấn, vội vàng trang trí trạch viện mới mua. Hắn chọn một gian phòng ở phía tây làm phòng ngủ, rồi đã thông với phòng tắm, ở giữa dùng một cái cửa để ngăn cách, lại treo thêm một bức rèm mỏng. Giữa phòng tắm là một cái hồ lớn dùng bạch ngọc xây thành, nước đương nhiên là được dẫn từ ôn tuyền phía ngoài vào, Dương Liên còn cố ý làm thêm một đường dẫn nước ra để bảo trì độ sạch sẽ của hồ.

Về phần phòng ngủ, hắn chọn màu chủ đạo là đỏ, bởi vì Đông Phương Bất Bại thích màu này, vì thế từ bàn đến giường đều dùng màu đỏ sơn lên, còn những món khác như tủ và cửa lại dùng màu nâu đen, như vậy cả gian phòng sẽ mang theo một cảm giác ấm áp.

Nhà bếp được đặt ở hướng đông, Dương Liên cũng không ngại vùng tiền phí công tu sửa nơi này một phen, bởi vì hắn hy vọng lúc Đông Phương Bất Bại làm cơm ở đây sẽ có tâm tình thật tốt. Còn về hai hoa viên nhỏ ở phía trước, Dương Liên lại không động vào. Tuy rằng hoa cỏ ở đó cũng không phải loại quý báu gì, thế nhưng mỗi đóa hoa nho nhỏ đó đều có màu sắc rất rực rỡ, nhìn qua sẽ cảm thấy thật xinh đẹp. Bởi vì trong viện có không gian khá lớn nên Dương Liên còn chừa lại một mảnh đất trống ở trước nhà bếp, hắn dự tính sẽ trồng một ít rau dưa thường ăn ở đây, đợi đến khi bọn họ dọn vào còn có thể nuôi vài con gà vịt. Dù sao đất trống còn nhiều, sau này muốn ăn cũng tiện hơn.

Rốt cục cũng an bài mọi việc thỏa đáng, Dương Liên không khỏi cực kỳ tự hào trong lòng, hận không thể lập tức đưa Đông Phương Bất Bại đến đây nhìn ngắm. Hắn cứ ở rịt nơi này suốt ba bốn ngày rồi mới có chút không nỡ mà rời đi.

Lúc Dương Liên trở lại Hắc Mộc Nhai, gương mặt lúc nào cũng treo nụ cười. Sau khi giải quyết xong đồng sổ sách chất trong thư phòng liền quay về tiểu viện bắt đầu sửa soạn, đóng gói mọi thứ. Hắn đã không thể đợi nữa, thật muốn chỉ cần Đông Phương Bất Bại vừa xuất quan hai người bọn họ liền dọn tới nơi đó, vậy nên hiện tại hắn đã đưa tất cả những gì có thể thu dọn trong tiểu viện này sang, miễn cho đến lúc đó lại thêm nhiều phiền phức.

Cứ như vậy, suốt cả tháng sau, Dương Liên cứ không ngừng chạy quanh giữa hai đầu Thanh Hà trấn và Hắc Mộc Nhai. Thỉnh thoảng, người trong giáo đều có thể thấy Dương Liên kéo theo một xe đồ vật rời đi, giống như chỉ hận không thể đào sạch mọi thứ trong giáo vậy. Mà sau khi Đồng Bách Hùng nghe thủ hạ của mình hồi báo thì vẫn cứ nhủ mảy, lão nghĩ nếu Dương Liên Đình thật sự có thể đưa Đông Phương Bất Bại về Thanh Hà trấn, như vậy có phải khúc mắc nhiều năm trong lòng y cũng sẽ được buông xuống không. Vì vậy Đồng Bách Hùng cũng mắt nhắm mắt mở với hành động lần này của Dương Liên, hoàn toàn không nói thêm gì.

Dương Liên ngồi ở trong sân nhìn đám cải dầu vừa mới nảy mầm, hắn đã ở tại Thanh Hà trấn nhiều ngày, dù sao trở về Hắc Mộc Nhai cũng không nhìn thấy Đông Phương Bất Bại nên cũng chẳng muốn ở lâu. Mấy ngày trước, hắn bắt đầu trồng thử hạt giống cải dầu, thứ cây này có sức sống mạnh mẽ, cũng dễ chăm nom, chỉ mới mấy ngày đã nảy mầm xanh mơn mớn, Dương Liên nhìn mà cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, trong lòng cũng không ngừng ngứa ngáy. Vì sao Đông Phương còn chưa xuất quan vậy, thời gian ba tháng cũng sắp qua phân nửa rồi.

“Dương tổng quản, đây là những thứ ngài muốn.” Lục tử từ bên ngoài tiến đến, trong tay cầm rất nhiều thứ, đa số đều là dụng cụ cần đến lúc gieo trồng.

Suốt mấy ngày qua Lục tử vẫn luôn đi theo Dương Liên, hắn phát hiện người này rất có khiếu tính toán, hơn nữa còn có mắt nhìn hàng, giỏi mua bán, rất biết tìm được thứ tốt, vì vậy có rất nhiều thứ trong phòng Dương Liên đều giao cho Lục tử đi tìm loại thượng đẳng mua về.

“Tổng quản, mấy thứ này cũng đều là hàng thượng đẳng, bộ dụng cụ này là xuất phát từ Phương gia nổi danh ở Giang Nam.”

Dương Liên cũng không biết Phương gia nổi danh bao nhiêu, thế nhưng suốt mấy ngày nay hắn đã vô cùng tin tưởng ánh mắt nhìn hàng của Lục tử, vì vậy liền vui vẻ đặt mấy thứ kim chỉ kia vào phòng thêu, lại cất các loại mẫu hoa, khung thêu vào ngăn kéo, các loại vải vóc khác nhau cũng được sắp xếp cẩn thận trong một cái tủ nhỏ.

“Tổng quản, mấy thứ này thế nào?” Lục tử thấy Dương Liên cất xong những vật kia liền nịnh nọt hỏi.

Dương Liên vui vẻ vỗ vỗ vai Lục tử. “Người làm tốt lắm, ta rất hài lòng.”

“Tạ ơn tổng quản.” Lục tử nghe được lời khen của Dương Liên thì liền vui vẻ nở nụ cười.

“Có tiền đồ, đợi tương lai ta không làm tổng quản trong giáo nữa, vị trí này liền giao cho người.”

“Cái này, Dương tổng quản, có phải thuộc hạ đã làm sai cái gì hay không? Tổng quản, xin ngài đại nhân đại lượng tha cho tiểu nhân! Lần sau tiểu nhân không dám nữa.” Vừa nghe Dương Liên nói xong, gương mặt của Lục tử liền hiện ra vẻ kinh hoảng, hai đầu gối mềm nhũn quỳ mọp trước mặt Dương Liên.

“Người làm gì đó, ta có nói người làm sao lúc nào đâu.” Dương Liên co rút khóe miệng, vẻ mặt không còn gì để nói.

“Thế, thế nhưng tổng quản vừa nói...”

“Ta cũng không phải đang thử người, ta là nói thật. Ta cảm thấy bản lĩnh nhìn hàng của người rất tốt, tính toán cũng không tệ.” Dương Liên gọi Lục tử đang quỳ trên mặt đất đứng lên, vừa xem xét gian phòng vừa nói.

Lục tử thở phào một tiếng, lau mồ hôi trên trán. “Thuộc hạ còn tưởng mình làm sai ở đâu khiến tổng quản nổi giận.”

“Ta dễ giận như vậy sao?” Dương Liên mỉm cười lắc đầu đi đến bên cạnh giường sờ sờ trụ gối, lại nhìn đệm chăn màu đỏ, nhất thời nhớ đến một thân hồng y của Đông Phương Bất Bại, ánh mắt không khỏi trầm đi

vài phần.

“Tổng quản, thứ lỗi cho thuộc hạ lẩm miệng, tổng quản lạng lẽ mua trạch viện này như vậy. Nếu như... nếu như để giáo chủ phát hiện...” Lục tử do dự một hồi, len lén nhìn biểu tình của Dương Liên rồi nói. Gã thấy Dương tổng quản lao tâm khổ tứ đặt mua trạch viện này như vậy, ban đầu còn tưởng là Dương tổng quản muốn tự mình ở, thế nhưng bây giờ lại thấy hắn phân phó mình mua nhiều kim thêu chỉ màu như vậy rõ ràng là muốn chuẩn bị cho nữ nhân. Mọi người trong giáo đều biết Dương tổng quản là nam sủng của giáo chủ, hiện tại giáo chủ vừa mới bế quan Dương tổng quản đã muốn kim ốc tàng kiều¹. Tuy rằng cái nơi như Thanh Hà trấn này cũng rất an toàn, thế nhưng cũng khó giấu giếm được giáo chủ.

Dương Liên thấy đồng tử của Lục tử không ngừng xoay chuyển liền biết gã đang nghĩ gì, chỉ cười cười nói: “Giáo chủ biết thì càng tốt, đây là ta tự mình đặt mua cho phu nhân. Nếu như giáo chủ biết không chừng còn cao hứng cười to.”

1/ Kim ốc tàng kiều: Đây là điển tích thê mỹ kể về Hán Vũ Đế và Trần hoàng hậu

Trần hoàng hậu Trần A Kiều là người phụ nữ có ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp của Hán Vũ đế, bà vốn là con gái của trưởng công chúa Quán Đào, sử gia Ban Cố trong “Hán thư” chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức trưởng công chúa Quán Đào, ôm vào lòng rồi hỏi:

“Con có muốn lấy vợ không?”.

“Có”, Hán Vũ đế đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: “Muốn người nào?”

Vũ đế lắc đầu nguầy nguậy, tỏ ý không ưng.

Công chúa Quán Đào vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?”

Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoen cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở”.

Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp). Dù câu chuyện có yếu tố thêm bớt nhưng theo những ghi chép của sử sách, khi lên 6 tuổi, Hán Vũ đế đã đính ước với A Kiều (lúc này tròn 10 tuổi). Sau khi lên ngôi trị vì, ông đã lập nàng làm hoàng hậu và thật sự xây nhà vàng cho nàng trong cung, gọi là Trường Môn cung

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, thuở ban đầu mặn nồng không được bao lâu thì Hán Vũ đế đã sớm bị những mỹ nhân khác kéo mất sự chú ý. Thêm nữa vị Trần hoàng hậu vì biết mẹ mình đã có công nâng đỡ Hán Vũ đế lên ngôi nên trong mắt nàng vị đế vương này mãi mãi là một ‘phu quân’ chịu ơn mình, chỉ là nàng kiều ngạo thì Hán Vũ đế cũng kiều ngạo, ông làm sao chấp nhận một người phụ nữ không xem mình là chúa tể mà xem mình như một đấng ‘phu quân’ tầm thường. Vì vậy tình cảm hai người dần xa, rồi Vệ Tử Phu hiền lành ôn nhu xuất hiện, Hán Vũ đế liền dùng tội danh ghen tỵ, yểm bùa để nhốt nàng vào Trường Môn cung. Trần A Kiều phải nhờ nhà thơ nổi tiếng thời bấy giờ là Tư Mã Tương Như viết bài thơ ‘Trường Môn phú’ nhắc lại tình vợ chồng khi xưa mới lần nữa khiến đế vương quay đầu lại.

Năm 116 TCN, Quán Đào công chúa mất, Trần A Kiều triệt để thất sủng, lần nữa phạm tội vu yểm Vệ Tử Phu rồi bị nhốt lại cả đời trong Trường Môn cung, chẳng bao lâu sau thì mất. Cả gia tộc ngoại thích họ Trần cũng theo ra đi của hai người phụ nữ này mà triệt để tan rã.

Có thể nói cuộc đời của vị Trần hoàng hậu là một bi kịch, nàng đã xem đế vương kiều ngạo là phu quân, cư xử với ông như những đôi phu thê bình thường, thêm nữa gia tộc của bà đã có công nâng đỡ Hán Vũ đế, nên trong mắt ông, nàng chính là bằng chứng cho một thời yếu đuối của mình, là vết nhơ cần phải xóa đi.

Tự cổ quân vương đa bạc tình, ngay cả Vệ Tử Phu, người phụ nữ giành được sủng ái của đế vương từ chỗ của Trần A Kiều, đến lúc tuổi già sắc suy cũng bị một Lý phu nhân ‘nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ

khuyh nhân quốc' đoạt lấy súng ái. Rồi sự xuất hiện lần lượt của Triệu phu nhân, Câu Dực phu nhân đã đẩy bà vào đường cùng, nhận lấy kết cuộc tự sát đầy bi thảm.

Cuối cùng chỉ có Hán Vũ đế là lưu danh sử sách, dù là Trần hoàng hậu, Vệ hoàng hậu, Lý phu nhân, Triệu phu nhân, ai cũng từng là chân tình của ông, rồi ai cũng bị chính tay ông đưa vào đường cùng. Tình yêu của đế vương thật quý hóa lắm thay.

45. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 45

Lục tử hít sâu một hơi, gã không nghĩ đến Dương Liên sẽ nói như vậy, đồng thời trong lòng cũng thầm than thở, xem ra Dương tổng quản đang gây gổ với giáo chủ muốn chơi trò thành thân. Được rồi, lúc này còn nói không muốn làm tổng quản mà định nhường lại cho mình, xem ra lần này thực sự muốn rời khỏi Hắc Mộc Nhai rồi. Gian trạch viện này là một tay mình chuẩn bị cho Dương tổng quản, nếu giáo chủ trong cơn thịnh nộ biết được liệu có một chuồng đánh chết mình không đây!

Nhất thời mồ hôi lạnh trên trán Lục tử lại nhiều thêm không ít.

“Dương tổng quản, việc này... giáo chủ đối xử với ngài rất tốt, kỳ thực tiểu nhân cảm thấy ngài và giáo chủ ở chung rất xứng đôi. Tiểu... tiểu nhân cho rằng bất luận ai cũng kém giáo chủ.” Cần nhắc một chút, Lục tử quyết định không sợ đắc tội Dương Liên mà liều mạng lên tiếng khuyên bảo.

Dương Liên nhướn nhướn mày, bất động thanh sắc hỏi. “Vậy người nói xem, ta và giáo chủ là xứng đôi thế nào?”

Lục tử thiếu chút nữa cắn nát đầu lưỡi, nhất thời hỗn loạn nói ra: “Giáo chủ và tổng quản đều là anh tuấn tiêu sái, chỉ là... chỉ là đứng chung một chỗ cũng làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Hơn nữa... hơn nữa giáo chủ đối xử với tổng quản rất tốt...”

Dương Liên nhìn bộ dạng sầu mi khổ kiếm của người trước mặt thì mỉm cười lắc đầu. “Được rồi, không nghĩ ra thì cũng đừng nói nữa. Người thu dọn chỗ này một chút, lát nữa chúng ta trở về Hắc Mộc Nhai.”

“Dương tổng quản, kỳ thực giáo chủ là thật lòng với ngài, ngài nghìn vạn lần...” đừng làm chuyện điên rồ. Chỉ là bốn chữ cuối cùng Lục tử bị ánh mắt quý dị của Dương Liên dọa sợ đến mức nuốt ngược vào bụng.

“Làm sao người biết Đông Phương... giáo chủ là thật lòng với ta.”

Lục tử cúi thấp đầu hơi do dự, thế nhưng vừa nghĩ đến một chuồng của giáo chủ giáng xuống, nhất thời cắn răng kiên trì, nói: “Lúc tiểu nhân đi tìm tổng quản, đã gặp giáo chủ rất nhiều lần.”

“Người thấy được Đông Phương?” Dương Liên khá kinh ngạc bước đến trước mặt Lục tử hỏi.

“Dạ...”

“Ở đâu? Sao ta không thấy được.”

“Ở trên nóc nhà, giáo chủ vẫn thường ngồi ở đó gỡ mái ngói nhìn... tổng quản. Vì vậy... tổng quản, giáo chủ là thật yêu thích... ngài.” Lục tử nói đến đây cảm thấy đầu lưỡi của mình cũng sắp bị cắn rớt rồi, có vài lần sau khi gã nhìn thấy giáo chủ còn bị người kia dùng ánh mắt uy hiếp, thiếu chút nữa sợ đến mức tè ra quần.

Lục tử nói xong liền cúi đầu, thế nhưng đợi hết nửa ngày cũng không nghe Dương tổng quản mắng mình xen vào việc của người khác, không khỏi ngẩng đầu lên lên lút nhìn, liền thấy vẻ mặt đối phương tươi cười ngây ngô đứng đó.

“Thật là...” Dương Liên mỉm cười nói nhỏ một câu rồi mới xoay người bước đi.

“Dương tổng quản.” Lục tử khẽ giật mình nhìn theo bóng lưng của Dương Liên, hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Còn đứng ngây đó làm gì, thu dọn đồ đạc về Hắc Mộc Nhai thôi.”

“Dạ dạ dạ, thuộc hạ đi chuẩn bị ngay.” Lục tử liền vội vàng chạy ra ngoài chuẩn bị xe ngựa.

Sau khi Dương Liên về Hắc Mộc Nhai liền dạo quanh một vòng, kỳ thực cũng không có việc gì, chỉ là hắn luôn ở Thanh Hà trấn nên khi trở về muốn đi lộ mặt một chút.

“Dương tổng quản, Đồng trưởng lão mời ngài qua đó một chuyện.”

Dương Liên cực kỳ kinh ngạc, nếu không có việc chắc chắn Đồng Bách Hùng sẽ không tìm mình, trừ phi hắn đã làm chuyện gì quá phận, thế nhưng gần đây hắn cũng đâu làm gì nha? Chẳng lẽ là đi Thanh Hà trấn thường xuyên quá? Dương Liên buồn bực gật đầu, đi theo người dẫn đường đến chỗ của Đồng Bách Hùng.

“Đồng trưởng lão.” Dương Liên gặp Đồng Bách Hùng liền mở miệng chào hỏi trước. Qua vài lần gặp mặt, hắn luôn cảm thấy Đồng Bách Hùng là nhân vật lợi hại, vô luận là cách làm việc hay nhìn người, căn bản không phải hình tượng thô lỗ, ngốc nghếch, thật thà như trong nguyên tác.

“Dương tổng quản.” Đồng Bách Hùng nhìn thấy Dương Liên cũng tỏ vẻ khách khí, sau khi mời hắn ngồi xuống mới mở miệng nói: “Hôm nay thuộc hạ của ta bắt được một gian tế trà trộn lên Hắc Mộc Nhai...”

“Ừ...” Dương Liên gật đầu, thần sắc không chút thay đổi đáp lời.

“Phương hướng người này tiến đến chính là tiểu viện của giáo chủ.” Thấy Dương Liên không có phản ứng gì, Đồng Bách Hùng liền phát tay ra hiệu cho thủ hạ rời đi, sau đó mới nhỏ giọng tiếp lời. Hiện tại toàn bộ Thần giáo đều biết, trong tiểu viện của Đồng Phương Bất Bại cũng chỉ có và Dương Liên ở.

Lúc này sắc mặt của Dương Liên mới trở nên nghiêm túc, thần sắc chăm chú hỏi Đồng Bách Hùng. “Là ai, rốt cuộc muốn đến tiểu viện làm gì.”

“Người kia nói mình là người của phái Tung sơn, muốn tìm giáo chủ bẩm báo chuyện quan trọng.”

“Nguyên lai là phái Tung Sơn, như vậy cũng không có gì nguy hiểm... Phiên trưởng lão mang hắn tới đây để ta gặp một chút.” Dương Liên vừa nghe nói là phái Tung sơn liền thấy yên lòng, mỉm cười nói.

Đồng Bách Hùng nghe vậy thì gật đầu, không chút do dự gọi thuộc hạ giải người đang bị giam giữ kia ra. Trong lúc đó, Dương Liên liền kể lại việc lần trước Tả Lãnh Thiên trà trộn lên Hắc Mộc Nhai một lần.

“Dạo gần đây, hình như Đông Phương huynh đệ khá quan tâm đến phái Hoa sơn.” Đồng Bách Hùng nghe Dương Liên kể xong thì trầm ngâm nói.

“Việc này, Đông Phương đã làm như vậy hẳn là có nguyên nhân của mình, chúng ta cũng không nên nhiều lời.”

Đồng Bách Hùng gật đầu, cũng không tức giận với lời này của Dương Liên. Không lâu sau, kẻ gian tế kia liền bị người dẫn lên.

“Có phải Tả Lãnh Thiên phái người tới không? “

“Dạ, chương môn phái ta đến đây xin Đông Phương giáo chủ một phần thuốc giải, chương môn đã bắt được Nhạc Bất Quần, bắt quá vì không có giải được nên không cách nào mang người đến đây.” Người nọ vừa thấy Dương Liên liền trực tiếp nói ra dẫn dò của Tả Lãnh Thiên.

Dương Liên đang suy tính liệu có nên đưa giải được ra không thì Đồng Bách Hùng đã tiến lên, một chương đánh chết người nọ. Dương Liên thấy vậy không khỏi kinh hãi. “Đồng trưởng lão, ngài...”

“Đông Phương huynh đệ không có mặt, chúng ta tuyệt đối không thể giao giải được ra. Tả Lãnh Thiên gian trá xảo hoạt, nếu người này về bẩm báo việc không gặp được Đông Phương huynh đệ, chắc chắn hắn sẽ nghi ngờ. Nếu để hắn dò la được hiện giờ Đông Phương huynh đệ đang không ở trong giáo, chắc chắn sẽ nảy sinh tâm tư đen tối. Còn không bằng đánh chết tên này để bên kia không tìm được manh mối, trái lại còn có thể khiến Tả Lãnh Thiên kinh sợ trong lòng, dốc sức kiểm chế Nhạc Bất Quần.”

Đồng Bách Hùng nói ra mấy lời này khiến Dương Liên nhất thời hiểu được, không khỏi gật đầu tán thưởng. “Đồng trưởng lão quả thật lợi hại.”

Dương Liên thật lòng sùng bái khen tặng khiến Đồng Bách Hùng cao hứng cười ha hả, còn mang theo không ít cảm giác hào sảng.

...

Thời gian thoi đưa, cứ như vậy mà trôi qua một tháng. Dương Liên hầu như luôn ở lại Thanh Hà trấn, mà Lục tử lại bắt đầu chạy giữa hai bên chính phủ sổ sách cho hắn.

Ngày hôm đó, Lục tử đang ngồi ở trong thư phòng tra xét sổ sách, bình thường những chi tiêu vụn vặt này Dương Liên đều để gã trực tiếp làm chủ, chỉ đến khi xảy ra vấn đề lớn hoặc phải khớp sổ sách gì đó mới cần đưa đến Thanh Hà trấn để Dương Liên xử lý.

Lúc Lục tử đang cúi đầu tính toán, đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi ngang, thân thể không khỏi run lên một chút, ngẩng đầu nhìn lên lại thấy cửa phòng vẫn đóng chặt như cũ thì không khỏi buồn bực lắm bầm vài câu rồi lại tiếp tục cúi đầu tính toán sổ sách. Bỗng dưng trước mắt lóe lên, vừa mới ngẩng đầu đã sợ đến oa oa kêu to.

“Giáo... giáo chủ! ! !”

Đông Phương Bất Bại nhíu mày nhìn người trước mặt. “Tại sao ngươi lại ở đây? Dương tổng quản đâu?” Y cúi đầu nhìn sổ sách bên cạnh Lục tử, ánh mắt lạnh lùng.

“Giáo chủ... thuộc hạ là được Dương tổng quản ủy thác hỗ trợ kiểm tra sổ sách.”

“Ta hỏi ngươi Dương tổng quản đâu?” Thần sắc của Đông Phương Bất Bại cực kỳ không kiên nhẫn, nếu không phải y muốn hỏi cho rõ ràng thì từ khoảnh khắc đầu tiên đã hạ thủ giết chết người này rồi.

Nhất thời Lục tử sợ hãi, hiện giờ Dương tổng quản còn đang ở Thanh Hà trấn, tổng quản có nói hôm nay sẽ về, hiện giờ mình phải nói với giáo chủ thế nào đây, lẽ nào lại bán đứng tổng quản. Nếu để giáo chủ biết tổng quản bố trí trạch viện ở bên ngoài cho một nữ nhân liệu có thể giết chết mình dưới cơn nóng giận không?

“Nói...” Đông Phương Bất Bại thấy người kia do dự thì trong ngực nẩy lên, nhất thời hơi lo lắng.

“Tổng... tổng quản đại nhân để ta ở đây hỗ trợ kiểm tra sổ sách, việc nhỏ đều do ta xử lý, việc lớn liền để ngài ấy kiểm tra...” Lục tử cực kỳ sợ hãi liền bắt đầu ấp úng nói bậy.

“Ta hỏi ngươi Dương tổng quản ở đâu? Nếu ngươi còn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ...” Đông Phương Bất Bại vung tay lên, cái bàn bên cạnh Lục tử liền lập tức vỡ thành mấy mảnh.

Sắc mặt Lục tử liền trắng bệch, sợ đến nhắm nghiền mắt lại nói: “Dương tổng quản không ở trong giáo, còn chưa có trở lại.”

Trái tim của Đông Phương Bất Bại khe co rút, thần sắc trở nên tái nhợt. “Dương tổng quản không ở Hắc Mộc Nhai... Tổng quản đã đi mấy ngày rồi?”

“Hôm nay là ngày thứ năm...” Lục tử run lấy bầy, vội vàng nói.

“Hai tháng ta bế quan, hắn vẫn thường rời đi như vậy sao?” Nắm tay của Đông Phương Bất Bại siết chặt lại, trầm giọng hỏi.

“Dạ...”

Đông Phương Bất Bại nghe được câu trả lời liền thấy giống như bị sét đánh, chốc lát đầu óc liền trống rỗng. Lúc y không ở đây Dương Liên liền rời khỏi Hắc Mộc Nhai, hơn nữa vừa đi liền biến mất mấy ngày, chuyện này thật giống Dương Liên Đình ngày trước.

“Hắn đi đâu?”

“Dương tổng quản, đi đến...” Lục tử do dự trong lòng, nói chậm rì rì, chỉ sợ Đông Phương Bất Bại nổi cơn thịnh nộ thì mình liền gặp tai ương, vừa rồi giọng nói của giáo chủ nghe rất phần nộ nha.

Một loạt tiếng bước chân vang lên, khi Lục tử và Đông Phương Bất Bại hồi thần thì giọng nói của Dương Liên đã vang lên. “Đông Phương... người xuất quan rồi.”

Thanh âm ngạc nhiên nọ liền cắt đứt lời nói của Lục tử, cũng khiến Đông Phương Bất Bại chưa xót trong lòng, y quay đầu nhìn về phía Dương Liên thì thấy vẻ mặt người nọ đầy vui mừng, hoàn toàn không giống giả vờ.

Dương Liên bước nhanh đến trước mặt Đông Phương Bất Bại, mừng rỡ không thôi, còn choàng tay qua vai y xem xét. Đông Phương Bất Bại xuất quan sớm hơn nửa tháng thực sự khiến hần không kịp chuẩn bị tâm lý, đột nhiên gặp gỡ như vậy trong lòng thật sự không biết là cảm giác gì.

“Lục tử... Đông Phương, Lục tử là do ta để hần ở đây xử lý sổ sách giùm ta.” Dương Liên thấy Lục tử vẻ mặt sợ hãi quỳ trên mặt đất, bên cạnh còn có mảnh vỡ bàn ghế liên vôi vàng giải thích, nào ngờ nói xong lại thấy thần sắc của Đông Phương Bất Bại cũng không tốt lên, chẳng có chút nụ cười nào.

“Đông Phương, có phải người vừa xuất quan đã đến tìm ta không? Có mệt không? Cùng nhau trở về trước rồi nói.” Dương Liên kéo tay Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy lạnh lẽo liền không khỏi lo lắng, lập tức đưa người về tiểu viện.

Dọc theo đường đi, Đông Phương Bất Bại luôn trầm mặc, cảm thụ trong lòng không biết phải nói thế nào. Lúc y bế quan thực sự rất tưởng nhớ Dương Liên, vì vậy không ngừng ngày đêm tu luyện bảo điển, đến nay thần công vừa mới đại thành đã chạy đến thư phòng tìm đối phương. Nào ngờ trong lúc mình bế quan, Dương Liên lại rời khỏi Hắc Mộc Nhai, vừa đi liền mất tích mấy ngày, mà không chỉ một lần như vậy. Dương Liên đang làm gì? Đông Phương Bất Bại cảm giác mình thật sự không muốn nghĩ nữa, chỉ thấy trong lòng vô cùng đau đớn, là nỗi đau đã rất lâu chưa từng cảm thụ qua.

“Đông Phương, người vừa mới xuất quan, trước tiên nên tắm rửa cho thoải mái rồi ngủ một giấc thật ngon.” Dương Liên thấy suốt quãng đường đi Đông Phương Bất Bại đều trầm mặc thì hơi kinh ngạc, cảm thấy liệu có phải người kia đang mệt mỏi hay không? Vì vậy liền đưa người đến chỗ ôn tuyền.

46. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 46

Đợi Đông Phương Bất Bại lấy lại tinh thần thì Dương Liên đã cởi áo bào trên người y ra. Nhìn thấy sắc mặt quan tâm của người trước mặt mà y không khỏi đau xót trong lòng, lời nghi vấn muốn thốt ra nhưng làm sao cũng không thể mở lời, vì vậy y chỉ đành né tránh tiếp xúc với Dương Liên, tự mình cởi xiêm y bước vào ôn tuyền.

Dương Liên nhường nhường mảy cũng cởi y phục của mình ra bước vào ôn tuyền, thấy Đông Phương Bất Bại tỏ vẻ mệt mỏi tựa vào cạnh bờ thì liền tiến đến bên cạnh, vươn tay ôm đối phương vào trong ngực, nghiêng đầu hôn lên cổ y.

Đông Phương Bất Bại âm thầm phiền muộn, không ngừng suy đoán Dương Liên rời giáo để làm gì. Lúc cảm thấy đụng chạm của đối phương lại nghĩ đến lúc mình không có mặt, có phải hần cũng dùng đôi tay này ôm người khác như vậy? Nhất thời trong lòng giận dữ đau đớn, chỉ một mực đưa lưng về phía Dương Liên. Đông Phương Bất Bại mở mắt ra, một tia sắc lạnh lóe lên, nếu như đối phương thực sự phản bội y, y thà rằng...

Ngày xưa Dương Liên Đình cũng từng phản bội y, thế nhưng y chưa bao giờ có ý nghĩ giết chết gã, chỉ là thâm u oán trong lòng chứ chưa từng có cảm giác đau đớn khuất nhục như hiện tại.

Dương Liên không chú ý đến Đông Phương Bất Bại không thích hợp, chỉ cảm thấy người kia đang muốn rời khỏi mình thì không khỏi mỉm cười tiến lên vài bước. “Đông Phương, ta thật muốn ở chỗ này cùng người... nhưng ta biết người mệt, người để ta ôm một chút là được rồi.” Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng thực tế Dương Liên đã sớm ôm người vào lòng, dù sao đã hơn hai tháng không gặp, hần rất nhớ Đông Phương Bất Bại.

Quả thật Dương Liên không chạm vào mình, nhưng Đông Phương Bất Bại lại càng cảm thấy hụt hẫng, rốt cuộc là thật sự thương tiếc mình hay là không muốn chạm vào mình?

“Đông Phương, người làm sao vậy? Có phải trong lúc bế quan xảy ra vấn đề gì không?” Rốt cục Dương Liên cũng phát hiện Đông Phương Bất Bại không quá thích hợp, hần thấy mặt đối phương gương mặt đỏ rực thế nhưng đôi môi lại không có một chút huyết sắc nào.

Đông Phương Bất Bại nhắm mắt lại, cố gắng đè nén đau đớn trong lòng mình, vươn tay ôm lấy cổ Dương Liên. “Liên đệ...” Nói xong dang môi mình lên.

Tuy rằng trong lòng tràn ngập nghi vấn, thế nhưng Dương Liên vẫn không tự chủ được ôm lấy đối phương mà hôn sâu, hai người quấn quýt gần bó hồi lâu mới lưu luyến tách ra.

Nụ hôn trôi qua, Đông Phương Bất Bại cảm nhận được thân thể Dương Liên nổi lên biến hóa, trong lòng không khỏi buông lỏng một hơi.

Hai người dán chặt vào nhau ở dưới nước, Dương Liên cũng cảm thấy có chút không nên, vừa rồi hắn còn nói không muốn đâu, vì vậy hơi lui về sau một chút, nói. “Đông Phương, người tắm rồi nghỉ ngơi trước đã!”

Đông Phương Bất Bại kéo Dương Liên lại, tựa đầu vào vai hắn, nhẹ giọng nói: “Liên đệ, ta rất nhớ người.”

Chỉ một câu nói này đã khiến trái tim Dương Liên mềm nhũn, bàn tay cũng siết chặt người trong lòng. “Đông Phương, ta cũng nhớ người.” Nói xong, liền cảm nhận được động tác ám chỉ của đối phương, ánh mắt không khỏi tối lại, thanh âm trở nên khản đặc. “Đông Phương... người còn phải nghỉ ngơi.”

“Ta là thần công đại thành, không cần nghỉ ngơi.” Thanh âm của Đông Phương Bất Bại cũng hơi khàn khàn, hiển nhiên lúc này y đã động tình.

Dương Liên âm thầm cảm thấy vui vẻ vì thông báo này của Đông Phương Bất Bại, đồng thời cũng dè xuống lo lắng trong lòng, trực tiếp đặt người tựa vào bờ mảnh liệt hôn tới.

Lần này hai người đều là cảm dục đã lâu, trong lòng khó nhịn, tuy rằng Đông Phương Bất Bại có không ít hoài nghi với hành tung của Dương Liên trong hai tháng này, trong lòng cũng có khổ sở, thế nhưng lại không chống cự nổi khát khao của thân thể, chỉ một lát sau liền chìm đắm vào trong, nhất thời mọi chuyện trong lòng đều biến mất.

Dương Liên đè ép lên người Đông Phương Bất Bại làm hai lần trong ôn tuyền. Sau đó lại ôm người lên giường làm thêm một lần, lúc này mới cảm thấy hài lòng.

Dương Liên ôm lấy Đông Phương Bất Bại để y tựa vào trong lòng mình, lại dịu dàng vuốt ve tấm lưng trơn mịn của đối phương. “Sao lại gầy rồi, có phải hai tháng này rất khổ cực không?”

Đông Phương Bất Bại híp mắt cảm nhận sự vuốt ve của Dương Liên, thoải mái đến nỗi sắp thiếp đi, thế nhưng chỉ một câu ‘hai tháng này’ của đối phương liền làm y tỉnh lại.

“Làm sao vậy?” Dương Liên cảm thấy thân thể của Đông Phương Bất Bại hơi cứng lại liền kinh ngạc hỏi.

Thần sắc trong mắt Đông Phương Bất Bại biến hóa vài lần, cuối cùng mới dè dặt hỏi: “Liên đệ, người đã năm ngày không về giáo, người đi đâu vậy?”

Dương Liên a một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc. “Đông Phương, có phải là do Lục tử nói cho người biết không?” Trong lòng không khỏi tức giận, tên Lục tử này, nếu Đông Phương đã biết hắn mua trạch viện thì làm sao có thể khiến y kinh hỉ đây.

Đông Phương Bất Bại phát lạnh trong lòng, hơi vùi đầu vào ngực Dương Liên che giấu tâm tình, nói. “Không có, cái gì hắn cũng chưa nói. Liên đệ đi đâu?”

Hóa ra vẫn chưa nói, Dương Liên nghe vậy thì yên lòng, dùng tay vuốt vuốt tóc Đông Phương Bất Bại, “Không phải ta đã nói chờ người xuất quan liền tặng lễ vật sinh nhật sao?”

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại cứng lại, lập tức ngẩng đầu nhìn Dương Liên. “Liên đệ là đi... chuẩn bị lễ vật cho ta?”

“Ừ... vốn đã sớm hoàn thành, thế nhưng thấy người phải bế quan nên ta thừa dịp muốn chuẩn bị hoàn thiện hơn một chút, như vậy khi người nhìn thấy sẽ càng vui vẻ.” Dương Liên nhẹ giọng nói, chỉ cần nghĩ đến biểu tình lúc đó của Đông Phương Bất Bại liền cảm thấy vui sướng trong lòng.

“Hai tháng này Liên đệ đều là đi chuẩn bị lễ vật cho ta?”

“Ừ... nếu không người cho rằng ta đã làm gì?” Dương Liên cảm thấy sự ngạc nhiên trong giọng nói của Đông Phương Bất Bại thì hơi nâng mi lên hỏi.

Nhất thời tâm trạng Đông Phương Bất Bại thả lỏng, sự chua xót khổ sở vừa rồi cũng biến mất trong nháy mắt, thay vào đó chính là ẩm áp ngọt ngào khiến y vô cùng kinh ngạc, không ngờ chỉ cần một câu nói của Dương Liên đã khiến tâm trạng của y biến hóa đến thế.

Nét mặt Đông Phương Bất Bại hơi xấu hổ, vội vàng nằm xuống, tựa đầu lên người Dương Liên, “Không, ta cũng không nghĩ gì, chỉ là hiếu kỳ mà thôi. Rốt cuộc lễ vật của Liên đệ là gì mà phải chuẩn bị suốt hai tháng?”

Dương Liên nhăn mũi, hẳn không quá tin tưởng lý do thoái thác của Đông Phương Bất Bại, thế nhưng thấy Đông Phương Bất Bại dời trọng tâm đi như vậy, hẳn cũng không tiếp tục truy cứu, chỉ bí hiểm trả lời. “Chờ đến khi ngươi thấy tận mắt sẽ biết thôi.”

Trong lòng Đông Phương Bất Bại hiếu kỳ, hận không thể lập tức biết rõ. “Ngày mai Liên đệ liền mang đến để ta xem đi!”

“Lễ vật của ta cũng không để ở Hắc Mộc Nhai, nếu muốn xem phải ra ngoài một chuyến.”

“Nếu là vậy, ngày mai chúng ta liền khởi hành.”

Dương Liên buồn cười lắc đầu, xoa xoa eo Đông Phương Bất Bại, “Ngày mai hăng tít, bây giờ ngươi phải nghỉ ngơi đã! Được rồi, có đói bụng không? Dường như ngươi vẫn chưa ăn gì?”

Đông Phương Bất Bại xoa xoa bụng gật đầu, bởi vì vội vã muốn xuất quan nên từ hôm qua đến giờ y vẫn chưa ăn gì. Hôm nay võ công vừa đại thành liền không kịp chờ đợi mà chạy đi tìm Dương Liên, vừa rồi lại bởi vì khổ sở mà quên mất đói, sau đó lại cùng đối phương lâu như vậy, cơn đói cũng đã qua đi mất tiêu, chỉ là thỉnh thoảng dạ dày vẫn hơi nhói lên một cái.

Dương Liên cũng đồng dạng đưa tay ra xoa bụng Đông Phương Bất Bại, cảm giác được chỗ đó hơi lép vào liền nhíu mày hỏi. “Đã bao lâu rồi ngươi không ăn?”

Đông Phương Bất Bại liền cảm thấy ủy khuất, trong lòng thầm nói, còn không phải là vì ngươi sao. Thế nhưng cũng ngoan ngoãn trả lời. “Hai ngày.”

“Cái gì?! Ngươi đã không ăn hai ngày rồi! Ngươi thật sự muốn mình đói chết sao?!” Dương Liên nhất thời lo lắng kinh hô, tức giận tới mức nhéo nhéo bụng của Đông Phương Bất Bại. Hắn còn tưởng rằng bất quá chỉ là một buổi chiều không ăn gì, hóa ra lại nhịn suốt hai ngày, không trách lại gây nhiều như vậy, “Ngươi muốn ăn gì, ta phân phó người đi làm.” Dương Liên vội vàng đứng dậy, sau khi đắp kín chăn cho Đông Phương Bất Bại thì vội vàng mặc quần áo.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy biểu tình khẩn trương của Dương Liên thì trong lòng càng cảm thấy ngọt ngào thỏa mãn, y nằm lỳ trên giường nhìn đối phương, nói. “Liên đệ nấu cho ta một chén cháo đi, ta muốn ăn cháo.”

“Cũng đúng, hiện giờ tốt nhất bao tử của ngươi chỉ nên ăn cháo, ta đi nấu cho ngươi.” Dương Liên xoay người vuốt ve gò má của Đông Phương Bất Bại, lại hôn nhẹ lên môi y rồi mới ra ngoài.

Đông Phương Bất Bại nằm trên giường, cảm thấy bên người tràn đầy mùi vị của Dương Liên thì trong lòng tràn đầy thỏa mãn, hơi than nhẹ một tiếng liền nhắm nghiền mắt lại.

Đợi đến khi Dương Liên nấu cháo xong bưng lên thì đã thấy đối phương ngủ thiếp đi từ lâu.

Dương Liên thổi cháo cho nguội đi một chút rồi mới đánh thức Đông Phương Bất Bại. “Cháo vừa ăn rồi.”

“Ừ...” Đông Phương Bất Bại híp mắt, đầu óc hơi hỗn loạn trực tiếp tựa vào người Dương Liên, bưng cháo từ từ ăn.

“Ngươi như vậy mà ngày mai còn muốn ra ngoài.” Dương Liên mỉm cười lắc đầu nhìn bộ dạng mệt mỏi của Đông Phương Bất Bại, trực tiếp đón lấy chén cháo dứt cho y. Đông Phương Bất Bại ăn xong hai chén cháo liền lắc đầu không muốn tiếp tục.

Dương Liên liền dọn dẹp chén đĩa, sau đó lại quay về giường ôm Đông Phương Bất Bại.

“Ôi...”

“Làm sao vậy?” Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại cau mày thì vội hỏi.

“Dạ dày khó chịu.” Đông Phương Bất Bại tựa vào bả vai Dương Liên, khẽ nhú mày nói.

Dương Liên xoay người để Đông Phương Bất Bại nằm thẳng lại, sau đó dùng tay nhẹ nhàng xoa dạ dày cho y. Đông Phương Bất Bại thoải mái thở ra một hơi rồi nhắm nghiền mắt lại, tuy rằng chân mày vẫn nhíu lại nhưng chỉ chốc lát sau liền chìm vào giấc ngủ.

Đông Phương Bất Bại đã mệt thể nhưng Dương Liên lại không, hắn chỉ chăm chú xoa xoa dạ dày cho đối phương, cho đến khi vùng lồng mày của đối phương giãn ra mới thả lỏng cánh tay đã sớm đau nhức của mình.

Suốt hai tháng này nhất định Đông Phương Bất Bại ăn ngủ không ngon, vành mắt cũng có quầng thâm nhàn nhạt, sắc mặt kém đi nhiều, lúc ôm thân thể người kia vào lòng liền thấy được da thịt thiếu đi rất nhiều. Dương Liên thở dài, may mắn thần công của Đông Phương đã đại thành, sau này cũng không phải khổ cực như vậy.

Dương Liên cứ nhìn Đông Phương Bất Bại như vậy, thỉnh thoảng lại vuốt ve mặt y. Đông Phương Bất Bại thì ngủ đến ngọt ngào không hề cử động mặc người vuốt ve, Dương Liên thấy vậy thì buồn cười không ngớt, sau khi tùy ý sờ soạng đối phương mấy lần, lại găm găm vài cái thì cũng hài lòng mà đặt người xuống ngủ.

Đợi Dương Liên tỉnh dậy, nghiêng đầu qua nhìn thì thấy Đông Phương Bất Bại vẫn chưa thức, hắn nhẹ nhàng nhéo mũi của đối phương một chút, chỉ thấy người kia hơi cau mày tránh đi liền vội vàng buông ra, Đông Phương Bất Bại theo đó trở người, lại tiếp tục ôm lấy hắn mà say ngủ.

Dương Liên khẽ cười một tiếng, cúi đầu hôn nhẹ cái trán của Đông Phương Bất Bại, một bên xoa xoa eo y, một bên yên lặng nằm xuống chờ đợi.

Mãi đến khi mặt trời lên cao Đông Phương Bất Bại mới thức dậy, cảm nhận được Dương Liên đang nằm bên cạnh mình thì trong lòng không khỏi thỏa mãn ấm áp.

“Thức dậy nào, còn ngủ tiếp nữa thì mặt trời cũng lặn mất thôi.” Dương Liên mỉm cười nhéo nhéo hông Đông Phương Bất Bại, trêu chọc nói.

47. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 47

Đông Phương Bất Bại lộ ra nụ cười, bàn tay vuốt ve gương mặt của Dương Liên, ánh mắt tràn ngập ôn nhu.

“Thức dậy thôi.” Dương Liên cũng xoa xoa mặt của Đông Phương Bất Bại, hắn nhanh chóng đứng dậy mặc y phục tử tế, rửa mặt chải đầu, sau đó giúp Đông Phương Bất Bại ngồi dậy thanh tẩy.

“Nếu người mệt thì cứ nghỉ thêm chút nữa, ta sẽ nấu cơm.”

“Liên đệ biết làm món gì?” Đông Phương Bất Bại chui vào chăn, mỉm cười hỏi.

“Ta biết nấu cháo... nếu không thì làm thế này...” Dương Liên đưa giấy bút cho Đông Phương Bất Bại, “Người viết lại trình tự của mấy món đơn giản, ta cứ theo đó mà làm?”

“Như vậy được không? Nếu không...”

“Viết đi, ta cũng muốn nấu cơm cho người ăn.” Dương Liên trong lòng đã quyết, kiên định nhét bút lông vào tay Đông Phương Bất Bại.

Y nghe Dương Liên nói vậy thì trong lòng ấm áp, ngoan ngoãn viết lại trình tự nấu vài món đơn giản rồi mỉm cười nhìn Dương Liên cực kỳ hào hứng cầm tờ giấy ra ngoài.

Chiều theo trình tự trong giấy, Dương Liên cẩn thận lo lắng từng bước, cuối cùng cũng nấu xong một bữa cơm, tuy rằng rau xào lớn nhỏ không đều, muối đường cũng phải tăng giảm vài lần mới chấp nhận được, bất quá dù sao hắn cũng dọn ra được một bàn ăn mang về phòng, mặc dù thoạt nhìn hơi hỗn độn.

Đông Phương Bất Bại trong phòng cũng đã dậy, trên người tùy ý khoác một bộ trường bào, tóc cũng đơn giản buộc lên, thấy Dương Liên tiến đến thì liền ngồi vào bàn chờ đợi.

Đến khi y gấp đũa đầu tiên thì Dương Liên có chút thấp thỏm hỏi: “Thế nào?”

Đông Phương Bất Bại nở nụ cười, gật đầu. “Ăn thật ngon, so với lần đầu tiên ta nấu ăn thì Liên đệ làm tốt hơn nhiều.”

Dương Liên cũng mỉm cười gấp một đĩa ném thử, đích xác mùi vị vẫn có thể chấp nhận được, không đến nỗi khó ăn, xem ra hẳn vẫn có thiên phú trên phương diện này, lại nhớ đến lúc này Đông Phương Bất Bại có nhắc đến lần đầu tiên nấu ăn liền tò mò hỏi. “Vậy lần đầu tiên Đông Phương nấu cơm là như thế nào?”

Đông Phương Bất Bại đang ăn nhưng khoe miệng cũng không khỏi cong lên. “Lần đầu tiên ta nấu cơm suýt nữa đã đốt luôn nhà bếp.” Chỉ là cho dù phí hết tâm tư như vậy suốt nửa tháng cũng không thấy mặt mũi Dương Liên Đình, Đông Phương Bất Bại không khỏi nhàn nhạt thở dài trong lòng, may mà hiện giờ có Dương Liên bên cạnh y mới có thể hạnh phúc thế này.

“Đốt nhà bếp? Ta cho rằng bàn tay của Đông Phương khéo léo như vậy, lần đầu nấu ăn khẳng định phải lợi hại hơn ta, không nghĩ đến...” Tưởng tượng đến tình cảnh kia, Dương Liên không khỏi cười ra tiếng.

Hai người vừa ăn cơm vừa cười đùa, chẳng mấy chốc thì thức ăn đều đã hết. Dương Liên dọn dẹp mọi thứ, rửa sạch tay rồi mới quay về phòng.

“Đông Phương, đám người Đồng trưởng lão vẫn chưa biết việc ngươi xuất quan sao?” Dương Liên giữ giữ bọt nước trên tay, đi đến trước mặt Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại bắt đầu dĩ liếc nhìn Dương Liên, đưa khăn lụa qua, lại kéo tay đối phương nhẹ nhàng lau khô. “Mặc kệ bọn họ, cứ để bọn họ đợi thêm nửa tháng cũng được. Ta lại thấy hứng thú với lễ vật của Liên đệ hơn.”

“Hôm nay đã không còn sớm, nếu như khởi hành thì phải ngủ lại trên đường, hơn nữa ngươi không mệt mỗi sao?” Dương Liên nói xong liền ngồi vào bên cạnh Đông Phương Bất Bại, xoa xoa eo y.

“Nói như vậy lộ trình hết một ngày, nếu như ngày mai mới đi thì đến nơi cũng đã tối rồi, không thấy được gì, không bằng bây giờ khởi hành ngay! Ta không thấy mệt.” Đông Phương Bất Bại đã sớm hiểu kỳ với lễ vật của Dương Liên đến cực điểm, hận không thể lập tức nhìn thấy, làm sao còn nguyên ý đợi đến ngày thứ hai.

Dương Liên im lặng nhìn Đông Phương Bất Bại, buồn cười gật đầu một cái, điểm điểm cái trán của y. “Được rồi, ta liền gọi Lục tử chuẩn bị xe ngựa, người lấy thêm vài bộ quần áo, trời cũng đã chuyển lạnh rồi.”

Thấy Đông Phương Bất Bại gật đầu Dương Liên liền ra ngoài tìm Lục tử.

“Ngươi chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đi Thanh Hà trấn.”

“Dương tổng quản... Giáo chủ.” Thấy Dương Liên vô sự, Lục tử cũng yên lòng, thế nhưng vừa nghe hẳn lại muốn đi Thanh Hà trấn thì trong lòng không khỏi hoảng sợ.

“Giáo chủ cùng đi với chúng ta.”

“A?”

Vì vậy Lục tử liền vội vàng chuẩn bị xe ngựa, một bên suy tư xem tại sao Dương tổng quản lại mang theo giáo chủ đi Thanh Hà trấn, lẽ nào hẳn không sợ giáo chủ trách tội? Chẳng lẽ... gian trạch viện kia là chuẩn bị cho giáo chủ?.

Ánh mắt Lục tử thoáng cái sáng lên, động tác trên tay cũng nhanh thêm vài phần, đúng vậy... gian trạch viện kia nói không chừng là Dương tổng quản chuẩn bị cho giáo chủ đó. Lúc trước khi gã khuyên nhủ Dương tổng quản còn thấy trên mặt đối phương lộ nét tươi cười, có thể thấy được người cũng rất cao hứng. Hiện tại giáo chủ vừa trở về, Dương tổng quản đã kéo người đi Thanh Hà trấn, có thể thấy, trạch viện kia chính là chuẩn bị cho giáo chủ.

Thế nhưng, vì sao Dương tổng quản lại muốn y mua nhiều công cụ thù thù như vậy? Chẳng lẽ để cho giáo chủ dùng sao? (Tác giả: Lục tử, kỳ thực người đã tiếp cận chân tướng rồi)

Đi được nửa ngày thì trời đã tối hẳn, Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại đang ngủ bên cạnh, hơi lắc đầu, như vậy còn nói mình không mệt mỗi.

“Lục tử, đã không nhìn rõ đường nữa, tìm một nơi nghỉ lại thôi.” Dương Liên nói vọng một câu ra bên ngoài rồi bắt đầu rửa soạn lương khô mang ra.

Đợi khi xe ngựa dừng hẳn mới gọi Đông Phương Bất Bại dậy.

“Không phải là người không mệt sao? Vừa lên xe ngựa một chút liền ngủ rồi.” Dương Liên mỉm cười khoác thêm y phục cho Đông Phương Bất Bại, khi chạm vào tay y thì thấy một mảnh lạnh lẽo liền ủ vào tay mình, hỏi. “Rất lạnh sao?”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, lười biếng tựa vào người Dương Liên. “Không lạnh, là bởi vì nội lực của Quỷ Hoa bảo điển thuần âm, lần này công lực tăng mạnh nên cơ thể cũng lạnh hơn một chút, ta cũng không thấy lạnh.”

Dương Liên nghe Đông Phương Bất Bại nói vậy thì cũng yên lòng, lại đưa lương khô qua cho y cùng ăn, lại dựa vào cùng nhau tán gẫu băng quơ, chỉ chốc lát sau liền ôm nhau ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, khi Dương Liên tỉnh lại thì thấy Đông Phương Bất Bại đã thức dậy tứ sớm. Y đã ngủ hai ngày nên hôm nay tinh thần cực kỳ phấn chấn, đợi đến khi Dương Liên thức dậy hai người liền rửa mặt chải đầu, cùng ăn điểm tâm.

“Chúng ta đang đi đâu?” Đông Phương Bất Bại có tinh thần liền bắt đầu đứng ngồi không yên, liền tục vén màn cửa sổ nhìn ra ngoài, sau đó bị Dương Liên ngăn cản.

Dương Liên kéo tay của Đông Phương Bất Bại, từ tốn nói: “Còn nhớ lúc trước người hỏi ta có muốn cùng nhau ly khai Hắc Mộc Nhai, lúc đó ta đã nói muốn tính toán một chút?”

“Ừ, vẫn nhớ.”

“Sau khi trở lại Hắc Mộc Nhai, ta vẫn luôn cân nhắc lời này, hơn nữa cũng đã quyết định sẽ cùng người rời khỏi Hắc Mộc Nhai. Chúng ta tìm một nơi mua nhà cửa, ta có thể ra ngoài mua bán, sau này hai người chúng ta cũng không liên quan đến Hắc Mộc Nhai nữa.”

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại cực kỳ cảm động nhìn Dương Liên, thanh âm cũng khẽ run rẩy, y không ngờ đến Dương Liên thực sự nguyện ý cùng mình rời khỏi Hắc Mộc Nhai trải qua cuộc sống bình thản.

“Ta mua một trạch viện, vốn định đưa người đi xem vào sinh nhật của người, thế nhưng người phải bế quan, vì vậy hai tháng này ta đều tu chính trạch viện, muốn đợi người xuất quan liền mang người đến xem một chút. Nếu như người thích, sau này chúng ta liền ở lại đó, có được không?” Dương Liên vuốt ve gương mặt Đông Phương Bất Bại, nhẹ giọng nói.

“Được...” Viên mắt hơi ửng đỏ, Đông Phương Bất Bại nghiêng người ôm lấy Dương Liên.

Dương Liên vỗ vỗ lưng Đông Phương Bất Bại, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Tiểu viện kia ở đâu? Cách Hắc Mộc Nhai một ngày lộ trình cũng không phải rất xa.”

“Có một lần ta hỏi qua người muốn ở nơi nào, người đã quên mình trả lời ra sao?” Dương Liên mỉm cười vuốt ve mái tóc Đông Phương Bất Bại, khẽ mũi vào mũi chỉ cảm thấy một mùi thơm ngát.

“Liên đệ có hỏi qua ta? Sao ta không nhớ?” Đông Phương Bất Bại nhún mày một chút, nghi ngờ hỏi.

“Chính là đêm đó ở Thiếu Lâm tự, ta hỏi người sau này muốn ở đâu người liền nói Thanh Hà trấn, người quên rồi sao?” Dương Liên cọ mặt vào cổ Đông Phương Bất Bại, ngửi ngửi một chút hôn lên.

“Thanh, Hà, trấn...” Thân thể Đông Phương Bất Bại cứng đờ, thanh âm cũng cứng ngắt hỏi.

“Ừ...” Dương Liên cảm thấy dị trạng của Đông Phương Bất Bại thì không khỏi giương mắt lên nhìn, chỉ thấy mặt mũi của y không còn chút máu, trong mắt càng thêm luống cuống kinh hoàng.

Đúng lúc này Lục tử cũng dừng xe ngựa lại. “Giáo chủ, Dương tổng quản, đã đến Thanh Hà trấn rồi.”

Dương Liên cảm thấy bàn tay Đông Phương Bất Bại đang nắm lấy tay mình càng siết chặt hơn, trong lòng vẩn phần lo lắng. “Đông Phương, làm sao vậy?”

Đông Phương Bất Bại vươn tay vén màn cửa lên, mở to mắt nhìn ra ngoài, khi thấy hoành phi lớn viết tên Thanh Hà trấn thì khóe mắt lập tức ửng đỏ.

Thấy thần sắc của Đông Phương Bất Bại như vậy, Dương Liên không khỏi sợ hãi, lập tức ôm lấy thân thể đối phương. “Đông Phương, rốt cuộc làm sao vậy? Có phải ngươi không thích Thanh Hà trấn hay không? Nếu như ngươi không thích chúng ta liền trở về, sau đó lại tìm nơi khác. “

“Ta, không phải là không thích, chỉ là Thanh Hà trấn này...” Nói đến đây thanh âm của Đông Phương Bất Bại liền có chút nghẹn ngào, mà bàn tay đang nắm chặt Dương Liên cũng càng ngày càng dùng sức. “Là nơi mai táng phụ mẫu ta.”

Nhất thời Dương Liên nổi lên một trận thương tiếc, vươn tay ôm chặt Đông Phương Bất Bại vào ngực. “Đông Phương, đây đã từng là nhà của ngươi.”

“Ừ...” Trái tim Đông Phương Bất Bại co thắt, tựa đầu vào lòng Dương Liên, nhắm chặt đôi mắt chưa xốt của mình.

Dương Liên nhẹ nhàng vỗ về Đông Phương Bất Bại, khẽ thở dài trong lòng, làm thế nào hắn cũng không đoán được Thanh Hà trấn này chính là cố hương của Đông Phương Bất Bại, mà hắn cũng chưa bao giờ nghe Đông Phương Bất Bại nhắc đến phụ mẫu của mình.

“Đã bao lâu ngươi chưa trở về?” Dương Liên nhẹ nhàng vuốt tóc Đông Phương Bất Bại, an ủi hỏi.

“Thân thể tóc da là ơn cha mẹ, hôm nay ta đã... còn mặt mũi nào đến gặp phụ mẫu. Ta theo Đồng đại ca lên Hắc Mộc Nhai là muốn trả thù cho phụ mẫu, chỉ là hôm nay còn chưa báo thù đã...”

“Ngươi không tìm được cừu nhân?” Nghe thanh âm nghẹn ngào của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên cũng không khỏi đau đớn trong lòng.

“Hai kẻ kia còn chưa đợi ta ra tay báo thù thì bản thân liền mắc bệnh hiểm nghèo mà chết. Chỉ trách ta... phí hết tâm tư luyện võ lại không thể chính tay báo thù cho phụ mẫu.” Đông Phương Bất Bại cắn chặt môi dưới, thanh âm cuồng nộ.

“Hai người kia nhất định là làm quá nhiều việc xấu nên phải chịu báo ứng, bọn họ mắc bệnh hiểm nghèo ắt là cũng đã nhận hết dần vật. Đông Phương, ngươi không nên tự trách.” Dương Liên nâng cằm Đông Phương Bất Bại, nhẹ nhàng hôn lên môi y muốn xoa dịu thần sắc đau lòng trên mặt đối phương.

1/ Hoành phi lớn: Nguyên văn tác giả dùng tên cửa hàng, thế nhưng ta cảm thấy có chút không hợp lý, vì vậy nghĩ đến những cổng chào lớn viết tên trấn hay thấy trong phim, chỉ là dùng cổng chào có vẻ hơi hiện đại quá. Bạn nào cảm thấy nên đổi thành tên gọi nào tốt hơn xin comment bên dưới.

48. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 48

Đông Phương Bất Bại lắc đầu lộ vẻ sầu thảm. “Từ nhỏ ta sinh trưởng tại Thanh Hà trấn, là con một trong nhà được phụ mẫu thương yêu đủ bề, vốn cuộc sống của chúng ta vẫn bình đạm an ổn, thế nhưng không nghĩ tới phụ mẫu lương thiện của ta bởi vì vô tình cứu giúp Đồng đại ca mà chịu vận rủi. Có hai người tự xưng là võ lâm chính đạo, vì muốn bức bách cha mẹ ta nói ra tung tích của Đồng đại ca mà không thành công liền trực tiếp sát hại bọn họ, lúc đó ta chỉ mới mười một tuổi, cũng nhờ mẫu thân giấu ta dưới giường mới có thể nhặt được một mạng. Cuối cùng cũng may nhờ Đồng đại ca cảm thấy không yên lòng quay về mới cứu được ta, còn giúp ta mai táng phụ mẫu, sau đó đưa ta lên Hắc Mộc Nhai chăm sóc.

Vì báo thù, ta bắt đầu chuyên cần luyện võ công, rốt cuộc đến khi có thể xuống núi, phí hết tâm tư tìm hai người kia thì cả hai đều bị bệnh hiểm nghèo mà qua đời từ lâu, cho dù ta có phần hận bao nhiêu cũng chẳng làm được gì, chỉ đành ở lại Hắc Mộc Nhai chuẩn bị báo đáp ơn thu dưỡng...” Đông Phương Bất Bại nói đến đây thì lộ ra nụ cười sầu thảm.

“Sau đó ta bị Nhậm Ngã Hành lừa dối đi huyện Quỳnh Hoa bảo điển, tự mình tàn hại thân thể, sau đó ta cũng không quay về nơi này nữa, ta thay tên đổi họ chỉ vì muốn không làm bẩn cái tên phụ mẫu ban cho. Bộ dạng như bây giờ, sao ta có thể gặp lại phụ mẫu, sao bọn họ có thể chấp nhận ta chứ.”

Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại nói đến câu cuối khóe mắt đã ngấn ngấn nước thì lập tức ôm người vào trong lòng. “Đông Phương, Đông Phương, không phải, không giống như người đã nghĩ đâu. Người là đứa con bọn họ yêu thương nhất, bọn họ làm tất cả đều vì muốn người có thể sống sót. Tất cả những gì người làm đều chỉ vì đạt thành nguyện vọng của họ, nhất định bọn họ sẽ không ghét bỏ người, nhất định bọn họ sẽ thấu hiểu được lựa chọn của người. Đông Phương... đừng khổ sở...”

“Liên đệ...”

Dương Liên nhìn thấy hai mắt Đông Phương Bất Bại đã đỏ bừng, hiển nhiên là do quá thương tâm mới như vậy, trong lòng hẩn hờn có chút ảo não, nếu hẩn sớm thăm dò biết mọi chuyện sẽ như vậy, thì tuyệt đối cũng không làm Đông Phương Bất Bại khổ sở đến thế.

“Không có chuyện gì, có ta ở đây cùng người. Trong lòng người hờn thẹn với phụ mẫu, hẩn là mười mấy năm nay cũng không vui về gì... Đông Phương, nếu không chúng ta cùng đến gặp phụ mẫu của người đi!” Dương Liên nhẹ nhàng lau khóe mắt của Đông Phương Bất Bại, nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại cứng đờ, nhanh chóng lắc đầu. “Ta không...”

“Đông Phương, đi thăm bọn họ một chút đi! Hẩn là bọn họ sẽ không trách người, bọn họ yêu thương người còn không kịp làm sao có thể chối bỏ người? Đã hơn mười năm người không đi thăm bọn họ, chắc chắn bọn họ đang rất lo lắng, đi thăm phụ mẫu người đi, nói toàn bộ mọi chuyện cho bọn họ, nhất định bọn họ sẽ hiểu được.”

“Ta...”

“Đừng sợ, ta sẽ đi cùng người, người chỉ cần cho bọn họ biết hiện tại người đang sống rất tốt để bọn họ yên tâm, nếu người vẫn bất an hờn thẹn, ta nghĩ nhất định bọn họ ở trên kia cũng không dễ chịu.”

....

Cuối cùng Đông Phương Bất Bại cũng đồng ý đi gặp phụ mẫu, hai người đến mộ địa cùng nhau quét dọn bia mộ, thế nhưng từ khi bước ra khỏi xe ngựa Đông Phương Bất Bại vẫn tỏ ra lạnh lùng, đến khi đứng trước mộ phần cũng chỉ dừng bước thẳng thẩn quay xuống, gương mặt không có một chút biểu cảm dư thừa.

“Liên đệ, người sang bên kia chờ ta một chút!”

Dương Liên nghe Đông Phương Bất Bại nói vậy liền bước ra xa, từ đây chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp vẫn quay mãi không nhúc nhích của đối phương. Dương Liên mím môi, tựa vào một thân cây lặng lẽ chờ đợi Đông Phương Bất Bại.

Một lúc lâu sau, Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại bước ra liền vội vàng đi đến. “Đông Phương...” Ngoại trừ vành mắt ửng đỏ thì biểu tình của Đông Phương Bất Bại hoàn toàn bình thản, không thể nhìn ra gì. “Người...”

“Liên đệ, không phải người nói đã mua một trạch viện sao? Mang ta đi xem một chút đi!” Đông Phương Bất Bại nắm lấy bàn tay của Dương Liên, khóe miệng mỉm cười nhàn nhạt.

“Đông Phương, nếu như người không muốn, chúng ta có thể...”

“Ta không có không muốn, chúng ta sẽ ở lại Thanh Hà trấn! Ta cũng rất hoài niệm nơi này.” Đông Phương Bất Bại quay đầu nhẹ nhàng đảo qua phong cảnh đằng xa, đôi mắt rũ xuống nhớ về hồi ức.

Dương Liên thấy vậy rốt cuộc trên mặt cũng lộ ra nụ cười yên lòng, một tay vắt ngang qua lưng Đông Phương Bất Bại, “Tốt lắm, ta dẫn người đi xem nhà, đây chính là nhà của chúng ta từ đây về sau.”

Dương Liên rốt cuộc cũng như nguyện dẫn Đông Phương Bất Bại đến trạch viện. “Người đừng thấy bên ngoài nơi này không bắt mắt, bên trong thật sự rất đẹp.” Vừa đến cửa Dương Liên đã rào đón, hẩn rất sợ Đông Phương Bất Bại cảm thấy bất mãn với cửa lớn trông có vẻ tầm thường này.

Khóe miệng Đông Phương Bất Bại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn thấy vẻ mặt cuống quýt của Dương Liên thì rất nể mặt gật đầu. Đợi đến khi cả hai vào trong y mới tin tưởng lời Dương Liên nói, bên trong xác thực rất đẹp, đập vào mắt đầu tiên là tiểu hoa viên thanh tân, thật khiến lòng người nảy sinh hảo cảm.

“Thế nào, có phải vừa nhìn đã cảm thấy rất đẹp không? Ta cũng là vừa nhìn thấy liền thích nơi này... Nào, chúng ta đi xem bên trong một chút.” Về mặt Dương Liên hưng phấn dẫn Đông Phương Bất Bại đi giới thiệu phòng khách, sân trong, rồi vào phòng ngủ.

“Thế nào? Đông Phương, ngươi thích không? Nếu như không thích màu sắc này thì chúng ta có thể thay đổi.” Dương Liên vội vàng nói với Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại chỉ từ từ đi đến bên giường, đưa tay sờ sờ chăn đệm, lại vuốt ve tủ quần áo, bàn ghế, cuối cùng khi thấy bộ đồ thêu thì mới mở ngăn kéo ra, chỉ thấy bên trong đều là chỉ và kim thêu thượng đẳng, còn có các loại vải vóc.

“Bên trong vẫn còn, ngươi vào xem đi.” Dương Liên kéo tay Đông Phương Bất Bại qua đi vào buồng trong, gian phòng này rất rộng, mở cửa ra đã thấy sương mù lượn lờ, Đông Phương Bất Bại tập trung nhìn vào, hóa ra ở giữa còn có một cái hồ tắm nhỏ.

“Nước ở đây là được dẫn từ ôn tuyền bên ngoài vào, nước cũng là lưu động, như vậy sau này muốn tắm cũng dễ dàng hơn... Thế nào? Có thích hay không?”

Đông Phương Bất Bại ngồi xuống, dùng tay tung nước trong ao một chút, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Ta rất thích...” Đông Phương Bất Bại đứng lên nhìn về phía Dương Liên, nhếch khóe miệng, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Ánh mắt Dương Liên sáng lên, cả gương mặt đều toát ra nét vui mừng. “Ta biết ngay ngươi sẽ thích, còn có nhà bếp, chúng ta đi xem.” Hắn toét miệng cười rạng rỡ, trực tiếp ôm lấy Đông Phương Bất Bại hôn mạnh lên môi y, sau đó liền kéo người chạy về phía nhà bếp.

“Khu vực trước nhà bếp khá lớn, ta dự định trồng một ít rau dưa ở đây. Mấy hôm trước ta có trồng thử một ít cải dầu, ngươi xem, đều đã mọc cao như vậy rồi. Chờ thêm một thời gian nữa, chúng ta trồng một ít những loại rau cải thường dùng, muốn ăn cũng tiện lợi. Phía bên kia còn có thể nuôi một số gà vịt, dù sao nơi này cũng lớn, sau này muốn ăn liền có sẵn, như vậy được không? “

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên hào hứng vạch ra kế hoạch cho gia đình của cả hai thì trong lòng cực kỳ ấm áp, cảm giác hạnh phúc trào dâng, chỉ có thể nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi kia. “Được, đều nghe Liên đệ... Liên đệ, ta rất vui vẻ.”

“Ta cũng vậy, sau này chúng ta sẽ ở đây, mỗi ngày ngươi nấu cơm cho ta, ngươi còn có thể thêu thùa, dạy ta võ công, sau này cũng không bao giờ cần quản lý những thứ giáo vụ đáng ghét kia nữa. Ta sẽ mở một cửa hàng ở Thanh Hà trấn, nếu chúng ta chán ở đây liền đi du ngoạn khắp nơi, ngươi nói có được không? “

“Được...” Nghe Dương Liên nói vậy, trong lòng Đông Phương Bất Bại cũng mong đợi.

“Vậy bây giờ, có phải Đông Phương nên nấu một ít thức ăn cho vi phu không? Ta cũng sắp chết đói rồi.”

Liếc xéo Dương Liên một cái, Đông Phương Bất Bại bị cái tự xưng của Dương Liên chọc đến đỏ mặt.

“Vốn chính là như vậy, ngay cả Lục tử cũng biết ta đặt mua nơi này cho phu nhân của mình.” Dương Liên mở to mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, vô tội nói.

Lúc này Đông Phương Bất Bại gương mặt đã đỏ bừng, khẽ nhéo Dương Liên một chút rồi đi thẳng vào nhà bếp.

Khi hai người cùng ăn cơm thì Dương Liên cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp, đây cũng là lần đầu tiên hắn ăn ở đây, trước đây hắn đều ra ngoài ăn rồi quay về. Đợi lúc ăn xong, Đông Phương Bất Bại liền đứng dậy thu dọn chén đĩa, sau đó bị Dương Liên nhanh chóng kéo vào bên trong phòng tắm ngâm ôn tuyền.

“Ta đã sớm muốn cùng Đông Phương tắm ở nơi này.” Dương Liên mỉm cười lôi kéo Đông Phương Bất Bại, cởi áo tháo thắt lưng cho y.

Hai người cùng nhau ngâm mình trong nước, Đông Phương Bất Bại thoải mái thả dài, Dương Liên mỉm cười ngồi gần thêm chút nữa. Lúc xây dựng cái hồ này hẳn đã cố ý kiến tạo một loạt bậc thang, lúc tắm có thể ngồi dựa vào thành hồ thư giãn.

“Đông Phương, người nói xem hôm nay ta có tính là ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu không?” Dương Liên kéo Đông Phương Bất Bại vào lòng mình rồi cùng dựa vào thành hồ.

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt lên, cố vùng ra khỏi cái ôm của đối phương. “Nói lăng nhăng gì đấy? Nếu như còn nói lung tung nữa, cẩn thận ta xé miệng của người.” Vừa nói vừa nhéo má Dương Liên.

“Ui... đau quá, nếu không phải nhạc phụ nhạc mẫu thì gọi là gì?” Dương Liên bị nhéo má thì vừa kêu đau, lại vừa tiếp tục đùa giỡn.

“Người...” Dù biết Dương Liên chỉ giả vờ kêu đau, thế nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn đau lòng buông tay, chỉ là nghe đối phương lại tiếp tục nói bậy thì không có cách nào, đành hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Đông Phương... người xấu hổ sao, chúng ta đều đã là vợ chồng rồi, người còn xấu hổ cái gì?” Thấy lỗ tai của Đông Phương Bất Bại đỏ bừng, Dương Liên liền bật cười nói.

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên, khóe miệng nhếch lên. “Vợ chồng cái gì, ta chỉ nhớ người uống rượu giao bôi ngày đó với mình là Dương Liên Đình, không phải là Dương Liên nào đó.” Lúc đầu khi y và Dương Liên Đình còn vui vẻ với nhau cũng từng học theo phu thê bình thường mà bái thiên địa, uống rượu giao bôi. Hiện tại Dương Liên ép y xấu hổ liên không kịp suy nghĩ mà nói ra.

Trên mặt Dương Liên lộ ra vẻ ngẩn ngơ, hẳn mở to mắt nhìn Đông Phương Bất Bại. Đúng vậy, ban đầu người bái thiên địa, uống rượu giao bôi với Đông Phương Bất Bại chính là Dương Liên Đình chứ không phải hẳn. Nhất thời Dương Liên liền âm thầm chua xót, tâm tình vốn đang vui vẻ nhất thời trầm lắng, chỉ còn dư lại oán giận vì sao mình không đến sớm một chút.

Đông Phương Bất Bại liếc qua gương mặt xụ xuống của Dương Liên, ánh mắt hiện lên ý cười, xoay người tự mình tắm rửa.

Dương Liên nhìn thấy bộ dạng không thêm để ý kia của Đông Phương Bất Bại thì nhất thời trong lòng cực kỳ bất mãn, trực tiếp ôm người ghì vào trong ngực. “Không được, hai chúng ta cũng phải bái thiên địa, cũng phải uống rượu giao bôi.”

Đông Phương Bất Bại thầm buồn cười thế nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ, chỉ bình tĩnh nói: “Tục ngữ nói, một nữ không lấy hai chồng, mặc dù Đông Phương Bất Bại ta không phải nữ tử nhưng cũng không thể làm ra việc trái đạo lý như vậy. Tuy bây giờ người vẫn dùng thân thể của Dương Liên Đình, thế nhưng dù nói thế nào cũng không phải người kia, làm sao ta bái đường với người được? “

“Vì sao không được? Đợi lát nữa chúng ta cứ trực tiếp bái thiên địa là được rồi, cần gì quan tâm chuyện khác?” Dương Liên vừa nghe Đông Phương Bất Bại nói xong liền đỏ mặt, ôm chặt lấy y cấp tốc nói. “Ta mặc kệ, hai chúng ta phải bái đường. Hai chồng cái gì, người chỉ có một mình ta, không được nhắc đến Dương Liên Đình cái gì đó nữa.”

49. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 49

Đông Phương Bất Bại buồn cười chột chột cái trán của Dương Liên, nói: “Liên đệ, sao lại thành một đứa con nít rồi.”

“Đông Phương, người là của một mình ta, không được nhắc tới Dương Liên Đình, lại càng không được nhớ gã.” Dương Liên nắm lấy bàn tay đang chạm vào trán mình của Đông Phương Bất Bại, phì phò nói.

“Được, không nhắc đến, không nhớ đến.” Đông Phương Bất Bại buồn cười, gật đầu nhìn Dương Liên, chỉ là giọng nói kia nghe thế nào cũng giống như dỗ trẻ con.

“Đông Phương... người đang qua loa với ta.” Dương Liên xụ mặt nhìn Đông Phương Bất Bại, trong giọng nói tràn đầy bất mãn.

“Ta không... ấy, Liên đệ...” Dưới chân mềm nhũn, Đông Phương Bất Bại thiếu chút nữa trượt chân, vội vàng quàng tay qua người đối phương. “Liên đệ, người... mau buông ra.”

“Ta không... ai cho người qua loa với ta, hiện giờ ta rất tức giận.” Bàn tay mang theo ác ý di động, chỉ thấy gương mặt Đông Phương Bất Bại đỏ lên, Dương Liên liền buông tay ra khỏi người y, hít sâu một hơi lặn xuống nước. Đông Phương Bất Bại còn đang sửng sốt đã bị cảm giác dưới thân làm cho hừ nhẹ một tiếng.

“Liên đệ, người... mau lên đây.”

Trong nước toát ra một chuỗi bong bóng, Dương Liên vẫn không trôi lên. Đông Phương Bất Bại bị động tác của hắn khiến cho hô hấp gấp gáp, thân thể tựa trên thành hồ, khó khăn lắm mới ổn định được, mãi đến khi gần như không cảm cự nổi, Dương Liên mới trôi lên từ trong nước, vòng tay ôm lấy người y.

“Đông Phương, là thích hay khó chịu?” Dương Liên ôm hông của Đông Phương Bất Bại, nhìn về mặt động tình của y thì trong lòng cũng ngứa ngáy, nhẹ nhàng vuốt ve lưng đối phương.

Khóe mắt liếc nhìn đối phương, cả người Đông Phương Bất Bại đều trở nên lười biếng dựa vào Dương Liên, y cũng không nói gì, chỉ là thân thể dán sát hơn.

Cái liếc kia của Đông Phương Bất Bại khiến Dương Liên cảm thấy cả người nóng rần, hơn nữa theo động tác ám chỉ của đối phương càng không kịp chờ đợi đưa tay du ngoạn, đầu tiên là mang theo ý thăm dò, cho đến khi Đông Phương Bất Bại cũng chủ động nắm lấy tay hắn, đồng thời còn dăng môi lên thì động tác liền trở nên cuồng nhiệt.

Hai người từ trong phòng tắm ôm chặt về phòng ngủ, Dương Liên nhìn Đông Phương Bất Bại mị hoặc dưới thân mình, phía sau là chăn nệm đỏ tươi, không khỏi có loại ảo giác giống như động phòng hoa chúc.

“Đông Phương, ta yêu người...” Động tác chậm lại, Dương Liên nhẹ nhàng sờ lên mặt đối phương, lại cúi đầu hôn đôi môi của y.

Chỉ là một câu như vậy của Dương Liên đã khiến gương mặt vốn đã vui thích của Đông Phương Bất Bại càng tăng thêm mấy phần hưởng thụ, mắt hí hơi mở ra, nhìn thấy Dương Liên thâm tình trên người mình, trái tim bỗng nhiên rộn ràng, trong lòng khẽ động liền xoay người đặt đối phương xuống dưới thân, hai chân mở rộng ngồi trên bụng hắn.

“Đông Phương...” Động tác của y khiến Dương Liên ngẩn ra, muốn xoay người lại thì bị Đông Phương Bất Bại dùng tay đè xuống.

Đông Phương Bất Bại dùng tay vuốt ve đôi môi Dương Liên, gương mặt đỏ lên, đôi mắt nhắm lại tự mình cử động. Trên phương diện giường chiếu này, đây là lần đầu tiên y nắm quyền chủ động, nghe thấy hô hấp của Dương Liên thay đổi bởi vì tiết tấu của mình, sắc mặt Đông Phương Bất Bại càng đỏ hơn, thế nhưng trong lòng càng thêm hài lòng và thỏa mãn.

Dương Liên ngơ ngác nhìn Đông Phương Bất Bại trên người mình, gương mặt ửng đỏ, vầng trán còn đọng lại khá nhiều mồ hôi, hắn thâm nghĩ, đây không chỉ là hưởng thụ trên thân thể, mà càng là hưởng thụ cực lớn của thị giác.

Ở trong phòng ngủ, Đông Phương Bất Bại giành quyền chủ đạo hai lần, đến khi cả người bủn rủn lại bị Dương Liên ôm lấy mạnh mẽ làm một lần. Hai người lặn qua lặn lại đến hơn nửa đêm, sau cùng Dương Liên ôm người vào phòng tắm rửa ráy lại một lần mới trở về phòng ngủ.

Dương Liên ôm Đông Phương Bất Bại vào lòng, bản thân hắn cũng mệt mỏi đến cực điểm, trong lúc mơ màng màng còn nghĩ phòng tắm xây thông với phòng ngủ như vậy thật là tiện lợi.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, mặt trời bên ngoài đã lên cao từ lâu, Dương Liên xoa xoa đầu tóc rối bời của mình nhìn Đông Phương Bất Bại vẫn đang ngủ trong lòng, bàn tay còn lại vuốt ve tấm lưng trơn mịn của y, hắn không khỏi nhớ đến sự nhiệt tình tối qua của đối phương. Đây là lần đầu tiên Đông Phương chủ động như vậy, trước kia cho dù y có vui thích như thế nào thì cũng rất bị động, nhiều lắm chỉ là khẽ rên rỉ vài tiếng, lúc động tình cũng không quá rõ ràng, chỉ ôm chặt hắn biểu thị bản thân tình nguyện. Mà tối qua, Đông Phương Bất Bại không chỉ tự mình chủ động mà còn cực kỳ nhiệt tình, khiến hiện tại Dương Liên nhớ tới cũng không khỏi nuốt nước miếng.

Bị bàn tay đang xoa loạn của Dương Liên làm cho không thoải mái, Đông Phương Bất Bại hừ nhẹ một tiếng từ từ mở mắt ra liếc nhìn đối phương, khóe miệng lộ ra nụ cười, vươn tay ôm lấy người bên cạnh nhẹ nhàng cọ cọ.

“Dậy rồi, trên người có khó chịu không?” Trong mắt Dương Liên cũng cười, nhẹ nhàng xoa nắn eo của Đông Phương Bất Bại, ôn nhu hỏi.

“Liên đệ xoa bóp cho ta.” Được Dương Liên xoa bóp đến cực kỳ thoải mái, Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng thốt ra một câu, bất quá thanh âm cũng dị thường trầm khàn, bởi vì hôm qua kêu đến khan tiếng rồi.

“Được...” Bởi vì hôm qua vô cùng thỏa mãn nên bây giờ Dương Liên đối với Đông Phương Bất Bại chính là nói gì nghe vậy, hẳn cực kỳ chăm chú xoa bóp những nơi nhức mỏi trên người Đông Phương Bất Bại.

“Sao rồi?” Dương Liên xoa bóp qua mấy lần liền híp mắt hỏi Đông Phương Bất Bại, lúc này hẳn đã mặc xong quần áo từ lâu, đang quỳ gối bên cạnh đối phương, tận tâm tận lực xoa bóp cho Đông Phương Bất Bại.

“Ừ, rất thoải mái.” Đông Phương Bất Bại thở dài gật đầu nói.

Nghe được lời khen, trong lòng Dương Liên cực kỳ vui vẻ, vội vàng hỏi thêm: “Vị người đối không? Muốn ăn cái gì, ta liền đi mua, nơi này là quê nhà của ngươi, nhất định sẽ có rất nhiều thứ ngươi thích ăn, ở xung quanh đây cũng có không ít tiệm ăn vặt, ngươi muốn thứ gì?” Dương Liên đỡ Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, lại lấy y phục ra giúp y mặc vào.

Đông Phương Bất Bại tùy ý thuận theo động tác của Dương Liên, im lặng suy tư một lát rồi nói. “Ở phía đông trấn có một cửa hàng bánh bao, khi còn bé ta rất thích ăn, cũng không biết bây giờ có còn hay không?”

” Tên của cửa hàng là gì? Để ta đi xem.”

“Bánh bao Chu ký.”

“Được, ta đã nhớ rồi.” Dương Liên mặc quần áo tử tế cho Đông Phương Bất Bại, rồi bước vào phòng tắm mang ra một chậu nước và khăn để cho y rửa mặt. “Còn muốn thứ gì không?”

“Bên cạnh cửa hàng bánh bao còn có một tiệm cháo, cháo gạo kê ở đó ăn rất ngon.” Đông Phương Bất Bại lau mặt xong lại tiếp nhận thuốc nước súc miệng Dương Liên đưa đến.

Thấy Đông Phương Bất Bại đã rửa mặt xong, Dương Liên liền đổ nước đi. “Được, ta đi xem, ngươi chờ một lát.”

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên vội vã chạy đi thì mỉm cười rồi đứng dậy bước đến trước gương búi tóc.

Khi đến phía đông trấn, Dương Liên bắt đầu đi tìm cái nhà bán bánh bao Chu ký kia, nào ngờ lại không nhìn thấy, đợi nghe ngóng một vòng xong mới biết được cửa hàng đã dời đi, phải chạy qua mấy con phố mới tìm được, còn tiệm cháo thì vốn đã đóng cửa từ lâu, Dương Liên đành phải tùy tiện tìm một nơi có vẻ làm ăn khá tốt mà mua cháo. Trên đường về còn đi ngang qua một tiệm rượu, trong lòng khẽ động, hẳn liền bước vào mua hai bình rượu Đông Phương Bất Bại thường nói thích uống mang về.

Dương Liên trước tiên bước vào nhà bếp cất rượu, sau đó mới đặt bánh bao và cháo ra đĩa mang về phòng

“Ngươi nếm thử xem có phải là mùi vị này hay không?” Dương Liên đặt mấy thứ kia lên bàn, lôi kéo Đông Phương Bất Bại thưởng thức.

Đông Phương Bất Bại cầm bánh bao nếm thử một miếng, sau đó liền lộ ra nụ cười. “Chính là cái này.” Nói xong liền nhanh chóng ăn sạch cái bánh trên tay, lại không đợi Dương Liên đốc thúc mà tự mình lấy thêm một cái.

Đây vẫn là lần đầu tiên Dương Liên nhìn thấy Đông Phương Bất Bại ăn uống vui vẻ như vậy, nhất thời khá ngạc nhiên, thế nhưng trong thâm tâm càng thấy vui vẻ hơn, hẳn cũng hào hứng cầm lấy bánh bao ăn. Về

phần cháo thì Đông Phương Bất Bại vừa ném đã biết không phải nguyên vị, thế nhưng cũng không quá tệ nên uống liền hai chén.

Đợi đến lúc xế chiều, bầu trời liền nhanh chóng tối mịt, hiện tại đã vào đông, thời tiết hay mưa lại còn giá rét. Dương Liên lấy từ trong tủ ra một cái áo choàng da điều¹ màu tím khoác lên người Đông Phương Bất Bại, còn bản thân lại choàng một tấm màu xám tro, ngồi ở trong phòng đốt lò lửa, sau đó hai người lại ngồi ôm nhau.

“Đông Phương, chúng ta bái đường đi?” Dương Liên liền bắt đầu đề tài đã bị đứt ngang hôm qua.

Đông Phương Bất Bại khẽ cười một tiếng, y không nghĩ đến Dương Liên vẫn nhớ kỷ chuyện này, còn tưởng rằng hắn đã quên mất, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Nếu người đã có thể bái đường với Dương Liên Đình, vì sao lại không chịu cùng ta?” Dương Liên bắt đầu cần nhẹ lỗ tai của Đông Phương Bất Bại hỏi.

“Cũng vậy thôi, không phải người có ký ức của Dương Liên Đình sao?”

“Cũng không giống, cho dù ký ức có chân thực đến thế nào cũng không phải là ta, ta cảm thấy khó chịu.” Dương Liên lắc đầu kiên định nói, sau đó lại cố ý đổi giọng. “Hôm nay lúc ta đi ngang qua tiệm rượu có mua loại rượu mà Đông Phương thích nhất, đợi khi bái đường xong chúng ta có thể dùng nó để uống rượu giao bôi rồi.”

Nghe được có rượu, nhất thời ánh mắt của Đông Phương Bất Bại sáng ngời, trong lòng liền dao động, Dương Liên nhân cơ hội đó lại thì thầm bên tai y: “Đông Phương, lẽ nào người không muốn thành thân với ta, chúng ta cùng nhau bái thiên địa, uống chén rượu giao bôi, vĩnh kết đồng tâm.”

“Được.” Rốt cục, Đông Phương Bất Bại cũng xiêu lòng, mở miệng đồng ý.

Dương Liên cực kỳ mừng rỡ, trực tiếp đội mưa chạy đến nhà bếp lấy rượu và vài thứ cần thiết, khi về đến phòng ngủ liền lập tức cầm lên hai cây nến đỏ, bày chung và rượu ra, bởi vì quyết định gấp gáp nên không có lễ phục sẵn, hắn chỉ đành dùng hai cái áo bào màu đỏ của Đông Phương Bất Bại để mặc tạm.

Chỉ một chốc sau, lễ đường đơn giản đã bố trí xong, Dương Liên lôi kéo Đông Phương Bất Bại quay về phía cửa bái thiên địa, rồi lại quỳ về phía giá nến xem như bái cao đường, cuối cùng lại đối mặt nhau lấy một lạy.

Dương Liên đứng lên nhìn Đông Phương Bất Bại trước mặt mình, tuy rằng nghi thức hôm nay vô cùng đơn giản, cũng không quá chính thức, thế nhưng trong lòng hắn đã cực kỳ thỏa mãn, cao hứng bừng bừng lôi kéo Đông Phương Bất Bại rót hai ly rượu, hai người liền nâng chén giao bôi.

Dương Liên lại lấy một cây kéo ra, cắt từ trên đầu mỗi người một nhúm tóc quăn vào nhau. “Dùng cái này kết thành đồng tâm kết, đó chính là vĩnh kết đồng tâm.”

Đông Phương Bất Bại nhìn hai lọn tóc trong tay Dương Liên cũng lộ ra nhu tình, y nắm bàn tay đối phương, khẽ khẽ gật đầu.

“Ách... Đông Phương, người biết thắt đồng tâm kết không? Ta không biết làm.” Dương Liên loay hoay nửa ngày, cuối cùng lúng túng đưa hai lọn tóc cho Đông Phương Bất Bại, bất đắc dĩ nói.

Đông Phương Bất Bại buồn cười liếc nhìn hắn, cũng bất đắc dĩ lắc đầu. “Ta cũng không biết.” Bất quá suy nghĩ nửa ngày, Đông Phương Bất Bại tiếp nhận hai lọn tóc, quăn thành một mối, sau đó lại dùng một sợi chỉ đỏ buộc chặt lại.

1/ Áo khoác da điều: Điều ở đây không phải chim điều mà là một loài thú có lông mịn, theo hình ảnh mà nhìn thì có vẻ giống rái cá.

50. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 50

Bái đường xong, Dương Liên lại lấy thêm rượu ra, Đông Phương Bất Bại đến nhà bếp làm mấy món ăn, hai người liền cùng nhau nâng cốc đối ẩm một phen, bất quá Đông Phương Bất Bại vẫn nhớ rõ bộ dạng uống say lần trước của Dương Liên, vì vậy lần này quả đoán chỉ cho hắn uống hai chung, phần còn lại đều dốc vào trong miệng mình.

Đông Phương Bất Bại uống cạn hai bầu rượu, ngoại trừ trên mặt ửng hồng ra thì không có gì khác biệt, bất quá thần tình cũng là phi thường thỏa mãn. Bởi vì tối hôm qua hai người náo động rất lâu nên hôm nay chỉ là an tĩnh ôm nhau tùy ý trò chuyện, thỉnh thoảng lại hôn môi một chút.

Dương Liên và Đông Phương Bất Bại cứ ở lại Thanh Hà trấn như vậy, hai người cũng quảng hết chuyện của Nhật Nguyệt thần giáo ra sau đầu, mãi đến khi Lục tử xuất hiện trước mặt lần nữa.

Lúc Lục tử đến cầu kiến về mặt cực kỳ hốt hoảng, sở dĩ Đồng trưởng lão biết giáo chủ đã xuất quan hoàn toàn đều do gã không cẩn thận nói lộ ra. Tuy rằng Dương tổng quản cũng không cần dặn không được tiết lộ tin tức này, thế nhưng người có đầu óc vừa nghĩ liền biết bây giờ hai người họ tuyệt đối không muốn bị người ngoài quấy rối. Chỉ là hôm qua lúc Đồng trưởng lão hỏi về tung tích của Dương tổng quản, gã thấy thần sắc bất mãn của Đồng trưởng lão liền hoảng hốt không dám giấu giếm mà nói ra tin tức giáo chủ đã xuống núi cùng Dương tổng quản. Vì vậy ngày hôm nay gã liền bị phái đi mời Dương tổng quản và giáo chủ hỏi giáo, còn lý do Đồng trưởng lão không đến chẳng phải là vì lão biết giáo chủ không muốn bị người quấy rối nên bản thân không chạy ra làm pháo hôi mà thế gã vào sao.

“Lục tử, sao người lại tới đây.” Dương Liên đang cầm một mâm chén đĩa vừa mới ăn xong bước về phía nhà bếp đã thấy Lục tử đứng lấp ló trước cửa.

Quả nhiên, khi ở cùng giáo chủ Dương tổng quản liền rất cực khổ. Lục tử nhìn thấy Dương Liên bưng mâm chén đĩa thì trong lòng không khỏi cảm thán một câu, lập tức chạy qua tiếp nhận thứ trên tay Dương Liên. “Dương tổng quản... Đồng trưởng lão phân phó ta đi gọi tổng quản trở lại.”

Dương Liên nhìn Lục tử cầm lấy mâm chén đĩa bước vào nhà bếp tẩy rửa thì cũng vui vẻ, dù sao hắn cũng không cần động thủ, chỉ là khi nghe câu nói của đối phương thì hơi nhíu mày: “Đồng trưởng lão có nói là việc gì không?”

“Thuộc hạ cũng không biết.” Lục tử chột dạ cúi đầu chăm chú rửa chén, không dám ngẩng mặt nhìn Dương Liên.

Dương Liên sờ sờ cằm, bất đắc dĩ gật đầu. “Được rồi, sau khi thu thập xong thì đi chuẩn bị xe ngựa, ta vào giáo chủ sẽ cùng nhau trở về.”

Khối đá treo trong lòng rốt cục cũng buông xuống, Lục tử lặng lẽ thở phào một cái rồi lên tiếng đáp ứng.

Khi Dương Liên về đến phòng ngủ liền thấy Đông Phương Bất Bại đang ngồi thêu bên cửa sổ, mấy hôm nay Đông Phương Bất Bại liên tục đem chăn đệm, áo gối, màn cửa các loại trong phòng ra thêu. Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại vui vẻ cũng để tùy ý y náo động.

“Lục tử tới...” Đông Phương Bất Bại lên tiếng hỏi, động tác trên tay không chậm lại chút nào.

Dương Liên bước đến ngồi xuống bên cạnh y. “Ừ, chúng ta cũng phải trở về rồi.”

“Được...” Động tác của Đông Phương Bất Bại vẫn không chậm lại, chỉ bằng quơ đồng ý, việc này làm cho Dương Liên không khỏi giật mình. Trước đây chỉ cần nhắc đến về giáo thì về mặt của Đông Phương Bất Bại liền trở nên xấu đi, vì sao lần này lại bình tĩnh như vậy, tựa hồ như đã chuẩn bị trước.

Đông Phương Bất Bại thu hồi kim chỉ trên tay, lại xoay người thu thập vật dụng lên đường, khi nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Dương Liên thì mỉm cười nhéo nhéo quai hàm của hắn. “Lần này quay về cũng vừa lúc giao lại cái ghế giáo chủ này.”

Dương Liên nắm lấy bàn tay Đông Phương Bất Bại, lại rướn người hôn lên khóe miệng y một cái. “Đông Phương muốn để cho ai đảm nhiệm vị trí này?”

“Mấy vị trưởng lão đều là người có kinh nghiệm, mấy năm nay ta cũng không hề bạt ai, trong đám hậu bối dường như không có ai đáng chú ý, vì vậy vị trí này chỉ có thể giao lại cho các vị trưởng lão chấp chương, sau đó để cho bọn họ tuyển chọn người thích hợp đảm nhiệm. Mà trong mấy vị trưởng lão hiện tại, ta xem ra cũng chỉ có Đồng đại ca là có thể đảm nhiệm đại quyền.”

Dương Liên suy tư trong chốc lát rồi cũng tỏ vẻ đồng ý. “Ừ, ta cũng phát hiện Đồng trưởng lão trong thâm tâm có tinh tế, để người này đảm nhiệm ngôi vị giáo chủ hẳn là không thành vấn đề.”

Dương Liên lại giúp Đông Phương Bất Bại thay đổi xiêm y, lúc hai người ra ngoài thì Lục tử đã sớm chuẩn bị xong xe ngựa, bọn họ liền khóa cửa rồi đi.

“Được rồi, lần trước khi Tả Lãnh Thiền phái người đến cũng là do Đồng trưởng lão xử lý.” Lúc ngồi trên xe ngựa, Dương Liên chợt nhớ đến việc của Tả Lãnh Thiền lần trước, liền kể lại chuyện này.

“Ừ, Đồng đại ca đích xác suy nghĩ chu đáo.” Đông Phương Bất Bại gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

” Nhạc Bất Quần thì sao? Cứ để Tả Lãnh Thiền trực tiếp giết đi không phải là tốt rồi?”

“Hắn là Tả Lãnh Thiền sẽ không tự mình động thủ, hắn còn muốn mượn tay chúng ta tiêu diệt Nhạc Bất Quần, tìm lại danh dự cho bản thân một lần nữa.”

“Tả Lãnh Thiền là chân tiểu nhân, Nhạc Bất Quần lại là ngụy quân tử, người nói xem hai người này đều tự cho mình là đúng, luôn thích đối nghịch với chúng ta. Thực sự là rất buồn cười.” Dương Liên bất đắc dĩ thở dài, hắn nằm trên xe ngựa vừa cười vừa nói.

“Chân tiểu nhân, ngụy quân tử, Liên đệ nói thật đúng là chuẩn xác.” Đông Phương Bất Bại cũng bị miêu tả này của Dương Liên chọc cho mỉm cười.

Lúc hai người vừa về đến Hắc Mộc Nhai đã bị mọi người ủa ra nghênh tiếp, Dương Liên đứng ở phía sau không khỏi nín cười, nếu như những người này biết giáo chủ mà bọn họ tâm tâm niệm niệm trở về lần này là muốn giao ra bảo tọa, phỏng chừng tất cả đều phải hỏng mất.

Đến khi Đông Phương Bất Bại thành công đuổi mọi người đi mà quay về thư phòng, Đồng Bách Hùng và Văn trưởng lão liền nhanh chóng cầu kiến.

“Giáo chủ, mấy hôm trước có thám tử báo lại, Nhạc Bất Quần đã triệu tập chương môn các phái đi Tư Quá Nhai của Hoa Sơn, nói là muốn công khai võ công bên trong cho mọi người nâng cao thực lực của Ngũ Nhạc kiếm phái, sau đó liền kết đánh lên Hắc Mộc Nhai.” Văn trưởng lão dâng lên vài tờ giấy, nói.

“Nhạc Bất Quần? Không phải hắn đã bị Tả Lãnh Thiền kiềm chế rồi sao?” Dương Liên liền đón lấy mấy mảnh tin báo Đông Phương Bất Bại đã đọc xong lên xem.

“Dương Liên Đình...” Sắc mặt Văn trưởng lão đen lại, mở to mắt trừng Dương Liên.

Chỉ là Dương Liên không thèm để ý chút nào, sau khi đọc xong nội dung trong tin báo thì mới thả lại trên bàn, còn quăng cho Văn trưởng lão một ánh mắt khiêu khích.

Văn trưởng lão giận đến mức nghiến răng, hơi liếc nhìn Đông Phương Bất Bại, bị thần sắc thản nhiên của y chấn trụ mà chỉ có thể nín giận đứng ở một bên, càng thêm không dám tỏ ra bất mãn với Dương Liên.

“Vì muốn đả kích Nhạc Bất Quần nên Tả Lãnh Thiền đã công khai việc Nhạc Bất Quần từng lợi dụng Lâm Bình Chi. Thế nhưng đối với đám chương môn kia mà nói, chỉ cần có thể thấy được con đường nâng cao võ công, chỉ sợ cũng không thèm quan tâm Nhạc Bất Quần là lợi dụng hay sát hại Lâm Bình Chi đâu.” Đồng Bách Hùng nhìn Đông Phương Bất Bại nói.

“Xem ra Nhạc Bất Quần vẫn lợi hại hơn Tả Lãnh Thiền một bậc.” Dương Liên sờ sờ cằm, vẻ mặt sâu xa bình luận.

Đông Phương Bất Bại buồn cười liếc nhìn Dương Liên, phát phát tay nói: “Văn trưởng lão lui xuống nghỉ ngơi trước đã, bốn tọa có việc muốn nói với Đồng đại ca.”

Sau khi Văn trưởng lão rời đi, Đông Phương Bất Bại mới chỉnh lại thần sắc, lại gọi Đồng Bách Hùng ngồi xuống.

“Đồng đại ca, mười mấy năm nay đại ca đã cống hiến không ít cho Thần giáo, tiểu đệ cũng vô cùng cảm kích.”

“Đồng Phương huynh đệ, lời này của ngươi quá xa lạ rồi, ta chính là trưởng lão của Thần giáo, những việc này vốn là chuyện trong bốn phận.” Đồng Bách Hùng khoát khoát tay áo, nở nụ cười nói. Đã rất lâu Đồng Phương Bất Bại cũng không nói chuyện với lão như vậy, thật giống như trước đây...

“Đồng đại ca, ta vốn đang muốn thoái vị, mà Đồng đại ca chính là nhân tuyển thích hợp nhất trong lòng ta.” Đồng Phương Bất Bại thấy Đồng Bách Hùng nở nụ cười thì hơi rũ mắt xuống, bàn tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn nói.

Dương Liên hơi xoay đầu về hướng khác, hẳn thật không đành lòng nhìn mặt mũi Đồng Bách Hùng vụn vụn, chỉ có thể cố gắng nén lại ý cười không dám để lộ ra.

“Đồng Phương huynh đệ! Việc này trăm triệu lần không thể...” Đồng Bách Hùng cực kỳ khiếp sợ, nét mặt vừa tràn ngập ý cười cũng lập tức trở nên vụn vụn, gấp tới mức vội vàng đứng dậy.

“Đồng đại ca, mấy năm nay đại ca cũng thấy ta đã cực kỳ phiền chán giáo vụ, nếu Thần giáo còn nằm trong tay ta chỉ có thể bị hủy đi, mà trong lòng ta cũng chẳng cảm thấy vui vẻ gì.”

“Đồng Phương huynh đệ...” Đồng Bách Hùng mở to miệng, lão cũng biết lời này của Đồng Phương Bất Bại nói là sự thật, mấy năm nay đích xác Đồng Phương Bất Bại đã không quản lý giáo vụ nữa, chỉ có mấy tháng gần đây mới xuất hiện trước mặt mọi người, mà những lần đó, lão cũng thấy rõ ràng sự không kiên nhẫn của y. Thế nhưng đối với giáo chúng mà nói, Đồng Phương Bất Bại không chỉ là giáo chủ mà còn là trụ cột tinh thần, danh hào thiên hạ đệ nhất cao thủ đã là định hải thần châm¹ trong lòng trên dưới Nhật Nguyệt thần giáo, là niềm tự hào sâu trong tâm khảm mỗi giáo chúng. Nếu như Đồng Phương Bất Bại rời đi, như vậy Thần giáo...

“Ta biết Đồng đại ca lo lắng chuyện gì, ta sẽ xử lý đám ruồi bọ chính đạo kia trước khi rời đi. Đến lúc đó, ngôi vị giáo chủ này sẽ giao lại cho Đồng đại ca. “

“Thế nhưng đệ tử trong giáo...”

Đồng Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng nhìn Đồng Bách Hùng, thần sắc cực kỳ rõ ràng khiến cho câu nói tiếp theo của lão cũng theo đó tan biến. Đúng rồi, đám giáo chúng kia đối với Đồng Phương Bất Bại mà nói căn bản không xem như lý do lưu lại, từ trước đến giờ bất kỳ ai cũng không thể chi phối hành động của y, ngay cả việc trở thành giáo chủ cũng vậy, hoàn toàn là vì bản thân mình. Như vậy lần rời đi này thì sao? Đồng Bách Hùng hơi liếc nhìn thân ảnh của Dương Liên đang đứng sau lưng Đồng Phương Bất Bại. Lần này cũng là vì bản thân hay là vì cái người đang đứng bên cạnh kia?

“Được rồi, sau này những việc trong giáo vẫn tiếp tục giao cho Đồng đại ca.” Đồng Phương Bất Bại ngồi thẳng người dậy, ánh mắt nhìn về phía Đồng Bách Hùng cũng thêm vài phần ôn hòa.

“Dạ...” Cho dù trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, Đồng Bách Hùng cũng chỉ có thể nuốt ngược vào trong, bởi vì lão biết, Đồng Phương Bất Bại đã muốn đi thì vô luận là ai cũng không thể giữ lại.

Giải quyết xong Đồng Bách Hùng, Đồng Phương Bất Bại thở dài một hơi, thần sắc thoát nhìn giống như thả lỏng rất nhiều, khiến Dương Liên nhìn thấy không khỏi buồn cười, bất quá bản thân hắn cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Đại sự cứ như vậy đã giải quyết xong một mặt, còn về phía Nhạc Bất Quần, Dương Liên vốn cũng chẳng để trong lòng.

“Đã ngồi xe cả ngày rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi.” Dương Liên hơi vịn người một cái rồi đi đến trước mặt Đồng Phương Bất Bại, trực tiếp ôm đối phương vào lòng.

Đồng Phương Bất Bại kinh ngạc một chút rồi cũng mỉm cười ôm lấy Dương Liên, về mặt tràn đầy ý cười.

“Đi ngủ, đi ngủ thôi.” Dương Liên ôm lấy Đồng Phương Bất Bại bước ra khỏi thư phòng, sau đó trực tiếp vận dụng khinh công chạy vào tiểu viện của bọn họ

1/ Định hải thần châm: Tên gốc của gậy như ý trong tay Tôn Ngộ Không, khi dùng trong ngữ cảnh này ám chỉ một người hoặc sự vật rất đáng tin cậy, có thể khiến người ta hoàn toàn thả lỏng khi hiện diện.

51. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 51

Đợi xử lý các việc trong giáo xong, Dương Liên và Đông Phương Bất Bại lập tức rời đi. Đoạn cổ sự Nhạc Bất Quần mời các môn phái lên Tư Quá Nhai hẳn vẫn còn nhớ một chút, trên đường cũng kể lại cho Đông Phương Bất Bại. Theo nguyên tác của Kim lão gia, Nhạc Bất Quần chết ở Tư Quá Nhai, hơn nữa còn là trong tay Nghi Lâm, mà Tả Lãnh Thiên cũng chết tại đó. Chỉ là hiện tại rất nhiều chuyện đều đã có cái biến, Dương Liên cũng không biết liệu kết cuộc cuối cùng có thay đổi hay không? Hơn nữa, trong nguyên tác thì lúc này Nhạc Bất Quần đã trở thành cao thủ đệ nhất vô lâm, điều này nói rõ hiện tại lão đã rất lợi hại.

Hai người chạy thẳng tới Hoa Sơn, quả thực thấy đệ tử của rất nhiều môn phái, bất quá khiến Dương Liên càng kinh ngạc chính là Lệnh Hồ Xung đã nhường lại chức trưởng môn Hằng Sơn, tiếp nhận vị trí đó chính là Nghi Lâm, mà Lệnh Hồ Xung từ sớm đã không biết chạy đi đâu.

Về phần Nhạc Linh San, có người nói nàng đã phát rồ, thấy Nhạc Bất Quần liền nổi giận, nên đã bị lão nhốt lại, hiện tại cũng không biết tình hình thế nào, Dương Liên đoán rằng phỏng chừng nàng đã được Lệnh Hồ Xung mang đi, như vậy không biết hiện tại Nhậm Doanh Doanh lại như thế nào?

“Nghe nói ngày mai là lúc mọi người tiến vào Tư Quá Nhai, Đông Phương, người nói chúng ta cứ ở đây chờ kết quả hay là cũng theo chân mọi người đi xem.” Dương Liên một bên nắm tay Đông Phương Bất Bại không ngừng chà xát, một bên hỏi.

“Liên đệ nghĩ như thế nào?” Ngón tay Đông Phương Bất Bại giật giật, mỉm cười nhìn về phía Dương Liên hỏi.

Dương Liên đã chà xát bàn tay Đông Phương Bất Bại nửa ngày vẫn thấy hoàn toàn lạnh như băng, vì vậy lại tiếp tục sờ sờ mặt Đông Phương Bất Bại, vẫn là lạnh. Hắn nhú nhú mày, trực tiếp kéo người lên giường cởi ngoại bào, sau đó đắp chăn cho cả hai, ôm chặt y vào lòng. “Kỳ thực không đi cũng được, ta chỉ sợ cuối cùng lại xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, dù sao Nhạc Bất Quần đến giai đoạn này đánh bậy đánh bạ cũng được cái danh đệ nhất thiên hạ.”

“Đệ nhất thiên hạ...” Đông Phương Bất Bại nghe xong lời này của Dương Liên thì hí mắt lại một chút, thần tình khẽ biến đổi.

“Ách, đương nhiên tiền đề là không tính Đông Phương người vào, có Đông Phương ở đây, cho dù Nhạc Bất Quần gặp vận cứt chó thế nào cũng không thể trở thành đệ nhất thiên hạ.” Dương Liên nghe được ngữ điệu Đông Phương Bất Bại khẽ biến thì chợt nhớ đến sự chấp nhất của y với võ công, vội vàng đổi cách nói khác.

“Hừ... Chúng ta đây liền đi xem, ta cũng muốn xem thử một chút cái đệ nhất thiên hạ này.” Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, thanh âm trong trẻo nhưng lại lạnh lùng.

Dương Liên thầm nhủ một tiếng nguy rồi, chỉ đành im lặng nhượng mày, vốn bọn họ có thể không phí công phu, chỉ cần ngồi đó ngư ông đắc lợi, thế nhưng bây giờ phỏng chừng nếu Đông Phương Bất Bại không so đấu vài chiêu với Nhạc Bất Quần thì không cam lòng.

“Người đứng là một kẻ võ si...” Dương Liên bất đắc dĩ nhéo nhéo bàn tay của Đông Phương Bất Bại, hắn còn nghiêng đầu cắn một cái không nặng không nhẹ lên má y. “Lạnh như vậy...” Dương Liên nhú nhú mày, hận không thể vùi cả người Đông Phương Bất Bại vào trong chăn.

“Ta không lạnh.” Cả người Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên ôm vào trong ngực sưởi ấm không thể cử động, chỉ có thể buồn cười nói.

“Ta biết người không lạnh, thế nhưng ta chạm vào lại cảm thấy khó chịu...” Dương Liên lại lấy thêm hai tấm chăn, trực tiếp cởi y phục của cả hai, ôm thân thể lạnh như băng của Đông Phương Bất Bại vào lòng, còn khiến mình run rẩy một trận. “Nếu như hiện tại là mùa hè, phỏng chừng ôm vào sẽ thoải mái hơn rất nhiều.” Dương Liên dùng tay xoa xoa thân thể của Đông Phương Bất Bại, cười hì hì nói.

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Dương Liên một chút rồi trực tiếp nhét tay vào trong ngực hắn, chân cũng gác lên đùi hắn, nếu thích sưởi ấm thì cứ sưởi đến cùng, kỳ thực ấm áp cũng khiến y thoải mái hơn. Đông Phương Bất Bại nghĩ như vậy liền trực tiếp co vào lòng Dương Liên, gương mặt lạnh như băng của y cũng dán lên người đối phương, hai mắt từ từ nhắm lại.

Đợi đến khi Dương Liên rút cuộc cũng sưởi ấm được khối băng trong ngực thì Đông Phương Bất Bại đã ngủ mất từ lâu, Dương Liên nghiêng đầu hôn nhẹ lên mặt y, hai tay cũng vòng qua cơ thể đối phương siết lại. “Ôm như vậy mới cảm thấy thoải mái.” Dương Liên mỉm cười lầm bầm một câu, sau đó cũng bắt đầu ngủ.

Ngày hôm sau, khi Dương Liên còn đang mơ màng ngủ đã bị Đông Phương Bất Bại trong lòng gọi dậy, sau khi ôm chặt người một lúc lâu hắn mới mơ hồ mở mắt ra. “Làm gì dậy sớm như thế.” Dương Liên thấp giọng hỏi.

“Ngày hôm nay muốn đi Tư Quá Nhai ở Hoa Sơn.” Cả người được sưởi đến cực kỳ ấm áp, Đông Phương Bất Bại mỉm cười nép vào lòng Dương Liên, còn dùng tay xoa xoa mặt hắn, giúp hắn tỉnh dậy.

“A... Tư Quá Nhai? Không đi có được không, bên ngoài lạnh như vậy, cứ để những kẻ ngốc kia đi là được, chúng ta ngủ một giấc trước đã.” Dương Liên bị bàn tay của Đông Phương Bất Bại xoa xoa một chút trái lại càng thêm buồn ngủ, kéo người về một chút, hai mắt từ từ nhắm lại, mơ hồ nói.

“Không được, hôm qua đã nói chúng ta phải gặp Nhạc Bất Quần mà, lần trước trong đại hội võ lâm ta phát hiện nội lực của lão đã rất mạnh, tuy nói lão tu tập Tịch Tà kiếm phổ, bất quá trong khoảng thời gian ngắn mà có thể luyện ra như vậy coi như cũng không thể khinh thường. Tịch Tà kiếm phổ của Nhạc Bất Quần chính là trong nhu có cương, trong kiếm phổ hắn là không ghi lại quá nhiều cách tu tập nội lực, thế nhưng nội lực của lão lại cực mạnh, ban đầu khi ta tu tập Quỷ Hoa bảo điển chính là phải phế đi một thân tu vi sẵn có, tình huống này của Nhạc Bất Quần thật rất kỳ quái... lẽ nào lão dùng nội lực của Hoa sơn để tu tập Tịch Tà kiếm phổ...” Nói đến đây, ánh mắt của Đông Phương Bất Bại lại sáng lên.

“Không sai, Nhạc Bất Quần chính là dùng nội công của Hoa sơn phối hợp với Tịch Tà kiếm phổ, ta còn nhớ Tử Hà thần công của Hoa sơn được võ lâm xưng là nội công tâm pháp thượng thừa, nếu Nhạc Bất Quần thật sự làm như vậy, ta đây liền phải đi xem một chút.” Đông Phương Bất Bại híp mắt dốc lòng phân tích, càng lúc càng kiên định với ý định tỷ thí cùng Nhạc Bất Quần, nào ngờ lúc quay đầu nhìn Dương Liên đã thấy đối phương ngủ mất, phông chừng những lời vừa rồi mình nói hắn cũng không nghe được bao nhiêu.

“Liên đệ...” Sắc mặt Đông Phương Bất Bại hơi thay đổi, dùng sức bóp quai hàm của Dương Liên, ngữ điệu cũng âm trầm hẳn đi.

Dương Liên vừa xoa mặt, vừa nhanh chóng mặc y phục, vừa rồi Đông Phương Bất Bại thực sự là rất dùng sức, hiện tại phần hàm của hắn đã đỏ rần. Đến khi thay y phục xong, Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại cũng đang mặc quần áo thì vội vàng đưa cái áo khoác da điều màu tím kia sang lấy lòng. “Mặc cái này đi, hôm nay bầu trời âm u như vậy, phông chừng sẽ có tuyết rơi.”

Đông Phương Bất Bại tùy ý để Dương Liên mặc quần áo cho mình rồi hừ nhẹ một tiếng ngồi vào trước gương, Dương Liên vội vàng cười hi hi cầm lược lên chải tóc cho y.

Lúc này tâm tình của Đông Phương Bất Bại mới trở nên tốt đẹp, y đứng dậy sờ sờ mặt của Dương Liên, còn xoa xoa phần mặt ửng đỏ của hắn.

“Xoa xoa không có tác dụng, Đông Phương hôn một cái thì tốt rồi.” Dương Liên thấy tâm tình Đông Phương Bất Bại đã trở nên tốt đẹp thì vội vàng trưng ra bộ mặt vô lại của mình.

Đông Phương Bất Bại chỉ hận không thể nặng tay thêm một chút, nhìn thấy bộ dạng mặt dày này của Dương Liên cũng chỉ đành bật cười, sau đó quả thực bước đến hôn nhẹ lên mặt y, nhất thời cả người Dương Liên tràn đầy ý cười.

Đợi hai người rửa mặt chải đầu xong lại xuống sảnh của khách *** dùng điểm tâm, sau đó mới từ từ đi đến Tư Quá Nhai của Hoa Sơn.

“Chỗ này cũng không tiện đi vào, dù sao bọn họ chỉ có mười mấy người, lại còn quen biết nhau.” Dương Liên đứng cùng Đông Phương Bất Bại trên một mỏm núi có thể thấy được toàn cảnh của Tư Quá Nhai, hắn nhìn kỹ tình hình bên kia một chút rồi nói.

“Cũng không cần vội vã, trước tiên chúng ta đi hái phỏng một người khác.” Ánh mắt Đông Phương Bất Bại lướt qua Tư Quá Nhai nhìn về phía xa xa, khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

“Một người khác, người đang nói... Phong Thanh Dương, lần trước...” Dương Liên cũng híp mắt lại, hẳn nhớ đến lần trước Đông Phương Bất Bại từng bị Phong Thanh Dương đả thương, lúc đó Đông Phương Bất Bại chỉ luyện bản thiếu của Quỷ Hoa bảo điển, lần này đã sửa thành bản chính, muốn đối phó Phong Thanh Dương hẳn là không quá khó khăn, vì vậy hắn liền gật đầu, “Được...”

Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên đồng ý thì tung người dùng khinh công bay về phía trước, Dương Liên theo sát đằng sau. Đông Phương Bất Bại dựa theo ký ức lần trước, rất dễ dàng tìm đến nơi ở của Phong Thanh Dương.

“Khách nhân từ phương nào tới?” Đông Phương Bất Bại và Dương Liên vừa đứng vững đã nghe một đạo thanh âm hùng hậu mang theo nội lực truyền vào tai hai người, nếu có kẻ thứ ba ở đây nhất định sẽ không nghe được những lời này. Dương Liên âm thầm cả kinh, rốt cuộc ẩn tượng về Phong Thanh Dương lại bổ sung thêm một điểm, người này rất lợi hại.

Đông Phương Bất Bại bước một bước đứng chắn trước người Dương Liên, thanh âm của Phong Thanh Dương cũng theo đó mà tan biến, dù Dương Liên có cố gắng cũng không nghe được chút nào, mà Đông Phương Bất Bại chỉ trầm mặc đứng đó, nhất thời bốn phía tĩnh lặng, Dương Liên đoán rằng phỏng chừng Đông Phương Bất Bại cũng đang dùng nội lực đối thoại với Phong Thanh Dương đi, cái tình hình này thoạt nhìn vô cùng quỷ dị mà.

Quả thực, chỉ chốc lát sau Phong Thanh Dương đã bước ra, một tay đặt sau lưng một tay vuốt nhẹ chòm râu bạc trắng.

“Nguyên lai là Đông Phương giáo chủ...” Phong Thanh Dương cao giọng cười, khí định thần nhàn đứng đó, lão khẽ đảo mắt nhìn về phía thanh niên tuấn lãng sau lưng Đông Phương Bất Bại, vừa nhìn đã biết người thanh niên này võ công tầm thường, bất quá căn cơ nội lực rất vững chắc, tựa hồ...

“Hãy bớt sàm ngôn đi, lần trước bất phân cao thấp, hôm nay bốn tọa đến đây để quyết trận thắng bại.” Đông Phương Bất Bại rõ ràng cảm thấy ánh mắt của Phong Thanh Dương đặt lên người Dương Liên, vì vậy trong lòng có chút không vừa ý, lập tức vận khởi nội lực vào thanh âm, xung kích về phía đối phương.

“Ha ha ha, Đông Phương giáo chủ là người ngay thẳng, lão phu đã quy ẩn nơi này hơn mười năm, những cao thủ có thể gặp được cũng không nhiều lắm, trước sau chỉ có ba người, cũng không phải thường xuyên thấy mặt. Chỉ là chưa từng nghĩ đến mới không bao lâu đã có thể gặp lại Đông Phương giáo chủ, quả là hay lắm, tốt lắm.”

“Nguyên lai cũng là một võ sĩ...” Dương Liên nghe Phong Thanh Dương nói vậy liền lắc đầu, quả là loại người có thể tiến vào mắt Đông Phương Bất Bại.

“Võ sĩ... Ha ha, như vậy là tiểu huynh đệ không hiểu rồi, hiện nay cao thủ khó tìm, nếu như có may mắn gặp được một lần trong đời đó chính là vận khí một kiếp.”

“Đúng là như thế...” Phong Thanh Dương vừa nói lời này thì Đông Phương Bất Bại đã gật đầu tán thành.

“Đông Phương giáo chủ... vậy thì mời...” Trong ánh mắt của Phong Thanh Dương hiện lên một tia thỏa mãn, phất phất tay áo với Đông Phương Bất Bại, tiện thể duỗi tay một cái, trên tay đã có thêm một nhánh cây còn nguyên lá.

Lập tức, trong mắt Đông Phương Bất Bại lóe lên tinh quang, bản thân cũng tiến lên một bước.

Dương Liên thấy vậy liền bước đến giúp Đông Phương Bất Bại cởi áo choàng da điều trên người xuống, hiện tại cho dù là một chút vướng bận cũng không nên để lại trên người Đông Phương Bất Bại. Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn không nén được lên tiếng dăn dò. “Cẩn thận một chút...”

“Ừ...” Vừa rồi rõ ràng thần sắc còn lạnh lẽo, thế nhưng khi Dương Liên lên tiếng thì Đông Phương Bất Bại liền quay đầu nhìn hắn, ánh mắt mang theo mấy phần nhu hòa.

Phong Thanh Dương nhướn mày nhìn động tác giao lưu của hai người trước mặt, trong lòng thoáng qua một tia cực kỳ kinh ngạc, bất quá cũng không nói thêm lời nào.

52. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 52

Dương Liên cầm theo áo choàng bước về phía xa, vừa mới đứng vững đã thấy hai thân ảnh vốn còn đang đứng trước mặt hơi lóe lên, sau đó đồng loạt tiêu thất, nhất thời hòn đá trong lòng vừa buông xuống lại nhói lên. Phong Thanh Dương thật sự cực kỳ lợi hại, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người có thể giao thủ với Đông Phương Bất Bại ở cảnh giới như vậy, hơn nữa càng là cao thủ quyết chiến thì nguy hiểm càng lớn, cho dù Đông Phương Bất Bại muốn thủ thắng trước Phong Thanh Dương cũng sợ không phải việc dễ dàng.

Thân ảnh của Đông Phương Bất Bại và Phong Thanh Dương phiêu hốt bất định, Dương Liên phải dùng hết khả năng mới gần như có thể nhìn thấy một chút, dường như tú hoa châm trong tay Đông Phương Bất Bại đang không ngừng đánh lên cành cây Phong Thanh Dương đang cầm... Dương Liên càng nhìn càng cảm thấy hoa mắt, mà tình hình lại càng lúc càng khiến tim của hắn đập thành thịch. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy một Đông Phương Bất Bại như vậy, vẻ mặt lạnh như băng không còn chút sự lười biếng nào ngày trước, ánh mắt sắc bén, giơ tay nhắc chân đều mang theo khí thế khiến hắn động tâm không ngớt.

Song chưởng của hai người vừa chạm vào đã tách ra, Đông Phương Bất Bại và Phong Thanh Dương đều đồng thời lui lại mấy bước, hai người đối diện nhìn nhau nửa ngày, Phong Thanh Dương ném cành cây trong tay xuống nhẹ nhàng vuốt râu, sau đó cười phá lên. “Hay lắm hay lắm, ngày hôm nay thực sự là thống khoái. Không nghĩ tới mới mấy tháng không gặp, võ công của Đông Phương giáo chủ lại tăng tiến không ít, lão phu bội phục.”

Thần sắc Đông Phương Bất Bại khê biến, y cung kính chấp tay cúi chào Phong Thanh Dương, nghiêm túc nói một câu. “Tiền bối cũng vậy.” Từ sau lần y bị Phong Thanh Dương đả thương, mỗi khi luyện võ đều đặc biệt nghiên cứu cách phá giải chiêu thức của người này, suốt mấy tháng mày mò mới phát hiện ra manh mối có thể khắc chế đối phương, lại không ngờ được vừa rồi trong lúc luận võ, Phong Thanh Dương cư nhiên cũng tìm được một bộ kiếm pháp khắc chế lại y, việc này thật sự khiến y cam lòng bội phục.

Dương Liên nhìn thấy vẻ mặt hai người như vậy thì đoán rằng kết quả chính là bất phân thắng bại! Hơn nữa Phong Thanh Dương còn có thể khiến Đông Phương Bất Bại tâm phục khẩu phục.

“Chẳng hay mục đích hôm nay Đông Phương giáo chủ đến đây chỉ là muốn so tài với lão phu?” Bàn tay đặt sau lưng của Phong Thanh Dương khê vận nội lực khắc chế chân khí đang tán loạn của mình, chỉ là trên mặt vẫn giữ vững bất động thanh sắc cười nói.

“Thực không dám giấu giếm, hôm nay bốn tọa đến đây thực sự là muốn mượn chỗ của tiền bối dùng một lát.” Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng nói, tầm mắt lại dời về phía Dương Liên đang đứng.

Trên mặt Phong Thanh Dương lộ ra vẻ do dự. “Đông Phương giáo chủ, phái Hoa Sơn và Hắc Mộc Nhai tuy là đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng cũng không đến mức để giáo chủ tự mình ra tay.”

“Phong lão tiền bối yên tâm, chúng ta vốn cũng không định động thủ với Hoa Sơn, lần này đến đây chỉ là do ân oán cá nhân. Nếu như Phong lão tiền bối đã ẩn cư, mong rằng cũng không nên nhúng tay can thiệp.” Bây giờ Dương Liên cũng bình tĩnh đại ngộ, ban đầu Lệnh Hồ Xung bị giam ở Tư Quá Nhai cũng có duyên gặp gỡ Phong Thanh Dương, như vậy rõ ràng từ chỗ của lão có đường bí mật đến đó, không trách Đông Phương Bất Bại lại cố ý đến tìm người trước.

Phong Thanh Dương nhìn về phía Dương Liên, trong lòng âm thầm cười khỏ, hiện tại cho dù lão muốn đứng ra, sợ rằng cũng không có kết quả gì tốt, bất quá nếu đã là ân oán cá nhân, lại không nguy hại gì cho Hoa Sơn, thì lão cũng không muốn can thiệp làm gì, vì thế liền thở dài gật đầu. “Một lão già như ta còn có thể nói cái gì chứ, xin giáo chủ cứ tự nhiên.” Nói xong liền quay người phát tay, thân ảnh hơi nhoáng lên một chút rồi lập tức biến mất.

Đợi đến khi Phong Thanh Dương đã rời xa, thân hình Đông Phương Bất Bại khê động, nặng nề ho khan hai tiếng.

“Đông Phương... người bị thương?” Thấy biểu hiện của Đông Phương Bất Bại như vậy, nhất thời Dương Liên cả kinh trong lòng, vội vàng bước qua đỡ lấy người hỏi han.

Khóe miệng Đông Phương Bất Bại nhếch lên, thần sắc cũng khá tái nhợt, bất quá y lại tỏ ra vui mừng không thôi liếc nhìn về phía Phong Thanh Dương rồi đi, giọng nói khá hả hê: “Ta chẳng qua chỉ là khí

huyết hỗn loạn một chút, không có gì đáng ngại, nhưng phỏng chừng Phong Thanh Dương cũng không quá dễ chịu.” Nói xong lại nhớ đến bộ dạng cổ nén vừa rồi của Phong Thanh Dương mà không nhịn được cười ra tiếng.

Dương Liên giận tới mức cắn răng, nhìn Đông Phương Bất Bại vừa cười vừa ho khan mà không biết nên nói cái gì.

“Liên đệ... khụ, người giận rồi.” Đông Phương Bất Bại ngừng cười, nhìn thấy biểu tình khó chịu của Dương Liên thì kéo kéo tay hắn.

Dương Liên rút tay về, lại phủ áo choàng lên người Đông Phương Bất Bại, tuy rằng hắn rất tức giận, bắt quả thấy Đông Phương Bất Bại cao hứng như vậy cũng không thốt được lời trách cứ nào, chỉ đành nắm lấy bàn tay của y, bất đắc dĩ nói: “Người nha...”

Đông Phương Bất Bại mỉm cười, y biết Dương Liên không tức giận thì tâm tình liền trở nên thật tốt.

Đông Phương Bất Bại và Dương Liên lại cùng nhau tìm kiếm một vòng, rốt cuộc cũng nhìn thấy một cái lối đi, đợi ra khỏi đường hầm đã nhìn thấy mình ở bên trong Tư Quá Nhai, mới bước thêm vài bước liền nghe thấy tiếng đánh nhau từ xa vọng tới.

“A... Nhạc Bất Quần, người đúng là một tên tiểu nhân hèn hạ, ta nhất định không buông tha người. Con mắt của ta... Con mắt của ta! !”

Chỉ thấy Tả Lãnh Thiền đang dùng tay bịt lấy đôi mắt chảy máu của mình, còn quỳ trên mặt đất thống khổ rên rỉ, mà Nhạc Bất Quần lại chấp tay sau lưng, bàn tay giấu sau y phục, thần sắc áy náy nhìn Tả Lãnh Thiền.

“Tả chưởng môn, Nhạc mỗ thật sự không muốn khiến người bị thương, chỉ là lúc này người ra chiêu hung ác không chút lưu tình, Nhạc mỗ bất quá chỉ muốn tự vệ mà thôi. Bất quá người yên tâm, đợi đến khi ra ngoài, ta nhất định sẽ tìm danh y khắp nơi trị liệu cho người.”

Dương Liên và Đông Phương Bất Bại đứng trong một góc khuất kinh ngạc nhìn tình huống trước mắt, theo nguyên tắc thì Tả Lãnh Thiền vốn đã bị mù trong võ lâm đại hội, sau đó mới hợp mưu cùng người khác ám toán Nhạc Bất Quần và người của Ngũ Nhạc kiếm phái. Mà hiện tại Tả Lãnh Thiền lại đợi đến khi lên Tư Quá Nhai mới bị Nhạc Bất Quần chọc mù mắt, như vậy khẳng định hắn không thể ám toán Nhạc Bất Quần rồi. Dương Liên lại quét mắt tìm kiếm lần nữa, hoàn toàn không thấy Lệnh Hồ Xung, chứ đừng nói đến Nhậm Doanh Doanh.

Nghi Lâm đã đến từ sớm, Điền Bá Quang vẫn đi theo phía sau nằng như cũ, Nghi Lâm đang dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tả Lãnh Thiền, mà Điền Bá Quang lại nghiêng ngả nhìn Nhạc Bất Quần.

“Quỳ Hoa Bảo Điển...” Điền Bá Quang nhìn Nhạc Bất Quần nửa ngày, đột nhiên ánh mắt sáng lên hô to.

“Bất Giới, người nói cái gì?” Nghi Lâm sững sờ nhìn Điền Bá Quang, mà chúng chưởng môn lại càng nghi hoặc vạn phần. Mọi người đều biết, Quỳ Hoa Bảo Điển chính là võ công độc môn của Đông Phương Bất Bại, hiện giờ Điền Bá Quang lại hô to lên là có ý gì?

“Nếu như ta không nhìn lầm, chiêu thức vừa rồi Nhạc chưởng môn đã dùng rất tương đồng với giáo chủ ma giáo Đông Phương Bất Bại, mà ngày đó vừa lúc hai vị sư thái Định Nhân, Định Dật cũng gặp nạn dưới chiêu thức này. Đông Phương Bất Bại thân là giáo chủ một giáo, ta thật sự nghĩ không ra lý do khiến y phải hạ sơn tự mình sát hại hai vị sư thái, mà thời điểm hai vị sư thái ngộ nạn là đang trên đường đến Thiếu Lâm tự cầu tình cho Nhậm tiểu thư, khi đó vừa lúc Nhạc chưởng môn cũng đang ở phụ cận.”

Một phen giải thích này của Điền Bá Quang lập tức khiến cho Nghi Lâm kinh hãi, nằng dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn về phía Nhạc Bất Quần, mà chúng chưởng môn cũng là vẻ mặt khiếp sợ.

“Quỳ Hoa Bảo Điển... Ha ha ha, ta đã hiểu rồi, Nhạc Bất Quần, hóa ra Tịch Tà kiếm phổ người dùng thủ đoạn dâm tiện đoạt từ tay Lâm Bình Chi hóa ra chính là... chính là Quỳ Hoa Bảo Điển, như vậy người sở hữu Quỳ Hoa Bảo Điển lại là...” Tả Lãnh Thiền vừa nói đến đó đột nhiên thần sắc chấn động ngay người đương trường, hắn đột nhiên hiểu ra rất nhiều việc, thần sắc cũng theo những giác ngộ đó mà biến hóa khôn lường, bất quá khi hắn nói đến một câu cuối cùng liền im bặt mà ngã ra đất. Lúc mọi người đổ xô sang nhìn thì

mới phát hiện giữa trán của hắn xuất hiện một điểm đỏ, người đã từng nhìn thấy võ công của Nhạc Bất Quần liền biết được hung khí chính là một cây kim khâu.

“Không phải ta làm...” Nhạc Bất Quần nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của mọi người thì biến sắc, cắn răng nói.

“Là bốn tọa.”

Một thanh âm lạnh lùng bất chợt vang lên, toàn trường thất kinh, vừa nhìn sang đã thấy hai bóng người bước ra từ trong góc tối, một người mặc áo choàng da điều màu tím, một người mặc y phục lông xám tro, thoạt nhìn giống như con nhà phú quý chứ không giống người trong giang hồ, bất quá đến khi nhìn rõ bộ dạng đối phương thì sắc mặt mọi người liền đại biến. Hai người kia nếu không phải giáo chủ ma giáo Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình thì còn ai nữa.

“Đông Phương Bất Bại.” Có một người kinh ngạc hô lớn khiến toàn trường giật mình tỉnh lại, lập tức đặt tay lên vũ khí của bản thân, tiến vào trạng thái đề phòng.

Ánh mắt của Đông Phương Bất Bại đảo qua một lượt những người trong phòng, cuối cùng dừng lại ở Nhạc Bất Quần.

“Nhạc Bất Quần, nghe nói ngươi luyện được Tịch Tà kiếm phổ của Lâm gia, mà Tịch Tà kiếm phổ lại tương ứng với Quỷ Hoa Bảo Điển của giáo ta, thánh vật của bốn giáo há có thể để tiểu nhân như ngươi học được.”

Đông Phương Bất Bại vừa nói ra lời này cũng gián tiếp chứng minh giả thuyết vừa rồi của Điền Bá Quang, nhất thời mọi người đều mở to mắt nhìn về phía Nhạc Bất Quần, đối với hình tượng quân tử của hắn càng là âm âm sục sục. Mà lúc này Nhạc Bất Quần đã tỏ ra vẻ ác liệt, đồng thời trong lòng cũng ngạc nhiên không kém, nếu như Tịch Tà kiếm phổ tương ứng với Quỷ Hoa Bảo Điển, như vậy Đông Phương Bất Bại cũng là...

Nhạc Bất Quần nghĩ đến đó liền dùng ánh mắt dò xét nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy da mặt của y cực kỳ mịn màng, mà hầu kết cũng nhỏ bé đến gần như bằng phẳng, hắn lại nhớ đến thanh âm của Đông Phương Bất Bại tựa hồ cũng được cố ý đè thấp giống mình, trong lòng nhất thời tỉnh ngộ. Như vậy Đông Phương Bất Bại cũng không khác gì mình...

“Cái tên hỗn trướng...” Dương Liên nhìn thấy Nhạc Bất Quần dùng ánh mắt dò xét nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, sau đó lại lộ ra thần sắc chợt hiểu liền biết lão đã phát hiện được bí mật thân thể của Đông Phương Bất Bại, hắn liền cau mày mắng to một tiếng, trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Ta phải giáo huấn y một chút.” Dương Liên quay lại dặn dò Đông Phương Bất Bại một tiếng, sau đó rút kiếm ra tung người nhảy xuống trước mặt Nhạc Bất Quần.

Đông Phương Bất Bại vừa rồi bị ánh mắt quan sát của Nhạc Bất Quần làm cho chán ghét, y vừa muốn động thủ đã nghe Dương Liên mắng to, vừa quay đầu nhìn lại thì nghe đối phương dặn dò một câu rồi lập tức lao xuống. Đông Phương Bất Bại sững sốt một chút rồi mới hiểu được, khoe miệng không tự chủ được cong lên lộ ra một nụ cười.

“Không được dùng con mắt ghê tởm của ngươi nhìn Đông Phương.” Dương Liên hung hãn quát Nhạc Bất Quần, vừa dứt lời cũng bắt đầu động thủ.

Nhạc Bất Quần đầu tiên là sững sốt, khi phản ứng lại thì cũng cảm thấy căm tức, nhanh chóng phản kích.

“Ha hã, không nghĩ tới, đường đường giáo chủ ma giáo cư nhiên cũng là một hoạn quan.” Trong lúc đang giao thủ, Nhạc Bất Quần cũng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của chúng chương môn đang có mặt, lão liền biết cho dù hôm nay Đông Phương Bất Bại có giết chết mình tại đây cũng sẽ không có ai ra tay ngăn cản, nhất thời tâm niệm chợt động, tiến đến gần bên tai Dương Liên, nhỏ giọng thì thầm.

“Ngươi... muốn chết.” Câu nói vừa rồi của Nhạc Bất Quần càng khiến Dương Liên cảm thấy giận dữ, hắn nắm chặt thanh kiếm trong tay, vận đầy nội lực đâm đến.

Nhạc Bất Quần vừa tránh né lưỡi kiếm của Dương Liên vừa tìm kiếm cơ hội. Với thực lực hiện tại của Dương Liên, muốn đả thương Nhạc Bất Quần dĩ nhiên khá cố sức. Nhạc Bất Quần dễ dàng dùng kim khâu chặn đứng lưỡi kiếm của Dương Liên, lão lại vận nội lực truyền âm cho hắn: “Nếu như không muốn tất cả mọi người biết Đông Phương Bất Bại là một hoạn quan, thì phải thả ta đi.”

Dương Liên thâm kinh hãi nhìn về phía Nhạc Bất Quần. “Người...”

53. Chi Tái Thế Tình Nhân - Chương 53

“Ta đã thân bại danh liệt, cũng chẳng sợ thêm một chuyện này, bất quá Đông Phương giáo chủ...” Nhạc Bất Quần cười lạnh một tiếng, khiêu khích nhìn Dương Liên.

Dương Liên nắm chặt chuôi kiếm, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nếu như Nhạc Bất Quần công khai việc này, cho dù Đông Phương Bất Bại có giết hết toàn bộ những người ở đây, phỏng chừng cũng sẽ không thoải mái. Dù sao bí mật thân thể kia vẫn là cái gút trong lòng của y, chỉ có khi đối mặt với hắn, Đông Phương Bất Bại mới thả lỏng, bất quá đối với người ngoài...

Bởi vì trong lòng căng thẳng, ánh mắt Dương Liên nhìn về phía Nhạc Bất Quần cũng tối sầm lại, chiêu thức trên tay nhất thời thay đổi, trở nên chẳng chệch như đan võng đánh thẳng về phía Nhạc Bất Quần, mà Nhạc Bất Quần thấy vậy cũng cả kinh, vội vàng dùng kim thủ chống đỡ.

Đông Phương Bất Bại ở bên cạnh nhìn Dương Liên và Nhạc Bất Quần tỷ thí, lúc này bất chợt nhíu mày, vì sao Dương Liên lại dùng chiêu này? Ngày trước trong lúc y dạy võ cho Dương Liên, Dương Liên đã dựa theo phương pháp dùng kim thủ của y mà tạo ra chiêu thức này. Vốn khi xuất chiêu này ra, Dương Liên có thể nhanh chóng tiếp cận y, bất quá đó cũng chỉ là dưới tình huống y nhường nhịn Dương Liên, vì vậy chiêu thức này trước đây cũng chỉ có khi hai người đùa giỡn thì Dương Liên mới xuất ra chọc ghẹo y, sao hiện tại lại lấy ra dùng, Nhạc Bất Quần cũng sẽ không hạ thủ lưu tình giống y.

Trong lòng lo lắng nên Đông Phương Bất Bại lập tức duỗi bàn tay phải, ngón tay khẽ lay động liền thấy hơn mười cây kim thủ nhanh chóng bay ra. Bấy giờ Dương Liên đã tiếp cận Nhạc Bất Quần rất gần, lão thấy tình huống không ổn thì trong lòng cực kỳ kinh hãi, vừa thấy thân thể Dương Liên lộ ra kẻ hở liền lập tức phóng châm, mà Dương Liên cũng chờ đúng lúc này buông thanh kiếm xuống, dùng bàn tay đâm thẳng vào mặt Nhạc Bất Quần.

Trong điện quang hỏa thạch, khi mọi người còn đang hoảng hốt đã thấy Dương Liên dùng một tay nắm lấy cằm Nhạc Bất Quần, còn tay kia vận đầy nội lực đâm vào trong miệng lão, mà mấy cây kim Đông Phương Bất Bại bắn ra khó khăn lắm mới kịp thời đánh rơi mũi kim Nhạc Bất Quần đâm vào trán hắn.

Nhạc Bất Quần thê lương hét thảm một tiếng, trong miệng không ngừng nôn ra máu tươi, Dương Liên lập tức buông tay ra lui về phía sau mấy bước, mà lúc này Đông Phương Bất Bại cũng đã tung người đến bên cạnh hắn, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Liên đệ, người...” Đông Phương Bất Bại nắm chặt vai Dương Liên, sắc mặt âm trầm, nếu như lúc này không phải y nhanh tay hỗ trợ, như vậy Dương Liên nhất định đã...

“Yên tâm, bởi vì ta biết người ở đây nên mới dùng chiêu này.” Cơn đau trên vai truyền đến khiến gương mặt của Dương Liên vặn vẹo, đích xác lúc hắn dùng chiêu thức kia thì trong lòng đã tính tới Đông Phương Bất Bại đang chăm chú quan sát y và Nhạc Bất Quần, khẳng định sẽ nhanh chóng phát hiện hắn gặp nguy hiểm, cũng nhất định sẽ ra tay hỗ trợ. Nếu như không phải hoàn toàn tín nhiệm Đông Phương Bất Bại thì Dương Liên cũng không dám làm như vậy.

“...” Nhạc Bất Quần không ngừng nôn ra máu tươi, lão phẫn hận nhìn Dương Liên, nhưng một chữ cũng không thốt ra được, một chiêu vừa rồi của Dương Liên đã trực tiếp bẻ gãy lưỡi của lão, đồng thời cũng khiến lão bị thương không nhẹ.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy bộ dạng của Dương Liên thì biết đối phương không có gì đáng ngại, bàn tay không khỏi thả lỏng một chút, bất quá ánh mắt nhìn về phía Nhạc Bất Quần lại càng thêm âm trầm băng lãnh. Lúc này trong lòng y nào còn nhớ đến việc muốn tỷ thí với Nhạc Bất Quần, mà chỉ còn tràn ngập chán ghét và căm hận. Y cũng không nói thêm bất cứ lời dư thừa nào mà trực tiếp phát tay, hàng trăm cây kim thủ lập tức đâm thẳng về phía Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần nhất thời kinh hãi, lập tức lui về sau muốn dùng kim thủ ngăn trở, đáng tiếc lão vốn không phải đối thủ của Đông Phương Bất Bại, giờ lại còn bị trọng thương, làm sao có thể tránh thoát hàng trăm mũi kim kia, vì vậy chỉ trong nháy mắt toàn thân đều bị kim đâm mà chết.

Tử trạng kinh khủng của Nhạc Bất Quần nhất thời khiến mọi người khiếp sợ, đồng thời sự kiêng kỵ đối với Đông Phương Bất Bại lại càng thêm sâu đậm.

“Lần này chúng ta đến đây chỉ vì Nhạc Bất Quần lén luyện bí tịch của Thần giáo, cũng không phải muốn gây thù chuốc oán với chư môn các phái, mà trước giờ Thần giáo cũng chưa từng có ý định xâm phạm các môn phái khác, hy vọng các vị chư môn tịnh tâm minh xét, đừng để bị người khác lợi dụng nguy hại vô lâm, quấy nhiễu bách tính. Cho đến bây giờ, Nhật Nguyệt thần giáo đều là người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta tất trả lại gấp đôi.” Dương Liên nhân cơ hội này nhìn về phía mọi người trầm giọng cảnh cáo.

Nhất thời mọi người đều trầm mặc, tất cả đều nhìn về phía thi thể của Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần, vũ khí trong tay vốn đang lơ lửng cao cũng từ từ hạ xuống. Dương Liên thấy vậy thì cũng thỏa mãn, lập tức lôi kéo Đông Phương Bất Bại.

“Chúng ta đi thôi!” Dương Liên quay lại nhẹ nhàng nói với Đông Phương Bất Bại, vừa dứt lời đã bị y nắm chặt tay.

Vì vậy hai người liền nghênh ngang rời khỏi trong sự quan sát của quần hùng.

...

Khi vừa về đến khách ***, Dương Liên vội vàng gọi tiểu nhị mang nước nóng lên muốn cùng Đông Phương Bất Bại tắm rửa, bên ngoài thực sự lạnh đến chết người mà. Đợi đến khi hai người bước vào thùng tắm thì ngoài trời cũng bắt đầu đổ tuyết, Dương Liên còn nghĩ may mà đã về sớm.

Sau khi tắm rửa xong, Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại đang nghiêng người nằm trên giường đọc sách, hẳn cũng theo đó cởi ngoại bào ra chui vào trong ổ chăn.

“Thật lạnh quá.” Dương Liên vừa chui vào chăn đã bị lạnh đến run rẩy, Đông Phương Bất Bại đã nằm trong chăn cả nửa ngày mà giường đệm vẫn lạnh lẽo như cũ, một thùng nước nóng vừa rồi hoàn toàn xem như tắm không, vì vậy Dương Liên lại nhích người qua ôm Đông Phương Bất Bại vào trong lòng. “Người ủ chăn không ấm cũng không nói với ta.”

Đông Phương Bất Bại vẫn bình tĩnh đọc sách, mặc cho Dương Liên lôi kéo vẫn tỏ vẻ giống như không hề nghe thấy.

“Đông Phương...” Dương Liên liền rút quyển sách trong tay Đông Phương Bất Bại ra, thế nhưng y cũng liền trực tiếp nhắm mắt lại, không thèm để ý đến hắn.

“Đông Phương, vì sao ngươi không để ý ta.” Dương Liên lay lay người trong lòng, lại hôn lên mặt y một cái hỏi.

Đông Phương Bất Bại mở mắt ra liếc nhìn Dương Liên rồi lại nghiêng đầu sang hướng khác, Dương Liên nhất thời khổ sở, trực tiếp xoay người đè lên Đông Phương Bất Bại, dùng tay xoay mặt đối phương đến đối diện với mình. “Đông Phương...”

Khẽ kêu một tiếng, Dương Liên thấy hàng mi của Đông Phương Bất Bại hơi run run, nhất thời cảm thấy giống như trái tim mình cũng bị bọn chúng cả qua, có chút ngứa cũng có chút tê dại, nhất thời không tự chủ được mà cúi đầu hôn lên đôi mắt người kia.

Cái hôn vừa dứt Dương Liên liền bắt đầu hôn lên mũi, lên má, cuối cùng là lên môi Đông Phương Bất Bại, đầu tiên chỉ là nhẹ nhàng ma sát, sau đó lại dùng lưỡi cạy mở hai cánh môi kia ra, Đông Phương Bất Bại cũng phối hợp mở miệng để đầu lưỡi của Dương Liên dò xét tiến vào.

Dương Liên cứ thế nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Đông Phương Bất Bại, chỉ là càng lúc cử động lại càng thêm kịch liệt... Một lúc lâu sau, nụ hôn cũng đến hồi kết thúc, trước khi tách ra Dương Liên còn cố ý dùng lưỡi liếm nhẹ lên hai cánh môi y, lúc này gò má của Đông Phương Bất Bại cũng đã ửng đỏ, hô hấp trở nên nặng nề, bất quá đôi mắt vẫn khép chặt như cũ.

Dương Liên cười khẽ một tiếng rồi tiếp tục hôn lên cằm Đông Phương Bất Bại, sau đó di chuyển xuống cổ tạo ra không ít dấu vết, lại xuống thêm chút nữa, Dương Liên vừa cõ y phục Đông Phương Bất Bại, vừa không ngừng tạo ấn ký trên ngực đối phương.

Mà Đông Phương Bất Bại càng lúc lại càng không thể tự chủ ưỡn cao thân thể cảm thụ nụ hôn của Dương Liên. Lúc phát hiện nụ hôn của hắn càng ngày càng hạ thấp thì hô hấp của y càng nặng nề hơn, đợi đến khi cảm thấy đôi môi của Dương Liên ở tận bên dưới thì Đông Phương Bất Bại cũng mở bừng mắt ra, vươn tay ngăn đón.

Dương Liên mỉm cười xấu xa gạt tay Đông Phương Bất Bại ra lại tiếp tục hôn xuống, tuy rằng Đông Phương Bất Bại không cảm giác được vui vẻ từ phía trước, bất quá vẫn phải có xúc giác, Dương Liên liền bắt chước động tác hoan ái để kích thích cảm giác của Đông Phương Bất Bại, không bao lâu sau y liền không nhịn được nữa kéo tay của Dương Liên đặt ra phía sau.

Bởi vì Dương Liên bắt chước động tác hoan ái khiến Đông Phương Bất Bại không khỏi hoài niệm vui thích trên thân thể, cũng tưởng niệm cảm giác Dương Liên mang đến.

Dương Liên buông Đông Phương Bất Bại ra, dùng tay mở rộng cho y, cho đến khi cảm thấy được rồi mới từ từ tiến vào.

“Liên đệ...” Ánh mắt của Đông Phương Bất Bại mê ly, y vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Dương Liên, gương mặt y hằng yêu thương mong nhớ.

Dương Liên vẫn tiếp tục kích thích Đông Phương Bất Bại đến tận thời khắc cuối cùng, mà Đông Phương Bất Bại cũng chỉ hừ nhẹ một tiếng, ngay cả phía trước cũng chảy ra một tia dịch thể trắng loáng. Thật ra với cơ thể hiện tại của y, nếu như có kích thích từ phía trước thì vào lúc cao trào cũng sẽ tiết ra dịch thể.

Dương Liên cũng không vội vã rời đi mà chậm rãi hôn lên môi Đông Phương Bất Bại, mãi đến khi y thanh tỉnh lại.

“Đông Phương, đừng bỏ lơ ta... ta làm như vậy là bởi vì ta tin tưởng ngươi, ta biết nhất định ngươi sẽ nhìn chăm chăm vào ta, tựa như ta vẫn luôn nhìn về phía ngươi.”

Mấy câu nói này của Dương Liên thành công khiến Đông Phương Bất Bại cảm thấy trong lòng mềm nhũn, cơn tức giận trong lòng cũng không biết biến mất từ lúc nào, y vươn tay ôm lấy cái cổ của Dương Liên, ngửa đầu hôn lên.

Đợi đến khi cả hai sửa sang xong, Dương Liên nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng của Đông Phương Bất Bại, vẻ mặt tươi cười. “Chỉ có lúc này, Đông Phương mới thật sự là cả người ửng hồng.”

Đông Phương Bất Bại im lặng liếc nhìn Dương Liên rồi mới nghiêng người tựa vào người đối phương, nhắm mắt ngáp dài một cái.

Dương Liên mỉm cười tiếp tục nhẹ nhàng vỗ về lưng của người nọ, rất nhanh Đông Phương Bất Bại đã chìm vào giấc ngủ.

Hai người cứ thế ở lại khách *** vài ngày, mãi đến khi sắc trời tốt hơn mới khởi hành về giáo, mà bởi vì trời lạnh nên Đông Phương Bất Bại cũng hơi ho khan khiến Dương Liên chỉ hận không thể quần y thành một cái bánh chưng, tránh cho Đông Phương Bất Bại bị gió lạnh thổi đến.

Nửa tháng sau, khi vừa quay về Hắc Mộc Nhai, Đông Phương Bất Bại liền trực tiếp tuyên bố thoái vị, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng y và Dương Liên đã cùng rời khỏi Hắc Mộc Nhai quay về Thanh Hà trấn, vứt hết tất cả mọi chuyện lại cho Đồng Bách Hùng.

...

Tại Thanh Hà trấn.

Lúc này Dương Liên đang ngồi bên cạnh bàn, trong tay cầm một quyển sách chăm chú đọc, mà Đông Phương Bất Bại vẫn ngồi bên cửa sổ thêu thùa, mà Dương Liên vốn muốn ra ngoài buôn bán thì trong khoảng thời gian này vẫn chưa hề xuất môn mà chỉ chăm chú đọc sách.

Quyển sách này là hắn tìm được trong đồng di vật của Bình Nhất Chỉ, mỗi khi rảnh rỗi không có chuyện gì làm đều lấy ra xem một chút, mà những phương thuốc Bình Nhất Chỉ viết cho Đông Phương Bất Bại hắn vẫn luôn giám sát đối phương sử dụng. Thời gian lâu dài quả nhiên thân thể của Đông Phương Bất Bại đã

tốt hơn nhiều, vết thương năm đó bị Lệnh Hồ Xung lưu lại cũng đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là khi thời tiết chuyển lạnh vẫn sẽ ho khan mấy ngày khiến Dương Liên lo lắng không ngớt.

Cũng vì như vậy nên Dương Liên mới tự mình đi đến nơi ở của Bình Nhất Chỉ một lần, còn tìm về không ít sách thuốc để nghiên cứu, muốn điều dưỡng thân thể cho Đông Phương Bất Bại. Thật ra cơ thể của Đông Phương Bất Bại cũng đã chịu không ít thương tổn, ngoài một kiếm kia của Lệnh Hồ Xung thì lúc còn trẻ y cũng bị thương không ít lần. Năm đó cánh tay phải của y từng bị Lô Đông thất hổ đánh đến mức suýt nữa phải phế đi, mỗi khi mưa đến đều ầm ầm đau đớn, nhưng cho đến nay Đông Phương Bất Bại cũng không đề cập đến, còn Dương Liên cũng trùng hợp có lần nhớ đến tri thức trong sách thuận miệng hỏi thăm mới biết được.

Vì thế Dương Liên càng thêm thương yêu Đông Phương Bất Bại, hẳn luôn cảm thấy đối phương cả đời đã chịu không ít đau khổ, nếu như mình không thương y thì phỏng chừng không còn ai thương tiếc nữa.

Dương Liên đọc sách đã lâu không tránh khỏi cảm thấy hơi mệt mỏi, khi ngẩng đầu lên lại thấy Đông Phương Bất Bại vẫn còn đang thêu thùa liền bước đến ngăn cản. “Được rồi, người đã thêu rất lâu, nghỉ ngơi một chút đi!”

Đông Phương Bất Bại bất đắc dĩ buông kim xuống, kể từ khi Dương Liên biết tay phải của y đã từng bị thương thì giám sát y lại càng hà khắc, bất quá Dương Liên càng như vậy trong lòng y lại càng thấy ấm áp.

Dương Liên thấy Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn buông kim xuống thì lộ ra nụ cười, hẳn nắm lấy bàn tay của đối phương đặt vào trong ngực mình sưởi ấm.

“Ta nào có yếu ớt như vậy, Liên đệ cứ chuyện bé xé to.” Đông Phương Bất Bại khẽ cười một tiếng nhưng cũng tùy ý để cho Dương Liên nắm tay sưởi ấm.

Dương Liên vẫn cứ ủ bàn tay của đối phương vào ngực. “Chuyện này không phải là yếu ớt hay không mà là do ta yêu thương Đông Phương, nếu như ta không đau lòng người thì ai đến đau lòng?” Dương Liên choàng một tay qua lưng của Đông Phương Bất Bại, khẽ ghé vào bên tai y thủ thủ.

“Liên đệ...” Trong lòng Đông Phương Bất Bại lên men, lại tràn đầy hạnh phúc, y cũng dùng một tay choàng qua hông Dương Liên, đầu tựa vào ngực đối phương, thâm tình nói. “Kiếp này của ta, may mắn nhất chính là gặp được Liên đệ.”

“Ta cũng vậy...” Dương Liên nâng cầm Đông Phương Bất Bại lên, ánh mắt cực kỳ ôn nhu đáp lời.

May mắn nhất của hẳn chính là đến được nơi này, gặp lại Đông Phương một lần nữa, được yêu thương Đông Phương của hẳn một lần nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-tai-the-tinh-nhan>